

အမည်မရှိ

BURMESE
CLASSIC

ဒဂုန်ရွှေမျှား
မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)
ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း
တောက်ထိန်
မဟိုစော
ညွန့်ဝေယျာ
ကျော်စိုးစိုလ်
စန်းလွင်ဦး (ဝရာမြိုင်)
မင်းသူရိန်
ဝေယံသိန်း
မိုးဝန်းမွန် (ရာမည)

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

စင်စစ်ပျိုရွှေလေး ဒို့အရေး
 သားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ပျိုရွှေလေး ဒို့အရေး
 ခြေအားကာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

အားကိုးမူသိရှိရိုး အသုံးပြုဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်
 ကို တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်
 နှောင်ယက်ထုတ်သီးသူများအားဆန့်ကျင်ကြ။
 ကို၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဝတ်နှောင့်
 သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ငြိမ်းပြည်ပ အမျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်
 ခံယူမှုနှင့်ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ လုပ်ငန်းအေးချမ်းသာယာ
 နှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
 မျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး။
 ငြိမ်းတမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ်ရှင်ဆန်ခိုင်မာ
 ကင်း တည်ဆောက်ရေး။
 နည်းပုံအခြေခံပုဒ်မနှင့်အညီ သေတိမိဖွံ့ဖြိုး
 တက်သောနိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမို ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင်ဆောင်
 ရွက်ပြီး သေတိမိစက်မှု နိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြား
 စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်းဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
 အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ
 ဝိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
 တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု
 စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူ
 တို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ
 မြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု
 အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ
 မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- စစ်ပုန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စု
 စိတ်ဓာတ် ရှင်ဆန်သက်မြှောက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရှည်
 မြင့်မားရေး။

Quality Publishing House

အမှတ် ၅၀၈/၅၁၂ (၂-ခ)လွှာ၊ ပထမထပ်၊
 ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သရဖီကုန်ခုံ)၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃။

Next Month Preview

မောင်ညိုမြိုင်: (သန့်လျှင်)

ဖြန့်ချိနှုန်းတူသူများ

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ရုပ်ပေါ်ကထုံးများ

စောက်ထိန်

ကျွန်တော်နှင့်စောက်ထိန်ထောင်သူများ

ဒဂုန်ရွှေမျှား

ပုစွန်လုံးကိုရွှံ့မှန်းသူ

ပမျီစော

ကိလေသာနှိုးစက်

No. (186)

ခွန်သေပျာ

ဆွိုရတ်ဘဟိန်းနှင့် စိတ္တဇအရူး

၁၂၀

ဆွမ်းမိုးမိလ်

မိမိသားဒန်ပေါက်

၁၅၉

မန်းကျွင်ဦး: (ခရာမြိုင်)

၂၉ မြည်းတွင်း၊ လင်းတတစ်ကောင်နှင့် ယက္ခသီရောင်

၁၇၃

မင်းသူရိန်

၅၀ ကြောက်စိတ်အနားအမှတ်(၉)

၁၉၆

မောင်ညိုဦး

၆၈ အစိန်ကုံးလေသောအခါ

၂၃၁

မန်းမောင် (ရာမည)

၉၇ အတ္တနုလုံးသား

၂၄၃

အမိန့်အမိန့်

အမိန့်အမိန့်
ဂျီမိုင်း (Quality)

တစ်နှစ်အမိန့်

ထွက်ပြန်မောင်

အမိန့်အမိန့်

မောင်ရွှေ

အမိန့်အမိန့်

ဤဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

ဂျီမိုင်း

BURMESE CLASSIC

NEXT MONTH preview

www.burmeseclassic.com

မင်းညိုမှိုင်း (သန့်လှိုင်)

ညိုချိန်တူကြသူများ

BURMESE
CLASSIC

တစ်နေ့...

ထုတ်ဝေသူကိုတင်ထွန်း (စိတ်ကူး
သစ်) စာပေတိုက်မှာ ကျွန်တော်ရယ် ...
ထုတ်ဝေသူ ကိုတင်ထွန်း (နတ်လူဦး)
ဆိုပြီး စာပေလက်ကမ်းကြောထနေ
သူ ပေါ့ဗျာ။ အချို့က ကလောင်နာမည်
နတ်လူဦးကို အမြန်ခေါ်တော့ မဝိသဘူး။
အဲဒါနဲ့... အချို့ကတစ်မျိုးတစ်စုံနားကြား
လွဲကြတယ်...။

တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော်လည်း
ထမင်းရှင်လူသားအပေါ်
သစ္စာစောင့်ဆိုပုံ၊
အသက်ပေးခဲ့ပုံကို
စိတ်ဝင်စားဖွယ်
ဖတ်ရှုရမည်။

ဒါကြောင့်... သူက သူတို့ကံထွက် စာရေးဆရာများဖြစ်ကြသည့် ကျွန်တော်(မောင်ညိုပိုင်း-သန်းလျင်)၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၊ မုဆိုးကြီးလေးမောင်၊ နေဦးသော်၊ ဇေယျာမင်းသျှင်၊ မင်းဘုန်း သိမ်သူ၊ ဒေါ်မောင်မော် (သူဌေး)၊ မောင်စိန်လှိုင်(ဥသဘာ)၊ ပန်းချီဆရာမြတ်မင်းဟန်နဲ့ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်(ပြတီဦး)နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူသည့် ဆုမွန်ဦး(ဟင်္သာတ)စသည့် စာရေးဆရာများကို အထူး မေတ္တာရပ်ခံတယ်။

“ဆရာတို့ခင်ဗျာ...”

“ဘာတုံး-လူကလေး...”

ဆရာထောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်းက သူ့ကို ငိုညှီ၊ ငိုတူလို့ ဘယ်တော့မှ မခေါ်ဘူး။ အိပ်ရာကနေယောင်ပြီးလည်း မခေါ်ဘူး။

နတ်လူဦး(ခေါ်) မောင်တင်ထွန်းကိုခေါ်တာက...လူကလေးလို့ပဲခေါ်တယ်...။

ထုတ်ဝေသူ၊ စာရေးဆရာမောင်တင်ထွန်းကလည်း စာရေးဆရာထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းကို...ဆရာလို့ မခေါ်ဘူး။

အဖေကြီးလို့ပဲခေါ်လေ့ရှိတယ်။

ဘာကြောင့် “လူကလေး”၊ “အဖေကြီး”ခေါ်နေတာကိုလည်း ကျွန်တော်တို့မေးပေမယ့်...၊ မဖြေဘူး။

ဘဝဟောင်းတုန်းက တော်စပ်ခဲ့တာနေမှာပါ...။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းကလည်း ခပ်ဝဝတုတ်တုတ်(ပွင့်နှစ်ကိုယ်ခွဲ) နှစ်ယောက်ပဲရှိသည့်ဥစ္စာ...။

“ဆရာလေး”

“ဘာတုံး-ကိုနေဦးသော်”

“နတ်လူဦးခေါ် မောင်တင်ထွန်းကရော ဒီတစ်သက် မိန်းမရက်နိုးရှိတယ်လို့မြင်လို့လားဆရာရယ်...ဟင်...”

“သင်း...လို့ချင်နေတာ နန့်နန့်တက်ပဲဗျ...သူ့ဆရာ...မောင်ညိုပိုင်း(သန်းလျင်)က အရပ်ခြောက်ပေလောက်မြင့်ပြီး ဖြူဖြူ ဖွေးဖွေး အယ်စတုံကြီးကို ယူပြပြီးကတည်းက မောင်တင်ထွန်းက (ငမ်းဖမ်း)ချင်သလိုဖြစ်နေတာဗျ...”

“စုလည်းနံပြည်စုတ်ကို အမြောက်နဲ့ချိန်နေတယ်ဆို...”

“ဒီမောင်တင်ထွန်းက ငမ်းဖမ်းရောဂါဝင်လာကတည်းက နံပြည်စုတ်ရော၊ စာပုတီးရော၊ ဘွတ်ကလုံရော၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်လင်းတရော လိုက်ချိန်ထားပဲ သို့သော် သူ့ဆရာ မောင်ညိုပိုင်းရဲ့ခြေရာကို မမီဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ-ဆရာလေးမောင်ရဲ့”

ဒါက ပန်းချီမြတ်မင်းဟန်နဲ့ မင်းတုံးပြင်နေသူ (ခေါ်) မင်းဘုန်းသိမ်သူနဲ့အဖေ...။

“အမြောက်ကျည်ဆန် ရှေ့မထွက်ဘဲ နောက်ပြန်ရင်ဘတ်ကိုမှန်လို့ဆေ”

“ကျွတ်-ကျွတ်-ကျွတ်-ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဆရာတို့ရယ်”

“အားလုံး...သူက ချိန်လိုက်လင်နောက်လိုက်ချည်းပဲ”

“ဒါနဲ့...မသိလို့မေးပါရစေဆရာရယ်...”

မောင်တင်ထွန်းက ထုတ်ဝေသူ သူဌေးပါ။ ပြီး...ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းရော၊ ကားရော ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ သူ့ကိုယူမည့်သူမရှိတာဘာကြောင့်တုံးဗျ...”

“တိုက်ခန်းက ပြင်ရမှာ၊ ပြင်ရင် ပိုက်ဆံ သိန်းတစ်ရာ အနည်းဆုံး ကုန်မယ်။ ကားကလည်း ဆယ်မိနစ်မောင်းပြီးရင် တစ်ခါ ဝပ်ရှော့ကို ဝင်ဝင်ပြရ နှုတ်ဆက်ရ တစ်နေ့ဆယ်ကြိမ်လုပ်ရတယ်။ မိန်းကလေးများဘက်ကလည်း စဉ်းစားမှာပေါ့။ ငါတို့ ဒီထုတ်ဝေသူ တရုတ်လိုလို၊ နှစ်ရုတ်လိုလို လူကို ယူလိုက်ရင်...၊ မိဘပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းလေး...သူ့အိမ်ပြင်၊ ကားပြင်၊ စာအုပ်ထုတ်အကြွေးစာရင်းမှာပါသွားပြီး၊ နောက်ဆုံးတိုက်ခန်းရှေ့ပလတ်ဖောင်းမှာ မုန့်ဟင်းခါးသော်လည်းကောင်း၊ ရခိုင်မုန့်တီသော်လည်းကောင်း ရောင်းပြီး သူ့ကိုနေရာညပါနှစ်၍ လုပ်ကျွေးရမှာ အတပ်သိလို့ အပြန်လင်နောက်လိုက်သွားကြတာ ခင်ဗျာ”

“မြော်...ဒီလိုလား...မျှော သနားပါတယ်ဆရာရယ်...၊ တစ်နေ့ကလည်းကော်ပတ်ရှပ်ကြီးဖက်နမ်းနေတာတွေတယ်...သူ့ဆရာမောင်ညိုပိုင်းကရော သူ့တပည့်ကိုပြန်မကြည့်ဘူးလားဗျာ”

“သူ့ဆရာ မောင်ညိုပိုင်းလား”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဆရာအရင်းခေါက်ခေါက်ပဲခင်ဗျာ”

“သူ့ဆရာကိုယ်နှိုက်ကလည်းမိန်းမရပြီးကတည်းကတစ်နိမ့်တစ်လိပ် လိမ်ခြင်ပြီး ဆေးခန်းပြနေရတာ၊ နေ့လားညလားပဲ”

“အာကလူတွေပဲ ဆရာရယ်နော်”

ကျွန်တော်တို့ အားမနာပါးမနာ စကားပိုင်းကောင်းနေစဉ် တယ်လီဖုန်း သံမြည်လာလို့ ထုတ်ဝေသူ ကိုတင်ထွန်းက ဖုန်းကိုင်ပြီး အသံကျယ်ကျယ် နဲ့ အများကြားအောင် ပြောရဲရာ...။

“ဟဲလို...ကျွန်တော်နတ်လူဦးပါ”

“...”

“ဪ...ညီမလေးလား...အဟဲ - ဟဲ - ဟဲ - ဟဲ...အခုဘယ်မှာလဲ ဟင်...”

“ထရိတ်ဒါးမှာ...”

“အစ်ကိုအခုလာခဲ့ရမယ်...ဟတ်လား...”

“ဘာ - ဘာ - ဘာ...ရှေ့ဆောင်ရုံမှာ ရှပ်ရှင်ကြည့်မလို့...”

“အစ်ကိုပါလိုက်ခဲ့ရမယ်...ဟုတ်...”

“ဟာ...ညီမလေး...အစ်ကိုတောင်းပန်တယ်ကွာ...ညီမလေးရာ၊ ဒီမှာ စာရေးဆရာတွေ အများကြီး ရောက်နေလို့ပါ...စာမူခတွေ့ရှင်းမေးစရာရှိလို့ ပါ...အဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...အဟတ်...နက်ဖြန်... အဟဲ...ဟဲ...ညီမလေး ကလိမ္မာရဲသားနဲ့...အဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...အဟဲ...”

“အစ်ကိုဘယ်တုန်းက ကတိဖျက်ဖူးလို့လဲ... အဟဲ - ဟဲ - ဟဲ - ဟဲ...”

ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာများက တယ်လီဖုန်းကိုင်ပြီး နေအောင်စ တိုင်၊ ခန့်စည်သူစတိုင်၊ ကျော်ဟိန်းစတိုင်...စတိုင်အမျိုးမျိုးပေးပြီးညီမလေး ရှင်း မိုးမွန်နေသည့် မောင်တင်ထွန်း(နတ်လူဦး)ရဲ့ မျက်နှာပေးကို ကြည့် ကာ အချင်းချင်း မေးဝေမေးတိုးပြန်

“မှဆိုးကြီး...”

“ဘာတုန်းကိုသိန်းဝင်း”

“ဆရာပြောတော့...အင်း...မစွဲဘူးဆို၊ ကြိုက်မည်သူမရှိဘူးဆို... အခု - ကြည့်စမ်း - နက်ဖြန် ညီမလေးနဲ့ ရှေ့ဆောင်မှာ ရှပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ အချိန် အချက်လုပ်နေကြတာ...ခင်ဗျားကြားလား...”

“ကိုသိန်းဝင်း...”

“ပြော - ဆရာလေးမောင်”

“ခင်ဗျား...မောင်တင်ထွန်း အကြောင်းမသိလို့ပါ”

“ဆရာက သိလို့လား”

“သိပ်သိတာမရှိဗျာ”

“သိရင် လုပ်ပါဗျ...ဟိုမှာ ငနဲက အူရှင်ပြီး သွားတွေအအေးပတ်တော့ မယ်...”

“ရှူး - ရှူး - တိုးတိုး...အဲဒါ...သူ့ရည်စားမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်း...ပြောနေတဲ့အသံက ရည်းစားနဲ့ အူရှင်နေသံဆရာရဲ့”

“မဟုတ်ဘူး... အဲဒါ...မရန်းကုန်းက ကြွေးရှင်”

“ဗျာ...သူ့ပိုဒ်အိုင်လည်း လက်ကျန်နဲ့ ပြည့်နေပြီ။ အဲဒါ - အကြွေးရှင် မိန်းမပေါက် ဖုန်းလာတိုင်း ထရိတ်ဒါးမှာ ကျွေးမယ်၊ တွေ့မယ်၊ ဆီဒီးနားမှာ စားမယ်၊ သောက်မယ်...။ ထိုင်းနိုင်ငံသွားပြီး...အတူတူရှေ့ပင်း ထွက်မယ်၊ ချောပြော...ရွှီးပြောနေတာ...အမှန်က...ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ရှိနေလို့...”

“ဟင်...”

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့သာမရှိရင် ဗုဒ္ဓဝင်စွားတော်မူခန်းက သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး ငိုချင်းနဲ့ တောင်းပန်မှာဗျ...”

“ဟော...ဟော...ဆရာ...ပြီးသွားပြီ...ရှူး...အသားတိတ်တိတ်နေ...”

မောင်တင်ထွန်းက ကျွန်တော်တို့ရှိရာကို ပြဲရှင်သောမျက်နှာထားနဲ့ ပြန်ရောက်သည်နှင့်...

“နက်ဖြန်ခါတော့...ဒီကိုမလာကြပါနဲ့ ဆရာတို့ရာနော်...”

“ဟ - ဘာဖြစ်လို့တုန်း...မောင်တင်ထွန်း လူကလေးရ...”

“နက်ဖြန်...ကျွန်တော် အမျိုးသမီးနဲ့ ချိန်းထားလို့ပါ...အဟဲ...ဟဲ...”

“အဲဟ...ငိုလူက စွဲလှချည်လားဟ - လူကလေးရ...”

“တက္ကသိုလ်မှာကတည်းက ဖြစ်ခဲ့တာကိုး အဖေကြီးရဲ့...အဟဲ့”
“အိမ်...အိမ်...သာဓုဗျာ...သာဓု...သာဓု...နက်ဖြန်ခါကျရင်...ခွေမေ့
မျိုးမေ့ဖြစ်ပြီး အသက်ကလေးပြောပြောပဲရှိပါစေဗျာ...”

“ဟား-ဟား-ဟား-ဟား”
“အဟက်-အဟက်-အဟက်”
“အာမခံတော့ ကြိုလုပ်ထားမှဗျို...ဟား-ဟား-ဟား-ဟား-”
“ကိုင်း...ကိုယ်လူ...စာမူစေတော့ရင်းပေး...”
မောင်တင်ထွန်းက စာရေးဆရာများကို စာမူအသီးသီးရှင်းပေးပြီး
နောက်...

“ဆရာတို့ ခင်ဗျာ”
“ပြော...လူကလေး”
“မေတ္တာရပ်ခံချင်လို့ပါဗျာ”
“နက်ဖြန် ကိစ္စလား”
“မဟုတ်ဘူး၊ အဖေကြီးရဲ့...”
“မသားလေး...လူထူရင်လုပ်ပြီ”
ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းကား သူ့ကို အဖေကြီးဟု အများရှေ့မှာခေါ်၍
ကလော်တုတ်၏။

“သေသွားတဲ့ ကျွန်တော့်အဖိုး ဦးကျင်လျောင်းကန်းနဲ့ ဆရာကတူလို့
ပါ...အဖေကြီးရာ...ကိစ္စက ဒီလိုပါ...ဆရာတို့ရယ်...ကျွန်တော် ခွေးနဲ့ စပ်
လျှည်းပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်ချင်လို့ပါ။ ခွေးတွေလိမ္မာပုံ၊ ဆိုးသွင်းပုံ၊ အမဲ
လိုက်ပုံ၊ ရန်သူကိုတိုက်ခိုက်ပုံ၊ သစ္စာရှိပုံ...စသည်မို့ပါ။ ဆရာတို့ရယ်...ခွေး
ဘဝ ဇော်လမ်းစုံ ဝတ္ထုတိုစုပေါင်းစာအုပ်လုပ်ချင်လို့...အဲဒါ တစ်ပုဒ်စီ၊
နှစ်ပုဒ်စီ ရေးပေးပေးဗျာနော်”

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာအုပ်စုသည် ထုတ်ဝေသူ လူမျိုးသုံး၊
လူမျိုးဟင်း၊ လူမျိုးတူကြီး မောင်တင်ထွန်း အကြောင်းကို ရပ်၍ ခွေးများ
အကြောင်းသို့ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားရော...

ထိုနေ့က ခွေးတို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကြောင်းများဟာ ထူးဆန်းစွယ်များဖြင့်
ရေးပြန်းသွားခဲ့တယ်လေ...

ဒီမှာ ပဲခူး(ကော်ချို)ရွာသား စာရေးဆရာ မောင်စိန်လှိုင်(ဥဿာ)က
သူတို့ကော်ချိုရွာက ခွေးလိမ္မာ ကော်စီ အကြောင်းကို စပြောတယ်။
(မှတ်ချက်။ ။ ကော်စီအကြောင်းကို ကျွန်တော် ဂန္တီရဆန်းကြယ်
ခွေစင်းမှာ ရေးသားဖော်ပြပြီးဖြစ်ပါသည်။)

ကော်စီဆိုတဲ့ ခွေးက ဦးလင်းရင် လူလိုပဲ ကော်စီသောက်ရမှ ရွှင်လန်း
တယ်ဗျာ။ ရေကူးလည်း ကျွမ်းကျင်တယ်။ လူ့အထာကိုလည်း နားလည်
တယ်။ ဟိုဘက်ရွာ ဒီဘက်ရွာ စာပို့ချင်၊ စကားကြုံပါးချင် စာကို ပုလင်းထဲ
ထည့်ပြီး ကော်စီရဲ့ လည်ပင်းမှာ ဆွဲပေး။ မည်သူ့အိမ်သွားလို့ဆို အရောက်
သွားတိုတာ။ ပြန်စာကိုယူလာတာ။ အဲဒီအိမ်ကလည်း ကော်စီရောက်ရင်
ရယ်ဒီမိတ် ကော်စီကို ဖျော်တိုက်ရတယ်ဗျာ”

“အခုရှိသေးလားဆရာစိန်”
“မရှိတော့ဘူးဗျာ...ရထားသံလမ်းပေါ် အပြီးတင်ပြီး အိပ်မောကျနေ
တုန်း စာပို့အပြန်ရထားက သူ့အပြီးကို ကြိတ်သွားခဲ့တာ အပြီးပြတ်သွားခဲ့
တယ်။ အဲဒီအချိန်ကတည်း အပြီးတိုဘဝနဲ့ စာပို့ရထားကို မုန်းတီးနာကြည်း
ပြီး စာပို့ရထားမြင်တိုင်း လာတိုင်း သဲကြီး မဲကြီးလိုက်အော်တာ။ ပြေးလိုက်
တိုက်တာ။ နောက်ဆုံး ရောဂါနဲ့သေသည့်တိုင် ဝီရိယထားလာသံကို ခေါင်း
ထောင်ကြည့် အားရပါးရဟောင်းပြီးမှ သေသွားခဲ့တယ်လေ...”

စာရေးဆရာ မောင်စိန်လှိုင်(ဥဿာ)ပြီးတော့ ထောင်မှူးကြီးက ပြော
ပြန်တယ်...

ကျွန်တော်...ဆင်းရဲလွန်းတဲ့ အမှိုက်ပုံ ခွေးမောင်နှမသုံးကောင်ကို
အနီးကပ်မြင်ခဲ့ဖူးတယ်ဗျာ။ မအေကြီးက နို့မခွဲတစ်ခွဲမှာ ကားကြိတ်လို့
သေသွားတယ်။ ချစ်စရာ ဝတ်တုတ်ကလေးတွေမို့ တစ်ကောင်ကို ဖိုက်
ဆံရုံတဲ့ အိမ်က ခေါ်သွားပြီး ကျွန်နစ်ကောင်ကိုဆိုက်ကားသမားအိမ်ကခေါ်
ယူသွားခဲ့တယ်...

ဆိုက်တာသမားအိမ်က ခွေးမောင်နှမကတော့ ထမင်းရည်နဲ့ အရိုး ကျွန် လေးပဲ စားရတော့ တပိန်ပိန်တလိပ်လိပ် ဝဲတစ်ခွဲပေါ့...။

ဝိုက်ဆံရိုတဲ့ စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်အိမ်ရောက်သွားတဲ့ ခွေးသီးကလေးက အစားကောင်းစားရပြီး ဝတ်တံလို့ အမွှေးအရောင်ပြောင်နေတယ်။ လည် ပင်းမှာလည်း ခွေးလည်ပတ်နဲ့ ခြုံနဲ့...သန့်သန့်လေးပေါ့...။

မောင်နှမသုံးကောင်ပေါင်း မကြာခဏ လမ်းမရှေ့မှာ ဆိုက်ကြပြီးရင် ပျော်ရွှင်စွာ ဆော့ကစားကြတာပဲ...။

ဒါကို စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်အိမ်က မြင်တော့ ဆင်းရဲသားခွေးမောင်နှမကို ရိုက်ပုတ် မောင်းနှင်ထုတ်တယ်...။

နောက်တော့...ဝိုက်ဆံရိုတဲ့အိမ်က သူတို့ခွေးဝတ်ချစ်စရာလေးကို ခြံတံခါးပိတ်လှောင်ထားတော့ ခွေးကထွက်လို့မရဘူး။ အဲဒါခွေးဝဲစားမောင် နှမက သူတို့အစ်ကို ခွေးသူဌေးသားကို ခြံကနေလာတွေ့တာ။ မာလီက လိုက်ရိုက်၊ လေးခွနဲ့ ပစ်လို့ နောက်ပိုင်း အဝေးကမောင်နှမနှစ်ယောက်မျှော် ကြည့်ပြီး လွင်းလွင်းဆွေးဆွေးအူသံပေးရတယ်လား။ နောင်အခါ ဝိုက်ဆံရို တဲ့ အိမ်ရောက်နေတဲ့ ခွေးသူဌေးသားဟာ သခင်နဲ့အတူ လမ်းလျှောက်ရင်း လိုက်ပါလာလို့ သူနှမနဲ့ သူ့ ညီခွေးဝဲစား နှစ်ကောင်ကို တွေ့ရင် ဟိုးအရင် တုန်းကလိုမခေါ်တော့ဘူး။ အသံမပြဘူး။ နောင်တော့မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ ရင်တောင် လှည့်မကြည့်တော့လို့...။

ခွေးဝဲစား မောင်နှမကလည်း ဘဝမေ့သွားတဲ့ သူတို့အစ်ကို ခွေးသူဌေး သားကို မမေ့ချင် မမေ့ရက်နဲ့ တခြည်းခြည်းပေါ့ပြီး ခွေးဝဲစားဘဝနဲ့ပဲ အရိုး ထုတ်သွားရတယ်လား...။

“အေးဗျာ - တောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း ပြောပြတဲ့ ခွေးပြိုင်က လူ့ဘဝနဲ့ တူသလား...”

“ဒါပဲ...လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ပဲဖြစ်ဖြစ် အခြေအနေပေါ်မူတည် ပြီး အဆင့်အတန်းကွာခြားချက်ပေါ် မူတည်ပြီး ဘဝအနေအထားတွေ ပြောင်းလဲသွားကြတာပါပဲလေ...”

“တောင်မှူးကြီးလည်းနာမည်ကြီးစာရေးဆရာဖြစ်သွားရင်ကျွန်တို့ကို မေ့မသွားပါနဲ့ဗျာ...နော်”

ပန်းချီမြတ်မင်းဟန်က ဒီလိုပြောတော့...

“ရွာရိုးမသား မြတ်မင်းဟန်...မင်းက...ငါ့ကို...ဟိုခွေးသူဌေးသားလို များမှတ်နေလို့လား...ဟင်...”

“ဖြစ်သွားမှာစိုး...စိုး...ရိပ်...လို့...ပါဗျာ”

“ငါ...ညှိပိုင်းလိုမဟုတ်ဘူးကွ...စိုး”

တွေ့လား...သူ့ဘက်လှည့်နေတဲ့ပြာဦးကို ကျွန်တော်ဘက်လှည့်ပေး လိုက်တယ်။ ဘယ်လို အကြောင်းလည်း မသိပါဘူးဗျာ။

“ကိုင်း...ဒေါ်မော်မော်...ခင်ဗျားကရာ မပြောတော့ဘူးလား”

“ကျွန်မက ဆရာတို့လို စာရေးဆရာမှ မဟုတ်တာ ဘယ်လိုပြောတတ် မှာလဲလို့...”

“ပြောတတ်သလိုသာ ပြောပေါ့ဗျာ။ ဇတ်လမ်းပေါင်းရင်း ကျွန်တော် တို့ပြုပြင်ပြီးရေးလိုက်ပါမယ်ဗျာ”

“စဉ်းစားပါရစေဦး ဆရာရယ်”

“စဉ်းစားဗျာ...ခင်ဗျားစဉ်းစားတုန်းဆရာမှဆိုကြီးလေးမောင်က လည်း ပြောပါဦးဗျာ။ ဆရာက ခွေးနဲ့လုပ်စားတဲ့လူလေ”

“ကိုညှိပိုင်း”

“ဘာတုံး - ဆရာမိန့်ရ”

“ခွေးနဲ့ လုပ်တာဟုတ်လား။ ဘယ်လိုလုပ်တာတုန်းဗျ”

“အမဲလိုက်တာကို ပြောတာဗျ”

“အို...ဟိုး...ဒီလိုလား...ရှင်းပြီဗျ” ကိုင်း...မုဆိုးကြီး...”

“ကျုပ်အခုပြောမှာ အမဲလိုက်ခွေးမဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့်...ဘယ်လိုခွေးမျိုးတုန်းဗျာ”

“ညှိပိုင်းနဲ့ မြတ်မင်းဟန်အကြောင်းဗျ”

“ဟား - ဘဲရီးဝွတ်ဗျာ...မုဆိုးကြီး...အသေးစိတ်လုပ်ဗျာ”

ကြည့်စမ်း... မုဆိုးကြီးနဲ့ တောင်ပုစုကြီးရယ် ဘယ်လို ဘယ်အချိန်စဉ်း
ဝါးရိုက်လိုက်လဲမသိဘူး။ ကိုတင်ထွန်းကို နှိပ်ကွပ်လို့ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့
ကိုမြတ်မင်းဟန်ကို ရက်ရက်စက်စက်နှိပ်ကွပ်ပါရော...။

“နောက်တာပါဗျာ...။ ဒီလိုနာမည်ကြီးစာရေးဆရာကြီးနဲ့ နိုင်ငံကျော်
အရက်သမား... အဲလေ... ပန်းချီဆရာ မြောက်ပုလင်းမြတ်မင်းဟန်ကြီးကို
မဟုတ်မဟုတ်တွေပြောရမှာလဲ။ ဒီလိုဗျာ... ကျုပ်တို့ရွာ ဘုန်းကြီးကျောင်း
မှာ ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ရှိတယ်...”

“ကျုပ်တို့ပဲလားဟင်...”

“မဟုတ်ပါဘူးကိုမိုင်း။ အောင်နက်နဲ့ ဂုတ်ကျားတဲ့ ရွာမှာလည်း တောင်
ကျောင်းနဲ့ မြောက်ကျောင်းရယ်လို့ နှစ်ကျောင်းရှိတယ်။ မြောက်ကျောင်းက
ဆွမ်းစားတုံးခေါက် ကြေးစည်ထုလိုက်ရင် မြောက်ကျောင်းကို နှစ်ကောင်
စလုံးပြေးသွားပြီး ဆွမ်းကျွန်စွန့်တဲ့ ထမင်းနဲ့ ဟင်းကို စားမယ်။ တစ်ခါတောင်
ကျောင်းက ဆွမ်းစားတုံးခေါက် ကြေးစည်ရှိရင်... တောင်ကျောင်းကို
အမြန်ပြေးလာပြီး စွန့်သမျှကို အကုန်စားတယ်။ ဘယ်သူမှလည်း ဟောင်ရ
မှန်းမသိဘူး။ ဟောင်လည်းမဟောင်ဘူး။ လူလည်းမကိုက်ဘူး။ စားပြီးအိပ်
တာပဲ။ ဝလိုက်တာမှ ခွေးနဲ့မတူဘူး။ ဝက်ကြီးတွေကျနေတာပဲ...”

“ညှိမိုင်းနဲ့ တင်ထွန်းကို အဲဒီမှာ အတူထားရင် ဝလာမှာပဲဗျ... မုဆိုးကြီး
ရ...”

ကြည့် - အလကားနေရင်း အလစ်ကို ဝင်ခွပ်နေတာ...။

“နောက်... ခွေးနှစ်ကောင်က နားတိုနဲ့ နားရှည်တဲ့... အချို့က သူတို့ခွေး
နှစ်ကောင်ကို ခွေးသူတောင်းစားလို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။ အချို့က ခွေးအရပ်
လို့လည်း ခေါ်ကြတယ်”

“ဘယ်လိုကြောင့်တဲ့ဗျာ”

“သူတို့က ပိုင်ရှင်သီးသန့် အလိုမရှိကြဘူး။ လွတ်လပ်စွာ အချွန်အချယ်
မရှိနေချင်တဲ့ ခွေးနှစ်ကောင်ဗျာ။ အခြားအခြားအိမ်ခွေးများမှာ ပိုင်ရှင်ရှိတယ်။
နေ့စဉ် အစာကျွေးတယ်။ သူတို့က သခင်အပေါ် စောင့်သိရုံနဲ့ သေကြတယ်...။
သို့သော်...”

နာတိုဆိုတဲ့ နားရွက်တိုပိပ်နဲ့ ခွေးထီးရယ်...။ နားရှည်လို့ အဆင်မပြေ
ထားတဲ့ နားရွက်စားလျားနဲ့ ခွေးရယ်ဟာ ခွေးသူတောင်းစားစာရင်းမှာပါ
တယ်။

သူတို့က မိုးလင်းရင် လမ်းထိပ်ဆုံးက ဦးဘအိမ်ကို ဝင်ကြရော။ ဝင်တာ
တောင်းစားချိန်ကျမှ နော်။ အဲဒါ ဦးဘတို့ စားကြွင်း စားကျန်စွန့်ဖို့ကို အိမ်
ရှေ့ကနေ တအိအိ၊ တအူအူနဲ့ တောင်းရော...။

နှင်လို့လည်း မပြန်ဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း မကိုက်ဘူး။

သို့သော်... အစာလုသက်ဆိုရင်တော့ အသေအကြေကို ကိုက်ကြတာ။
အဲဒါ ဦးဘက ရှိသမျှလေးကို နားပြီးလို့ ရှုကျွေးရတယ်...။

အဲဒီလို... ဦးဘအိမ်က မနက်စာကို စားပြီးရင် အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဦးဘ
အိမ်က မပြန်ဘူး။ တစ်ညလုံး ဦးဘအိမ်ရဲ့ လုံခြုံရေးကို စောင့်ရှောက်ပေးတာ
ဗျာ။ ယုံမလားမသိဘူး။ ညဘက်များ မိုးကြောင်မိုးဝက် ဝင်မလာနဲ့ အသား
ပြတ်သွားမယ်သာ မှတ်...။

အဲဒါ မိုးလင်းရင် နောက်တစ်အိမ်ပြောင်ပြီး အဲဒီဘက်မှာ နှစ်ယောက်
သားအစာတောင်းမယ်။ စားရရင် တစ်ညလုံး အိပ်စန့်စောင့်လုပ်ပေးတယ်။

ကျောင်းနေရာသစ်ရှိရာကို

နားရွက်ထက်ခြမ်းကွဲနေတဲ့

မွေးနက်ပြီး တစ်ကောင်ကျောက်ဟပြီး

သီလရှင်ဘုရား ချက်ပြုတ်နေတာကို

ဟကြည့်တယ်။

ပြီးတော့ ပြန်သွားရော...။

အဲဒါ အိမ်စေ့ တစ်နေ့၊ တစ်ညကို တစ်အိမ်နဲ့ လိုက်တောင်းစားပြီး အရပ်အိမ်ဖန်စောင့် အလုပ်ကို လုပ်ပေးနေတာ ယနေ့အထိ(ကော်ချို)မှာရှိ တုန်းပဲ။ သူတို့က တစ်ခုအတုယူဖို့ကောင်းတာက သူတို့ထမင်းရှင်ရဲ့အိမ်ကို တာဝန်ကျေပွန်စွာ စောင့်ရှောက်ပေးလေ့ရှိတာပဲ။ ခိုးလည်းမစားဘူး ခင်ဗျာ...”

“ကိုင်း...ဒေါ်မော်မော်...၊ ခင်ဗျာပဲပြောဖို့ကျန်တော့တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်မော်မော် အတွေ့အကြုံထဲက ခွေးဇာတ်လမ်းကို နားထောင်ချင်တယ်ဗျာ”

“နေပါဦး...ဆရာတို့ရယ်၊ ဘယ်ခွေးအကြောင်းပြောရင် ကောင်းမလဲ လို့စဉ်းစားပါရစေဦးရှင့်”

အဲဒီလို ဒေါ်မော်မော်က ပြောတော့ အယုတ်တမာကြီးညှိုးသိန်းဝင်းက ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး စပ်ခြံခြံနဲ့ ပြောနေတယ်။ အဲဒီလိုပြ လိုက်မှ သင်းငြိမ်သွားတော့တယ်။

တကယ်ကို မကောင်းတဲ့ အဖေကြီးဗျာ။

“ရပြီ...ရပြီ...ဆရာတို့ရေ...”

(...)ဗြိမ္မာပေါ့ ဆရာရယ်...။ သီလရှင်စာသင်တိုက်မှာ သီလရှင်တွေ များလွန်းပြီး ကျောင်းကျပ်နေတယ်။

နယ်က ရောက်လာတဲ့ မိဘမဲ့ကလေးများလည်း ရှိတော့ ကျောင်းနဲ့ လူဦးရေမဆုံတော့ဘူး။

အဲဒီ အခက်အခဲကို ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေ ဝိပဿနာလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးက ပါဝင်ကူညီဖြေရှင်းပေးတဲ့အနေနဲ့ ပေခြောက်ဆယ်ပတ်လည် ခြေကွက် နှစ်ကွက်ကို သီလရှင် စာသင်တိုက် ကျောင်းဆောက်ဖို့ပေးလှူလိုက်ရောရှင့်။

အဲဒါက မူလစာသင်တိုက်နဲ့ အတော်ဝေးတဲ့ သီးသန့်နေရာမှာပေါ့...။ မူလစာသင်တိုက်မှာ လူကျပ်ပြီး စာရေးသောက်ရေး အိပ်ရေးပါ ကော်လွန်း နေတော့...။

တိုက်အုပ်သီလရှင်ကြီးက ဒေါ်သီလဝတီဆိုတဲ့ အသက် (၅၀)ခန့် သီလရှင်ကြီးကိုဦးဆောင်စေပြီးဒီတိုက်ကသီလရှင်အပါး(၆၀)ကို ကျောင်း သစ်ဆောက်နေတဲ့ ကျောင်းကို အမြန်ဆုံးပြောင်းပါလေရောရှင်။

အဲဒီနေရာမှာ ယာယီသစ်သားထရံကာ ကျောင်းသစ်ငါးလုံး အမြန် ဆောက်ပေးလိုက်ကြတယ်...။

ဆရာကြီးဒေါ်သီလဝတီတို့ သီလရှင်အုပ်စုလည်း ဝမ်းသာသွားကြ တာပေါ့။ မွန်းကျပ်တဲ့ ဘဝကနေ လွတ်မြောက်ပြီကိုး၊ စားအိုး စားခွက်၊ လို အပ်သည့် အသုံးအဆောင်ပရိဘောဂ အနည်းအကျဉ်း စာအုပ်စာတမ်း များနဲ့ ရောက်ရှိနေရာချကြတယ်။

မနက်စာအတွက် ချက်ပြုတ်နေတုန်း...

ကျောင်းနေရာသစ်ရှိရာကို နားရွက်ထက်ခြမ်းကွဲနေတဲ့ ခွေးနက်ကြီး တစ်ကောင်ရောက်လာပြီး သီလရှင်အုပ်စု ချက်ပြုတ်နေတာကို လာကြည့် တယ်။ ပြီးတော့ ပြန်သွားရော...။

အဲ...သီလရှင်များ ဆွမ်းစားချိန်ရောက်ရင် အဲဒီနားရွက်နှစ်ဖက်စလုံး ထက်ခြမ်းကွဲပြီး စားလျားကျနေတဲ့ ခွေးနက်ကြီးရောက်လာပြီး အစာ တောင်းရော...။

အဲဒါ...အခုကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဒေါ်သီလဝတီက ရှားရှားပါးပါးတစ် ကောင်တည်းရောက်လာသည့်ခွေးနားရွက်ကွဲကြီးကို ဆွမ်းကျွန်ဟင်းကျွန် ကျွေးရာ စားလိုက်တာမှ အားရပါးရငုတ်ကြီးကျသလိုစားတာတဲ့။

စားလို့ဝရော ဟိုအထေးကရွာ၊ ရပ်ကွက်ကို ပြန်သွားရော။ အဲဒါတစ်နေ့ လည်းမဟုတ်ဘူး။ အဝေးရွာကနေ တစ်ကောင်တည်းလာစားပြီးရင် ပြန်နေ တာ နေ့တိုင်းလို့လုပ်။

ဒါနဲ့...ခင်မင်ရင်းနီး မျက်မှန်းတန်းမိနေတော့ သီလရှင်ကြီး ဒေါ်သီလ ဝတီက ပြောရောရှင့်...။

“ဟဲ့- နားကွဲကြီး...နင်က စားတော့ ငါတို့ကျောင်းမှာလာစားတယ်။
ညနေရုံး နေ့ရုံးကျတော့ ငါတို့ကျောင်းကိုရော သီလရှင်များကိုရော မစောင့်
ရှောက်ဘူး။ နင်က ဒီလိုပဲ စားပြီး ရွာပြန်လုပ်နေမှာလား...”

ကြည့်စမ်း...အဲဒီလိုလည်းပြောလိုက်ရော...

နားကွဲကြီးဟာ သီလရှင်ကြီးရဲ့မျက်နှာကို အတန်ကြာစိုက်ကြည့်ပြီး...
သစ်ပုံပေါ်မှာ သွားအိပ်နေလိုက်တာ...

အဲဒီနေ့က စ၍ သူနေရပ်ရွာကို လုံးဝမပြန်တော့ဘူး။

ညဘက်ကျရင် ကင်းလှည့်တယ်။ သူစိမ်း၊ လူစိမ်းအချို့အသံကြားရင်
ဟောင်းတယ်။ အဝေးက အသံကြားရင် ပြန်အူပြတယ်။

“မအူနဲ့ နားပြီးတယ်”

“အိပ်လို့မရဘူး...”

“နားကွဲ- ရပ်စမ်း” လို့ အော်ရင် မအူတော့ဘူး။ ရပ်ပစ်လိုက်ရော။ အဲဒါ
သီလရှင်များကလည်း နေ့စဉ်မြင်ပါများတော့ ခွေးနက်ကြီး နားကွဲအပေါ်
ခင်မင်သံယောဇဉ်ဖြစ်လာတယ်။

နားကွဲကြီးက သီလရှင်ကြီးငယ်ဟူသမျှကို စောင့်ရှောက်တယ်။ မ
ကိုက်ဘူး။ သီလရှင်ကလေးတွေနဲ့ ညနေဘက်ရောက်ရင် အတူစော့
ကစားတယ်။

သီလရှင်များ ဆွမ်းဆန်စိမ်းအလှူခံထွက်ရင် လမ်း၊ ကတ္တရာကား
လမ်းနံဘေး၊ ဒါမှမဟုတ် အခြားရွာ၊ ရပ်ကွက် အစပ်ရောက်အောင် လိုက်ပို့
ပြီးမှ ကျောင်းကိုပြန်လာတယ်။

ညနေစောင်းလို့ သီလရှင်များ ပြန်လာချိန် ကျောင်းဝအလွန်ကနေ
စောင့်ကြည့်ခေါ်လာတယ်။

ကျောင်းစောက်နေသည့် လက်သမား၊ ပန်းချီဆရာများကိုလည်း သူ
အားလုံးမှတ်မိတယ်။ အလုပ်သမားထဲမှာ လူသစ်ပါလာရင် အဲဒီအလုပ်သ
မားလူသစ်ကို နားကွဲကြီးက စောင့်ကြည့်စောင့်ကြည့်လုပ်လို့ အလုပ်သမား
ဦးစီးက ပြောရတယ်...။

“နားကွဲကြီး... ဒါ- ငါလူအသစ်ပါကွ။ မကိုက်ရဘူးနော်”
“အီ...အီ...”

“မှတ်ထားနော်။ ဟေ့ကောင်- ခွေးလိမ္မာကြီး”
“အီ...အီ...”

ပြောရင် နားလည်တယ်။ ပြောများမပြောရင် အဲဒီလူစိမ်းကို နာခေါင်းနဲ့
လာနင်းလိုက်။ “ဟဲ့...အဲ...” အသံပေးလိုက်နဲ့ ကြားရမြင်ရသူ ကြောက်လန့်
အသည်းယားစရာကြီး။

ခွေးကြီးကလည်း ဝစို လုံးအိနေတာကိုး...။

တစ်နေ့...တိုက်အုပ်သီလရှင်ကြီးက နားကွဲကြီးကို မေးတယ်။

“နားကွဲကြီး...”

“အီး...အီ...”

“နင့်- မပျင်းဘူးလား။ တစ်ကောင်တည်း နင့်မှာ အဖော်မရှိဘူးလား။
အဖော်ရှိရင်ခေါ်ခိုလေ...”

“အီ...အီ...အီ...”

အဲဒီလို ပြောပြီး ဘာမှမကြာဘူး။ ညနေလည်း ရောက်ရော ခွေးအဖြူမ
တစ်ကောင် ရောက်လာပါရောရှင်...။

သီလရှင်ကြီးလည်း အံ့သြ။ သီလရှင်လေးတွေလည်း ရယ်ကြပေါ့။

အဲဒါလက်သမားနဲ့ ပန်းချီသမားတွေကပြောရော...။

“နားကွဲကြီး မိန်းမမိုးလာတယ်ဟေ့”

“ဟုတ်လား။ ဘယ်သူများပါလိမ့်ဗျာ”

“မိဖြူတဲ့၊ ဟော- ဟိုမှာဗျာ”

“ဟုတ်ပါဗျာ။ စားနေကျ စားခွက်အင်တုံနံဘေးမှာ နားကွဲကြီးနဲ့ အဖြူ
ရောင်ချစ်စရာ ခွေးမလေးနဲ့အတူ ယဉ်အစားစားလို့”

“သီလရှင်ကြီးကလည်း ခွေးချစ်တတ်သူကြီးလေ”

“နားကွဲကြီး”

“အီ...အီ...”

“ဒါ...နင့်အဖော်လားဟဲ့...ဟင်”

“အိ...အိ...အိ...”

“အေး...အေး...ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေကြ၊ ကျောင်းကိုရော၊ သီလရှင်တွေကိုရော စောင့်ရှောက်ကြ - ကြားလား...”

“အီး...အီး...”

“အင်း...အင်း...”

နှစ်ကောင်စလုံး လူစကားကိုနားလည်သည့်အတိုင်း ခေါင်းကလေးဝပ်လို့ မျက်လုံးလှန်ကြည့်ပြီး အိအိ အင်းအင်း လုပ်ပြကြတယ်။

သီလရှင်ကြီးက သူတို့ကိုပြုံးကြည့်ပြီး...

“အင်း...ကာမတာကုသမုဒယဆိုတာလူမှာမှမဟုတ်ဘူး။ တိရစ္ဆာန်မှာလည်း ရှိကြလေသေးသကဲ့။ အင်း...အင်း...ဘုရား၊ ရဟန္တာ မဟုတ်သေးသမျှ သမုဒယသံယောဇဉ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်အပြီးဖြစ်လို့ ရနိုင်မှာလဲ။ ကြီးစားအားထုတ်မှ ဖြတ်လို့ရပေမပေါ့လေ။ ဘုရား...ဘုရား...ဘုရား...”

“ပြောရရင်ကျွန်မတို့အခုဆောက်လုပ်နေတဲ့ သီလရှင်ကျောင်းသစ်မှာ သီလရှင်ဆရာလေး ငယ်ငယ်ချောချောလေးတွေလည်း ရှိနေတာကိုး။

အဲဒီ သီလရှင် ငယ်ငယ်ချောချောလေးများကို ပန်းရန်သမား၊ လက်သမား ငယ်ရွယ်သူ ကာလသားနဲ့ တစ်ခုလပ်များက တစ်ချက်တစ်ချက် မျက်စိကစားရင်း တိုးတိုး - တိုးတိုးပြောကြတာရှိတယ်။

အချို့အတင့်ရဲတဲ့ လူရွယ်များကျတော့ လက်ပြ၊ ဘာညာလုပ်ရင်လုပ်၊ မလုပ်ရင် လူလစ်တာနဲ့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာကြရင် မေးရောရှင်...။

“နာမည်ဘယ်လို ခေါ်တုံး ဆရာလေး”

“...”

“ဘယ်ဇာတ်တုံး ခင်ဗျ”

“...”

“လိုအပ်တာရှိပြောနော် ဆရာလေး အဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

အချို့ကလည်း ဝေတာနာစကား၊ အချို့ကလည်း ဝေဒနာစကားပေါ့။ ဒါပေမဲ့... ဣန္ဒြေကြီးလှသည့် သီလရှင်လေးများက ခေါင်းဆောင်သီလရှင်ကြီး ဆုံးမပဲ့ပြင်သည့်အတိုင်း သမုဒယရွာကို ခြေဦးမလှည့်ကြပါဘူး။

ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လေးလေးစားစား မေးမြန်းရင် ပြန်ပြောလိုက်တာပဲ။ ရိသလိုလို ထေ့သလိုလိုလုပ်လာကြရင် အဲဒီလူကို နောင်စကားမပြောတော့ဘူး။

ပြောတာ တစ်ကောင်ပဲရှိတယ်။

အဲဒါ နားကွဲကြီးပဲ...

နားကွဲကြီးက သိပ်အကင်းပါးတယ်။ သီလရှင်လေးတွေကို အလုပ်သမားလေး အချို့ စနေ၊ နောက်နေ့ ရိသဲ့သို့လုပ်နေတာကို မြင်တာနဲ့ “ဂုန်း - စစ်င်း” နဲ့ ပြေးချလာပြီး...

ရိသဲ့သို့နောက်ပြောင်ပြောင်လုပ်နေသူကို “ဂီး - ဟဲ - ဟီး - ဟဲ” လုပ်ပြီး အစွယ်ထုတ်ပြလို့ ဟောင်လိုက်တာနဲ့ အားလုံးငြိမ်ပဲ။

နောင်တော့...အလုပ်သမားတွေသဘောပေါက်လာကြတယ်။

“ဟဲ့ - ကောင်တွေ - သီလရှင်လေးတွေကို မနောက်ကြန့်”

“ဘာလို့တုံး...အဘချစ်ရ”

“နားကွဲကြီး မကြိုက်ဘူး။ ဒီခွေးကြီးက လူဝင်စား ခွေးလား၊ ဘယ်လို ဘဝကလာတဲ့ ခွေးလည်းမသိဘူး။ သီလရှင်တွေကို ထိရင်မခံဘူး။ ကျောင်းဝိုင်းထဲ လူစိမ်းအဝင်မခံဘူး။ သီလရှင်ကျောင်းရှေ့ ယောက်ျားလေးအဝင်မခံဘူး။ မင်းတို့ နားကွဲကြီးကိုက်လို့ သေလိမ့်မယ်။ နောင်ကို နှုတ်ရေး၊ မျက်နှာရော ဆင်ခြင်ကြားလား”

“ဟုတ် - ဟုတ်”

“သူတို့ မကြိုက်တာလုပ်လာရင် ငါကလည်း မင်းတို့ကို အလုပ်ကနေ ထုတ်ပစ်ရမှာပဲ”

“အလုပ်တော့ မထုတ်ပါနဲ့ အဘရာ။ ကျွန်တော်တို့ ဆင်ခြင်ပုံမယ် ခင်ဗျာ”

“အဲဒါဆိုပြီးရော”

မိုးလင်းလို့
ဆွမ်းစားချိန်နီးရင်
အလျှိုအလျှို
ရောက်လာကြမယ်။ ဆွမ်း စားဆုံးခါက်
ကြေးစည်ရှိက်တာနဲ့
ခွေးအကောင်ရာကျော်က
တစ်ပြိုင်နက်အကြွေတယ်။

ဟိုတစ်နေ့ညတုန်းက ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်မှာ သီလရှင်ကျောင်း
ဝိုင်းထဲကို သူခိုးဝင်တယ်။ သူခိုးက ကျောင်းဆောက်တဲ့ သစ်သားချောင်း
တွေကို ဝင်ထမ်းမိုးတာ...။

ခိုးနေတုန်း နားကွဲကြီးက ဘာမှမလုပ်ဘူး။
သူခိုးက ဝင်လာတုန်းက နားကွဲကြီးကို ထန်းလျက်ခဲပစ်ကျွေးတာလေ။
နားကွဲကြီးက နမ်းကြည့်ပြီး လုံးဝမစားဘူး။ အထဲမှာ အဆိပ်ပါးမုန်းသိနေတာ
ကိုး။ မိဖြူကလည်း သူနားကွဲကြီးမစားတော့ လုံးဝကို တို့နမ်းမကြည့်ဘူး။
အဲဒါ...သူခိုးက နားကွဲကြီး သေပြီမှတ်ပြီး သစ်သားတွေထမ်းလို့
ကျောင်းပြင် စည်းရိုးကျော်ရော...လိုက်ကိုက်ဆွဲလိုက်တာ ကမ္ဘာပျက်သလို
ဆူညံအော်ဟစ်နေတာပဲ။
သီလရှင်တွေ နိုးကြလို့ပေါ့...။
နို့မို့ သူခိုးမေ့ပါ...

သီလရှင်များ...အသံတွေကြောင့် နိုးလာပြီး မီးထိုးကြည့်ရော။ သူခိုးနဲ့
ခွေးနှစ်ကောင် သတ်ပုတ်နေတာမြင်လို့ အကုန်ပြေးဆင်း ဖျန်ဖြေ ရော
မော့လို့ ခွေးနှစ်ကောင်ကို ဆွဲရ၊ ထိန်းရတယ်။

သူခိုးလည်း သွေးသံရဲရဲနဲ့ ရှိခိုးတောင်းပန်လိုက်တာ မျက်ရည်လည်ခဲ့
ပဲ။

ဆိုလိုတာက...နားကွဲတို့လင်မယားက အဲဒီလို အကင်းပါးတယ်။ လျှင်
တယ်။ သစ္စာရှိတယ်။

ဒီလိုနဲ့ စာသင်တိုက်ကြီးပြီး သွားခွဲလို့ကျောင်းအပ်ပွဲကျောင်းသစ်တက်
ပွဲ လုပ်ကြတာ ခြိမ်းခြိမ်းသံသံပဲ။

အဲဒီနေ့တုန်းက ကျောင်းအပ်ပွဲ၊ ဖွင့်ပွဲမှာ ဆရာတော်သံဃာတော်များ
ရော။ သီလရှင်များစွာရော၊ လူဧည့်ပရိသတ်ရော အများကြီးကို ဆွမ်း
ထမင်းကျွေးကြတာကိုး...။

ဟော - ညနေလည်းကျရော...
ကျောင်းဝိုင်းထဲမှာ ခွေး အကောင် ၇၀ ခန့် ရောက်နေပါရော။ ဆရာတို့
ရေ...။ ဘယ်ရပ် ဘယ်ရွာက ခွေးတွေမှန်းမသိဘူး။ ခွေးအုပ်ကြီးဆိုတာ
နေရာတိုင်းမှာ မြင်နေရတာ...။

ပိုလျှံသည့် အစားအစာများကို အားရပါးရ စားလိုက်ကြတာ...။
ကျောင်းမှာလည်း သီလရှင်စာသင်သားတွေ တိုးပွားလာလို့ ဆွမ်းက
ပိုလျှံတာပေါ့။ အဲဒါ ဆွမ်းစားချိန်ရောက်ရင် ရွာနီးချုပ်စပ်က ခွေးအကောင်
တစ်ရာလောက်ရောက်လာကြတယ်။

စာသင်တိုက်ကို အနီးဝန်းကျင်က ဆွမ်းဟင်းများ နေ့စဉ် ကြည်ညို
သဒ္ဓါပွားပြီး လာပို့ကြတော့ ပိုလျှံ ဆွမ်းဟင်းများက မနည်းဘူးကိုး...။

အဲဒါ...အနီးဝန်းကျင်က ဆင်းရဲ နွမ်းပါးကလေးများလည်း ခေါ်ကျွေး၊ ပို
သမျှကို ခွေးအကောင်(၁၀၀)ကျော်ကိုလည်းကျွေးပေါ့။

အံ့ဩစရာကောင်းတာက -
ခွေးအကောင် (၁၀၀)ကျော် အစာစားနေတာ အသံတစ်စက်မျှ မကြား
ရဘူး။ မဟောင်ကြဘူး။ မကိုက်ကြဘူး။ ရန်မဖြစ်ကြဘူး။ နားကွဲကြီးတို့

လင်မယားက စောင့်ကြည့်နေတာ။ ခွေးအုပ်က အသံတိတ်စားပြီးတာနဲ့ ည
(၈)နာရီမှာ သူတို့ရပ်ရွာအသီးသီးကို ပြန်ကြတယ်။

မိုးလင်းလို့ ဆွမ်းစားချိန်နီးရင် အလျှိုအလျှိုရောက်လာကြမယ်။ ဆွမ်း
စားတုံးခေါက်၊ ကြေးစည်ရှိက်တာနဲ့ ခွေးအကောင်ရာကျော်က တစ်ပြိုင်နက်
အူကြတယ်။

သူတို့ပြိုင်တူ အူသံကို ဟိုးအဝေးရပ်ကွက်ကပါ ကြားရတယ်။

ည(၇)နာရီမှာ သီလရှင်များအားလုံး ဘုရားရှိခိုး၊ ဝတ်တက်ကြတယ်။
ဘုရားရှိခိုး ဝတ်ရွတ်ပြီးလို့ ကြေးစည်ရှိက်တာနဲ့...

ပြိုင်တူ အူကြတဲ့အသံဟာ...
နားယဉ်လာရင် နားထောင်လို့ သိပ်ကောင်းတယ်။ နားဝင်သာယာ
တယ်။

ကျက်သရေမင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့လည်း ပြည့်စုံနေသလိုပဲ။
အဲဒီလို အူပြီးမှ အသီးသီး ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ရွာကို ပြန်သွားကြတယ်။
ကျောင်းကြီးရဲ့ လုံခြုံရေး၊ ညစောင့်တာဝန်က နားကွဲကြီးတို့အနီးမောင်းနဲ့ပဲ
ပေါ့...။

ဒီလိုနဲ့လူနဲ့ခွေးတို့ အတူတကွ အပြန်အလှန်အကျိုးကျေးဇူးပြုပြီးနေ
လာလိုက်တာ...

ခွေးမကြီးမိဖြူလည်း သေဆုံးသွားခဲ့ပြီး
နားကွဲနဲ့ မိဖြူတို့က ပေါက်ဖွားခဲ့တဲ့ ခွေးသားသမီးတွေလည်း ကြီးထွား
လို့ ဆင့်ပွားတွေ မွေးပြီး အုပ်နဲ့သင်းနဲ့ ကျောင်းဝိုင်းထဲမှာ ရှိနေကြပြီ။
နားကွဲကြီးလည်း သွားတွေကျိုးလို့၊ အမွှေးတွေကျွတ်ပြီး၊ ရောရဲ့ ထု
ထောင်ခြင်းဒဏ်ကိုခံစားနေရပြီ။

သွားလည်းနွေးနေ၊ စားလည်းနွေးနေ၊ အူလည်း လေးတွဲတွဲ။
ဘယ်လိုပဲ အသက်ကြီးကြီး၊ အိုအို သီလရှင်ကျောင်းရဲ့ လုံခြုံရေး။
သီလရှင်အားလုံးရဲ့ လုံခြုံရေးကို အသက်လဲပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်
နေတုန်း။

ဝတ်တက် ကြေးစည်ရှိက်ရင် အူတုန်း။

ဆွမ်းစားတုံးခေါက်ရင် အူတုန်း။ ဝတ္ထုရားမပျက်ခဲ့ဘူး။
တစ်နေ့တော့...

တိုက်အုပ်သီလရှင်ဆရာကြီး ဒေါသီလဝတီ...။ ရောရဲ့အထုအထောင်း
အိပ်ရာထဲမှာလဲ ရှာတယ်။ အသက်ကို မျှဉ်းမျှဉ်းပဲရှုပြီး ပုတီးကို ညှာလက်
နှိပ်...။ ဓဏနားပြီး ဝင်သက်ထွက်သက်ကို ဝိပဿနာ ဉာဏ်အမြင် နဲ့
မှတ်ရင်း နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို ဝံ့လင့်နေတယ်...။

အို...အနီးကျင်မှာ မျက်ရည်စိစွတ်နဲ့ သီလရှင်အရွယ်မျိုးစုံတို့ဟာ
မိခင်ကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို ကြေကွဲဝံ့လင့်စောင့်စားနေကြသည့်
သားသမီးများရဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ ပူဆွေးနေကြတယ်...။

ဒီအချိန်မှာ...
ဟိုး...အဝေးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းက အရှက်ဝတ်တက် တုံးမောင်း
(တုံးဝယ်)ခေါက်သံကြားရော...။ သီလရှင်ဆရာကြီး ဒေါသီလဝတီဟာ
တိုးတိုးညှင်းညှင်းအသံနဲ့ သာဓု...သာဓု...သာဓု...လို့ ခေါ်ရင်း ဇက်လည်ကျ
လို့ အသက်ထွက်သွားခဲ့တယ်။

“အူး...အူး...အူး...”
“ဝူး...ဝူး...ဝူး...”
“အိန်...အိန်...အိန်...”
“ဂိန်...ဂိန်...ဂိန်...”
“အူး...ဝူး...ဝူး...အူး...”

သီလရှင်ဆရာကြီး အသက်ထွက်သွားသည့်အချိန်မှာပဲ ခွေးအ
ကောင်ရာကျော်အုပ်ကလည်း အရပ်လေးမျက်နှာကနေ အော်ဟစ်အူပြီး
ကျောင်းရှိရာရောက်လာ စုရုံးကြလို့...။

မြေပြင်ကနေ ကျောင်းအပေါ်ထပ် ကွယ်လွန်သူ သီလရှင်ဆရာကြီး ရှိ
ရာကို မျှော်ပြီး အူခိုနေကြတာ မျက်ရည်လည်ရွှန်လေး။
ဒါနဲ့ မိုးလည်းလင်းရော...။

ဆိုင်ရာဌာနအသီးသီးကို အကြောင်းကြားပြီး သီလရှင်ဆရာကြီးရဲ့ ရာ
ပနက်စွကို တာဝန်ရှိသူတို့က စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေချိန်...။

“ဟော့တော့...ဒါ...ဒါ...”

“ဒေါ်ဉာဏ်စာရီ-ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“အမြန်လာပါဦး...ဆရာကြီးရယ်...မြန်မြန်လာပါ”

“ဟဲ့-ဘာဖြစ်လို့တုံး...။ ဒေါ်ဉာဏ်ရဲ့...ဟင်...”

“နားကွဲကြီး...အိပ်နေတာလား...ဒါမှ...မဟုတ်...”

ဒေါ်ဉာဏ်စာရီညွှန်ပြလို့ကြည့်လိုက်တော့...

နားကွဲကြီးရယ်...ကျောင်းတိုက်လှေကားခြေရင်းမှာ လက်နှစ်ဖက်ပေါ်

ခေါင်းတင်ရင်း ငြိမ်သက်လို့...။

“ဟဲ့-နားကွဲကြီး-နားကွဲကြီး”

“ဟဲ့ကောင်-နားကွဲကြီး-ထ-ထ-နှင့်...သခင်မကြီး...ပျံ...”

“ဟင်”

“ဟဲ့-အသက်မရှိတော့ပါလား”

“အို-ဘုရားဇေ...”

သီလရှင်တွေနားကွဲကြီးကို လှုပ်နှံကြတယ်။ ဒါပေမဲ့... သစ္စာရှိလှသည့် နားကွဲကြီးဟာ သူ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင် သခင်မကြီး ဒေါ်သီလဝတီပျံလွန်ချိန်မှာပဲ အခြားခွေးများနှင့် ကြွေကွဲစွာငိုကြွေးအူဟစ်ရင်း အသက်ပျောက်သွားတော့တာပဲ...။

ဇာတ်ကြောင်းက ဒါပါပဲ ဆရာတို့ရယ်...။

ဘယ်လိုရေစက်...

ဘယ်လိုသံယောဇဉ်...

ဘယ်လို ဘဝရဲ့ အကျိုးပေးတူနေကြသလဲဆိုတာတော့...ဆရာတို့စာရေးဆရာများပဲ စဉ်းစားသုံးသပ် အဖြေထုတ်ပေးကြပါရင်...။

⇒ ဓမ္မာရုံကြီး(ထန်လျှပ်)

ချင်ပေါ်ကထိုးများ

စောင်မှူးကြီးသိန်းစင်း

“

ငွေငြိမ်း ငြိမ်း
မိမိအပြစ်ကိုပုံစံကွယ်
သူတစ်ပါးအပြစ်ကို
ချဲ့ကားလိုသော်လည်း
နောက်ဆုံးတွင်...
လူစိုက်တို့သွားရာ
လမ်းသို့သာ...

ကျွန်တော် နာမည်က အောင်မြင်၊
ဆောက်လုပ်ရေးနှင့် အထွေထွေလုပ်ငန်း
ကုမ္ပဏီတစ်ခုက မန်နေဂျာ။ ဒါ့ရိုက်တာ
အချို့ကတော့ အရပ်သားတွေပါ။ ကျွန်
တော်တို့ကုမ္ပဏီက ဆောက်လုပ်ရေး
လုပ်ငန်းလည်းလုပ်တယ်။ သစ်ကွက်
တွေကိုလည်း လေလံဆွဲပြီး သစ်လုပ်
ငန်းလည်းလုပ်တယ်။

သရက်ဘီလပ်မြေစက်ရုံက
ပါမစ်တွေလျှောက်ထားပြီး ဘီလပ်မြေ
ထုတ်၊ မော်တော်ကြီးတွေနဲ့သွားသယ်ပြီး
လက်လွှဲပြန်ရောင်းတယ်။ ဆောက်လုပ်
ရေးလုပ်ငန်းဆိုတာက ဟန်ပြပါပဲ။ လုပ်
ငန်းတစ်ခုကိုပြန်င်မှ အစိုးရဆီက သစ်
တုံး၊ သွပ်တုံး၊ သံတုံး၊ ဘီလပ်မြေတို့
လျှောက်ထားပြီးရနိုင်တယ်လေ။

ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီကနိုင်ငံခြားအဆက်အသွယ်နဲ့ သဘောသားအားလျှင်
တစ်ခုလည်း ဖွင့်ထားသေးတယ်။

အချုပ်ပြောရရင်တော့ ဝင်ငွေကောင်းကောင်းရရင် ဘာမဆိုလုပ်မယ့်
ကုမ္ပဏီပါပဲ။ အဲဒီကုမ္ပဏီရဲ့ မန်နေဂျာက ကျွန်တော်။ မန်နေဂျာဆိုပေမယ့်
ရှယ်ယာမထည့်ဝင်နိုင်တော့ လုပ်ပိုင်ခွင့်လည်းမရှိသလို လစာစားဝန်ထမ်းစီ
ဖြစ်ပါတယ်။ ပြောရရင်တော့ ဒါရိုက်တာဆိုတဲ့လူတွေ၊ သစ်လိုက်ရင်း၊ ဘီ
လပ်မြေလိုက်ရင်း လက်လွှဲရောင်းစားနေကြတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။
ငွေစာရင်းအဝင်အထွက်က ကျွန်တော့်ဆီမှာရှိတာလေ။

သူတို့ကလည်း အလည်သားဗျ။ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းက Store
Keeper တွေနဲ့ပေါင်းပြီး ရိုက်ကြတာ။ အဝင်ပစ္စည်းကို အပြည့်ပြတယ်။
ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းမှာ သုံးဖို့ထုတ်တော့ အထုတ်စာရင်းမှာ အပြည့်ပြ
ပြီး ပစ္စည်းကိုတော့ လျော့ထုတ်ပေးတယ်။

ဘီလပ်မြေ၊ အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက်၊ သစ်၊ သံ၊ သွပ် ဆိုတာ ဘယ်သူက
လိုက်ပြီးရေတွက်နိုင်တာမှတ်လို့။ အများညီတော့ ဤကိုကွဲဖတ် ဆိုသလို
နှစ်နဲ့ချီပြီး လုပ်စားကြတာ။ ဒါရိုက်တာငယ်ကလေးတွေရဲ့ စားကွက်၊ ဒါရိုက်
တာကြီးတွေကလည်း သိမှာပါ။ သူတို့ဝင်ငွေကလည်း မနည်းဘူးလေ။
ပါမစ် ပစ္စည်းရောင်းစားရတာ လစဉ်အလုံးလိုက် အခဲလိုက်ရတာကိုး...။

၆

ဒါရိုက်တာအကြီးရော အငယ်ရော ကျွန်တော့်ကို မန်နေဂျာဆိုပေမယ့်
ရှယ်ယာခွဲမပေးချင်ကြဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အလကားကောင်လို့
ထင်ဟန်တူပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း မှတ်စု၊ မှတ်ရာတွေနဲ့

www.burmeseclassic.com

တေးထားတယ်။ သူတို့အပေးဖို့ကျဖို့မဟုတ်ပေမယ့် မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ပါ။ တစ်နေ့မှာတော့ ကုမ္ပဏီက မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာကြီးက ကျွန်တော့်ကို အင်းစိန် Site ထဲက ပစ္စည်းစာရင်းတွေကို လက်ကျန်ကောက်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဝိုးမကျမီ ပစ္စည်းတွေ ထပ်မံထည့်သွင်းထားဖို့ထင်တာပဲ။

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် လက်ကျန်ပစ္စည်းစာရင်း၊ ကောက်ခိုရောက်လာတော့ ဆူတို့တွေ အကုန်မျက်လုံးပြူးကုန်ကြတယ်။ အဝင် အထွက် စာရင်းတွေက မန်နေဂျာလုပ်တဲ့ ကျွန်တော်ဆီမှာ အပြည့်အစုံရှိတာကို သူတို့သိတယ်လေ။ လဆန်းပိုင်းဆိုတော့ လချုပ်စာရင်းပျူနွေးနွေးကလည်း ကျွန်တော်ဆီမှာ အရန်သင့်ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော် Site ထဲက Store အပေါ်ထပ်၊ ရုံးခန်းပေါ်ထိုင်လိုက်တာနဲ့ Store Keeper သန်းလွင် အပြေးရောက်လာတယ်။

“အာစရိ ဘာစားမလဲ၊ ဘာသောက်မလဲ၊ ဒီအနားမှာ အကုန်ဝယ်လို့ရပါတယ်။ အာစရိစားချင်၊ သောက်ချင်ရာကိုပြောပါ။ ကျွန်တော်စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

“အေး... တစ်နေ့ကုန်စာရင်းတွေစစ်ပြီး မြေပေါ်လက်ကျန်ပစ္စည်းစာရင်းတွေပါကောက်ရမှာဆိုတော့ နေ့လယ်စာထမင်းစားမယ်။ ကျန်တာ ဘာမှ မလိုဘူး”

“အာစရိကလည်း ဟိုသစ်စက်ဝင်းထဲမှာ ဒါရိုက်တာ ဆရာမြနဲ့ ဆရာထင်တို့လည်း ရှိနေကြပါတယ်။ အာစရိကို ဘီယာသောက်ဖို့ ခေါ်ခိုင်း လိုက်ပါတယ်”

“သန်းလွင်-ငါပြောပြီးပြီပဲကွာ၊ ဘာမှ အထွေအထူးမလုပ်နဲ့။ ငါအခု လာတာကလည်း မန်းနေးဂျင်း ဒါရိုက်တာက လက်ကျန်ပစ္စည်းကောက်

ထိုခတ်က သွားစာသိန်းဆိုသည်မှာ

နည်းနည်းနာနာမဟုတ်ပါ။

Familia Van

ကားကောင်းစာစီး

ကောင်းကောင်း ဝယ်လို့ရပါသည်။

ကျွန်တော် ယုံနေရာလစာမှ

သုံးသတင်ကျပ်ပဲရှိပါသည်။

ခိုင်းလို့လာတာပါ။ မင်း ဒီနေ့ထုတ်ပေးစာရင်းတွေ သွင်းပြီးတာနဲ့ လက်ကျန် ပစ္စည်းစာရင်းတွေစစ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ-အာစရိ၊ ဒါဆိုခဏ ဖောင့်ပါဦး ကျွန်တော်ဒါရိုက်တာ ဆရာမြနဲ့ ဆရာတင်ကို သွားသတင်းပို့လိုက်ဦးမယ်။ ဒီရုံးခန်းပေါ်မှာတော့ ရေခဲနွေး ကြမ်းပဲရှိပါတယ်။ အအေးသောက်မလား၊ အပူသောက်မလား၊ ကျွန်တော်စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

“မလိုပါဘူး၊ ရေခဲနွေးကြမ်းရှိရင်ရပြီ”

အင်းစိန် Site ထဲ၌ သန်းလွင်တို့အုပ်စုဖွဲ့ ပြီး မရိုးမသားလုပ်နေကြသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သန်းလွင် ယူယာခပ်နေပြင်း

ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက လက်ဖက်ရည်ချိုနှင့် မုန့်များလာပို့သည်။ ပြီးနောက် နာရီဝက်ခန့်အကြာမှ သန်းလွင်ပြန်ရောက်လာသည်။

“အာစရိ၊ လက်ကျန်ပစ္စည်းတွေက စစ်စရာမလိုပါဘူးလို့ ဆရာမြနဲ့ ဆရာတင်က ပြောပါတယ်။ သူတို့ နေ့စဉ်အနီးကပ်၊ စစ်ဆေးနေတာပါတဲ့။ အာစရိလည်း နေမယူ၊ လူမပမ်းရအောင် ကျွန်တော့်နေ့စဉ် အဝင်အထွက် လုပ်ထားတဲ့ စာရင်းတွေကို ကူးပေးပါမယ်။ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူ၊ နေ့လယ်စာစားပြီးမှ ပြန်ပါတဲ့။ ဒါလေးကိုလည်း အာစရိအတွက်ပေးခိုင်း လိုက်ပါတယ်”

“အဲဒါက ဘာလဲကွ”

“ငွေတစ်သိန်းပါဆရာ”

ထိုခေတ်က ငွေတစ်သိန်းဆိုသည်မှာ နည်းနည်းနောနောမဟုတ်ပါ။ Familia Van ကားကောင်းတစ်စီးကောင်းကောင်း ဝယ်လို့ရပါသည်။ ကျွန်တော့်မန်နေဂျာလစာမှ သုံးထောင်ကျပ်ပဲရှိပါသည်။ သို့သော် ကိုမြနှင့် ကိုတင်ကို ခန့်ချင်သေး၍ မူလိုက်ပြန်ပါသည်။

“သန်းလွင် - အဲဒါကို ပြန်ပေးလိုက်၊ ငါအရိုးအရင်းမစားဘူး၊ ကင်းကင်း ပဲနေမယ်”

သန်းလွင်တစ်ယောက် ငွေထုပ်ယူ၍ ကိုမြနှင့် ကိုတင်တို့ စတည်းချရာ သစ်ခွဲစက်ဝင်းထဲသို့ ပြန်ပြေးသွားသည်။ မကြာပါ။ အထုပ်ဆွဲ၍ ပြန်ရောက် လာပြန်သည်။

“အာစရိ... နှစ်သိန်းယူပါတဲ့။ သူတို့ ဒီကလပ်ငန်းကို တာဝန်ယူပါတယ် တဲ့”

“အေး... အဲဒါဆိုရင် သုံးသိန်းပေးရင် ငါပြန်မယ်”

စတိုတာဝန်ခံသန်းလွင် ပြန်ပြေးသွားပြန်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အမြင်ကပ်၍ သူဌေးဖြစ်၊ ခွေးဖြစ်ကြဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သန်းလွင် ပြန် ရောက်လာတော့ငွေသုံးသိန်းပါလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း သန်းလွင်ပေးသော ငွေသုံးသိန်းနှင့် မြေပေါ်လက်ကျန် ပစ္စည်းစာရင်းများ ကို ယူခဲ့ပြီး Taxi ကားငှား၍ အိမ်တွင် ငွေပြန်ထားပြီး ကုမ္ပဏီသို့ ပြန်ခဲ့ပါ သည်။ နေ့လည်စာထမင်းပင်မစားခဲ့တော့ပါ။

ကုမ္ပဏီပြန်ရောက်တော့ မြေပေါ်လက်ကျန်ပစ္စည်းစာရင်းအတုကြီး အား မန်းနေလှိုင်းဒါရိုက်တာကိုအပ်လိုက်ပါသည်။

“ကိုအောင်မြင့် - အသေအချာစစ်ဆေးခဲ့ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဆရာ၊ တတ်နိုင်သမျှ နေပူထဲမှာ စစ်ဆေးခဲ့တာပါ။ ဒါရိုက် တာကိုမြနဲ့ ကိုတင်လည်း Site ထဲမှာရှိနေပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားအတွက်လမ်းစရိတ်နဲ့ စားစရိတ်ကို အသေးသုံးထဲ ကထုတ်ယူပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

နေ့လယ် လက်ဖက်ရည် သောက်ချိန်ကျမှ အောက်ဆင်းပြီး နေ့လယ် စာထမင်းနှင့် ရောစားရသည်။ ငွေထုပ်ကြီးရထားတော့လည်း ဝိုက်မှာမဆာ ပါ။ ငွေထုပ်အရှိန်အဝါကြောင့် ဝိုက်မှာ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး ပြည့်နေဟန်ရှိ သည်။

မကြာပါ။ နောက် (၇)ရက်၊ တစ်ပတ်ခန့်သာ ကြာပါလိမ့်မည်။ စတို 'တာဝန်ခံသန်းလွင်နှင့် မန်နေဂျာကျွန်တော် အဖမ်းခံရပါသည်။ ဆေးက

လုပ်ရေးပစ္စည်းများအား အလွဲသုံးစားမှုဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ခဲစခန်းတွင်ဝန်မခံပါ။ ငြင်းဆိုထားသည်။ ကျွန်တော့်အား ငွေပေးသည်ကို လက်မှတ်ထိုးထားခြင်းမရှိ။ သက်သေအနေဖြင့် သန်းလွင်တစ်ယောက် တည်းသာရှိသည်။ သို့သော် အဓိကတရားခံ ဒါရိုက်တာကိုပြန် ကိုတင်တို့ကတော့ လွတ်နေပါသည်။

အင်းစိန်ရဲစခန်းတွင် အချုပ်ခံရပြီး (၃)ရက်ခန့်အကြာတွင် ထောင်သို့ ပို့သည်။ အင်းစိန်ရဲစခန်းနှင့် အင်းစိန်ထောင်မှာ မဝေးလှသော်လည်း လမ်းကြောင်းခရီးပြီး ၂၅ ကျပ် တောင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့၌လည်း ဘတ်ငွေကလေးများဆောင်ထား၍ ပေးနိုင်ပါသည်။ ပြဿနာမရှိပါ။

ထောင်ဘူးဝဋ်ကျွန်တော့်တွင်ပါလာသောငွေ၅၀၀၀ကျပ်ကိုစာရင်းနှင့် အပ်နှံရသည်။ အဝတ်အစားအပို (၂)စုံစီနှင့် အကြော် အလှော်၊ စားစရာကလေးများကို ယူခွင့်ပြုသည်။ ကျွန်တော်စီးလာသော မန္တလေးသားရေ ဖိနပ်ကိုတော့ စီးခွင့်မရှိ၍ အသိမ်းခံရသည်။ သန်းလွင်ကတော့ ရာဘာဖိနပ် စီးလာ၍ ပြဿနာမရှိပါ။ သို့သော် သူယူလာသည့်စီးကရက်ဘူးများအသိမ်းခံရပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ကိုသာ ခွင့်ပြုသည်။ ကျွန်တော်က ဆေးလိပ်မသောက်တတ်၍ ပြဿနာမရှိပြန်ပါ။

Main Jail ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့အား အသေးစိတ်ရှာဖွေပြန်သည်။ ပါလာသော ငါးပိကြော်၊ ငါးခြောက်ကြော်ကလေးများ တစ်ဝက်ပါသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့က အချုပ်သစ်ဖြစ်၍ အိပ်ဆောင် အမှတ်(၂) အောက်အခန်း(၁) ပုံစံခန်းသို့ ဝင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က ထောင်ကျများကိုတော့ အသေးစိတ်ရှာဖွေပြီး (၄)ဆောင်၊ ထောင်ကျဆောင်သို့ ပို့သည်။ ထောင်တွင်း၌ အလွန်သန့်ရှင်းပြီး စည်းကမ်းရှိကြသည်။ အဆောင်များ ဝင်းအတွင်း၌ အလှစိုက်ပန်းပင်များနှင့် ဝေဝေဆာဆာ၊ အိပ်ဆောင်တိုင်း

တွင် နဂါးရုပ်၊ ဂဠုန်ရုပ်၊ ဒေါင်းရုပ်စသဖြင့် အထိမ်းအမှတ် သင်္ကေတအရုပ်များအား လှပစွာ ထုဆစ်ပြီး ဆေးရောင်ဖြယ်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့နေရမည့် အဆောင်က နဂါးရုပ်၊ အောက်(၁)ပုံစံခန်းသို့ တန်းစီဝင်ရပြီး တန်းစီ၍ ထိုင်ကြရသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း ပုံစံအခန်း စာရေးနှင့် အခန်းလူကြီးတို့က ထောင်တွင်းနေထိုင်ရမည့် စည်းကမ်းချက်များအား တစ်လှည့်စီ မိန့်ခွန်းရွှေ့တော့သည်။ နေ့စဉ်ဟောပြောနေရ၍လားမသိ၊ အပြောအဟောက အလွန်ကောင်းသည်တို့ရင်း၊ လိုရင်းအလွန်ပြတ်သားသည်။

ထောင်အတွင်း၌ လူအများဖြင့် စုပေါင်းနေထိုင်ရသဖြင့် အရာရာ၌ စည်းကမ်းချက်များရှိသည်။ ထမင်းစားရန်၊ အိမ်သာတက်ရန်၊ ရေချိုးရန် စည်းကမ်းများအပြင် ထောင်အရာရှိဖြင့် ဆက်ဆံရာ၌လည်းကောင်း၊ ဝန်ထမ်းဖြင့်ဆက်ဆံရာ၌လည်းကောင်း၊ အချုပ်သားအချင်းချင်း ဆက်ဆံရာ၌လည်းကောင်း သတ်မှတ်ထားသော စည်းကမ်းချက်များရှိသည်။ အခန်းလူကြီးဆိုသူက စည်းကမ်းချက်များကို ရှင်းလင်းပြပြီးသည်နှင့် -

“ငါနာမည်က မြင့်ဦး ပုံစံခန်းလူကြီး၊ လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ဒဏ်အနစ် ၂၀ ကျထားတာ အခန်းစာရေးက စိုးမြင့်၊ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးက(၄)ယောက်ရှိတယ်။ ငါတို့အခန်းထဲမှာ မတရားတာ၊ စိုးတာဝက်တာ၊ လိမ်လည်တာ ဘာမှလက်မခံဘူး။ အဲ - အကျဉ်းထောင်စည်းကမ်းနဲ့နေသရွေ့ မင်းတို့ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး။ စည်းကမ်းဖောက်ရင်တော့ အရိုက်အနှက်ခံရမယ်။ အပြစ်ကြီးရင်တော့ ထောင်ဥပဒေအရ အရေးယူခံရမယ်။ တိုက်ပိတ်ခံရမယ်။ အခု စနစ်တကျရေးချီးမယ်။ ပြီးရင် ညနေစာ စားရမယ်။ မင်းတို့ကို ခလာလောဆယ်၊ အိပ်ရာနေရာ မပေးနိုင်သေးတော့ မင်းတို့ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အခုတန်းစီပုံထားတဲ့ နေရာမှာပဲပုံထားခဲ့၊ မပျောက်စေရဘူး၊ ပြန်လာခါမှ နေရာချပေးမယ်”

“ဟုတ်”

အဝိမပြောရ။ ကျွန်တော်တို့ အချုပ်သစ်များ အခန်းစာရေးခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့ နှစ်ယောက်တွဲတန်းစီပြီး လိုက်ခဲ့ကြရသည်။ အဆောင်အပြင်ဘက် ပုံစံခန်းအနီး အုတ်ရေကန်ရှည်ကြီးသို့ ရောက်တော့ အခန်းစာရေးက ရေကန်ပေါင်ပေါ်တွင် ကြိမ်လုံးကိုင်၍ စောင့်နေသော ရေကန်ဗာရာဆိုသူအား -

“ကိုတင်မောင်ရေ၊ အချုပ်သစ် (၂၅)ယောက်ရေချိုးမယ်”

“အေး”

ရေကန်ဗာရာ ကိုတင်မောင်ဆိုသူက ရေချိုးရာတွင် လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းချက်များကို အသေးစိတ်ရှင်းပြပြန်သည်။ ရေကန်ရှည်ကြီးပေါ်ပေါ်၌ ပလတ်စတစ်ရေခွက်များကို တန်းစီပြီး တင်ထားသည် ဆပ်ပြာတော့မပါပါ။

“ခပ်”

ကျွန်တော်တို့ ရေခွက်များကိုယ်စီကိုင်ကာ ဘောင်းဘီတိုကိုယ်စီဖြင့် ရေခပ်ကြရသည်။ မချိုးရသေးပါ။ ရေကန်ဗာရာ၏ အမိန့်ကို စောင့်နေကြရသည်။

“ချိုး” ဟု ဆိုမှ ရေလောင်းပြီး ချိုးရသည်။ တစ်ညတစ်ညာတည်း လုပ်ကြရသဖြင့် လူအများစုပေါင်းကရသော ကရင်ဒူးယိမ်းဖြင့်ပင် တူနေသယောင်ယောင်။

“ခပ်”

“ချိုး”

(၃)ကြိမ်အော်ပြီးတော့မှ -

“ချော့တွန်း”

ကျွန်တော်တို့ ဆပ်ပြာမပါဘဲ ချော့တွန်းကြရသည်။ ပြီးတော့မှ ရေကန်ဗာရာက အော်ပြန်သည်။

“ခပ်”

အချုပ်သားတစ်ဦးမှာ ခပ်ဆိုသောအချိန်တွင် ရေခပ်၍ လောင်းချိုးပိသဖြင့် ရေကန်ဗာရာက ကန်ပေါင်ပေါ်၌ ပြေးလွှားသွားပြီး ကြိမ်လုံး စာကျွေးတော့သည်။

“ရွမ်း...ရွမ်း”

နှစ်ချက်ပဲ ရိုက်ပါသည်။ သို့သော် အချုပ်သစ်များမှာတော့ ရေပိုပြီး ဖြင့်အရိုက်ခံရသဖြင့် ကျောကျောသွားရှာသည်။

“အား - အား - အား”

“မအော်နဲ့ နောင်စည်းကမ်းပျက်ရင် ဒါထက်ပိုနာမယ်။ ဒါတွေဟာ နေ့စဉ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေ မှတ်ထား - ကဲ - ပြန်စမယ်”

“ချိုး”

ကျွန်တော်တို့မှာ ရေအပြည့်နှင့် ရေခွက်ကိုင်ပြီး စောင့်နေရာမှ -

“ချိုး” ဆိုသော အမိန့်ရမှ ချိုးရသည်။ ဤသို့ဖြင့် (၉)ကြိမ်၊ (၉)ခွက်၊ ရေချိုးပြီးသည်နှင့် ရေချိုးခြင်း အပြီးသတ်ရသည်။ မျက်နှာသုတ်ပုဝါမရှိ၊ ရေလဲဘောင်းဘီတိုကို ချွတ်၍ အဝတ်အစားလဲပြီး မလျှော်နိုင်ပါ။ အခန်းစာရေးက နှစ်ယောက်တွဲတန်းစီခိုင်းပြန်သည်။ ပြီးနောက် -

“ထမင်းဆွဲ” ဟု အော်ပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ရေကန်နှင့် အဆောင်ကြားရှိ အစီချထားသည့် ဒုအဆောင်မှူးရုံးခန်းရှေ့တွင် တန်းစီကြရသည်။ ထမင်းဘုတ်ကိုင်ကာ ကမ်းဖေးသော ဒန်ပန်းကန်ပြား တစ်ချပ်စီဆွဲပြီး သံစည်ပိုင်းပြတ်ထဲမှ လုံးတီးထမင်းပုံစံကို တန်းစီပြီး ယူကြရသည်။ ပြီးနောက် ကန်စွန်းရွက်ချည်ရည်ဟင်းပုံစံကို

ထမင်းပန်းကန်ထဲလောင်းထည့်ပေးပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က မျှင်ငါးပိကြော်စွန်းဝက်ခန့်ကို ထမင်းပန်းကန်နှုတ်ခမ်း၌ ပုံပေးသည်။ ညနေတက ဒါပဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် ပုံစံခန်းထဲ၌ ငါးပိကြော်၊ ငါးခြောက်ကြော်များပါသော်လည်း ပြန်မယူရဲပါ။ ရှိတာနှင့်သာဖြစ်သလိုစားကြရတော့သည်။ ထောင်ဆိုသည်မှာ ဤလိုပါလားဟု ယခုမှ သဘောပေါက်ရတော့သည်။

စားသောက်ပြီးတော့လည်း လွတ်လပ်စွာ နားနေခွင့်မရသေးပါ။ ပုံစံခန်းအတွင်းရောက်သည်နှင့် မူလထိုင်ခဲ့သော နေရာအသီးသီးပြန်ထိုင်ရပြီး အခန်းစာရေးနှင့် အခန်းလူကြီးက မှတ်ပုံတင်၍ အမှတ်အသားရှာပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုမှာ (၂၅)ယောက်သာဖြစ်သဖြင့် (၁)နာရီခန့်ဖြင့် မှတ်ပုံတင်ခြင်းကိစ္စပြီးသည်။

ပြီးတော့မှ အခန်းစာရေးကပင် ဦးဆောင်၍ အဆောင်အနောက်ဘက် မိလ္လာရောင်တွင် အပေါ့၊ အလေးစွန့်ခိုင်းသည်။ ပုံစံခန်းပြန်ရောက်တော့ ညထောင်ပိတ်၊ လူစစ်ဆေးရန် ပုံစံထိုင်ရပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီပုံစံထိုင်ရသည်။ အခန်းလူကြီးနှင့် အခန်းစာရေးက အထပ်ထပ်အခါခါ ရေတွက်ပြီး စာရင်းရေးသည်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စု (၂၅)ယောက်နှင့် ပုံစံခန်းနေလူဟောင်းများပေါင်းပါက အယောက် (၁၀၀)ကျော် ခန့်ရှိသည်။ ထို့နောက် ဒုအဆောင်မှူးနှင့်ဝန်ထမ်းများက အဖွဲ့နှင့်လာ ရောက်စစ်ဆေးပြန်ပါသည်။ တန်းစီးမဖြတ်ရသေးပါ။ လူပေါင်းမကိုက်သေးဟုဆိုကာ အဆောင်မှူးနှင့် ထောင်မှူးများအဖွဲ့က လာရောက်စစ်ဆေးပြန်

သည်။ ကျွန်တော်တို့စကားမပြောရ၊ ဆေးလိပ်မသောက်ရ၊ လူပင်မလှုပ်ခဲ ပုံစံမပျက်နေရသည်။

ည(၇)နာရီခန့်ရှိမှ လူပေါင်းကိုက်ပြီဆိုပြီး တန်းစီဖြတ်ရသည်။ သို့သော် (၁၀)မိနစ်ခန့်သာ အနားရပြီး၊ စောင့်ကြောင့်ထိုင် တန်းစီ၍ ဘုရားဝတ်ပြုရပြန်သည်။ ဦးစိန္တာဟူသော လူကြီးက ဘုရားရှိခိုးကိုတိုင်ပေးသည်။ လွန်စွာဌာန်ကရိုက်ကျ၍ အသံနေအသံထား၊ ကောင်းလှသည်။ ပြီးနောက် တစ်ဦးက ကိုကျော်ဇေယျဆိုသူဖြစ်သည်။ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ရွတ်ဆိုပူဇော်ပြီး မင်းကွန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏အရပ် (၁၀)မျက်နှာမေတ္တာပို့ကို သံနေသံထားဖြင့်တိုင်ပေးပြန်သည်။ ထောင်အတွင်း၌ ဤသို့သော ကြည်ညိုဖွယ်ရာ လူများလည်းရှိသေး၍ ကျွန်တော်အံ့ဩဝမ်းသာမိပါသည်။

ဘုရားဝတ်ပြုပြီးတော့ အခန်းလူကြီးက ကျွန်တော်တို့ အချုပ်လူသစ်များအား ပုံစံခန်းအတွင်း၌ ညအခါ အသုံးပြုရမည့် မိလ္လာရောင်စည်းတန်းတို့ ပြောပြပြန်သည်။

“အချုပ်သစ်တွေ မှတ်ထားပါ။ အခန်းခြေရင်းက ညအခါသွားရမယ့် မိလ္လာမှာ ရှေးအိုးနဲ့ သေးအိုးခွဲထားတယ်။ မိလ္လာမတက်ခင် သေးပေါက်တဲ့ အိုးထဲ မှာ အပေါ့သွားရမယ်။ ပြီးမှ မိလ္လာခုံပေါ်တက်ပြီး အလေးသွားရမယ်။ မိလ္လာခုံပေါ်မှာ အပေါ့အလေးတစ်ခါတည်း မစွန့်ရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ မနက်မိလ္လာဘုတ်က ချေးအိုးသယ်ရာမှာ ဖိတ်စဉ်မကျစေဖို့ပဲ ညဘက်မိလ္လာခုံပေါ်မှာ အပေါ့အလေးတစ်ခါတည်း စွန့်တာကို ဖမ်းမိရင် မနက်မိလ္လာကြုံးရမယ်။ နားလည်သဘောပေါက်ကြသလား”

“ဟုတ်”

“အားလုံးနားလည်သဘောပေါက်ကြရင်း တန်းဖြတ်မယ်၊ အိပ်ရာ နေရာချပေးမယ်၊ အချုပ်ကိုယ်ပိုင်အမှတ်စဉ်အတိုင်းခေါ်မယ်၊ နံပါတ်ခေါ်တဲ့ တစ်ဦးချင်းလာ”

ကျွန်တော်တို့ အချုပ်လူသစ်များအား အချုပ်လူဟောင်းများ နောက် တန်းတွင် နေရာချပေးခြင်းဖြစ်သည်။ အချုပ်လူဟောင်းများ ပုံစံခန်းတွင် နေရခြင်းမှာ ဝန်ထမ်းများ၏ ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်းအပ်ထည်များ သို့မဟုတ် ဘောက်ချာများဟု ခေါ်ကြောင်းလည်းသိရပါသည်။ တော်ပါ သေးသည်။ အချုပ်လူဟောင်း၊ လူသစ်၊ စုစုပေါင်း ၁၀၀ ခန့်သာရှိသဖြင့် ကျွန် တော်တို့ အချုပ်လူသစ်များ မိလ္လာချောင်နားတွင် မအိပ်ရ။ လူ(၂၀၀)ခန့် ဆန့်သော အခန်းကြီးဖြစ်သဖြင့် ချောင်လည်းချောင်ပါသည်။ နေရာချပြီး တော့မှကျွန်တော်တို့လူသစ်များ လွတ်လပ်စွာနားစွင့်ရတော့သည်။ အခန်း လူကြီးနှင့်အဖွဲ့ကတော့ခေါင်းရင်းခန်းဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့ယပ်ခတ် ပေးသူ၊ နှိပ်နင်းပေးသူများဖြင့် လွန်စွာ စမတ်ကျလှသည်။ ထောင်တွင်း ရောက်သော်လည်း ကုသိုလ်ထူးသူများဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ယခုမှပင် ကျွန်တော်နှင့် စတိတာဝန်ခံသန်းလွင်တို့ အေးဆေးစွာ စကားပြောခွင့်ရတော့သည်။ အင်းစိန်ရဲ့ အချုပ်ခန်း၌ အတူနေခဲ့ရသော် လည်း မလွတ်လပ်သဖြင့် အတွင်းစကား မပြောခဲ့ကြရပါ။

“ကဲ-သိန်းလွင်ဇေ၊ မင်းဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ ငွေရေးကြေးရေးကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဆရာ-ကျွန်တော်က ဆရာလို လုံးခနဲရတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါလုပ် နည်းနည်းရနဲ့ ချောင်ချောင်လည်လည်သုံးရတာပဲရှိတယ်။ သိန်းဂဏန်း ဆိုတာ တစ်ခါမှ လုံးခနဲမရခဲ့ဖူးဘူး။ ကျွန်တော့်မိန်းမက သုံးတတ်၊ စွဲတတ် တော့ အဆင်ပြေပါတယ်။ သူ့အသိဈေးသည်တွေကို နေပြန်တိုးပေးထား

တော့ချောင်လည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...ဆရာဇေ...ကျွန်တော်တို့အဖျားအနား တွေသာခံရပြီး ပင်မဖြစ်တဲ့ ဆရာမြနဲ့ ဆရာတင်လွတ်နေတာတော့ သဘာဝ မကျဘူးဗျ”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မှတ်ထားတဲ့ မှတ်စုစာအုပ်ကို ကျွန်တော့်မိန်းမ က တစ်ဆင့်မန်းနေးဂျင်းဒါရိုက်တာကြီးဆီပို့ခိုင်းလိုက်ပြီး၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ နောက်ဖြန့် ထောင်ဝင်စာလာရင် အကျိုးအကြောင်းသိရလိမ့်မယ်”

“ဟ-ဒါဆို ဟိုနှစ်ယောက်လည်း ထောင်ထဲရောက်လာကြတော့မှာ ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ-မန်းနေးဂျင်းဒါရိုက်တာက သူတို့နှစ်ယောက်ကို အတွင်းသတင်းရလို့ မဲပြီးချောင်းနေတာ၊ ဆရာက ကြားထဲက ခံရတာပဲ”

“ဒါနဲ့မောင်သန်းလွင်ဇေ-မင်းတို့ငါတို့ငွေပေးတုန်းက နောက်ပိုင်းကိစ္စ တွေကို ကိုမြနဲ့ ကိုတင်က တာဝန်ယူတယ်ဆို - ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“နည်းနည်းစောသွားတယ်ဆရာ၊ အင်းစိန် Site က နှစ်ကုန်မှ အပ်ရ မှာ နှစ်ကုန်ဆိုတော့ ဝေးသေးတယ်။ Cover လုပ်လို့ရတာပေါ့၊ အခုက- မန်းနေးဂျင်းကြီးက ငြုန်းစားကြီး စစ်ဆေးမှာ၊ ဘယ်လာ Cover လုပ်ချိန်ရ တော့မှာလဲ”

“ကျွန်တော် သိထားတာ တစ်ခုရှိသေးတယ် ဆရာ-ဘီလပ်မြေအိတ် တွေက Site မှာလိုအပ်တာထက်ပိုများနေတယ်ထင်တယ်။ ဒါတောင် ဆရာမြနဲ့ဆရာတင် သွားထုတ်တာအပြင် မန်းနေးဂျင်းကြီးရဲ့အမျိုးဦးကြည် ဆိုတဲ့သူ သွားထုတ်တာလည်း မပါသေးဘူး။ အဲဒါတွေက လမ်းမှာတင် မန်းနေးဂျင်းကြီးက ရောင်းပိုင်းထားတာ”

“ဒါနဲ့...မင်းက ရဲစခန်းမှာ ဝန်ခံထားသလား”

“ငြင်းထားတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ပစ္စည်းထိန်းတာဝန်ခံ အစစ်မ ဟုတ်ဘူး။ နာမည်ခံရုံသက်သက်ပဲ။ သူတို့ပေးတဲ့စာရင်းအတိုင်းလုပ်နေရ တား၊ ဆရာမြနဲ့ ဆရာတင်က အဓိကကိုင်တွယ်ပြီး အုပ်ချုပ်နေတာ။ ဆရာ လည်းဝန်မခံနဲ့၊ ဆရာကိုငွေပေးတာ ကျွန်တော်က တစ်ဆင့်ပေးတာဆို တော့ သက်သေဆိုလို့ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရှိတာ။ လက်မှတ်ထိုး ထား တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာကို ငွေမပေးဘူးလို့ ဘူးခံမယ်၊ ဆရာလွတ်နိုင်ပါတယ်ဆရာရယ်”

“အေး...ငါလည်း ရဲစခန်းမှာ ဝန်မခံခဲ့ပါဘူး။ အဲဒါဆိုရင် မင်းကို မထိ ခိုက်ပေဘူးလား၊ မောင်သန်းလွင်”

“မထိခိုက်နိုင်ဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ငွေပေးတာ သူတို့နှစ်ယောက် ပဲရှိတာ တခြားသက်သေမရှိဘူး၊ လက်မှတ်ထိုးယူခဲ့တာလည်း မဟုတ် ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် တရားခံအနေနဲ့ ထောင်ထဲရောက်လာရင် ပွဲပြတ်ပြီး ပေါ့ ဆရာရယ်။ ပစ္စည်းတွေ ခိုးရောင်းတော့လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တစ်ကြိမ်မှ မပါခဲ့ဘူး။ သူတို့လူယုံအမည်တွေနဲ့ ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ်လုပ်ကြ တာ။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ပေးချင်သလောက် ရှယ်ယာခွဲပေးတာ ကျွန်တော် ကမသိဟန်ဆောင်နေရုံပဲ။ ဒါပေမဲ့...ပစ္စည်းစာရင်းတွေနဲ့ အချိန်တွေကို ကျွန်တော် အသေအချာမှတ်ထားပြီး မန်းနေ့ရှင်းမီ မိန်းမက တစ်ဆင့်ပို့ ထားတယ်ဆရာ”

“အေးကွာ...အမှုကတော့ သပွတ်အာလိုက်နေပြီ၊ သူတို့ကလည်း မန်းနေ့ရှင်း ဒါရိုက်တာ အပေါ်မှာ နိုင်ကွက်ရှိသလားမှမသိတာ”

“ဖြစ်နိုင်တယ်-ဆရာ၊ ဘိလပ်မြေအပိုတွေကို မော်တော်အစီးလိုက် ရောင်းစားတယ်ဆိုတာ ယုတ္တိမတန်ဘူး။ Site တစ်ခုမှာ အဲဒီလောက် များများပိုစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ အစိုးရကလည်း တွက်ချက်ပြီးချပေးတာ

Siteထဲမှာအသုံးပြုတဲ့အမျိုးအစားတွေကိုလည်းဌာနဆိုင်ရာကအပတ်စဉ် လာစစ်ဆေးနေတာ”

“အေးကွ... ငါ့ဆီတက်လာတဲ့ စာရင်းဇယားတွေကတော့ အမှန်တွေ ဝဲဘောက်ချာတွေလည်းမှန်နေတယ်”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်ဆရာ၊ တစ်ယောက်ယောက်က ပါမစ်အတုနဲ့ ဘိလပ် မြေတွေ ထုတ်နေတဲ့ သဘောပဲ။ မကြာခင် အခြေပေါ်မှာပါ-ဆရာ”

ထိုစဉ် တောင်ဘူးရရှိ ကင်းမျှော်စင်ကြီးပေါ်မှ ည (၉)နာရီသံချောင်း ခေါက်သံကြားရသည်နှင့် အခန်းစာရေးက “အိပ်ချိန်” ဟု အော်တော့သည်။ စည်းကမ်းရှိသော ထောင်တွင်းဖြစ်သဖြင့် ချက်ချင်း အသံငြိမ်လျှော့ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကျွန်တော်တို့ အခန်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြ ရသည်။ မနက်စာ ထောင်က မကျွေးပါ။ သို့သော် မနက် (၁၀)နာရီခန့်၌ ပင် နေ့လယ်စာကျွေးသည်။ ပဲဟင်းနှင့် လုံးတီး ထမင်းပူပူကလေး၊ ကျွန်တော် တို့တွင်ငါးပိကြော်နှင့်ငါးခြောက်ကြော်များပါ၍ထမင်းစားလို့ကောင်းသည်။ ထမင်းစားပြီးတော့ သန်းလွင် ထောင်ဝင်စာလာခေါ်သဖြင့် ကမန်းကတန်း လိုက်ပါသွားသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဇနီးသည်ကို အချုပ်ထောင်ဝင်စာ လှူရင်းသော အလယ်ရက်၊ အင်္ဂါနေ့မှလာရန် ချိန်းထားသဖြင့် မမျှော်မီပါ။

နေ့လယ်စာစားပြီးသည်နှင့် ထောင်မှူးမှ အချုပ်လူသစ်မှတ်ပုံတင် စစ်ဆေးမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့တန်းစီပြီး ထိုင်ကြရပြန်သည်။ ထောင် ဂျာအဆောင်ထဲဝင်လာတော့မှ ထောင်တရားက -

“ရှေ့ကြည့် - ပုံစံ” ဟု အော်သည်။

ကျွန်တော်တို့ တင်ပို့ခဲ့သောပုံစံကို လက်နက်ချောင်းကို ဆန့်တန်းပြီး ဒူးပေါ်တင်ထားရသည်။ ခါးကိုလည်း ဆန့်တန်း၍ မတ်ထားရသည်။ ထောင်မှူးမှာ ဦးထွန်းခင်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်အသိဖြစ်သည်။ သို့သော် ထ၍တော့ နှုတ်မဆက်ရ။ အခန်းထိန်းများက ကြိမ်လုံးကိုယ်စီကိုင်၍ ပတ်နေကြရာ လူပင်မလှုပ်ရ။ ထောင်မှူး လူသစ်ကြည့်မည့် စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်မှ အခန်းစာရေးက အော်ပြန်သည်။

“နေပြ”

ပုံစံကို လျော့၍ လှုပ်ရှားခွင့်ရသည်။ မကြာမီအခန်းလူကြီးက -

“နာမည်ခေါ်ရင် တစ်ယောက်ချင်းထွက်။ ဒီရှေ့ကတိုင်းထားတဲ့ နေရာအပေါ်မှာ ပုံစံရပ်၊ မေးတာကိုလိုရင်းတိုရှင်းပြော၊ အပိုမပြောနဲ့ ကြားကြသလား”

“ကြားပါတယ်”

ထောင်မှူး ဦးထွန်းခင်က တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး စစ်ဆေးပြီး ကျွန်တော်၏ အလှည့်သို့ အရောက်တွင် -

“ဟာ - မန်နေဂျာ ဦးအောင်မြင့်ပါလား။ ပြီးရင် ကျွန်တော်ရုံးခန်းလာခဲ့ပါဦး။ အခန်းလူကြီးမြင့်ဦးလိုက်ပို့လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်”

ထိုအချိန်မှစ၍ ထောင်မှူးဦးထွန်းခင်၏ ကြည့်ရှုစောင့်မမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့အခန်းလူကြီးမြင့်ဦး၏ ပုံစံအခန်းထဲ၌ အပ်ထည်အဖြစ် အေးချင်းစွာနေရတော့သည်။ လူရှင်းသော နားချိန်ရောက်တော့ သန်းလွင်က -

“ဆရာကြီး ကျွန်တော်ခိန်းမ၊ ထောင်ဝင်စာလာတွေရှင်း ပြောသွားတယ်။ ခန်းနေရင်းဒါရိုက်တာက ပြောတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာက အဇာအနား သာစားရတာ သူသိတယ်တဲ့။ မကြာမီ ကိုမြနဲ့ ကိုတင်ကို တရားစွဲပြီး ကျွန်တော်တို့အမှုကို ရုပ်သိမ်းပေးမယ်တဲ့။ မင်္ဂလာသတင်းပါပဲဆရာ”

“အေးကွာ... ဝမ်းသာစရာ၊ မင်္ဂလာသတင်းပေါ့”

၁

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အား လုပ်ချိန်များတွင် ပုံစံခန်းဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့ ဌာနခွေခွေကြမ်းနှင့် လက်ဖက်သုပ်ကို မြည်းကြရင်း အခန်းလူကြီးမြင့်ဦး၊ ဦးစိန္တာ၊ ဦးကျော်ဇေယျတို့နှင့် ဘာသာရေးကိစ္စများတိုဆွေးနွေးနိုင်ကြပါသည်။ သူတို့က ဘုန်းကြီးလူထွက်များဖြစ်ဟန်တူသည်။ သာမန်ဘာသာရေးကိစ္စသာမက သမထနှင့် ဝိပဿနာရှုမှတ်နည်းများကိုလည်း ထဲထဲဝင်ဝင်၊ ပေါက်ရောက် နှံ့စပ်ကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အလွန်လေးစားမိကြသည်။ အင်္ဂါနေ့တွင် ကျွန်တော် အမျိုးသမီးထောင်ဝင်စာလာတွေသဖြင့် ခန်းနေရင်းဒါရိုက်တာက ကိုမြနှင့်ကိုတင်တို့အား အမှုတွင် တရားစွဲဆိုကြောင်း သိရပါသည်။ ကျွန်တော်က အခန်းသန့်ရှင်းရေးဘုတ်ကိုင်၊ သန်းလွင်က လက်ထောက်အခန်းစာရေးရာထူးများပင် ရနေကြပြီ။

ကြာသပတေးနေ့မနက်တွင် အချုပ်သားသစ်များရောက်လာကြတော့ ဒါရိုက်တာ ကိုမြနှင့် ကိုတင်တို့လည်း ပါလာကြသည်။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ အနေအထိုင်ကို မြင်ရတော့ အလွန်အံ့သြကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အချုပ်သားချင်းဖြစ်လာ၍ အာယာတမထားဘဲ အခန်းလူကြီးနှင့် အ

ဆောင်မျိုးအား အကူအညီတောင်းပေးသဖြင့် သူတို့လည်း အနေအထိုင် အဆင်ပြေကြပါသည်။ ထိုညက အိပ်တန်းဝတ်ပြီးချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်စကားပြောကြရာကိုမြန်နှင့်ကိုတင်ကကျွန်တော်တို့အားတောင်းပန်ပြီး မန်းနေးလင်း ဒါရိုက်တာကြီးအား အထောက်အထားခိုင်လုံစွာဖြင့် ဘိလပ် မြေပါမစ်အတုလုပ်ပြီး လူကြီးလက်မှတ်အတုထိုးသည့် ကိစ္စအား အင်းစိန် C.I.D သို့ တိုင်ကြားခဲ့ကြောင်းရင်ဖွင့်ပါလေတော့သည်တကား...။

ကျွန်တော်တို့ကထောင်ထဲရောက်နေပြီဖြစ်ကြသဖြင့် ခိုးစား၊ ဝှက်စား ရသော အကြောင်းများကို ဟာသနော၍ ပြောဆိုရင်ဖွင့်နေကြရင်း တဟား ဟားဖြစ်နေကြရာ အခန်းလူကြီး ကိုမြင့်ဦးနှင့် ဦးစိန္တာ၊ ဦးကျော်ဇေယျတို့ ရောက်ရှိလာကြပြီးကိုမြင့်ဦးက -

“အင်း...ဖတ်ရည်လည်တော့လည်းအားလုံးသူခိုးတွေချည်းပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း သူခိုးပဲဗျ။ အမေ့စိန်လည်ဆွဲကြီးကို ခိုးပြီးရောင်းစားတာ အိမ်ဖော်မလေးကသိသွားတော့တိုင်မယ်ဆိုတာနဲ့နှုတ်ပိတ်ရင်းလက်လွန်သွားတယ်။ ခိုးမှုတော့ ပျောက်ပြီး လူသတ်မှုနဲ့ အနှစ် (၂၀)ထောင်ကျတော့ တာပဲဗျ”

“ဦးအောင်မြင့်ရေ... ခင်ဗျားအထင်ကြီးနေတဲ့ ဦးစိန္တာနဲ့ ဦးကျော်ဇေယျ ကလည်း ဘုရားလူကြီးအစစ်တွေမဟုတ်ကြဘူးဗျ။ ဦးစိန္တာက ဘုန်းကြီး လူထွက်၊ ဦးကျော်ဇေယျက မျက်နှာကြီးသူခိုး၊ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ကိုးနဝင်းကပ်ကျော်စေတီတော်ကိုအမိပြုအသံချဲ့စက်တစ်လုံးနဲ့ ဘုရားပြင်ရန်၊ ကျောင်းဆောက်ရန်၊ အုတ်တံတိုင်းကာရံဆိုပြီး လုပ်စားကြတာတစ်နှစ်လည်း မပြုပြင်၊ နှစ်နှစ်လည်းမပြုပြင် ဒုံရင်း...ဒုံရင်း...၊ သုံးနှစ်ကြာတော့ ဖြူလူထုက မခံနိုင်တော့ဘဲ အမှုဖွင့်တိုင်ကြားလို့ ထောင်ထဲရောက် လာကြတဲ့ သူခိုးကြီးတွေပေါ့ဗျာ”

“ဟဲ-ဟဲ-ဟဲ”

“ဟား-ဟား-ဟား”

“ဟာ-အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ဆိုနေကျ အဆိုတော် ကိုင်ဇာရဲ့... မင်းလည်းယောက်ျား၊ ငါလည်းယောက်ျား ဆိုတဲ့သီချင်းကို စာသားဖျက်ပြီး ဆိုချင်တော့တာပဲဆရာတို့ရယ်”

“လုပ်စမ်းပါဦး- ကိုသန်းလွင်ရယ်”

“မင်းလည်း သူခိုး...ငါလည်းသူခိုး...ကြိုက်တာကိုရွေးလို့ ခိုးမဟ... လက်သီးဆုပ်မလား...လက်ဝါးဖြန့်မလား...သူခိုးတို့...”

“ဟိုးထား...ဟိုးထား...ဝါးဟားဟား”

ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ထောင်ထဲသို့ ရောက်သည့် ကိစ္စကိုပင်မူပြီး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အားရပါးရ တဟားဟား ရယ်မိကြသည်။

စနေနေ့ နေ့လယ်ခင်း၌ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး နေ့လယ်စာစာမင်းစားနေကြစဉ် အချုပ်သစ်များဝင်လာသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ရှေ့ဆုံးမှ နုတ်ပြောင်ပြောင်ဖြင့် ဝင်လာသူမှာ ကျွန်တော်တို့၏ အမိပတိ မန်းနေးလင်း ဒါရိုက်တာ သူခိုးကြီး ဖြစ်နေလေတော့သတည်း။

⇒ ထောင်မှူးကြီးထိန်းဝင်း

ချွန်တော်နှင့်
တောရပ်ထောင်သူများ။

တောရပ်ထောင်သူများ။

လှသစ်အောင်အောင်လျား

၁၂၃၄၅၆၇၈

၁၉၆၀ ခုနှစ်

များဆီကဖြစ်ပါ

ရစ်ငှက်၏ထူးခြားချက်

သည်။

အအာဂ္ဂ

ထိုစဉ်ကကျွန်တော်မှာ ၁၄ နှစ်သား
အရွယ် (၇) တန်းကျောင်းသားဖြစ်၍
ကျောင်းတက်ချိန်မှအပ အားလပ်ချိန်
အလွန်များသောကာလဖြစ်ပါသည်။
ထေး၊ တနင်္ဂနွေကျောင်းပိတ်ရက်များ
အဖြစ် သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက်
ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက်များနှင့်
အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီးအပြီးတွင်
ဧကန်ရှည်ကျောင်းပိတ်ထားသည့်အခါ
ထုရ ခေတ်ကဲ့သို့ နွေရာသီသင်တန်း
အချိန်လည်း မရှိသေး၍ ကျွန်တော့်
အဖို့ အသက်အရွယ်အလျောက် ဆော့
ပတ်ခြင်းသက်သက်ဖြင့် အချိန်များ
တုန်လွန်ခဲ့ရပါသည်။

တည်ရစ်၏

လိမ္မာပါးနှစ်ပုံတို့ကို

ဖတ်သူတရဖွယ်

ဖတ်ရှုရမည်။

၁၂၃၄၅၆၇၈

ကျွန်တော့်မှာ ဖခင်ဖြစ်သူက လေသေနတ်တစ်လက်ဝယ်ပေးထား၍ ပစ်ခတ်မှုများသောကြောင့် တော်တော်လက်ဖြောင့်သည်ဆိုသော်လည်း မိမိရပ်ကွက်၊ နေအိမ်ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရွယ်တူသူငယ်ချင်းများနှင့် လေသေနတ်တချောက်ချောက်ပစ်နေသောအခါလူကြီးမိဘများကသူတို့သားသမီးမျက်လုံးမျက်ဆန်မှန်မှာကို စိုးရိမ်နေသည့်ကြားက တစ်ရက်တွင် လေသေနတ်ခဲကျည်ဆန်လွင့်မှန်၍ ရွယ်တူသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို ထိပါတော့သည်။ ကံကောင်းသည်မှာ တည့်တည့်မှန်ခြင်း မဟုတ် ခြံစည်းရိုး ကျောက်တိုင်ကို မှန်ရာမှ ချော်ထွက်ပြီး တစ်ဆင့်ခံထိမှန်ခြင်းဖြစ်ရာ ပေါက်ပြဲသွားသော်လည်း အထိခံရသော ခါးနေရာမှာ လက်တစ်ဝါးခန့် အညှိအမဲစွဲနေပါတော့သည်။

လူမှန်ပြီဆိုတော့ စိုးထား၍မရတော့ဘဲ အမှုက နောက်တန်းမှူး အမေ့ထံရောက်၍ လူကြီးချင်းပြောဆိုကျေအေးသွားကြသော်လည်း ဒီသေနတ်နှင့် ဒီအရပ်မှာ ဆက်နေ၍ မလျော်သဖြင့် မိဘများ၏ စိမ့်ချက်အရ ကျွန်တော်တောတွင်းရောက်သွားပါသည်။

တောတွင်းဆိုတော့ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားစေလိုပါ။ ထိုအချိန်က ဖခင်ဖြစ်သူမှာ လမ်းလုပ်ငန်းဌာနတွင် အရာရှိဖြစ်၍ ပွင့်လင်းရာသီမှာ တောင်ပေါ်တောတွင်းလမ်း လုပ်ငန်းစခန်းများကို သွားရောက်ကြီးကြပ်နေထိုင်လေ့ရှိရာ လေသေနတ်နှင့် မြို့အရပ် မဆီလျော်သဖြင့် ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း ဖခင်နှင့်တောစခန်းလိုက်နေစေဟူသော မိသားစု ပြန်တမ်းဖြင့် တောစခန်းသို့ အလည်ရောက်သွားရခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ဖခင်အလုပ်စခန်းချရာ တောဆိုလျှင် တောကြီးမျက်မည်းမဟုတ်ပါ။ လူနေရွာခြေဝေးသော်လည်း တောပါးပါး သစ်ပင်ကျဲကျဲတွင် လမ်းဖောက်လုပ်သားများ စက်ယန္တရားမောင်းသူများ၊ စက်ပြင်များ၊ ကြီးကြပ်သူများနှင့်

သူတို့အတွက်ရှိသော အလုပ်စခန်းကြီးဖြစ်၍ ကျွန်တော်အဖို့ပျော်စရာတစ်မျိုးကောင်းနေတော့သည်။ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း အလုပ်သမားများနှင့် ခင်မင်သွားခဲ့ပြီ။ ဖခင်မှာလည်း သူ့အလုပ်နှင့် သူ့မို့ ကျွန်တော့်ကို အလွန်အမင်း မကြီးကြပ်နိုင်၍ တောထဲမှာ ပစ်ဖို့ ယူလာပါသော လေသေနတ်တစ်လက်နှင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက် စိတ်တိုင်းကျနေပြန်ပါသည်။

တောထဲမှာက အလုပ်သမားများအပြင် ရိုးမတောင်ခြေရွာများမှ ဝါးခတ်သူ၊ လျှော်ခွာသူများ၊ ပျားဖွပ်သူ၊ ကြက်၊ ရစ်ထောင်သူများလည်း မကြာမကြာရောက်လာကြပြီး အလုပ်စခန်းမှာဝင်ရောက်နားနေခြင်းကြောင့် သူတို့နှင့်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့အလုပ်လုပ်သည့် ဝါးခတ်ရာ၊ လျှော်ခွာရာကို အပျော်တမ်းလိုက်ပါ၍ သူတို့ အလုပ်ကိုလေ့လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဝါးခတ်လျှင် ဝါးပင်ကို တစ်ချက်တည်း အပြတ် ဖုတ်ရ(ခတ်လျှင် ပြတ်ကျလာသော ဝါးလုံးက လူကိုထိုးမိတတ်သည်။ သူတို့စားတွေက အလွန်ပြတ်သည်) တစ်ချက်ခတ်၍ ဝါးပင်ယိုင်သွားတာကြည့်ပြီး လူလွတ်အောင်နေ၍ နောက်တစ်ချက်အပြတ်ခတ်ရသည်။ လျှော်ခွာသည့်အခါ တစ်ပင်လုံးအပြောင်မခွာရ။ တစ်ခြမ်းချန်ခဲ့ရသည်။ သို့မဟုတ်ဘဲ အပြောင်ဆိုလျှင် အပင်သေပြီ။ နောင်လျှော်ရှားသွားတတ်သည်ဆိုတာမျိုးတွေ ကျွန်တော် သိရှိခဲ့ပါသည်။

ဝါးခတ်၊ လျှော်ခွာသမားများက ကျွန်တော် သူတို့နှင့် လိုက်တာကို မတန်ကွက်သော်လည်း ပျားဖွပ်သူ၊ ရစ်ထောင်သူများကတော့ စောစောပိုင်းတွင် သူတို့နဲ့ လိုက်ခွင့်မပြုပါ။ သူတို့လုပ်ငန်း လုပ်ရာမှာ လူစိမ်းမပါရဟု ဆိုပါသည်။ နောက်မကြာခဏဆိုမိ၍ ခင်မင်လာတော့(ကျွန်တော်က ဖခင်နိက္ခာထဲမှ နို့ဆီဘူး၊ ငါးသေတ္တာများ လက်ဆောင်ပေး၊ လာဘ်ထိုးတော့မှ) သူတို့ စည်းကမ်းနှင့် သူတို့ပြောတာကို လိုက်နာလျှင် လူမများစေဘဲ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တော့ လိုက်နိုင်သည်ဟု ဖြစ်လာပါသည်။

ပျားဖွပ်သူများနှင့် လိုက်လျှင် သူတို့လုပ်တာ ကိုင်တာ အစအဆုံး မြင်
တွေ့ခဲ့ပုံကိုတော့ ဝတ္ထုမှာ ရေးသားခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

ယခု ရစ်ထောင်သူနှစ်ဦးနှင့် သူတို့ရစ်ကလေး ဖိုးသာအောင် အ
ကြောင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရစ်ပိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်း ရေး
သားဖော်ပြပါတော့မည်။

တောင်ခြေရွာတစ်ရွာမှ လာ၍ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်သမားစခန်းတွင်
ပိုမိုစခန်းရပြီး အနီးတစ်ဝိုက် ရစ်တောပြုန်းအောင် ရစ်ထောင်သွားခဲ့သော
သူနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦး၏ နံမည်က ကြည်ကြည်ဌေး ဟုခေါ်ပါသတဲ့။ သူ့နာ
မည် ထူးဆန်း၍ မေးကြည့်တော့ ထိုအချိန်ကာလက မြန်မာပြည်မှာ ရှင်ရှင်
မင်းသမီး ဒေါ်ကြည်ကြည်ဌေး အလွန်လူကြိုက်များ၍ ခေတ်စားနေချိန်မှာ
သူမိဘများက သူမမွေးခင် (ပိန်းကလေးမွေးမည်အထင်နှင့်) ထိုစဉ်က
နာမည်ကြီး ပြည်သူ့အချစ်တော် နိုင်ငံကျော် ရှင်ရှင်မင်းသမီး ဒေါ်ကြည်
ကြည်ဌေး အမည်ကို မှည့်ထားခဲ့သည်။ မွေးလာတော့ ယောက်ျားလေးဖြစ်
သော်လည်း တစ်ရွာလုံးက ကြိုတင်မှည့်ခေါ်ထားပြီး နံမည်ကို ပြင်လိုမရ
တော့။ ကိုကြည်ကြည်ဌေးကလည်း ငယ်စဉ်ကဆိုလျှင် မောင်ကြည်ဌေး ဟု
တစ်လုံးဖြတ်ခေါ်လျှင် လှည့်ပင်မကြည့်ဟု ဆိုပါသည်။ ဒီလိုနှင့် ကိုကြည်
ဌေး သည် သူ့ရစ်ကလေး ဖိုးသာအောင်နှင့် တွဲ၍ ရစ်ထောင်သမားဖြစ်လာခဲ့
သည်။ သူ့လက်ထောက်နံမည်ကတော့ ရှင်းသည်။ ကိုခေါင်းတုံး ဆိုလည်း
သူက နာမည်နှင့် အလွန်လိုက်ဖက်သည်။ နာမည်ကလည်းခေါင်းတုံး
လူကလည်း ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်နှင့်မို့ ဒီနာမည် မပေးလျှင်လည်း
ဒီအတိုင်းပဲခေါ်ကြမည်ဖြစ်သည်။

သူတို့၏ ရစ်ကလေးဖိုးသာအောင်ကတော့ အကေလေးဖြစ်သည်။
အမောက်ထောင်ထောင်၊ ငြိုးဆံဖားဖားနှင့် အတော်လှသည်။ ရစ်နှင့် ကြက်

ကို တွဲ၍လှူသိကြသော်လည်း ရစ်၏ ကိုယ်နေကိုယ်ဟန်က ဒေါင်းနှင့် ပိုတူ
သည်။ ဒေါင်းက အစိမ်း၊ ရစ်က အညိုရောင်အောက်ခံမှာ အနက်ပြောက်
များနှင့် အဖြူမွေးတစ်ချို့ စွက်သည်။ ရစ်မှန်သမျှ ဒီလို အမွေးအရောင်ချည်း
ဖြစ်သည်။ ကြက်လိုအရောင်မျိုးစုံမရှိ...။

ဖိုးသာအောင်ကို ဥမှပေါက်စကလေးမှာ မွေးမြူလာခဲ့၍ လူယဉ်နေ
သော အကောင်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို စခန်းမှာ ၂ ပေပတ်လည်ခန့် ကြိမ်လှောင်
အိမ်နှင့်ထားသော်လည်း ခြေညောင်းလက်ဆန့်လွှတ်ပေးသည့်အခါထွက်
မပြေး။ နည်းနည်းလှမ်းလှမ်းရောက်သွား၍ ကိုကြည်ကြည်ဌေးက ဖိုးသာ
အောင်ဇေ...ကပ်-ကပ် ဟု အသံတစ်ခုပြုလိုက်လျှင် သူ့သခင်ဆီ အပြေး
ပြန်လာပါသည်။ ဖိုးသာအောင်၏ လှောင်အိမ်ကို စခန်းမှာရှိစဉ် ဒီအတိုင်း
ထားသော်လည်း ရစ်တည်ဖို့ ယူသွားသောအခါ ပိတ်စအမဲနှင့် လှောင်အိမ်
ကို ဖုံးလွှမ်းပြီးယူသွားသည်။

တွန်းသံလှိုက်သော ဖိုးသာအောင်ကြောင့်
ဒေါသထွက်သွားဟန်ဖြင့်...
မြေပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလာပြီး
ရန်သူကိုအသေခွပ်ဆိတ်ရန်
မြှင့်တင်လာစဉ်
ကိုခေါင်းတုံး၏ရစ်အထင်လမ်းကို
တွက်ဆတပ်ဆင်ထားသောသူတို့ တစ်စုဟု
လုံးထွေးရစ်ပတ်ဖြင့်နေလေသည်။

စောစောပိုင်းမှာ ကိုကြည်ကြည်ငွေနှင့် သူ့လက်ထောက်ကိုခေါင်းတုံး
တို့နှစ်ယောက်သားရစ်လှောင်အိမ်နှင့်တောထဲဝင်သွားကြပြီးလေးငါးနာရီ
ကြာလျှင် ရစ်(အသေး)အနည်းဆုံး သုံးလေးကောင်ပါလာလေ့ရှိသည်။
စားချင်သူများကို တစ်ကောင် သုံးကျပ်နှင့် ရောင်းသည်။ တရုတ်ခေါက်ဆွဲ
ကြော်တစ်ထုပ် တစ်ကျပ်ခေတ်မှာ ရစ်တစ်ကောင်သုံးကျပ်က နည်းလှ
သည်မဟုတ်။ ရစ်သည် အိမ်ကြက်ထက်ကြီး၍ တောသတ္တဝါဖြစ်ခြင်း
ကြောင့်အရသာလေးပင်သည်။ နေ့စဉ်ရတာဖြစ်၍ နေ့စဉ်ရောင်းပြီး ဝယ်သူ
နိုင်သူမရှိလျှင် မရောင်းရဘူးဆိုလျှင် ထိုရစ်ကို အမွေးအတောင်နုတ်၊ ကုလီ
စာဖယ်၍ ဆားသုတ်ပြီး ကျပ်တင်(မီးကင်)ထားသည်။ ရစ်နှစ်ကောင်
လောက် ကျပ်တင်ရလျှင် အမြစ်၊ အသည်း၊ ကလီစာတွေ တစ်အိုးကြီးရ
သည်။ အလုပ်စခန်း အကြီးအကဲ ကျွန်တော့်အဖေအတွက် ဟင်းတစ်ရွက်
လက် ဆောင်အပြင် ကျွန်တော်နှင့် သူတို့ခင်မင်ရာ အလုပ်သမား မိတ်
ဆွေများ အဝစားစေသည်။ မကြာ မကြာ စားနေရတာ ဖြစ်၍ သူတို့က
ရစ်သား ဟင်းရစ်အမြစ်၊ ရစ်သည်းဟင်းတွေကို သိပ်မက်မက် မောမောမရှိ
တစ်ခါတစ်ရံ အဖေ ထမင်းချက်နှင့်ပူးပေါင်း၍ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် စိတ်
ကြိုက် ချက်ရန် အစိမ်းအတိုင်းပေးသေးသည်။

ကျပ်တင်သည့် ရစ်ကိုမှ စားချင်လျှင် တစ်ကောင် ၂ ကျပ် ၊ ၂ ကျပ်ခွဲ
သင့်သလိုရောင်းသည်။ ရစ်ကင်တွေ စုဝိတာများနေပြီဆိုလျှင် ကိုခေါင်းတုံး
က နီးစပ်ရာ ရွာများလည်ရောင်းသေးသည်။

သူတို့သည် နေ့တိုင်း ရစ်ထောင်သွား၍ လက်ချည်း ပြန်လာရသည်မ
ရှိ။ ရစ်ပေါလှသော တောလည်းဖြစ်၍ နေ့စဉ် ရစ်သုံးလေးကောင် မိလာ
သည့်အခါ အားလုံးကစိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီ
အတိုင်းမနေ။ နို့ဆီဘူးလက်ဆောင်ပေးခြင်း၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက် လက်ဆောင်

ပေးခြင်းဖြင့် လူရှင်းရင်းနှီးလာတော့ သူတို့အကြောင်းကို စပ်စုပါသည်။ ထို
အခါအောက်ပါအတိုင်း စုံစမ်းသိရတော့သည်။

သူတို့၏ ရစ်ကလေး ဖိုးသာအောင်ကို တောတွင်းကရသည့် ရစ်ဥှမ ဥ
ကြက်မနှင့် သားဖောက်မွေးမြူခဲ့၍ သားသမီးသဖွယ်ဖြစ်နေကြောင်း၊ တည်
ရစ်ကောင်းကလေးဖြစ်၍ သူနှင့် တည်လျှင် ရစ်မရသည် မရှိ။ အမြဲတမ်းရ၍
နာမည်ကျော်လာတော့ ကွဲတစ်ရပ်နှင့် လဲလိုတာပင်ရှိခဲ့သော်လည်း ငယ်
မွေးခြံပေါက်သားအရင်းနှင့်မခြား၍ မလဲခဲ့ကြောင်း၊ ရစ်တည်ရသည့် တော
မှာရစ်သာရှိပါစေ၊ မရခဲ့ဘူးဆိုတာမရှိကြောင်း၊ ဖိုးသာအောင်က ရစ်အဖေ
ကလေးဖြစ်၍ ရစ်နှင့် ထောင်သောအခါ တောတွင်းမှ ရစ်အရိုင်း အဖေတု
တိုက်ခိုက်ဖို့လာပြီး ဖိုးသာအောင်၏တွန်ပုံက ရစ်အမကိုလည်း ဆွဲဆောင်
မှုရှိသောကြောင့် ရစ်အဖို့ အမအရံ ထောင်၍မိကြောင်း၊ ရစ်အမနှင့်ထောင်
လျှင် ရစ်ဖိုသာကျတတ်၍ ရစ်အမလာခဲ့ကြောင်း များသိရပါသည်။

ကျွန်တော် ပူဆာဖန်များတော့ (နို့ဆီဘူး လက်ဆောင်တွေပေးတာ
လည်း များလာတော့)အားနာလာပြီး ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်းဆိုလျှင်
လိုက်နိုင်ကြောင်းနှင့် (၁)ကြိမ်သာခေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်လေ
သေနတ်၊ တုတ်စား ဘာမျှ ယူမလာပါရန် ပြောပါသည်။

ကျွန်တော် တောထဲသွားလျှင် တစ်ယောက်တည်းမသွားရ ။ အဖေ
ထည့်ပေးသော အစောင့်အရှောက်အလုပ်သမားအဖော်တစ်ယောက်နှင့်မှ
သွားရသည်။ ယခု တစ်ယောက်တည်းအဖော်မခေါ်ရဆိုတော့ အဖေကို
ပြောရသည်။ အဖေက ကိုကြည်ကြည်ငွေကိုခေါ်ပြီး မေးမြန်း၍ နောက်
တစ်နေ့...ရစ်ထောင်ရာသို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းလိုက်သွားခွင့်ရှိ
လိုက်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာစားပြီး သူတို့နှင့် ဖိုးသာအောင်ရစ်တည်
 မည့်နေရာကိုသွားကြတော့ ပထမဆုံးစည်းကမ်းချက်မှာ ရေဘူးမှအပစား
 ဝရာ(ထမင်းထုပ်)ယူမလာရဟူ၍ဖြစ်သည်။ ရစ်တည်သည့်အခါ အလွန်
 ငြိမ် သက်တိတ်ဆိတ်ဖို့လိုသည်။ အစားအသောက်စားလျှင် လှုပ်ရှားမှုရှိ
 မည်။ စားကြွင်းစားကျန်စွန့်ပစ်လျှင် သဘာဝပုံစံပျက်မည်။ ဒါကို ရစ်အရိုင်း
 က အလွန်မျက်စိလျှင်နားပါးသည်မို့ သင်္ကာမကင်းလျှင် ရစ်မဆင်းတော့ ။
 ယုတ်စွအဆုံး ရေသောက်ပြီးပိုတာကို ထွေးထုတ်ထားသည့် ရေစိုကွက်ကို
 မြင်လျှင်ပင် ရစ်မကျတော့ဟုဆိုသည်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ အထူးခွင့်ပြု
 ချက်အဖြစ် ဘီစကွတ်ထုပ်ယူလာခွင့်ပြုပြီး ရေကိုသောက်လျှင် ပိုတာ ထွေး
 မထုတ်ရန် ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ စခန်းနှင့် ခန့်မှန်းခြေ သုံးလေးမိုင်ဝေးသော တောင်ပေါ်
 ရိုးချောက်ကလေး၏အကွေ့တစ်နေရာမှာ(ခန္ဓရာသီမို့)ရေပါးပါးကလေး
 ကျန်သော သောင်စပ်ကို သူတို့ရွေးချယ်သည်။ လူပုန်းစရာ ချုံပုတ်ကောင်း
 ကောင်းလည်းရှိသည်။ ကမ်းနံဘေးမြေကွက်လပ်ကလေးမှာ လှောင်အိမ်
 ထဲမှ ဖိုးသာအောင်ကိုထုတ်လျှင် ငုတ်ရိုက်ပြီး တစ်လံခန့်ကြီးနှင့် ချည်ထား
 သည်။ သစ်ငုတ်ကို သဘာဝသစ်ငုတ်ပုံစံစုတ်ထားပြီး ကြိုးကိုလည်း နွယ်
 ကြီးသဏ္ဌာန်ခြယ်သထားသည်။ ပြီးတော့ ဖိုးသာအောင်၏ ပတ်လည်ကြီး
 လွတ်ရုံနေရာ သုံးနေရာမှာ ရစ်ထောင်ညွတ်များဆင်သည်။ ညွတ်ဆင်တာ
 မှာတော့ ကိုခေါင်းတုံးက အိတ်စပ်ပတ်ဟုဆိုပါသည်။

ထိုနောက် လှောင်အိမ်အပါအဝင်အပိုပစ္စည်းအားလုံး ဖုံးတုတ်ပြီး လူ
 များက ချုံထဲဝင်၍ လုံခြုံစွာပုန်းအောင်းကြပါသည်။ အားလုံး ငြိမ်သက် တိတ်
 ဆိတ်စွာနေဖို့သတိပေးပြီး အရာအားလုံးကိုလည်း သဘာဝအတိုင်းရှိနေဖို့
 ရပြေကြသည်။ အနည်းဆုံး သစ်ကိုင်း သစ်ခက်ချိုးခြင်းကိုမျှမပြုကြပါ။ လူ
 အားလုံးပုန်းဖို့ပျောက်ကွယ်သွားပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့ မှ
 ဖိုးသာအောင်၏ ကွီး...ကွီး...ကွတ်-ကွတ်-ကွတ် ဟူသော တွန်သံက
 ထွက်ပေါ်လာပါတော့သည်။ သူ့အသံကတိတ်ဆိတ်သောတောလယ်ခေါင်
 မှပီပီသသကြည်ကြည်လင်လင်ရှိပြီးအစပိုင်း "ကွီး...ကွီး" ဟူသောနှစ်သံမှာ
 စူးစူးရှရှနှင့်တော်တော်ကျယ်သည်။ သူတို့တမလှုပ်ရဆိုလျှင် ကျွန်တော့်မှာ
 အသက်မျှ ပြင်းပြင်းမရှေ့ရပါ။ ပုန်းအောင်းနေက ချုံတတော်တော်ထူ
 သော်လည်း ဖိုးသာအောင်၏ ခေါင်းဆန်လည်မော့ အတောင်ခတ်၍ ကြိုး
 စားပါတယ်။ လျှောက်လှမ်းနေပုံကိုတော့ သစ်ရွက်များကြားမှ မြင်နေရပါ
 သည်။ ဘာမျှမကြာလိုက်လိုက်ဘူးထင်ရစဉ် ရစ်ဖကြီးတစ်ကောင် အ
 တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ ပျံသန်းလာပြီး ကွက်လပ်ဘေးရှိ ကျွန်းပင်ပေါက်
 ကလေးပေါ်နားလာပါသည်။ ရစ်တို့၏ သဘာဝက အလွန်မြင့်မြင့်ကြီး မပျံ
 ဘဲသစ်ပင်ကြိုသစ်ပင်ကြားနှင့် ချုံများကြားမှာသာ ပျံသန်းတတ်သည်။

ဖိုးသာအောင်တို့ လည်လိုက်ပုံက ရစ်ဖကြီးကို ခေါင်းကလေးစောင်း
 ငဲ့၍ကြည့်ပြီး သူတွန်နေတာကို ရပ်ထားလိုက်သည်။ သူက ထိုရစ်အရိုင်းကို
 အံ့သြကြောက်လန့်သွားသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ သစ်ပင်ပေါ်က
 ရစ်သည်အတင့်ရဲလာ၍ အောက်ဘက် ဝါးရုံကိုင်အနိမ့်ပေါ် ပျံဆင်းလာပြီး
 ဖိုးသာအောင်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်ရှုနေစဉ် ဖိုးသာအောင်က
 "ကွီး...ကွီး" တွန်သံကို ရုတ်တရက်ပြုသည်။ သူလုပ်ပုံက ရစ်ရိုင်းသည် ပတ်
 ဝန်းကျင်ကိုသေသေချာချာကြည့်နေလျက် သဘာဝမဟုတ်သောလူလက်

ရာခေါ်ရာများကို တွေ့သွားမှာမို့၍ အာရုံပြောင်းလိုက်သလို ဖြစ်သည်။ ဝါးတိုင်းပေါ်က ရစ်ကြီးက ရုတ်တရက် တွန်းသံပေးလိုက်သော ဖိုးသာအောင်ကြောင့် ဒေါသထွက်သွားဟန်ဖြင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလာပြီး ရန်သူကို အသေခွပ်ဆိတ်ရန်ပြေးဝင်လာစဉ် ကိုခေါင်းတုံး၏ ရစ်အဝင်လမ်းကို တွက်ဆတပ်ဆင်ထားသော ညွှတ်တစ်စုံမှာ လုံးထွေးရစ်ပတ်ပြီနေလေတော့သည်။ ကျွန်တော်အနီးမှ ရစ်တည်သမားနှစ်ယောက်က ချုံထဲမှ ခုန်ထွက်သွားကြပြီး ရစ်ကြီးကို ကိုခေါင်းတုံးက ဆွဲဖြုတ်ချုပ်ကိုင်ကာ ဦးခေါင်းကို ကိုင်ဖျပ်၍ ဖိုးသာအောင်ထံယူသွားပြီး ရစ်ဦးခေါင်းကို ထိုးပေးလိုက်သည်။ ဖိုးသာ အောင်က နှစ်ချက်၊ သုံးချက်မျှ ပေါက်ဆိတ်လိုက်သည်နှင့် လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေခြင်း ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

ကိုကြည်ကြည်ဌေးက ဖိုးသာအောင်ကို သူ့လက်ဖဝါးထဲ ရေထည့်တိုက်ပြီး အစာတချို့နဲ့ပေးနေစဉ် ကိုခေါင်းတုံးက ရစ်မိ၍ ရွှံ့ထွေးသွားသည့် ညွှတ်နှင့် ကျန်ညွှတ်များကို ဖြုတ်သိမ်းပါသည်။ ဒီနေရာမှာ ဆက်ပြီး ရစ်ထောင်လျှင် ရစ်အဖေကို မရတော့ တစ်တောမှ ရစ်တစ်ဖသာရှိ၍ နောက်ထပ် ရစ်ဖမလာ။ ရစ်အမတွေကလည်း စောစောက ရစ်မိထား၍ ရုန်းကန်ရှုပ်ထွေးနေသည်များကြောင့် ကပ်မလာတော့ဟု ဆိုပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤနေရာမှ ရစ်တည်ခြင်း ရုပ်သိမ်းပြီး တောင်တစ်လုံးကျော်ခန့် တစ်နေရာမှ အားပါးတရ ရစ်တည်ကြပြန်သည်။ ထိုနေရာမှာလည်း သိမ်မကြာလိုက်ဘဲ ရစ်ကြီးတစ်ကောင် မိကြပြန်သည်။ ထိုနေရာတွင် သုံးနေရာပြောင်း၍ ရစ်တည်ကြပြီး တစ်နေရာ၊ တစ်ကောင်နှင့် ရစ်သုံးကောင်မိပါသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရစ်ဖတွေချည်းဖြစ်၍ ရစ်မိတိုင်း ဖိုးသာအောင်ကို ခေါင်းပေး၍ ဆိတ်စေတာတွေရှိသည်။ ရစ်တည်သည့်အခါ ရစ်မကိုလည်း မိတတ်၍ ရစ်ဖကိုခေါင်းပေးဆိတ်စေသကဲ့သို့ ရစ်မကိုမိလျှင်

ဖိုးသာအောင်အား ဘာလုပ်စေမည်လဲဟု (တိတ်ဆိတ်နေရမည်ပြောထားသဖြင့် ကျွန်တော်မမေးရဲ၍) မသိခဲ့ရပါ။ မွန်းလွဲ(၃) နာရီခန့်မှာ ရစ်သုံးကောင် ရပြီး နောက်ကျွန်တော်ထမ်းထုပ်မယူရ၍ ခိုက်ဆာနေတာကိုကြည့်၊ ထိုနေ့အဖို့ ရစ်ထောင်ခြင်း လုပ်ငန်းသိမ်း၍ ပြန်လာကြပါသည်။ သူတို့ချည်းဆိုလျှင် နောက်တစ်ကောင် ရလိမ့်ဦးမည်ထင်သည်။

စခန်းသို့ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်အား ရစ်တစ်ကောင်လက်ဆောင်ပေး၍ ကျွန်တော်က နို့ဆီနှစ်ဘူး တုန့်ပြန်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ရသော ရစ်ကြီးက တော်တော်လှ၍...

“အရှင်ရရင်ကောင်းမှာဗျာ...၊ ကျွန်တော်မွေးချင်လို့” ဆိုတော့ ...

ကိုခေါင်းတုံးက တောရစ်ကိုမိလျှင် အရှင်ထား၍ မရကြောင်း၊ ရှည်ထားလျှင် အဆက်မပြတ် ရုန်းကန်ပြီး တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီ ကြာလျှင် မျက်စိ၊ မျက်နှာပြာနမ်းပြီး သေသွားလေ့ရှိကြောင်း၊ တောကြက်လည်း အလားတူပင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။

ဆိုကောင်းမည်ကောင်းပင် ရစ်အရှင်လိုချင်နေသော ကျွန်တော် အတွက် တစ်ရက်မှာ ရစ်အရှင်ရဖို့ ကြံလာသည်။ တစ်နေ့သောအခါ အလုပ်သမား များ အလုပ်လုပ်နေကြသည့် နေရာအနီး ကိုင်းတောမီးလောင်၍ မီးမရောက်သေးသည့် ချုံထဲမှ ရစ်တစ်ကောင် ပျံထွက်ပြေးကြောင်း အမဲတွအကြံရှိသော အလုပ်သမားတစ်ဦးက ရစ်ပျံထွက်သွားရာနေရာကို သွားချောက်ရှာဖွေတော့ တောမီးလောင်လက်စ ချုံများကြားမှာ ရစ်အသိုက်တစ်ခု တွေ့ရှိပြီး အသိုက်ထဲမှာ ဥ ရှစ်လုံး တွေ့သည် နှစ်လုံးက မီးစွဲနေသည့်

ချွဲဘက်မှာပို့ တော်တော်မီးဟပ်ခံထားရပြီး ခွဲကြည့်တော့ နောက် လေးငါး
ရက်ကြာလျှင် အကောင်ပေါက်တော့မည့်အနေအထားနှင့်အကောင်တည်
နေကာ မီးပူ၍ အကောင်သေနေတာတွေ့သည်။ ထို အလုပ်သမားက ကျန်
ဥခြောက်လုံးကို ကောက်ယူခဲ့သည်။ မီးလန့်ပြေးသော ရစ်မကြီးက ပြန်လာ
တော့မည်မဟုတ်။ ရစ်ဥခြောက်လုံးကလည်း အကောင်တည်နေပြီမို့စားလို့
မဖြစ်တာမို့ အလုပ်သမားက လက်ကမြင်းပြီး ကောက်ယူလာခြင်းဖြစ်
သည်။

စခန်းမှာ...ကျွန်တော့်အဖေ၏အလုပ်သမားမုဆိုးကြီးဦးဖော်ကြီးက
အကြံပေး၍ ထိုဥတွေကို တစ်လုံးတစ်မတ်နှင့် တစ်ကျပ်ခွဲ ပေးပြီး ကျွန်တော်
ဝယ်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက်ဦးဖော်ကြီးကပင် စခန်းမှာ အလုပ်သမားတစ်
ယောက်မွေးထားသည့် ဥကြက်မဝပ်ကျင်းမှာ သွားထည့် ပေးပါသည်။
(စခန်းအလုပ်သမားတချို့က ဟင်းစား၊ ဥစားရည်ရွယ်၍ သူတို့တို့မှာ ကြက်
မွေးလေ့ရှိသည်။)

ကြက်ဝပ်ကျင်းမှာ တစ်ပါတ်ခန့်ကြာတော့ ရစ်ကလေးများပေါက်
သည်။ ကံအားလျော်စွာ ခြောက်လုံးစလုံး အကောင်ပေါက်၍ ကြက်ပေါက်
ကလေးများကဲ့သို့ ဖြူဝါဝါ ခြေထောက်နီနီကလေးများနှင့် တော်တော်လှ
သည်။ နောက်ရက်မှာ မူလကြက်မ၏ ဥကလေးများလည်း ပေါက်လာ၍
ကြက်ပေါက်နှင့်ရစ်ပေါက်ကလေးများ မိခင်ကြက်မကြီးအတောင် အောက်
မှာပြည့်လျှံနေပါသည်။ ကြက်ကလေးများက ကြက်မကြီးနှင့် အဆင်ပြေ
သော်လည်း ရစ်ပေါက်ကလေးများက ထနိုင်၊ သွားနိုင်ပြီဆိုသည်နှင့် မိခင်
ရင်ခွင်အောက်မှာ မနေတော့ဘဲရစ်ဇာတိပြု၍ ဝပ်ကျင်းမှ ခုန်ဆင်းပြီး ဟိုဟို
သည်သည်လျှောက်သွားကြတော့သည်။ ထိုအခါ လူနင်းမိမှာ၊ ကြက်ဆွဲမှာ
စိုးရိမ်၍ ကျွန်တော်က ရစ်ပေါက်ကလေးများကို ထုတ်ယူပြီး နို့ဆီသေတ္တာ

ပုံးခွံ ထင်းရှူးပုံးတွင်ထည့်မွေးရပါသည်။ အကောင်ငယ်သေး၍ ထင်းရှူးပုံး
ကိုတော့ ဖြင့် မကျော်တတ်နိုင်ပါ။

ကျွန်တော်က ရစ်ပေါက်ကလေးတွေကြည့်ပြီး ဝမ်းသာလုံးဆို့နေပါ
သည်။ မီးသာအောင်ကို ဥပေါက်စမှ မွေး၍ လူယဉ်နေသော တည်ရစ်အဖြစ်
လေ့ကျင့်ပြီးသည့်အခါ ကျွဲတစ်ရည်းကြီးများတောင် ပေးလဲသည်ဆိုတော့
ယခု ကျွန်တော်က ကျွဲခြောက်ရည်းကြီးတောင် ပိုင်တော့မည်ဟု စိတ်ကူး
တွေယဉ်နေပါသည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ကြက်ပေါက်၊ ငှက်ပေါက်ကလေးများကို သူ
တို့မိခင်မပါဘဲ ရှင်အောင်မွေးရတာ လွယ်သည်မဟုတ်ပါ။ ပထမဦးစွာ
သူတို့ကို အစာကျွေးရတာက ပြဿနာစတင်သည်။ ရစ်ပေါက်ကလေးများ
ကို ကြက်လို ဆန်ကွဲ၊ ဖွဲနစသည်ဖြင့် ကျွေး၍မရ၊ ရေကို ခွက်နှင့်ထည့်ပေး၍
သောက်သော်လည်း ကျွန်တော် ရှာကျွေးသည့် ဆန်ကွဲကို မစားကြပါ။
(ထိုအချိန်မှာ ကိုကြည်ကြည်ငွေတို့ ကိုခေါင်းတုံးတို့လည်း ပြန်သွားကြပြီမို့
အကြံတောင်း၍မရပါ) မုဆိုးဦးဖော်ကြီးက ဒီဘက်မှာနားလည်၍ သူ့ကိုမေး
တော့ ခြပုန်းကလေးတွေကျွေးရသည်ဟုပြောသည်။ တောထဲမှာ ခြအုံ
ကြီးများက ပေါများလှ၍ အလုပ်သမားများကို မျက်နှာချိုသွေးပြီး ခြအုံ ဖဲ့ခိုင်း
ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံကိုယ်တိုင်လိုက်၍ ခြပုန်းရှာရသည်။ ဟုတ်တော့
ဗဟုတတ်သည်။ ခြကောင်လေးများရှိသော ခြအုံကို ထည့်ပေးလိုက်လျှင် အလှ
အယက်စာရကြသည်။ ကောက်သစ်ဖွဲကိုလည်းစားသည်ဆို၍ ရွာကိုလမ်း
မှာပြီးကျွေးရသေးသည်။ လူကကျွေးတာချည်းမဟုတ်ဘဲ သူတို့သဘာဝရှာ
တွေစားပါစေဆိုပြီး လွှတ်ချပေးလိုက်တော့ ပထမကျွန်းရွက်ခြောက်၊ ဝါးရွက်
ခြောက်များအောက်မှာ ပိုးရွက်ကလေးများကို ရှာစားကြတာ မြင်ရသည်။ သို့
သော် အရိုင်းကောင်ကလေးများဖြစ်ပြီး ထိန်းကျောင်းမည့် မိခင်ရစ်မကြီး

ဆိုတာလည်းမရှိတော့။ ဒုတိယလွတ်ပေးသည့်နေ့မှာရပ်ပေါက်ကလေးနှစ်
ကောင် ကျွန်းရွက်ခြောက်တွေအောက်ဝင်သွားပြီး ပြန်ရှာ၍ မရတော့။ ကျွဲ
နှစ်ကောင်ဆုံးပြီး

ဒုတိယပြဿနာက မိခင်ရင်ငွေမရှိသော ရပ်ပေါက်စလေးများကို
အနွေးပေးရခြင်းဖြစ်သည်။ တောတွင်းအလုပ်သမားစခန်းမှာ ညဘက်
မီးအင်ဂျင်စက်ကြီးများမောင်း၍ မီးလုံးဖြင့် အပူပေးမည်ဆိုသော်လည်း
မီးစက်က ညမောင်ရီပျိုးရိုက်မှ ၁၀ နာရီ အလွန်ဆုံးသာမောင်းသည်။ တော
ထဲမှာက(နေရာသီဆိုသော်လည်း)ညနက်လေ၊ အေးလေ၊ ရပ်ပေါက်က
လေးတွေကို အပူငွေ့ပေးဖို့ ဘယ်လိုကြံရမလဲ။

လိုလျှင် ကြံဆနည်းလမ်းရသည်။ တောထဲမှာထင်းကတော့ ဖောခြင်း
သောခြင်းမို့ တစ်ညလုံး မီးပုံကြီးစိုထားပြီး မီးဖိုစွန်းမှာ လေးထောင့် သံပုံးနှင့်
ရေနွေးမပြတ်တည်ထားသည်။ ဘယ်သူယူယူ၊ ဘယ်သူသောက်သောက်။
ယူသည့်သူက ရေနွေးယူပြီး ရေစိမ်းပြန်ဖြည့်ခဲ့ရုံသာ(တောတွင်းမှာ ရေစိမ်း
မသောက်၊ ကြိုချက်၍သောက်သည်)ဒီတော့ စောစောပိုင်း မီးလာရိုက်မှာ
မီးပွင့်တစ်ပွင့်ကိုရစ်ထည့်ထားသည့်ထင်းရှူးပုံးပေါ်မှာစလောင်းနှင့်မှောက်
၍ ထွန်းပေးပြီး မီးစက်ငြိမ်းခါနီးတော့ အဖေအတွက် အမေထည့်ပေးလိုက်
သော ရေနွေးအိတ်(ထိုစဉ်က နာဖျားမကျန်၊ ကိုက်ခဲ၊ ချမ်းတုန်၊ လူမမာ
သက်ကြီးရွယ်အို စသည်တို့အတွက် အနွေးတတ်ပေးရန် ရေနွေးအိတ်
ဒေါ်လဖင် တံဆိပ် အင်္ဂလန်မိတ်များ အိမ်တိုင်းလို ဆောင်ထားသုံးစွဲကြ
သည်။)ကို ရေနွေး ပူပူဖြည့်၍ အဝတ်ဖြင့်ရစ်ပတ်ပြီး ရစ်ထည့်ထားသော
ထင်းရှူးပုံးထဲ ထည့်ပေးထားသည် အပူ၊ အအေးကို ရပ်ပေါက်ကလေးများ
က သူတို့ဟာ သူတို့ထိန်းညှိသည်။ ရေနွေးအိတ်ထည့်ခါစ ပူလွန်းလျှင် ခပ်
ခွာခွာနေ၍ညှိနက်၍အအေးတတ်ပိုလာလျှင်ရေနွေးအိတ်နားတိုးကပ်ကြ

သည်။ ရေနွေးအိတ်က အေးသွားပြီဆိုလျှင်တော့ ကြက်ပေါက်ကလေးများ
ကဲ့သို့ ပိညက်ပိညက်အသံပေးသည်။ ဒါဆိုလျှင် နောက် ရေနွေး အသစ်လဲ
ပေတော့။ နှစ်ခါတော့လဲပေးရတာညာစဉ်အလုပ်ဖြစ်၍ကျွဲလေးရှဉ်းလောဘ
နှင့် တစ်လကျော် ဒုက္ခခံခဲ့ရသည်။

တတိယပြဿနာက လုံခြုံရေးကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ တောလယ်ခေါင်မှာ
ညဘက် အစာရှာသော တောကြောင်၊ ဒီးဒုတ်၊ မီးကွက်၊ ကြောင်ရှူးပျံ၊ ဓွေး
အစသည်များအတွက် ကြက်ပေါက်၊ ငှက်ပေါက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကာ
ကွယ်နိုင်သေးသော ဂျီပေါက်စ၊ သမင်ပေါက်စကလေးများသည် သူတို့နှစ်
သက်သောအစာဖြစ်သည်။ မီးလည်းမပြတ်စိုထားပြီး လူတွေလည်ချို
သည့်ကြားမှ ဟင်းစားမွေးထားသော ကြက်ခြံထဲ တောကြောင်ဝင်ဆွဲတာ
မျိုးလည်း ရှိသည့်အထဲတွင် ညဘက်အေး၍ ပိညက် - ပိညက် အော်သော
ရပ်ပေါက်ကလေးများက အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်သည့် အလားဖြစ်၍ (၁၅)
ရက်သားခန့် ရနေပြီးဖြစ်သော လက်ကျန် ရပ်လေးကောင်ပုံးကို တစ်ညမှာ
တောကြောင်ဝင်ဆွဲပါသည်။ ဝရန်းသုန်းကားနှင့်ရစ်ကလေးများဆူဆူညံညံ
ထအော်တော့ လူများမအိပ်သေး၍ ထလိုက်သည့်အခါ ရပ်ပေါက်တစ်
ကောင်ပါသွား၍ တစ်ကောင်အူပွင့်ကျန်ခဲ့သည်။ ကောက်ယူကြည့်တော့
အသက်ရှင်နိုင်ဖွယ်မရှိပြီ။ နန္ဒင်းတွေသိပ်၊ ပတ်တီးတွေ စည်းလုပ်ကြသေး
သော်လည်း မကြာခင် မြေမှုန့်မှမြေမှုန့်သို့ ပြန်လည်ကူးပြောင်းသွား ပါတော့
သည်။ သွားပြန်ပြီ။ နောက်ထပ် ကျွဲနှစ်ရှဉ်း။

ဒီတော့ နောက်ဆုံး လက်ကျန် ကျွန်ုပ်ရည်းလုံခြုံရေးအတွက် ထင်းရှူးပုံး
ကို ညဘက်ခိုးထားရန် သံဆန်ကာတစ်ချပ်အသုံးပြုရသည်။ စားနေကျ အ
ကောင်က နောက်ရက်မှာ လာသေးသော်လည်း လူတွေက နီးကြားခြင်း ၊
သံဆန်ခါအုပ်ထားခြင်းတို့ကြောင့် သူဘာမှမတတ်နိုင်သည့်အထဲက အ
တင့်ရဲလွန်းစွာချောင်းပါသေးသည်ကို အလုပ်သမား တစ်ယောက်၏
လောက်လေးခွနှင့် ပစ်ခတ်ထိမှန်သွား၍ ထွက်ပြေးပြီးနောက် မလာဝံ့တော့
ပါ။

ကျွန်တော် ရစ်ငယ်လေး နှစ်ကောင်မှာ မျက်ခြည်မပြတ် ဂရုစိုက်နိုင်မှု
ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာပါသည်။ ဥမှ ပေါက်စကတော့ အရိုင်း
ဘဝ ထိန်းကိုင်၍မရသော်လည်း တစ်စတစ်စကြီးပြင်းလာတော့ သူတို့နှစ်
ကောင်သည် အမြဲတမ်း အစာကျွေး၊ ရေတိုက် ဂရုစိုက်ပေးနေသော ကျွန်
တော့ကို သူတို့မိခင်ရစ်မကြီးဟု ထင်လေသလားမသိ။ ကျွန်တော် အစာ
ကျွေးလျှင်ပြေးလာခြင်း၊ ကျွန်တော်သွားရာနောက်သို့ တကောက်ကောက်
လိုက်ခြင်း၊ ထမင်းဝါးခွံလျှင်စားတတ်လာကြပါသည်။ အခြေအနေကို
ကြည့်၍ အားလုံးကအံ့သြဝမ်းသာနေကြပြီး ဒီဘက်တွင်ကျွမ်းကျင်သူ
တစ်ဦးကရစ်ပေါက်ကလေးနှစ်ကောင်မှာ တစ်ကောင်က အဖ၊ တစ်
ကောင်က အမဟုပြောသဖြင့် ကျွန်တော့်အိမ်မက်က ကျွန်ုပ်ရည်းမက ရစ်
ကလေးနှစ်ကောင်ကို သားဖောက်ခြင်းဖြင့် အိမ်ခြံပေါက်တည်ရစ်များမွေး
မြူရောင်းချပြီး ကျွဲအရည်းပေါင်းများစွာနှင့် လဲနိုင်တော့မလားထင်ရပါသည်။

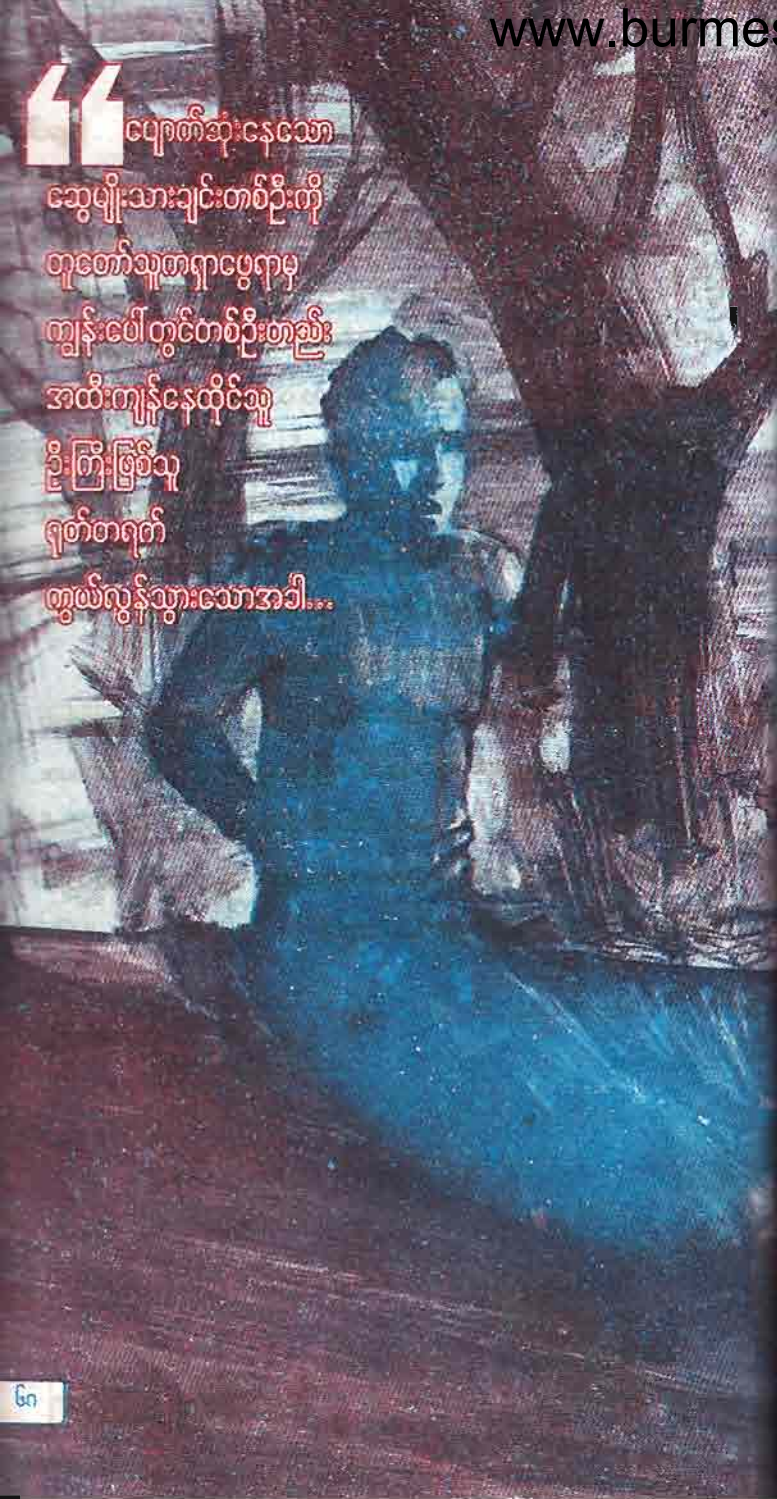
ကျွန်တော့် ဖခင်နှင့် တောစခန်းတွင် နေထိုင်ခဲ့သည့် နှစ်လနီးပါး ကာ
လတွင် တစ်လခွဲခန့် ရစ်ကလေးနှစ်ကောင်ကို မွေး၍ တစ်စ တစ်စကြီးပြင်း
လာရာ ကျီးကန်း၊ ငှက် မရှိတရှိ အရွယ်ခန့်ကြီးလာပြီး ခုန်နိုင် ပျံနိုင်ဖြစ်လာပါ
သည်။

တစ်ရက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့အလုပ်သမားစခန်းကို မြို့ပေါ်
ကျွန်းမာရေးဌာနမှ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ရောက်လာ၍ ငှက်ဖျားကာကွယ်ရေး
အတွက် စခန်းအဆောက်အဦတံတန်းလျားများကို ဆေးဖျန်း စောင့်ရှောက်
ကြပါသည်။ ထိုကာလက ဆေးဖျန်းသည်ဆိုရာမှာ ဒီတီတီမှုန့်ကို ရေဖျော်၍
ဟက်ဖျန်းခြင်းဖြစ်သည်။ တဲများနှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရံများကိုပင် ဆေး
ရည် ဖြန်းပက်ပြီးသွားသည့်အခါ ခြင်သာမက ယင်နှင့် ပိုးဟင်း ကြွက်၊ အိမ်
မြှောင်၊ ကြမ်းပိုး စသည်များပါ သေဆုံးပါသည်။ ထိုအကောင်များကို ကျွန်
တော့ ရစ်ပေါက်ကလေးများက ပျော်ရွှင်စွာ ကောက်စားနေသည်ကို ကျွန်
တော်တို့က အမှတ်တရကြည့်နေကြစဉ်ရစ်နှစ်ကောင်လုံးနောက်တစ်နေ့နံ
နက်တွင် အိမ်နေကျ အိပ်တန်း(ရစ်တည်ရန် ပြုလုပ်ထားသည့် လှောင်အိမ်
ထဲရှိ ဝါးတန်း)ပေါ်မှပြုတ်ကျသေဆုံးကုန်ပါတော့သည်။

ဒီတီတီ၏ ပြင်းထန်သောပိုးသတ်ဆေးအဆိပ်ဒဏ်ကို ခံရခြင်းဖြစ်
ကြောင်း၊ ရစ်ကလေးများအပေါ် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေကြသည့် အလုပ်သမား
များနှင့် ကျွန်တော်တို့အား အဖေကရှင်းပြလို သိရှိခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော်၏
တောတွင်း ရစ်တည်ခြင်းနှင့် ရစ်ပေါက်ကလေးများ မွေးခဲ့သည့် အတွေ့အ
ကြုံကို အမှတ်တရရေးသားလိုက်ရပါသည်။

⇒ တောထဲထိန်

“ပျောက်ဆုံးနေသော
 ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ဦးကို
 တူတော်သူတရားပွေရာမှ
 ကျွန်းပေါ်တွင်တစ်ဦးစာချင်း
 အထီးကျန်နေထိုင်သူ
 ဦးကြီးဖြစ်သူ
 ရုတ်တရက်
 တွယ်လွန်သွားသောအခါ...”

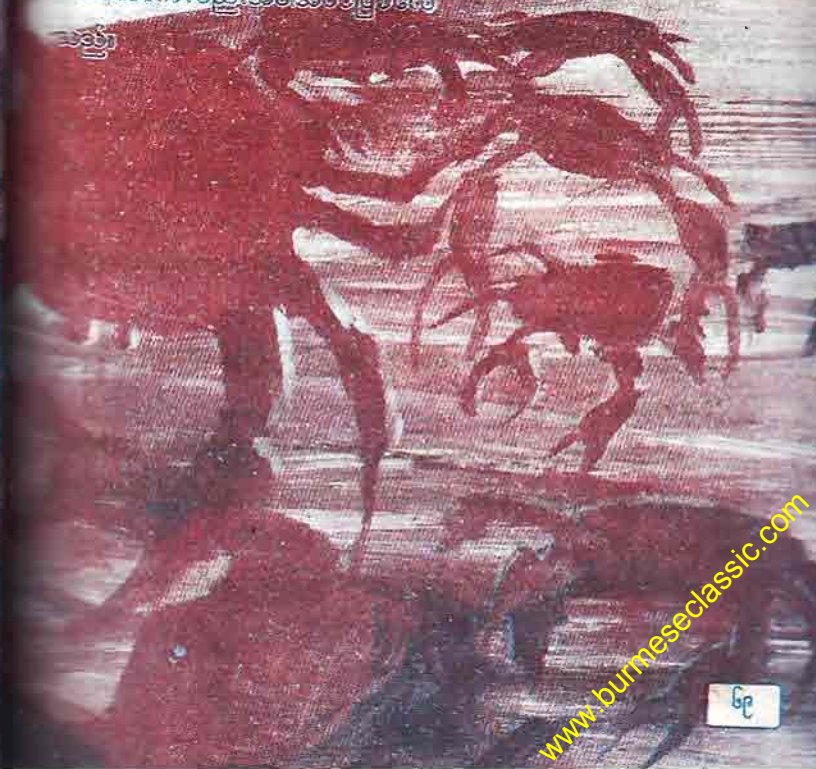
လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်

ပုစ္ဆန်လုံးကို

စုံမှန်းသူ

ဒုစုန်ရွှေမျှား

ကကျွန်ုပ်သည် မော်လမြိုင်
 သို့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ရောက်သွားရာ
 မိတ်ဆွေ ဦးသန်းစိန်အိမ်တွင် တည်းခို
 လျက်ရှိ၏။ ဦးသန်းစိန်မှာ သတင်း
 ထောက်နှင့်သတင်းစာကိုယ်စားလှယ်
 တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် အသိမိတ်ဆွေပေါများ
 သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အတိုင်း
 သတင်းထောက်များ၊ စာရေးဆရာများ
 စသောသူတို့ကြွယ်ဝပြည့်စုံသူများနှင့်
 ကျွန်ုပ်အားမိတ်ဆက်ပေး၏။ ထိုသူများ
 အနက် မြတ်ဦးသား ဦးဖိုးဌေးဆိုသူ
 တစ်ယောက်လည်း အမဲအဝတ်ဖြစ်လေ
 သည်။

ဦးဖိုးဌေးမှာ အသက် ၅၅ နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ကျန်းမာသန်စွမ်း၍ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသော ကိုယ်ကာယရှိသူဖြစ်၏။ ထိုမျှသာမက ဦးဖိုးဌေးမှာ ငယ်စဉ်က နေရာအနှံ့အပြားရောက်ဖူးသူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၍ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်နှင့်များစွာ စကားလက်ဆုံကျခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်ရန်ကုန်သို့ ပြန်မီတစ်နေ့တွင် အိမ်ရှင် ဦးသန်းစိန်က ညဉာဏကျွေးရာတွင် ဦးဖိုးဌေးအား ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ စားရန် ဖိတ်ခေါ်ထားသဖြင့် အိမ်ရှင် ဦးသန်းစိန် အပါအဝင် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသားတို့ သည် ညဉာဏကို ခြိန်ယှက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။ ထိုနေ့ညနေက ဦးသန်းစိန် တည်ခင်းသော ညဉာဏ မှာ ဟင်းများ အထူးစုံလင်သဖြင့် ဘဲသား၊ ကြက်သား၊ ငှက်သား များသာမက ပင်လယ်ငါးကြီးသားများ၊ ငှက်သိုက်များ၊ တရုတ် ပြည်ကြီးသားများ စားလေ့စားထရှိသည့် ပင်လယ်ပက်ကျီများအပြင် ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် နေလေ့ရှိသည့် ကုန်းပုစွန်လုံးများကို အကောင် လိုက်ကြော်ထားသည့် ဟင်းတစ်ခွက်လည်း ပါဝင်လေသည်။

ဟင်းခွက်များမှာ များလွန်းလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အချို့ဟင်းခွက်များကို တိုက်ရိုက်သာ တိုက်ခိုက်တော့၏။ အိမ်ရှင် ဦးသန်းစိန်သည် ပုစွန်လုံးကြော်ပန်းကန်ကို ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ တိုးပေးပြီးလျှင် အနည်းဆုံးတစ်ကောင်လောက် စားကြည့်ရန် တိုက်တွန်းလေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဦးသန်းစိန် ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း အပေါ်ယံမှ အခွံကို ပထမခွာလိုက်ပြီးလျှင် တရုတ်ဟိုတယ်များ၌ ကြော်လှော်သည့် နည်းအတိုင်း အတွင်းတွင်း အမွှေးအကြိုင်များ သွတ်သွင်းထားသည့် အသားများကို ဖွန်းငယ်ဖြင့် ခြစ်ယူစားသောက်လျက်ရှိလေ၏။ အရသာမှာ အလွန်ချိုဆီမိသော အရသာရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်က ဦးဖိုးဌေးအား တစ်ကောင်မြည်းကြည့်ရန် ပြောရာ ဦးဖိုးဌေး သည် နာခေါင်းကို ရှုံ့လျက်...

“ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန်သားတွေသာ စားပါဗျာ။ ကျုပ်တို့မြိတ် ထားဝယ် သားတွေတော့ စားရလွန်းလို့ ရှိနေပါပြီ။ ပြီးတော့ ပုစွန်လုံးကို ကျုပ်က သိပ်မုန်းတာ ခင်ဗျ”

ထိုသို့ပြောပြီး ပန်းကန်ကို ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ပြန်၍ တွန်းပို့လေသည်။

ယခုရေးသားအံ့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာလည်း မည်သည့်နေရာတွင် ဦးဖိုးဌေးသည် ပုစွန်လုံးများကို မုန်းရသည်ဆိုသော သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိပင် ဖြစ်လေသည်။

ထမင်းများ စားသောက်ကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ရှေ့တည့်ခန်း တွင်ထိုင်ကာ ဦးသန်းစိန်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို သောက်လျက် ဦးဖိုးဌေး ကဆေးပေးလိပ်ကို ဖွာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်က မှဆေးတံကို မီးညှိ၍ သောက်လျက် ရှိလေ၏။ ဦးဖိုးဌေးသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ဘယ်နှယ်လဲ ဦးတင်မောင်၊ ထမင်းစားလို့ အတော်မြိန်ရဲ့လား”

“မြိန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ပုစွန်လုံးကြော်ကော စားကောင်းရဲ့လားခင်ဗျ”

“ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ခံတွင်းတွေတာနဲ့ နှစ်ကောင် တောင်စားလိုက်တယ်”

“အင်း... လူက သူတို့ကို စားတဲ့အခါလည်းစား၊ သူတို့က လူကို ပြန်ပြီးစားတဲ့အခါလည်းစား”

“ခင်ဗျား... ဘယ်လိုပြောတာလဲခင်ဗျ”

“ဧ... သူတို့က နိုင်တဲ့အခါ လူကိုပြန်စားတာ ပြောတာပါခင်ဗျာ”

“ဟာ - ထူးဆန်းလိုက်တာလေ ဦးဖိုးဌေးရယ်၊ ကျွန်တော်ဖြင့် မကြားဖူးပါဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ရန်ကုန်သားတွေတော့ ကြားဖူးရင် မကြားဖူးမယ်ပေါ့ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော်က ကိုယ်တွေ့တွေ့ခဲ့ဖူးတယ် ဦးတင်မောင်ရဲ့”

“ဘယ်လိုလဲ ဦးဖိုးဌေး၊ အမိန့်ရှိပါဦး”

“ပြောရမယ်ဆို အတော်ရှည်ဝေးတာပါခင်ဗျာ”

“အဲဒီလို ရှည်ဝေးတာမျိုးပဲ ကြားချင်ပါတယ် ဦးဖိုးဌေးရေ၊ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

“ဒီလို ခင်ဗျ၊ ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်ဆိုတာ ပုရွတ်ဆိတ်တို့၊ ခြင်တို့၊ ယင်တောင်တို့ ကျွတ်တို့၊ မျှောတို့မှ အဝဲဒီပိုးမွှားကောင်တွေဟာ တစ်ကောင်ချင်း နှစ်ကောင်ချင်းဆိုရင် ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး၊ ဘာမှလည်း ကြောက်စရာမရှိဘူး။ အပေမဲ့ ရာလိုက်ထောင်လိုက်သောင်းလိုက် တွေ့ရပြီဆိုတော့ သူတို့ကို ဘာမှ ခုခံနိုင်ဖို့ အတော်ခဲယဉ်းတယ်”

“ဟုတ်တာပင်ဗျာ၊ အမိန့်ရှိပါဦး”

“အဲကိုပြောရင် ကျုပ်ငယ်ငယ်က ဆိုပါတော့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အသက် အစိတ်လောက်က ကျွန်တော်တွေ ကြုံခံစားခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲဘဝကို ပြန် ပြောရမလို့ ဖြစ်နေပြီ ဦးတင်မောင်ရဲ့”

“ပြောသာပြောပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဗဟုသုတရတာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် ဗဟုတ်လား ဦးသန်းစိန်”

“မှန်တာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြားပါရစေ ဦးဖိုးဌေးရယ်”

သို့နှင့် အောက်တွင် ရေးသားအံ့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိကလေးမှာ ဦးဖိုးဌေး ကိုယ်တိုင် ငယ်စဉ်က တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက် တစ်ခုဖြစ်၍ သူ ကိုယ်တိုင် ပြောပြသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်က ရေးသားဖော်ပြအပ်ပါကြောင်း။

ကျွန်တော် (ကိုဖိုးဌေး) သည် ဗြိတိန်ခရိုင်၊ ပုလောရွာသားဇာတိဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏အသက်အရွယ် အလွန်ငယ်စဉ်က မိခင်ကြီးနှင့်အတူ ထိုရွာတွင်နေထိုင်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဖခင်မှာ ကျွန်တော်ပုဂံကတွင်းအရွယ်ကပင် သေဆုံးသွားကြောင်း သိရပါသည်။ မုဆိုးမမိခင်ကြီးသည် ဈေးရောင်းချခြင်းဖြင့် ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှာကြံ၍ ကျွန်တော့်အား ကျွေးမွေးခဲ့ရာ ကျွန်တော် ရှင်လူထွက်လူမျိုးပေါက် အရွယ်သို့ ရောက်လာသောအခါ တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်၌ တစ်လလျှင် လခ ၁၅ ကျပ်မျှဖြင့် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရပါသည်။ တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်၌ အလုပ်လုပ်သော ကျွန်တော်အပါအဝင် အလုပ်သမားအားလုံးမှာ လက်ဖက်ရည်ဖိုး၊ ဆေးလိပ်ဖိုး၊ ဆံပင်ညှပ်ပေါ့မကျန် ရရှိကြသဖြင့် ကျွန်တော်၏ လခငွေ ၁၅ ကျပ်ကို မိခင်ကြီးအား လုံးလုံးပေးကမ်းထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ အလုပ်လုပ်၍ ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်၏ လမော့ ၂၅ ကျပ်အထိ တိုးတက်လာ၍ အရောင်းအဝယ် အပြောအဆိုတွင်လည်း အတော်ပင် လည်ပတ်လာခဲ့ပါသည်။ ကိုရင်ဘဝ၌ပင် မာလသုတ်၊ နမက္ကာရ၊ ပရိတ်ကြီးစသည်တို့ကို ကျေပြန့်စွာ သင်ကြားခဲ့ရ၍ မြန်မာစာကို ကောင်းစွာရေးနိုင်ဖတ်နိုင်ပါသည်။ တရုတ်ဆိုင်၌ အလုပ်လုပ်နေစဉ်

သူရိယ သတင်းစာ၊ ထို့နောက် အချိန်အတန်ကြာသောအခါ ထွက်ပေါ်လာသော သူရိယ မဂ္ဂဇင်းများကို ဖတ်ရသောအခါ စာဖတ်ခြင်းအလေ့အထတွင် ဝါသနာထုံလာပြီးလျှင် ဗဟုသုတ အကြားအမြင်များလည်း အတော်ပင် တိုးတက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သတင်းစာနှင့် မဂ္ဂဇင်းတို့ကို ဖတ်ရုံမျှနှင့် အားမရသေးဘဲ ဗြိတိန်မြို့သို့ရောက်သောအခါ အခြားစာအုပ် စာတမ်းများ၊ ဝတ္ထုစာအုပ်ကလေးများကို ပင်ဝယ်ယူဖတ်ရှုလေ့ ရှိပါသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော် ဝယ်ယူခဲ့သော ဝတ္ထုစာအုပ်သုံးအုပ် ထဲမှတစ်အုပ်မှာ ပင်လယ်အတွင်းသို့စွန့်စားခရီးထွက်ခဲ့သော အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပင်လယ်ခရီးသည်ကြီးတစ်ယောက်အကြောင်းဖြစ်၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အိမ်မှတိတ်တဆိတ်ထွက်ပြေးခဲ့ပြီးနောက် သဘောကပွတ်နိမ့်များနှင့် ကပ်ရပ်ကာ အလွန်ဝေးသော နိုင်ငံများသို့ ရောက်ရှိသွားကြောင်း၊ သဘောများမှာ တစ်ခါတစ်ရံလမ်းခရီးတွင် လေမုန်တိုင်းမိ၍ သူ့ကိုယ်တိုင် သဘောသားများအားမည်ကဲ့သို့ ကူညီကြောင်း၊ လမ်းတွင် ပင်လယ်ဓားပြများနှင့်တွေ့၍ သဘောသားများက အညံ့ခံပြီးလျှင် သူ့အား ကျွန်အဖြစ် ဖမ်းဆီးသွားကြောင်း၊ ထိုပင်လယ်ဓားပြများလက်တွင်းမှမည်ကဲ့သို့ တိတ်တဆိတ်ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာကြောင်း၊ သို့သော် သူ့အား ကယ်ဆယ်သော သဘောမှာ လေမုန်တိုင်းမိ၍ နောက်ဆုံး ပျက်စီးပြီးနောက် ကံကောင်းထောက်မမသဖြင့် သူသည် ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြောင်း၊ ထိုကျွန်းမှာ လူမနေသော ကျွန်းဖြစ်၍ သူသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့် မနီးမဝေးတွင် သောင်တင်နေသော သဘောပျက်မှ ပစ္စည်းအချို့ကို ရရှိသဖြင့် ထိုလူမနေသော ကျွန်းကလေးတွင် မိမိအသက်ကို မိမိရင်စေ့ရန် ကြံဖန်လှုပ်ထုတ်၍ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပါရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးနောက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသကဲ့သို့ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နိုင်ငံအသီးသီးသို့ ပင်လယ်ကူး သဘောကြီးဖြင့် မလှည့်နိုင်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်ရာ ဗြိတိန်ခရိုင် အနောက်ဘက်ရှိ ကပ္ပလီပင်လယ်အတွင်းမှ မြောက်မြားလှစွာသော ကျွန်းကလေးများသို့ ကမ္ဘာ့များ၊ ဘိုင်းရင်းဖြစ်လေ့ကြီးများ၊ ဘောက်တူများဖြင့် အခွင့်အရေးရသည်နှင့် အပ်ပြိုင်နက်လှည့်လည်ရန် စိတ်ကူးပေါက်မိပါသည်။ ကျွန်တော် လက်ရှိ

လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသော တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်မှ အလုပ်ကိုလည်း တစ်နေ့တခြား ငြီးငွေ့၍ လာမိမိတော့သည်။

ထိုအခါက ကျွန်တော်၏ မိခင်တွင် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ရှိရာထိုသူ (ကျွန်တော်၏ ဦးကြီး) သည် မြိတ်ကျွန်းစုတောင်ပိုင်းရှိ ကျွန်းကလေးများ ပေါ်တွင် ငှက်သိုက်ရှာဖွေသူအချို့နှင့် လိုက်ပါသွားပြီးနောက် ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်းပေါ်တွင် နေရစ်ခဲ့ကြောင်း နောက်ဆုံးသတင်းရရှိပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ဦးကြီးသည် ထိုအမည်မသိ ကျွန်းကလေးပေါ်တွင် ယခုတိုင် ဆက်လက်နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း မိခင်ကြီးက ပြောပြသဖြင့် သိရ၏။

၎င်းနေထိုင်သော ကျွန်းကလေးမှာ လူသူမရောက်သော ကျွန်းကလေး ဟုဆိုသော်လည်း "ထားဝယ်ကျွန်း" အနောက်ဘက် မိုင်တစ်ရာခန့် အကွာ တွင်တည်ရှိ၍ စတုရန်း သုံးလေးမိုင်ခန့် ကျယ်ပြန့်သည့် ကျွန်းကလေးသုံး ကျွန်းရှိရာထိုကျွန်းမှာ တောင်ဘက်အစွန်ဆုံး ကျွန်းကလေးဖြစ်လေသည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်၌ ငါးများ ရှာဖွေခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပုလဲ ငုပ်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အုန်းသီး အုန်းဆံများကို ကျွန်းများမှ ဝယ်ယူ၍ တနင်္သာရီ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်ရှိမြို့များသို့ တင်ပို့ ရောင်းချခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း အသက်မွေးနေထိုင်ကြသောသူတို့သည် ဦးကြီးနေထိုင်သော ကျွန်းကို ကောင်းစွာသိလေသည်။ သို့နှင့်ဦးကြီးသည် တစ်လလျှင်တစ်ကြိမ်သို့မဟုတ် နှစ်လလျှင်တစ်ကြိမ်ကျရောက်ရှိလာတတ်သောလေကြွများဖြင့် အိမ်သို့ပြန် ၍စာထည့်လေ့ရှိ၏။ ထိုအခါကျွန်တော်၏မိခင်ကလည်း အိမ်တွင်ရှိနေသော အခြေအနေနှင့်တကွ ရွာတွင်ဖြစ်ပျက်သည့်အကြောင်းများကို စာပြန်လေ့ရှိရာ ဦးကြီးမှာမိုင်ပေါင်းများစွာလှည့်နှင့်ကင်းကွာသော အရပ်၌ရှိနေသော်လည်း အနည်းဆုံး ခြောက်လလျှင် တစ်ကြိမ်မျှ ၎င်းထံမှ စာများကို စာတိုက်မှ ရရှိ တတ်၏။

ဦးကြီးမှာ ကျွန်တော်မိခင်ထက် ၁၀ နှစ်ခန့်မျှ အသက်ကြီး၍ သူထွက်သွား သည့် အချိန်မှာလည်း ကျွန်တော် လူမှန်း မသိမီ အချိန်ကပင် ဖြစ်ရကား ယခု အချိန်၌ ဦးကြီးမှာ အသက် ၆၀ ခန့်မျှပင် ရှိနေပေလိမ့်မည်။

တစ်နေ့၌ ကျွန်တော်၏မိခင်မှာ ဦးကြီးထံမှ စာတစ်စောင်ရရှိရာ စာထဲ၌ သူ သည်လက်ရှိ အလုပ်နှင့်တကွ လူသူကင်းမဲ့သော ဤကျွန်းတွင် ဆွေမျိုးညွတ် များနှင့်ကင်းကွာလျက် တစ်ကိုယ်တည်းနေရသည်မှာ ငြီးငွေ့လာပြီဖြစ်

ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ရွာသို့ပြန်လာပြီးလျှင် စုဆောင်းရရှိသမျှသော ငွေကလေး ဖြင့် ရွာတွင်ပြန်၍ အရိုးထုတ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပါရှိ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော် တို့မိခင်မှာ လွန်စွာဝမ်းမြောက်လျက် ဤသို့ပြန်လာမည်ဆိုက မိမိနှင့်တကွ ရွာတွင်ရှိသော ဆွေမျိုးညွတ်များပါ အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိကြလိမ့် မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သည့်အချိန်လောက်တွင် ပြန်လာမည်ကိုကြိုတင်၍ စာပေးရန် အကြောင်းဖြင့် ပြန်ကြားလိုက်၏။ သို့သော် မိခင်ထံမှ စာထည့် လိုက်ပြီးနောက် သုံးလပင်ကြာရှိသော်လည်း ပြန်စာမရ၍ ကျွန်တော်၏ မိခင်ကြီးသည် နောက်ထပ်စာတစ်စောင်ထည့်ပြန်၏။ နောက်ထည့်လိုက် သော စာမှာလည်း သုံးလပင်ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း ပြန်စာမရချေ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်ပူပန်စပြုလာတော့၏။

ထိုအချိန်သည်ကား ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ပင်လယ်သို့ခရီးသွားရန်စိတ် ကူးမိခဲ့သော စိတ်ကူးယဉ် အကြံများသည် သရုပ်ပေါ်၍ လာတော့မည့်အချိန် ပင်ဖြစ်တော့၏။ အလုပ်မှထွက်၍ ဦးကြီးထံသို့ စွန့်စားသွားရောက်လိုသည့် အကြောင်းကိုပြောပြရာ မိခင်ကြီးမှာ ပထမသဘောမတူဘဲ ရှိနေ၏။ ပင်လယ် တွင်လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်အတွင်းရှိ ကျွန်းများပေါ်တွင်လည်းကောင်း ဖြစ်ပျက်တတ်သော ဘေးအန္တရာယ်များအတွက် တွေး၍ တစ်ယောက် တည်းသောသား၏အလိုကိုလိုက်ရရှာတော့၏။

သို့နှင့်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် အနည်းငယ်မျှသာ ဘဝစဉ်းကလေး များကိုယူ၍ အိမ်မှထွက်ခဲ့လေ၏။ မြိတ်မြို့သို့ရောက်၍ လေ့သဘောကတ္တူများ အဝင်အထွက် အများဆုံးသော နေရာဆိပ်ကမ်းအနီးရှိ ထမင်းဆိုင်၌ ညအိပ်ရန်အခပေး၍ တည်းခိုပြီးသော် ဦးကြီး၏ အကြောင်းကို ထောက်လှမ်း ခုံမေးစပြုလေ၏။ ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့်ကြာသော်လည်း ဦးကြီးအကြောင်းကို အစဉ်အမျှ မေးမြန်း၍ မရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပျက်စပြု၍ လာမိ၏။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်အစိတ်ခန့်က ရွာမှထွက်သွား၍ ခြေသလုံး အိမ်တိုင်ပြုကာ ကမ်းခြေနှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသော ကျွန်းတစ်ကျွန်း ပေါ်သို့ ရောက်နေသူအား မည်သည့်နည်းဖြင့် ရှာဖွေ၍ ရနိုင်ပါအံ့နည်း။

သို့ရှိစဉ် ကျွန်တော်လည်း ကျွန်းတစ်ကျွန်းမှ အုန်းသီးဆံများ တင်၍ လာသောဘောက်တူ ပိုင်ရှင်တစ်ဦးထံမှအောက်ပါအတိုင်း အတော်စုံလင် လင် သတင်းရရှိလေသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၂၀ကျော်လောက်ကအသက်၄၀ကျော်ခန့်အသား ဖြူဖြူ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် မော်ကင်းတိုင်းရင်းသားများပိုင်သောကတ္တူကြီးလှေကြီးတစ်စင်းကိုငှားရမ်း ကာ ထားဝယ်ကျွန်း ၏ အနောက်စူးစူးသို့ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ကျွန်း ကလေးတစ်ကျွန်းသို့ရောက်သောအခါ ထိုကျွန်းကလေးပေါ်တွင် တစ် ယောက်တည်းနေရစ်ခဲ့ကြောင်း၊ သူစီးလာသောကတ္တူလှေသမားများအား သင့်လျော်သောအဖိုးအခပေးပြီးလျှင်ထားဝယ်မြို့သို့ပြန်လွှတ်လိုက်ကြောင်း၊ ထိုကျွန်းကလေးမှာ မြေဩဇာအလွန်ကောင်းမွန်သော ကျွန်းကလေးဖြစ်၍ ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးပင် အုန်းပင်များဖြင့်ပြည့် နက်လျက်ရှိကြောင်း၊ ထိုသူသည် ယခုထက်တိုင် ထိုကျွန်းကလေး၌ နေထိုင်လျက်ရှိပြီးလျှင် စီးပွားစွဲစွာပင်အတော်အတန်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့်လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ခန့်က သတင်းကြားဖူးကြောင်း၊ စားရေရိက္ခာများနှင့်သူလိုအပ်သောပစ္စည်းများကို မူလသူအား လိုက်ပို့သူ ကတ္တူပိုင်ရှင်ကပင် တစ်လလျှင်တစ်ကြိမ်ကျ သွားရောက်ပေးပို့ရသည်ဟုမိမိကြားဖူးကြောင်း၊ ထိုလူကြီးမှာကျွန်တော်၏ ဦးကြီးပင်ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ကြောင်းဖြင့်နောက်ဆုံးပြောပြလေသည်။

ဤကဲ့သို့သတင်းအစအနရရှိသောအခါကျွန်တော်သည်မော်ကင်းတိုင်း ရင်းသားကတ္တူနှင့်ဘောက်တူပိုင်ရှင်များနေထိုင်သောရပ်ကွက်၌စုံစမ်းရာ မြန်မာနှင့်မော်ကင်းတိုင်းရင်းသားစပ်ဘိုးဆောင်းဆိုသူသည်ထားဝယ်ကျွန်း အနောက်ဘက်ပိုင်ပေါင်းအတော်ဝေးသောနေရာရှိ ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်ကျသွားရောက်ကာ ထိုကျွန်းမှ အုန်းဆံများ တင်လာ သည်ကိုတွေ့ပြီးလျှင်အသွားတွင်လည်းဆန်းဆီငါးပိထန်းလျက်၊သကြား နှင့် ဆေးဝါးစသော ရိက္ခာများကိုတင်ဆောင်ယူသွား လေ့ရှိကြောင်းဖြင့် သိရှိရ၏။

ထို့နောက်ဆက်လက်စုံစမ်းရာထိုဘိုးဆောင်းသည်ယခုအချိန်၌မြိတ် မြို့ပေါ်တွင်မရှိဘဲခရီးထွက်နေကြောင်း၊သူ၏ကတ္တူသည်မကြာမီပင်လယ်သို့ ထွက်မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်သတင်းရပြန်၏။သို့နှင့်ကျွန်တော်လည်းထိုကတ္တူ

ဆိုက်ထားရာသို့ကိုယ်တိုင် သွားရောက်စုံစမ်းရာ မှန်ကန်ကြောင်းတွေ့ရ၏။ ကတ္တူဦးစီးဖြစ်သူအား မည်သည့်အရပ်သို့ သွားမည့်အကြောင်းမေးမြန်းရာ တွင်ထိုသူကသူတို့သည်ထားဝယ်ကျွန်း၏အနောက်စူးစူးပိုင်၁၀၀ခန့်အတွာ တွင်ရှိသည့်ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့သွားရောက်မည့်အကြောင်းကတ္တူပေါ်၌တင် ထားသည့် ရိက္ခာများမှလည်းထိုကျွန်းတွင်နေထိုင်လျက်ရှိသူအတွက်ဖြစ် ကြောင်းဖြင့်ပြောပြ၏။ထိုအခါကျွန်တော်သည်၎င်းတို့နှင့်အတူလိုက်ပါလို ကြောင်း၊ထိုကျွန်းတွင် နေထိုင်သူမှာကျွန်တော်နှင့်ဦးကြီးတော်စပ်ကြောင်း နှင့်ပြောကြားလေရာကတ္တူဦးစီးဖြစ်သူလည်း၎င်းအားငွေ၅၀ပေးလျှင်လိုက် စွင့်ပြုမည့်အကြောင်းဖြင့်ပြောပြလေ၏။

အိမ်မှထွက်လာသောအခါ ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် ငွေ ၁၀၀မျှသာပါ သဖြင့်၎င်းအား ၅၀ ပေးရမည်ဆိုက ကျွန်တော့်၏ စည်းစိမ်ထက်ဝက် ပြုတ်ရုံသာမကအပြန်စရိတ်ပင် လုံလောက်တော့မည်မဟုတ်ချေ။သို့သော် ဦးကြီးကိုတွေ့လိုလှသဖြင့် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ငွေ ၅၀ ထုတ်ပေးလိုက်ပါ သည်။

တစ်နေ့နှင့်တစ်မျှလေမိုးငြိမ်သက်လျက်ရှိသောအပြာရောင်ပင်လယ် ရေပြင်ကြီးကို ဖြတ်သန်းပြီးနောက်၊ နောက်တစ်နေ့ ညနေစောင်းတွင် ကျွန်တော်၏ဦးကြီးနေသည်ဆိုသော ကျွန်းကလေးသို့ ကျွန်တော်တို့ ကတ္တူကြီးဆိုက်ရောက်လေသည်။ကျွန်းသို့ရောက်ခါနီးတွင်ကျွန်းကိုဝိုင်းရံ လှပတတ်ရှိနေသော သန္တာကျောက်တန်း တစ်ခုတွေ့ရ၍ ကိုက် ၅၀ ခန့်မျှ ကျယ်ဝန်းသောရေပြင်မှ ကျွန်း၏တမ်းမြေသို့ ရွှင်းကပ်ရ၏။

ကျွန်းကလေးမှာစတုရန်းသုံးလေးပိုင်ခန့်မျှကျယ်ဝန်းမည်ထင်၍ကမ်း စပ်မှာ အတော်အတန် ကျောက်ထူထပ်လျက် သံပြင်သောင်ရံများ ဝိုင်းရံလျက်ရှိ၏။ အတွင်းဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ကျွန်းလုံး ဆို အစိမ်းရောင် သစ်ခက်ကြီးတစ်ခုဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသကဲ့သို့ အုန်းပင် အုန်းလက်တို့ဖြင့် စိမ်းလန်းဝေဆာစွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကတ္တုဆိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီခပ်
ဟောင်းဟောင်းတစ်ထည်ကို ဝတ်ပြီးလျှင် မြက်ဦးထုပ်အဖြူကို ဆောင်းထား
သော အသားမည်းမည်း ခပ်ပိန်ပိန် လူတစ်ယောက် ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းလာ
သည်ကို မြင်ရ၏။ ကတ္တုဦးစီးက ၎င်းမှာ အခြားသူမဟုတ်။ မိမိတို့ကတ္တုပိုင်ရှင်
ဦးဘိုးဆောင်းဆိုသူပင် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသဖြင့် သိရှိရလေသည်။

ထိုသူသည် သူ၏ကတ္တုပေါ်၌ လူစီးတစ်ယောက်ပါလာသည်ကို မြင်ရ
သဖြင့် ပထမ မျက်နှာပျက်သွားသော်လည်း ပြန်၍ ကုန်စည်ဆိုင်လိုက်လေ
သည်။ ကတ္တုဦးစီးက သူတို့ဘာသာစကားဖြင့် ရော၍ ပြောလိုက်ရာ ၎င်းမှာ
ငွေ၅၀ ကျပ်ရသဖြင့် လေကြွေစီးတစ်ယောက် တင်ခဲ့ကြောင်း ပြောလိုက်ဟန်
တူ၏။ ကျွန်တော်သည် ကတ္တုပေါ်မှ ဆင်း၍ ကမ်းစပ်သို့ ရောက်သောအခါ
၎င်းသည် ဥရောပတိုက်သား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဦးထုပ်ချွတ်ပြီးလျှင်
ကျွန်တော်အား ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်၏။ သို့သော် သူ၏အပြုံးမှာ သာယာချင်ပျော်
ပွင့်လင်းသော အပြုံးမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဝတ်ကျေဝတ်ကုန်ပြီး လိုက်ဟန်လက္ခဏာ
ရှိလေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်၏ လက်ကို အားပေးတရ ဆွဲလျက် -

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းနှစ်သိန်းအစိတ်သို့ ကမ္ဘာမှထွက်သွား၍ ငြိမ်လုံးအိပ်တိုင်ပြုကာ

ကမ်းခြေနှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာ ထောင့်သောကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်သို့

ရောက်နေသူအား ဖယ်သည့်နှင်းဖြင့်

ရှာဖွေ၍ ရရှိပါအံ့နည်း။

“ဘယ်နှယ်လဲ မိတ်ဆွေ၊ ဒီလောက်ဝေးတဲ့ ခရီးကြီး ဘယ်လို ကိစ္စများနဲ့
လိုက်လာတာလဲဗျာ”

“ကျွန်တော့်နာမည်ဖိုးငွေပါတဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ ဦးကြီးဦးအောင်လှ
ဆိုတာ ဒီမှာနေတယ် သတင်းရလို့ ကျွန်တော် လိုက်လာတာပါ”

ကျွန်တော်၏ တစ်သက်တွင် ဤမျှလောက်ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွား
ဟန်တူသော လူတစ်ယောက်၏မျက်နှာကို မမြင်ဘူးချေ။ ထိုစကားများကို
ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ၏မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းသွေးများ ဆုတ်
သွားသကဲ့သို့ ဖွေးခနဲဖြစ်သွား၍ မျက်လုံးများမှာလည်း မှေးမှိန်သွား၏။
ချောင်တွင် ပိတ်မိနေသောသားကောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ သူသည်
ကျွန်တော့်အား ကြည့်၍နေသည်ဟု ထင်ရ၏။

ကျွန်တော်က ဦးကြီးအကြောင်းကို စ၍ ပြောလိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်
နက်ကို ဘိုးဆောင်းသည် သူတို့၏ တိုင်းရင်းဘာသာဖြင့်ပင် ကတ္တုကို
ချက်ချင်း ပြန်ထွက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ဟန်တူ၏။ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် ကတ္တုဦးစီးနှင့် တကွ အခြားလေသမားများပါ ကုန်းပေါ်တွင် ချည်ထား
သောကြိုးများကို ဖြေခြင်းကုန်းပေါ်များကို ပြန်၍ ရှုပ်သိမ်းခြင်းများ
ပြုလုပ်နေသည်ကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပေသတည်း။

ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း ကတ္တုဦးစီးအား...

“နေကြပါဦးဗျ။ မထွက်ကြပါနဲ့ဦး၊ ဘယ်နှယ်ရောက်ရောက်ချင်း ပြန်ကြ
တော့မှာလား၊ ဦးကြီးရော ကျွန်တော်ရော ပြန်လိုက်ချင်လိုက်မှာပဲ”

ထိုသို့ပြောလိုက်လျှင် ဦးဘိုးဆောင်းဘက်သို့ လှည့်၍...

“ဦးဘိုးဆောင်း ခင်ဗျာ လူတွေ ပြောပါဦး၊ ကတ္တုမထွက်ပါစေနဲ့ဦး”

ထိုအခါ ဦးဘိုးဆောင်းသည် ကျွန်တော့်အား ရယ်မောကြည့်ရှုလျက်...

“စိုးရိမ်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေ၊ သွားပါစေ၊ နက်ဖြန်ကျရင် ကျုပ်ကတ္တု တစ်စင်း
ရောက်လာဦးမှာပဲ၊ အဲဒီကတ္တုနဲ့ ကျုပ်တို့ ပြန်ကြတာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကောင်းတာပေါ့ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် စီးလာခဲ့သော ကတ္တုကြီးသည် တင်ဆောင်လာသော မိတ္တူ
အနည်းငယ်ကို ကပျာကယာ ချပေးပြီးနောက် ကမ်းမှထွက် ရွာသွားလေ၏။

“ကဲ - လာ၊ ကျုပ်တို့ ကုန်းပေါ်တက်ကြမယ်”

“ကျေနူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း သံခံများကိုဖြတ်ကာ ကုန်းပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြလေ၏။ သံခံများဆုံး၍ မြေမှာသို့ရောက်သောအခါ လူသွားလမ်းကလေးတစ်ခုကိုတွေ့၍ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဝိမ်းလန်းသော မြက်များနှင့် ဆူးချုံများ ရှိနေ၏။ အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်သောအခါ ပင်လယ်ဘက်မှ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေပြည်တွင် ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားကာ ရှိနေသော အုန်းပင်အုန်းလက်များ ကိုတွေ့မြင်ရ၏။ ကိုက်ဝဝဝ ခန့်မျှသွားသော လမ်းကလေးသည် လက်ဝဲဘက်သို့ ကွေ့သွားပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ရှေ့သို့မျှော်ကြည့်သောအခါ အတော်ပင်ဟောင်းနွမ်းနေသော သွပ်များဖြင့်မိုးထားသည့် ယဉ်ထောင်အိမ်ကလေး တစ်လုံးကို ကိုက် ၅၀ ခန့်အကွာ အုန်းပင်များအကြားတွင်လှမ်း၍ မြင်ရလေသည်။

အိမ်ကလေးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာမိသောအခါ ရှေ့မှ သွားသောကုတ်ဘိုးဆောင်သည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်၍--

“ဒီမယ်ကိုဖိုးဌေး - ခင်ဗျားကို အခုကျုပ်ပြောရမယ့် သတင်းကတော့ သတင်းကောင်းတော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သတင်းဆိုးပဲ။ ခင်ဗျာ ဦးလေးကြီး ဦးအောင်လှဟာ မရှိတော့ဘူးဗျာ၊ သေရှာပြီ။ သေတာ ကိုးလရှိသွားပြီ။ သူ့အလောင်းကို ကျုပ်တို့ဟောဟိုဘက်ကမ်းက အုန်းပင်ပျိုအုပ်ကလေး အောက်မှာ မြှုပ်လိုက်ကြတယ်။ ကဲ... လာလာ၊ အခုပဲ ကျုပ်လိုက်ပြမယ်”

သို့နှင့် ကိုဘိုးဆောင်သည် ကျွန်တော်၏ ခါးကို နောက်မှ သိုင်းဖက်ကာ ကျွန်တော်တို့၏ လက်ဝဲဘက်တွင် ရှိနေသော အုန်းပင်အုပ်ကလေးဆီသို့ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုနေရာ၌ ကား မြေသည် အတော်အတန် မာပြီးလျှင် ပုစွန်လုံးတွင်းများကိုလည်း နေရာအနှံ့အပြား တင်းကျပ်ပြည့်စွာ မြင်ရလေသည်။ အုန်းပင်အုပ်ကလေးအလယ်၌ ကားအလွှားငါးပေ၊ အနံ ၃ ပေခန့်ရှိသည့် မြေစွဲထားသော သင်္ချိုင်းရာတစ်ခုကို တွေ့၍ သင်္ချိုင်းရာ၏ ခေါင်းရင်းဘက်တွင်

မှတ်တိုင်တစ်ခုစိုက်ထူထားလျက် ကန်လန်ဖြတ်ရိုက်ထားသော ယဉ်ချပ်တစ်ခုပေါ်တွင် “ဦးအောင်လှ” ဟု လက်ရေး ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖြင့်ရေးထားသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော့်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးသော ဦးကြီးအတွက် ယူကျုံးမရခြင်ကာ ချိုးပွဲချင့်ကြွေးမိပါတော့သည်။ သူ၏ မျက်နှာကို မမြင်ဘူးသော်လည်း မိခင်ကြီး၏ ပြောစကားဖြင့် မျှော်မှန်းရမ်းဆကာ ပူဆွေးလွမ်းဆွတ်မိပါတော့သည်။ အလွန်ဝေးလံသော ခရီးသို့ ဤမျှလောက်ဆင်နွှဲခွာခွာခွာလာပြီးမှ ယခုကဲ့သို့ တွေ့ကြုံရသည်ကို ဖြေဆည်၍ မရနိုင်အောင်ရှိပါတော့သည်။ ဦးကြီးမှာလည်း တစ်သက်တာပတ်လုံး ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ဤလူသူမနေသော ကျွန်းတွင် ပင်ပန်းကြီးစွာရှာဖွေပြီးနောက် အနားယူ၍ အေးချမ်းစွာနေတော့မည်ဟု စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်လိုက်သော အချိန်မှပင် ယခုကဲ့သို့သေဆုံးသွားရသည်ကို ဝမ်းနည်း၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိပါတော့သည်။

သင်္ချိုင်းရာရှိသော သစ်ပင်အုပ်အောက်မှ အိမ်ဆီသို့ လျှောက်လာကြသောအခါ ကိုဘိုးဆောင်းသည် ကျွန်တော်၏ ခါးကို ယခင်ကထက် တင်းကျပ်စွာဖက်လျက် -

“ဒီလိုပေါ့ဗျာ ကိုဖိုးဌေး၊ လူဆိုတာ တစ်နေ့နေ့သေကြရမှာပဲ မဟုတ်လားဗျာ၊ အဘိုးကြီးက အသက်လည်း ကြီးပြီ၊ သူ့ဆီကို ကျုပ်ကတ္တူနဲ့ လစဉ် အချိန်မှန်လာပြီး ရိက္ခာပို့၊ သူ့ဆီက အုန်းသီးတွေဝယ်၊ အဲဒီလို လုပ်နေတာ အတော်ကြာပြီ”

“သူ့အလုပ်က ဒါပဲလား...”

“ဒါပဲဆိုပါတော့ဗျာ၊ ငါးဖမ်းတဲ့အလုပ်နဲ့ ပုလဲငုပ်တဲ့ အလုပ်လည်း ကျုပ်တို့နည်းနည်းပါးပါးလုပ်ကြသေးတယ်။ အုန်းပင်တွေကြည့်ဖို့ရော၊ ငါးဖမ်းတဲ့အလုပ်အတွက်ရော၊ တစ်ခါတစ်ရံ ပုလဲငုပ်တဲ့ အတွက်ရောလုပ်ဖို့ မော်ကင်းတိုင်းရင်းသား သူငယ်လေးလေးငါးယောက် ငှားထားကြတယ်”

“နေပါဦး၊ ကျုပ်တို့လို ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်က ခင်ဗျားကော ပါသလား”

“အရင်တုန်းကတော့ မပါပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ...လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က စပြီး သူနဲ့ ပါတာနာလုပ်လိုက်တယ်လေ။ ဆိုးတူကောင်းဖက်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... အုန်းသီးတွေပို့နေတဲ့ ကတ္တူကိုတော့ ကျုပ်က လုံးလုံးပိုင်တယ်။ ဒီကတ္တူနဲ့ပဲ အုန်းသီးတွေကို ခြောက်လတစ်ကြိမ် ပြုတ်ကိုရိတ်ရတယ်”

ဦးကြီးထံမှ စာများထဲတွင် သူနှင့်အတူ အစုစပ်ပါစာနာရှိသည်ဟူ၍မည်သည့် အခါမျှမပါဘူးသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အံ့အားသင့်နေမိ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ငှားထားတယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်သမားကလေးတွေကော အခု မမြင်ပါကလား”

“ဒီကောင်လေးတွေကိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်ကပဲ အကုန်လုံးလစုရင်းပေးပြီး အလုပ်ရပ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်မိတ်တွေကြီး သေပြီးတဲ့နောက်နှစ်လသုံးလလောက်ကပေါ့ဗျာ”

“ဒါထက် တစ်ခုမေးပါရစေဦး၊ ဦးကြီးသေသွားတော့ သူ့ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတို့ သူပိုင်တဲ့အရာတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ စာမရေးခဲ့ဘူးလား။ စာဆိုတာ သေတမ်းစာတို့လို ပစ္စည်းခွဲဝေတဲ့ စာချုပ် စာတမ်းတို့လိုပေါ့ခင်ဗျာ”

ကိုဘိုးဆောင်းက ဦးခေါင်းကို တွင်တွင်ကြီးယမ်းလျက် -

“ဟင့်အင်း... ဘာစာမှ မရေးခဲ့ဘူး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဦးကြီးသေတာက တော်တော်မြန်တယ်ဗျ။ ဒီတော့ ဘာစာမှလည်း မရေးနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဘာမှလည်း မမှာခဲ့နိုင်ဘူးထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ အချင်းချင်း စာချုပ်စာတမ်း မရှိသော်လည်း နားလည်မှုကတိရှိတာကတော့ တစ်ယောက်ယောက်သေရင် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လူက သေသူရဲ့အရာကို အပြီးအပိုင်ယူကြစတမ်းလို့ ကတိရှိခဲ့ကြတယ်”

“နို့ပေမဲ့... ကျွန်တော့်ဦးကြီးမှာ ဒီလောက်ကြာအောင် နှစ်ရှည်လများ အလုပ်လုပ်လာတော့ အလုပ်ထဲကို မသွင်းဘဲ သူသပ်သပ်စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေတော့မှ ချရှိရမယ် ခင်ဗျ”

ကိုဘိုးဆောင်းသည် ရိုးသားမှုရှိတဲ့ ကျွန်တော့်အား လှည့်ပြီးပြောဆိုနေဟန်တူကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ခြည်းခြည်း ရိပ်လာတော့၏။ ကတ္တူဆိုက်၍ ကမ်းပေါ်သို့ ဆင်းလာပြီးနောက် ကျွန်တော်က ဦးကြီးဦးဆောင်လှအကြောင်းကို မေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူမျက်နှာပျက်သွားပုံများကို ပြန်လည်သတိရမိတော့၏။ သို့နှင့် သူ၏ အခြေကို စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေမိတော့၏။

“ဘာဗျ... ငွေဟုတ်စ၊ ကျုပ်ဖြင့် တစ်ခါမှ ပြောသံမကြားဖူးဘူး”

“ဒါဖြင့် သူ့အလုပ်မလုပ်တော့ဘဲ ရွာပြန်ပြီး အနားယူတော့မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုကော ခင်ဗျာကို မပြောဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မပြောဖူးဘူး... ဒီဟာတွေ ကျုပ်ဘာမှ မသိဘူး”

ထိုအခါမှ ကိုဘိုးဆောင်းသည် မုချလိပ်လည်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်ကောင်းစွာ သိရတော့၏။ အလုပ်ဖက်စပ်ပါစာနာပင်ဖြစ်စေ၊ အလွန်ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအချင်းချင်းပင်ဖြစ်စေ ဤကဲ့သို့ နေရာမျိုး၌ အတူနေထိုင်ခဲ့ကြပါမှ ထိုစကားမျိုးကို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်မုချတိုင်ပင်ပြောဆိုရမည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆမိ၏။ ကိုဘိုးဆောင်း၏ စကားများကား သဘာဝကျယုတ္တိမတန်ချေ။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့မြို့ကနေပြီး ဦးလေးအကြောင်းတွေ မေးတဲ့စာတွေကော ခင်ဗျားမရဘူးလား”

ကိုဘိုးဆောင်းသည် ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်ယမ်းလိုက်ပြီးလျှင် လက်ဝဲနှစ်ဖက်ကို ဟန်နှင့်ဖြန့်ပြီးနောက် ...

“ဟာ... မရပါကလား၊ ဒီနေရာမျိုးကို စာရောက်ဖို့ အခက်သားကလေးဗျာ”

ကျွန်တော်သည် အတော်ပင် ဒေါသထွက်လာမိ၏။ ကိုဘိုးဆောင်းကား ခြောင်လိမ်လျက်ရှိနေလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့က ပေးသော စာများသည် ဦးကြီးလက်သို့ ချောမောစွာရောက်ရှိသောကြောင့်သာ ဦးကြီးသည် ကျွန်တော့်၏ မိခင်ထံသို့ ပြန်၍ စာရေးခြင်းဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် ဦးကြီးထံမှ ပြန်စာသုံးလေးစောင်ကို ကျွန်တော်တို့ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ၎င်းမှာ သူ၏ပြောဆိုချက်အရ ဦးကြီးနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသူဖြစ်ပါလျက် ဦးကြီးအနားယူတော့မည့်အကြောင်း လုံးဝမသိဟု ဆိုခြင်းမှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။ ဦးကြီးသေဆုံးပြီးနောက် ကိုးလတိုင်တိုင် တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာလည်း အဘယ်သို့သောရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် နေခြင်းဖြစ်လေသနည်း၊ သူ၏စကားများကား အပြီးအမောက်မတည့်လှချေ။

ကျွန်တော်က -

“သူ့သေတဲ့အကြောင်း မြိတ်က ရဲဌာနကိုကော တိုင်လိုက်သေးသလား”

ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီး သေပြီးတဲ့နောက်မြို့ကိုတစ်ခေါက်မှ ကျုပ် ပြန်မရောက်ဘူးကိုဖိုးဌေးရဲ့ အလုပ်သမားလေးတစ်ယောက်အပြန်မှာတော့ စာတစ်စောင်ရေးပေးလိုက်ပါတယ်။ ဂါတ်ကလည်း ဒီလိုကိစ္စအသေးအမွှာ ကလေးသူ့ဘာသာသူ့ရောဂါနဲ့ သေတဲ့ကိစ္စမျိုး ဘယ်အရေး ယူမလဲဗျာ။ ခင်ဗျားလည်း အသိသားနဲ့”

“ဦးကြီးက ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးတာလဲ”

“ရောဂါကိုတော့ ကျုပ်အတိအကျ ပြောမပြတ်ဘူးကိုဖိုးဌေးရယ်”

ကိုးဘိုးဆောင်းသည်ကျွန်တော်အားမသိမသာမျက်စောင်းထိုး၍ကြည့် လိုက်၏။ သူ့အပေါ်တွင်သင်္ကာမကင်းရှိနေခြင်းကိုသူခိုင်းမိပြုလာဟန်တူ၏။ သူက ဆက်လက်၍...

“ကျုပ်က ဆရာဝန်လည်း မဟုတ်တော့ ဘာရောဂါဆိုတာ အသေအချာ မသိဘူး ကိုဖိုးဌေးရဲ့ မသေခင်ညမှာသူ့ကိုယ်တစ်ခုလုံး မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေတယ်ပြောတော့ ကျုပ်နဲ့မော်ကင်းကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ ရေနွေးအိတ်တွေ ဘာတွေနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...မရပါဘူးဗျာ၊ နောက်တစ်နေ့မနက်ဆုံးရှာတာပါပဲ”

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့သည် သွပ်မိုးအိမ်ကလေးရှိရာသို့ ရောက် လာကြပြီဖြစ်၍ကိုဘိုးဆောင်းကတံခါးကိုတွန်း၍ဖွင့်လိုက်၏။ အတွင်း၌ကား လက်ဝဲလက်ယာတွင် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းစီရှိ၍ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် သစ်သား ကုလားထိုင်ကြမ်းသုံးလေးလုံးရှိ၏။ အတွင်းဘက်သို့ဝင်၍ခေါင်းရင်းဘက် အိပ်ခန်းကိုညွှန်ပြလျက် ကိုဘိုးဆောင်းက-

“ဒီအခန်းပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားဦးကြီးနေတဲ့အခန်း၊ ဒီညတော့ ခင်ဗျား ဒီအခန်းထဲမှာပဲအိပ်ပေါ့ဗျာ”

ကိုဘိုးဆောင်းကတံခါးရွက်ကိုကိုင်ထားသဖြင့်ကျွန်တော်လည်းအခန်း တွင်းသို့ဝင်ခဲ့လေ၏။ အခန်းတွင်း၌ကား အိမ်ထောင်ပစ္စည်းဟူ၍ များစွာမရှိ လှချေ။ ကွပ်ပျစ်အိပ်ရာတစ်ခု၊ သစ်သားကုလားထိုင်နှစ်လုံး၊ လေးထောင့် စားပွဲကလေးတစ်လုံးရှိပြီးလျှင်ကြမ်းပြင်၌ဈာသုံးလေးချပ်ခင်းထား၏။ စားပွဲ ကလေးပေါ်၌ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုသစ်သားပေါင်ခတ်၍ထောင်ထားရာ ၎င်းမှာ ကျွန်တော့်မိခင်၏ ဓာတ်ပုံပင် ဖြစ်လေသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က အဖြစ်အပျက် ကိုသတိရမိ၏။ ကျွန်တော်သည် ဓာတ်ပုံကို ကျော်၍

နောက်ဘက်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဖောက်ပြီး စာအိတ်နှစ်လုံးကို တွေ့ရှိရလေသည်။ စာအိတ်ပေါ်မှာလက်ရေးကိုတစ်ချက်လှမ်း၍ကြည့်ရာမှ ကျွန်တော့်မိခင်၏လက်ရေးဖြစ်ကြောင်းချင်ချင်သိလေသည်။ အပြာရောင် စာအိတ်ကလေးကိုပင် ကျွန်တော်တို့ ကုန်ရုံဆိုင်မှ ဝယ်ပေးရကြောင်း ကျွန်တော်သတိရမိ၏။

ကျွန်တော်သည်စာအိတ်နှစ်လုံးကိုစားပွဲပေါ်မှဖျတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်ပြီး နောက်ကိုဘိုးဆောင်းဘက်သို့ လှည့်၍ သူ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့် ကာ-

“ဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်တဲ့လဲဗျာ”

စာအိတ်နှစ်လုံးကိုလက်ထဲတွင်ပွတ်ချေရင်းမေးလိုက်မိ၏။ ထိုအချိန်၌ တစ်ချိန်တည်းပင် ကျွန်တော်သည် ဦးခေါင်းကို နံဘေးသို့တိမ်းရှောင်လိုက် မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်ကိုဘိုးဆောင်းသည်ကျွန်တော်စကားပြောရာ၌ အတန်ငယ် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းကို မာကျောသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုဖြင့် ရိုက်နှက်လိုက်သောကြောင့်ပေ တည်း။ ကျွန်တော်တိမ်းရှောင်သော်လည်းမရတော့ချေ။ ဦးနှောက်ထဲသို့မီးစ ဖြင့် ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ အလွန်ပူလောင်နာကျင်သော ဝေဒနာကိုခံစား ရပြီးလျှင်ကျွန်တော်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်ကိုသာ သတိရလိုက်ပြီးနောက်သတိလစ်၍သွားလေ၏။

အချိန်မည်မျှကြာအောင် သတိလစ်သွားသည်ကိုမူ ကျွန်တော်မသိရ ချေ။ ဦးခေါင်းမှ အလွန်နာကျင်လျက် ပြန်၍ သတိရလာတော့၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း ဦးခေါင်းကိုလက်ဖြင့် စမ်းသပ်ရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပြန်တုပ်၍ ချည်ထားရုံမျှမက ခြေနှစ် ဖက်ကိုပင် ပူးပြီးလျှင်ခိုင်မာသော အုန်းဆံကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ချည်၍ ဆွဲဆွဲလှိုက်သေး၏။

ကျွန်တော်သည်ဦးခေါင်းမှဒဏ်ရာကြီးဖြင့်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်လဲလျက်ရှိ ဆဲလရာကိုဘိုးဆောင်းမှာစားပွဲတွင်ထိုင်ကာအစားအစာများကိုမြှန်ချေရက်

ရေတူးလျက်ရှိရာမှ ကျွန်တော် သတိရလာသည်ကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ သို့သော် သူ၏အပြုံးကား ရွှင်ပျဉ်ပြုံးခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သောအပြုံးမျိုးဖြစ်လေသည်။

ကိုဘိုးဆောင်း -

“ဒီမယ် မိတ်ဆွေလေး၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့၊ မနာကျင်ဘဲတစ်ခါတည်း အေးအေးချမ်းချမ်း နေရမယ့်နေရာကို ခင်ဗျားရောက်တော့မယ်၊ မကြာတော့ဘူး...”

ကျွန်တော်သည် ယခင်ကထက် စိတ်ထွက်လာပြီးလျှင် သူ့အား ဖျတ်ခနဲ မော်၍ ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာပြောတယ်ဗျ... ဒါခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိမှာပေါ့၊ ကျုပ်ကြီးပမ်းကြံစည်ထားတဲ့ အကြံအစည်တွေဟာ အောင်မြင်တော့မယ်အလုပ်မှာ ခင်ဗျားက ဘယ်ကပေါ်လာမှန်း မသိဘူး ပေါ်လာတယ်။ ခင်ဗျားဟာ သက်သက်ဂြိုဟ်ကောင်ပဲဗျ။ ဒီတော့ ကျုပ်သွားမယ့်လမ်းမှာ ပေါ်လာတဲ့ဂြိုဟ်ကောင်ကို ကျုပ်မထားနိုင်ဘူး။ ရှင်းပစ်ရမယ်။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အကြံကို ဖျက်ရအောင် တမင်သက်သက် ပေါ်လာတဲ့ဂြိုဟ်ဆိုး၊ နို့ပေမဲ့ - နောက်ထပ်မဖျက်နိုင်တော့ပါဘူးလေ။ ခင်ဗျား သွားမယ့်လမ်းခင်ဗျား သွားရတော့မှာပဲ - ဟား - ဟား - ဟား”

ကိုဘိုးဆောင်းသည် ပုလင်းထဲမှ အရက်ကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ လက်နှစ်သစ် ခန့်ငဲ့လိုက်ပြီးလျှင် တစ်ခါတည်း မော့၍ လိုက်ပြီး နောက်ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ရာ ကျွန်တော်လည်း သူ၏ စကားများကြောင့် ကျောစိမ့်၍ သွားမိလေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ခွေးကြီး၊ ခွေးကျင့်ခွေးကြံ ကြံတဲ့အကောင်”

“နေပါဦးကိုဖိုးဌေး... ခင်ဗျားစကားဟာ ရင့်သီးလွန်းလှပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားထက် အသက်အများကြီးကြီးပါတယ်။ ခင်ဗျားအခုလို လာပြီး ဘာကြောင့် နှောင့်ယှက်ရတယ် ဆိုတာ သိပါတယ်။ ခင်ဗျားဦးလေးမှာ ပိုက်ဆံအတော်ရှိနေပြီဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်ကတည်းက ငါဦး သုံးလတစ်ကြိမ်၊ ခြောက်လတစ်ကြိမ် သူ့ကျွန်းက အုန်းသီးတွေတင်ပြီး ဗြိတိန်တို့ထားဝယ်တို့မှာ သွားရောင်းဖို့ ကျုပ်ကတ္တူကို ကန်ထရိုက်ဆွဲထားတယ်။ ခင်ဗျားဦးလေးဟာ ငွေ ၅၀၀၀၀ ထက် မနည်းချမ်းသာနေပြီဗျ။ ကျုပ်က ဓာတ်သိ... ဓာတ်သိ... ဒီတော့

သေခါနီး အဘိုးကြီးတစ်ယောက် အတွက် ဒီလောက် ငွေများများဟာ ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ။ ဒီငွေထုပ်ကြီး ပိုကပြီး သူသေသွားမယ့်အစား ကျုပ်တို့လို လူငယ်လူရွယ်တစ်ယောက်က စံစားမှာပေါ့။ ကျုပ်ပြောတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟဲ့ ခွေး... ခွေးလိုပိုက်တဲ့လူ၊ ဘကြီးကို နှင်ပဲ သတ်လိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြည်းဖြည်းဆရာလေး... ဒါလောက်လည်း ဒေါသမကြီးပါနဲ့၊ အစစ်ပေါ့ဗျာ ကျုပ်သတ်လိုက်တာပေါ့။ သိပ်ခဲယဉ်းတဲ့ အလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကော်ဖီထဲ စိန်မှုန့်နည်းနည်း ခပ်လိုက်ရင် ကိစ္စချောတာ၊ အဘိုးကြီးမှာ ဒီလောက် ငွေချမ်းသာမှန်း ဘယ်သူမှ မသိဘူး ကိုယ့်လူရဲ့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း သိတာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဘာမှ အပြစ်မရှိတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကို မသတ်ချင်ဘဲ သတ်လိုက်ရတာပေါ့”

ကိုဘိုးဆောင်း ယခုပြောသော စကားများကား မှန်ပေလိမ့်မည်။ အဘိုးကြီး၏ကိုးလမျှ ကြာပြီဖြစ်သော ရုပ်လောင်းမှာ ယခုအချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ကျန်ရှိတော့မည်မဟုတ်သဖြင့် မည်သည့်သက်သေခံမျှ ရနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်နှင့် သတ်သည်ကိုလည်း မည်သည့်အခါမျှ သက်သေထင်ရှားပြနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ကိုဘိုးဆောင်းသည် အရက်အနည်းငယ် ကိုထပ်မံမော့လိုက်ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ -

“အဲဒီလို သတ်လိုက်ပြီးတဲ့ နောက်ဂြိုဟ်ကောင်နဲ့ တူတဲ့ ခင်ဗျားတစ်ယောက် ပေါက်လာတော့တာပဲ၊ အဖိုးကြီးမှာ ငွေရှိတဲ့အကြောင်း ကျုပ်ကလွဲလို့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲ သိတယ်... ဒီတော့ အဲဒီဂြိုဟ်ကောင်ကိုလမ်းရှင်းပစ်ရုံက လွဲလို့ ဘယ်လိုနည်းလမ်းမှ မရှိဘူး။ ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေရမှာခင်ဗျားအတွက် သနားလိုက်ပါသေးရဲ့ဗျာ။ နို့ပေမဲ့... ပြဿနာတစ်ခုက ခင်ဗျားကို အဆိပ်ကျွေးပြီး သတ်ရအောင် ကျုပ်မှာ အဆိပ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ အဘိုးကြီး သတ်ပြီးတဲ့နောက် စိန်မှုန့် တွေကို သွန်ပစ်လိုက်ပြီး၊ သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ရအောင် ဟာကလည်း ကျုပ်မယ် ရိုင်ဖယ်မရှိဘူး။ ခြောက်လုံးပြူးတောင် မရှိဘူး။ အဲဒီတော့... ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုသတ်ရ မယ်ဆိုတာ ပြဿနာတစ်ခုပဲ၊ ဒီပြဿနာကို ဒီကျွန်းမှာ ဖြေရှင်းဖို့ နည်းကတော့ တစ်နည်းပဲ ရှိတယ်။ ဘာလဲ ဆိုတော့ အသားငတ်နေတဲ့ ပုစွန်လုံးတွေကို ကျွေးဖို့ပဲ”

“ပုစွန်လုံးတွေက ထောပတ်ကို သိပ်ကြိုက်တယ်ဗျ။ ထောပတ်နဲ့ရရင်ဘာပသို
ကုန်အောင်စားပစ်တာပဲ စိတ်ချပါဗျ။ သဲဈေးအသားတွင် မဟာသုဉ်းသဲဈေးကို ချည်ထားတဲ့
ကြိုးတွေပါ စားပစ်မှာ။ သဲဈေး အရိုးစုနားမှာ ကြိုးတွေ မတွေ့ရမှစိတ်ချ
ရမယ်။

နောက်
ကဲ- ကဲ-သွားလိုက် ဦးမယ် မိတ်သွေး သဲဈေးကို
ဆုံး နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါ တယ်”
ထိုစကားများမှာသွေးပူသည့်အခိုက်နှင့်ပြောခဲ့ပါမူအရေးမကြီးလှသော်
လည်းယခုကဲ့သို့ ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရလျက် ခြေလက်များကို တုတ်နှောင်
ထားခြင်းခံရသည့်အချိန်၌ သွေးအေးအေးနှင့် အေးဆေးစွာ ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်မှာကျောထဲမှပင် စိမ့်၍ ကြောက်သွားမိ၏။

မကြာမီည၌အချိန်သို့ရောက်လာ၍ကိုဘိုးဆောင်းသည်ကျွန်တော့်အား
ဤနေရာ၌ပင်ထားခဲ့ပြီးနောက်အိမ်ထဲမှထွက်သွားလေ၏။ ယိုညဉ့်မှာ ကျွန်
တော်၏ဘဝတစ်သက်တာတွင်အရှည်လျားဆုံးညဉ့်ပင်ဖြစ်တော့၏။ ဦးခေါင်း
ရှိဒဏ်ရာကြောင့် ပြင်းစွာနာကျင်လျက်ရှိနေပြီးလျှင် ကျွန်တော့်မှာအိပ်၍
မပျော်နိုင်ဘဲအချိန်ရှည်လျားသလောက်တစ်ယောက်တည်းဝေဒနာခံစား၍
နေရတော့၏။

နောက်တစ်နေ့၊ နေ့လယ်လောက်မှ ကိုဘိုးဆောင်းပေါ်လာပြီးလျှင်
သူသည်ညှာတာခြင်း ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ကိုက် ၅၀သာသာခန့်မျှဝေးသည့်
မြေမာလွင်ပြင်ကလေးတစ်ခုဆီသို့ကျွန်တော့်အားတရွတ်ဆွဲ၍ခေါ်သွားလေ
၏။ ခြေလက်များမှာပွန်းပဲ့ကုန်တော့၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ
ကိုဘိုးဆောင်းသည် အခြားနိုင်မာသော ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့်ကျွန်တော့်

အားချထားသည့်နေရာမှရုန်းကန်လှည့်ခြင်းမပြုနိုင်ရန်အနီးရှိချုံတစ်ခုနှင့်
ကပ်၍နိုင်ငြိစွာ ချည်နှောင်ပြန်လေသည်။ ပြီးသောအခါကိုဘိုးဆောင်းသည်
ချည်နှောင်ထားသောကြိုးများ ခိုင်မခိုင် ကြည့်ပြီးနောက် ကျေနပ်သည့်
လက္ခဏာဖြင့် ဦးခေါင်းကိုညိတ်လျက်ရှိလေ၏။

“ဟေ့လူ - ကိုဇိုးဌေးအတွက် ကျုပ်ဝမ်းနည်းသံဗျာ၊ အခုလို ငယ်
ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဖြစ်သွားရတာ ကျုပ်အများကြီး စိတ်မကောင်းပါဘူး။
နို့ပေမဲ့ ...မတတ်နိုင်ဘူးလေ ... ကိုယ့်သွားမယ့်လမ်း လာရွတ်တာတော့
မခံနိုင်ဘူး...”

“ဟေ့လူ - ကိုဘိုးဆောင်း ... ဒီ - လူမရှိတဲ့ ကျွန်းပေါင်တစ်ယောက်
တည်းရှိတယ်ဆိုပြီးကျုပ်ကိုနှိပ်စက်ရင်တိုင်း နှိပ်စက်လို့ရမယ်ထင်သလား...
မြိတ်က ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေ၊ ကျုပ်တည်းခွဲတဲ့ထမင်းဆိုင်က ဆိုင်ရှင်
လင်မယား၊အဲဒီလူတွေဟာ ကျုပ် ဒီကျွန်းကလေးသွားတယ်ဆိုတာ
အားလုံးသိတယ်။ ကျုပ်ကို သတ်ပြီးတဲ့နောက် ခင်ဗျားလည်း မကြာဘူး...
မှချကြိုးကွင်းစွပ်ခံရမယ်၊ စိတ်သာချ”

“အောင်မယ် - ခင်ဗျား ထင်သလား၊ မြိတ်ကိုကျုပ်ပြန်ရောက်သွား
လို့လူတွေက မေးတဲ့အခါကောင်လေးတော့ သူဦးလေး သေတာတွေတာနဲ့
ဟိုမှာ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက်နေဦးမယ်ဆိုပြီး နေရစ်ခဲ့တယ်။ သူတို့တစ်
တွေက အခက်သားလားကဗျာ။ ဦးခဲလေးရော တူရောထင်မိထင်ရာ
လုပ်တတ်တဲ့လူတွေပဲ၊ ဒီအပေါ်ကောင်လေးကရူးကြောင်ကြောင်နဲ့သူဦးကြီး
ရဲ့ခြေရာလက်ရာတွေကြည့်ပြီးအလွမ်းပြနေရစ်ပါရစေဦးဆိုပြီး နေခဲ့တာပဲ။
နောက်တစ်လကိုးသတင်းကြာတော့ ကျုပ်ပြန်လာမယ်။ ဒီအခါကျတော့
တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူးဆရာရေးသက်သေရအောင်လူတစ်ယောက်
နှစ်ယောက်ခေါ်လာမယ်။ ကတ္တူဆိုက်လို့ ခင်ဗျားဆင်းမလာတာမြင်တော့
တင် ဘယ်နှယ်လဲ ဘာဖြစ်လို့ ကိုဇိုးဌေးလာမကြိုပါလိမ့်မလဲလို့ ပြောပြီး
ခင်ဗျားနေတဲ့ အိမ်မှာရော၊ အုန်းပင်တွေအောက်မှာရော၊ တောစပ်မှာရော
တူနပ်တို့ လိုက်ရှာတဲ့အခါ ဟောဒီနေရာမှ ဖြူဖြူမွေးမွေး သွားအကြံသားနဲ့
ခင်ဗျား အရိုးစုတွေမှာပေါ့၊ ဒီအကြံမကောင်းဘူးလား၊ ဘယ်နှယ်လဲ -
ကိုဇိုးဌေး ကျုပ်ပြောတာရှင်ပြီလား”

ကျွန်တော်သည် အကြိတ်လျက်ရှိရာ ကိုဘိုးဆောင်းက ဆက်လက်၍
 “ခင်ဗျားရဲ့အရိုးမှာ ခင်ဗျားရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်လည်းတွေ့မယ်။ ခင်ဗျား ရုပ်
 ကလာပ်မှာလည်း ဘာအက်ရာမှ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့နဲ့ လုပ်ဖော်
 ကိုင်ဖက်ကောင်ကလေးတွေကလည်း အင်မတန် ရိုးသားပြီး ဘယ်လို
 ရည်ရွယ်ချက်မျိုးနဲ့မှ ခင်ဗျားကို မသတ်ဘူးဆိုတာ သူတို့ယုံကြည်မယ်။
 ဒီတော့ ဘာလိုသေးသလဲ။ ခင်ဗျားဟာ ရုတ်တရက် နှလုံးရောဂါနဲ့သေသွား
 တယ်လို့ကျုပ်ကထင်မြင်ချက်ပေးတဲ့အခါ ကျုပ်ခေါ်လာတဲ့ သက်သေ
 ကလည်း ကျုပ်ပြောတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်တယ်လို့ယူဆကြမှာပေါ့။ ဘယ်နှယ်လဲ
 ကိုဗိုးဌေး ကျုပ်ပြောတာရှင်းပြီ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား ဒီစိန်ကို ဖြုတ်ဖို့ဟာက
 တော့ ပုစွန်လုံးတွေရှိပါတယ်။ သူတို့ တာဝန်ပဲ။ သူတို့က လုပ်ပါလိမ့်မယ်။
 ဒီနောက် ခင်ဗျားကို သနားတဲ့အနေ၊ လေးစားတဲ့အနေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့အရိုးစုကို
 ခင်ဗျားဦးကြီးရဲ့သင်္ချိုင်းရာ နံဘေးကယှဉ်ပြီး မြှုပ်လိုက်မယ်။ ဒီနောက် ခင်ဗျား
 ဦးကြီးလိုပဲခေါင်းရင်းကခင်ဗျားရဲ့နာမည်ကို စာတန်းကလေးထိုးပြီး တိုင်က
 လေးတစ်ခုစိုက်ထားလိုက်ရုံပေါ့”

ကျွန်တော်သည်သေရမည့်ဘေးထက်ပုစွန်လုံးများကအရှင်လတ်လတ်
 ကျွန်တော်၏ အသားများကို ကိုက်ဖဲ့စားသောက်မည့် အကြောင်းကို
 တွေး၍ကြည့်ကာ ကျောထစ်မဲ့၍ သွားသည်အထိ ကြောက်ရွံ့မိ၏။ ပုစွန်လုံး
 များပြင် ပုရွက်ဆိတ်နတ်ကြီးများကိုလည်း မြင်ရသဖြင့် ၎င်းတို့၏ ဘေးရန်
 ကလည်း မသေးလှချေ။ သွားလေသူဦးကြီးအားလည်းကောင်း၊ ရွာတွင်
 ကျန်ရစ်ခဲ့သော မွေးသမိခင်ကျေးဇူးရှင် မိခင်ကြီးအားလည်းကောင်းပြေး၍
 သတ်ရမိ၏။ သို့သော်လက်ဦးသောရန်သူအားအကြိတ်၍ကြည့်နေရုံတစ်ပါး
 မည်သို့မျှ ကျွန်တော်မတတ်နိုင်ချေ။

ကိုဘိုးဆောင်းသည် ကျွန်တော့်အားချည်နှောင်ထားသော ကြီးများကို
 လက်ဖြင့်ဝမ်းသပ်ကြည့်ပြီးနောက် “အင်း... ဒီကြီးတွေအတွက်ကရိုသေးတ
 ယ်။ ဒီကြီးတွေကိုလည်းသူတို့စားမှာပါပဲလေ။ ပုစွန်လုံးဆိုတဲ့အကောင်မျိုးက
 မာမာပျော့ပျော့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ရေမှာ တွေ့တာ စားပစ်တာပဲ။ နို့ပေမဲ့
 ဆယ်ရေးတစ်ရေးကိုရေးတစ်ရာ ဆိုသလိုပိုပြီး စိတ်ချရအောင် လုပ်ဦးမှ...
 ကိုင်း... ပြောနေကြတာကွယ်”

ကိုဘိုးဆောင်းသည်အိမ်ဆီသို့ပြန်သွားပြီးနောက် မကြာမီ ပုလင်း
 ကလေးတစ်လုံးကို ယူ၍ပြန်လာ၏။ ထိုပုလင်းကလေးမှာ ထောပတ်ပုလင်း
 ကလေးပင်ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် သူသည်ပုလင်းထဲမှ ထောပတ်များ
 တို့ အဝတ်စတစ်ခုဖြင့် တို့၍ ကျွန်တော့်အား ချည်နှောင်ထားသော
 အုန်းဆံကြီးများကို လျှောက်၍သုတ်ရင်း-

“ပုစွန်လုံးတွေက ထောပတ်ကို သိပ်ကြိုက်တယ်ဗျ။ ထောပတ်နဲ့ရရင်
 ဘာမဆိုကုန်အောင်စားပစ်တာပဲ။ စိတ်ချပါဗျ။ ခင်ဗျားအသားတွင်မကဘူး။
 ခင်ဗျားကိုချည်ထားတဲ့ကြီးတွေပါစားပစ်မှာ။ ခင်ဗျားအရိုးစုနားမှာ ကြီးတွေ
 မတွေ့ရမှစိတ်ချရမယ်။ က - က - သွားလိုက်ဦးမယ် မိတ်ဆွေ။ ခင်ဗျားကို
 နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

ကိုဘိုးဆောင်းထွက်သွားပြီးနောက်တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါကျွန်
 တော်လည်းဦးခေါင်းမှနာကျင်ရုံမျှမကဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း၊ ရေငတ်ခြင်း၊
 ညောင်းညာကိုက်ခဲခြင်းစသောဝေဒနာများကိုပါ ဝု၍ခံစားရတော့၏။
 ထိုအချိန်၌ဝင်လယ်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်မိရာ ကမ်းခြေမှ ထခြည်းဖြည်း
 ထွက်ခွာသွားသောကတ္တူလေ့ကြီးတစ်စင်းကိုမြင်လိုက်ရ၏။ ယင်းကတ္တူကြီး
 မှာကျွန်တော်စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့သော ကတ္တူကြီးပင်ဖြစ်၍ကိုဘိုးဆောင်း
 သည် ဥပါယ်တံမျှဖြင့်ကတ္တူသမားများအား လုံခြုံသော နေရာတစ်ခုတွင်
 ခေတ္တသွား၍ ဆိုက်ကပ်နေစေပြီးနောက် ၎င်းအားပြန်၍လာခေါ်စေခြင်း
 ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ကျွန်တော်သည်ကြီးဖြင့်တုပ်ထားသောလက်နှစ်ဖက်ကိုအောက်ခံကာ
 မြေကြီးပေါ်တွင်ပင်လက်လန်လျက်ရှိလေ၏။ သို့နှင့် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်
 သို့ကောင်းစွာ မလှည့်နိုင်သော်လည်း ဝဲယာနှစ်ဖက်သို့အတန်ငယ်စောင်းရုံ
 သာစောင်း၍ကြည့်နိုင်ရာကျွန်တော်၏အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိပုစွန်လုံးတွင်းများ
 တို့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ပုစွန်လုံးများကား ကျွန်တော်လှုပ်ရှားသံကြားသဖြင့်တစ်
 ကြောင်း၊ ထောပတ်နဲ့ရဟန်တူသဖြင့်တစ်ကြောင်းတွင်းများထဲမှထွက်ပြုပြင်
 နေပြီကို မြင်ရတော့၏။ အချို့က တွင်းအပြင်သို့ပင် ရောက်၍နေချေပြီ။
 အကောင်များမှာ အငယ်ဆုံး ဒဂါးဝိုင်းခန့်ရှိ၍ အကြီးဆုံးမှာ ပန်းကန်ပြား
 တစ်ချပ်ခန့်မျှရှိလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်လန့်၍အသံကုန်ဟန်
 အော်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါပုစွန်လုံးများသည်ကျွန်တော်ဟစ်အော်လိုက်သော

အသံကိုကြောက်ရွံ့သည်ဟန်ဖြင့် ထောင်နေသောလက်မကြီးများကိုချကာ
တွင်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားကြ၏။ သို့သော် ၎င်းမှာ တစ်ခဏမျှသာဖြစ်၍
မိနစ်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် ပြန်၍ထွက်ပေါ်၍ ထွက်ပေါ်လာကြပြန်
လေသည်။

သို့ရှိစဉ် ကျွန်တော်သည် လက်ကောက်ဝတ်ကို အပ်ဖြင့် ထိုးလိုက်
ဘိသကဲ့သို့ စူးရှနာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်မိသဖြင့် ကျွန်တော်၏
ကိုယ်အောင်တွင် ပိဉ်နေသော လက်နှစ်ဖက်ကို အတန်ငယ် လှုပ်ရှားကြည့်
မိ၏။ လက်ယာလက်ညှိုးဖြင့် အသေအချာ စမ်းကြည့်မိသာအခါ ကြိုးဖြင့်
ချည်နှောင်ထားသောကျွန်တော်၏ လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်မှာပုစွန်လုံး
တွင်းကြီးတစ်တွင်း၏ တွင်းဝပေါ်တွင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၍အပ်ဖျားဖြင့်
ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ ထင်ရခြင်းမှာလည်း ထိုတွင်းထဲမှ ပုစွန်လုံးတစ်ကောင်က
လက်မမြင့် ထိုးသွပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

ထိုအခါကျွန်တော်လည်း ရုတ်တရက် ဉာဏ်ရရှိ ထူးဆန်းသော အကြံ တစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ယင်းအကြံမှာ လက်ကောက်ဝတ်နပ်စင်ကိုင် ချည်နှောင် ထားသည့် ဆက်ထိုးနေရာကို တွင်းဝအပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြိုးရောက် အောက်ရွေ့လျားပေးကာ တွင်းထဲ၌ ရှိနေသော ပုစွန်လုံးသည် ၎င်း၏ လမ်း ပေါက်ပိတ်နေသဖြင့် ထောပတ်နံရနေသော ထိုကြိုးထုံးကို မချွတ်ကိုင်ဖြတ်ပေ လိမ့်မည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်၏ လက်တွင် ချည်ထားသော နှောင်ကြိုးပြတ် ထွက်သွားပေလိမ့်မည်။ ဤအကြံကား ကျွန်တော်၏ အောင်မြင်ရာ အောင်မြင်ကြောင်း မဟုတ်ပါလော။

သို့နှင့်ကျွန်တော်သည်လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်၌ချည်ထားသောကြိုး
ထုံးကို တွင်းဝနှင့် တညှိနိုင်သမျှတညှိအောင် ပြင်၍ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက်
ကျွန်တော်၏ အသက်ရှူသံကြားလျှင် ပုစွန်လုံး မလာမည်စိုးသဖြင့်
အသက်ကိုမျှ ပြင်းစွာ မရှူနိုင်ဘဲ ငြိမ်၍နေရလေ၏။

တစ်နေရာမှအကြာတွင်ထောပတ်နံရံသောကြီးဖုကာလေးကိုတွင်းထဲမှ ပုစွန်လုံးက ကိုက်၍ နေသော အသံကလေးကိုခပ်သဲ့သဲ့မျှ ကြားရ၍ ၎င်းနှင့် အတူကျွန်တော်၏ အသားကိုလည်း ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ထိုးလိုက်သော ခံစားမှုတစ်ခုကို သိရှိနေရ၏။ ပုစွန်လုံးကြီးကား ကျွန်တော်၏ လက်နစ်ဖက်

တွင်တုတ်၍ချည်နှောင်ထားသောကြီးထုံးနေရာကိုတဖြည်းဖြည်းကိုက်ဖြတ်လျက်ရှိနေလေပြီ။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်မှာ ဦးခေါင်းရှိဒဏ်ရာမှာ နာကျင်သည်ကို လည်းကောင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းညာကိုက်ခဲသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝမ်းတွင်းမှဆာလောင်မွတ်သိပ်လျက် ရေငတ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဓာနမထားနိုင်ဘဲ ပုစွန်လုံး လန့်၍ထွက်ပြေးမည်ကိုသာစိုးရိမ်လျက်ကိုယ်ကို အနည်းငယ်မျှ မလှုပ်ခတ်ဘဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်နေသော သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ငြိမ်သက်၍နေမိတော့၏။ အချိန်တစ်နာရီသာသာခန့်ကြာလိမ့် မည်ထင်ရ၏။

ထိုအချိန်အတွင်းအရွယ်အစားမျိုးမျိုးရှိပစ္စန်းလုံးများသည်တွင်းများထဲမှထွက်လာကြ၍ကျွန်တော်၏နံဘေးတွင်ဝိုင်းအုံ့လျက်ရှိနေကြလေပြီ။

ထိုအချိန်၌ပင်ခြေသလုံးမှာတောင့်၍ကြွက်တက်လာသဖြင့်ကျွန်တော်
လည်းမနေနိုင်တော့ဘဲတွန့်လိပ်လှုပ်ရှားလိုက်ရပါတော့၏။ ထိုအချိန်ကား
ကျွန်တော်၏လက်ကောက်ဝတ်မှကြိုးများမှာတံတံကလေးမျှသာကျန်တော့
သဖြင့် ကျွန်တော်လည်းတစ်ဖက်စီဆောင့်၍ဆွဲလိုက်ရာပြတ်ထွက်သွား
တော့၏။

ဤသို့ကျွန်တော်၏လက်များအနှောင်အဖွဲ့မှလွတ်မြောက်သည်နှင့်တစ်
 နှစ်နက်ကျွန်တော်သည်အားယူ၍ထိုင်လိုက်မိပါသည်။ခြေချင်းဝတ်နှင့်အ
 ခပ်အထက်တွင်ချည်နှောင်ထားသောကြိုးများကိုမူမဖြေနိုင်ပါ။ဤမျှ
 လာက်ကံကောင်းသည်ကိုပင် ကျွန်တော်သည်အံ့သြ၍မဆုံးနိုင်လောက်
 ထောင်ရှိပါတော့သည်။အားအင်ချည့်နေသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ခြေထောက်မှ
 ချော့ချော့ရှိနေသေးသဖြင့်ကတစ်ကြောင်း၊ကျွန်တော်ကောင်းစွာမတ်တတ်
 နိုင်သေးဘဲရှိနေရာ၊အိမ်ကလေးရှိရာသို့တဖြည်းဖြည်းတွား၍လာခဲ့ရ
 သည်။

အိမ်ကလေးသို့ရောက်သောအခါသားလုံးဓားတစ်ချောင်းကို ရှေ့
 ကျန်တော်လည်းခြေမှကြိုးများကို ဖြတ်ကာ အနှောင်အဖွဲ့မှ လုံးဝ

လွတ်မြောက်ပါတော့သည်။ မတ်တတ်ရပ်နိုင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် တံခါးပေါက်မှရပ်ကာ ပင်လယ်ဘက်သို့ လှမ်း၍ ကြည့်ရှုမိပါသည်။ ထိုအခါ၌ကား ကိုဘိုးဆောင်း စီးသွားသောကတ္တားကြီးမှာ မရှိတော့။ စိမ်းလဲ့ညိုမှိုင်းသောရေပြင်ကြီးကိုသာ မြင်ရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုဘိုးဆောင်း၏ ယုတ်မာညစ်ညမ်းမှုများကို တွေးမိကာ၎င်းအားမတွေ့မချင်း ရှာဖွေ၍ မုန့်မုန့်ညက်ညက် ရေလိုသော စိတ်များပေါ်ပေါက်ကာ အကြိတ်၍နေမိပါတော့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း ဦးကြီးအိပ်သည်ဆိုသော အိမ်ကလေးရှိနောက်ဖေးခန်းများကို တဖြည်းဖြည်းရှာဖွေရာ ဆန်သုံးပြည်ခန့်၊ ဆီ ၅၀ သားခန့်၊ ငါးခြောက်နှစ်ပိဿာခန့်၊ ဆားတစ်ပုလင်း၊ လက်ဖက်ခြောက်အနည်းငယ်၊ သကြားတစ်ပိဿာခန့်နှင့် အခြားစားစရာများ ပေါင်မုန့်ခြောက်နှင့် မုန့်ကြပ်များကို တွေ့ရပါသည်။ ဆေးဝါးအချို့ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

ယင်းသို့ဖြင့်ပင် ကျွန်တော်သည် လူမရှိသော ဤကျွန်းကလေးပေါ်တွင် နေထိုင်ခဲ့ရရာ ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းမှအက်ရာလည်း တဖြည်းဖြည်းပျောက်ရပါတော့သည်။ ဤကဲ့သို့ ဆင်းရဲစွာ နေထိုင်ရသောအခါမှ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုး သင်္ဘောပျက်ပင်လယ်ရီးသည်ကြီးအကြောင်းကို ပြန်၍ သတိရမိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ငယ်စဉ်က ရည်မှန်းတမ်းတချက်များ တစ်နည်းတစ်ဖုံအတမြောက်လာသည်ကို တွေး၍ပင် ရယ်မောမိပါသည်။

၁၅ ရက်ခန့် ကျော်လွန်ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ဦးလေး၏ ပစ္စည်းဟောင်းများကို ရှာဖွေလျက်ရှိရာမှ ဝီရိဟောင်းတစ်ခုအောက်မှ ပျဉ်ချပ်ကြီးတစ်ခုဖြင့်ဖုံးထားသည့် တစ်တောင်ပတ်လည်ခန့်ရှိတွင်းတစ်တွင်းကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုတွင်းမှာ အုတ်အင်္ဂုတေများ ကိုင်ထား၍တွင်းနံရံတစ်ခုတွင် အတွင်းသို့ မြှုပ်သွင်းထားသော အလျား ၁၀ လက်မ၊ အနံ ၅ လက်မခန့်ရှိသော သေတ္တာကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရပါသည်။ သော့ကိုမူ မတွေ့ရတော့ပါ။ သေတ္တာကလေးကို ချိုးဖျက်ဖွင့်ကြည့်သော အခါ ငွေစက္ကူ ၅၀၀၀၀ ဖိုးတွေရှိပါသည်။ ဦးကြီးစုဆောင်းထားသည့်ငွေများပင်ဖြစ်ရပါမည်။ ကိုဘိုးဆောင်းသည် ထိုငွေများကို ရှာဖွေမတွေ့သေးသောကြောင့်ပေလော။ သို့မဟုတ် မြိတ်သို့ ရုတ်တရက် ယူသွားလျှင် အခြားသူများ သင်္ကာမကင်းဖြစ်မည်ကို စိုးသဖြင့် ရုတ်တရက် ယူမသွားသေးဘဲ နောင်အေးဆေးသော အချိန်ရောက်မှ

လူမည်ဟုတမင်ထားခဲ့ခြင်းပေလော ကျွန်တော်မပြောတတ်ပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်ကား ဦးကြီး၏ အမွေအနှစ်ကိုရရှိပေပြီ။

ပထမ၌ ကျွန်တော်သည် လူပုတ်မာအား ဤကျွန်းမှစောင့်ဆိုင်း၍ လက်စားချေရန် စိတ်ကူးသဖြင့် အေးဆေးစွာနေမိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်၏အကြံကား မှားလေစွ။ ကိုဘိုးဆောင်းသည် တစ်ယောက်တည်း လာမည်မဟုတ်၊ တပည့်တပန်းများနှင့် လာမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်၏ လက်တွင် လက်နက်ဟူ၍ တုတ်ကောင်းကောင်းပင် မရှိချေ။

သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း ကျွန်းအနီးသို့ ဖြတ်သန်းသွားလာမည့် လှေသင်္ဘောများကိုသာ စောင့်ဆိုင်းကြည့်နေရတော့၏။ သင်္ဘောလမ်းမှာ ဤလူများကိုသာ မျှော်လင့်ရန်ရှိတော့၏။ ကျွန်းပေါ်တွင် လူရှိ၍ လာရောက် ကယ်ဆယ်ရန် အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဝါးရှည်ရှည်တစ်လုံး၌ အဝတ်တစ်ခုကို လွှင့်ထူထားပြီး လျှင်မီးဖိုကြီးတစ်ခုကိုလည်း နေရာညှပ်ပါ ဝို်၍ထား၏။

ငွေသေတ္တာကို တွေ့ပြီးနောက် သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ငါးဖမ်းလှေကြီးတစ်စင်းသည် ကျွန်တော်၏ အထိမ်းအမှတ်များကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်းသို့ ဆိုက်ကပ်လာရာ မြိတ်သားတစ်ဦးနှင့် မော်ကင်းတိုင်းရင်းသား ပွဲနှင့်တစ်ယောက်ပါလာရာ ကျွန်တော်က အဖြစ်အပျက်မှန်များကို တတ်နိုင်သမျှ အုပ်ကာ ပြောဆိုသင့်သလောက်သာ ပြောဆိုပြီးနောက် ယူငင်ရန် ပစ္စည်းအနည်းငယ်ကို ယူပြီး လျှင်ထိုလှေဖြင့် မြိတ်မြို့သို့ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

ကိုဘိုးဆောင်းအား လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း မည်သည့်နေရာတွင်မျှ မတွေ့ရတော့ချေ။ ကျွန်တော်မြိတ်သို့ရောက်ပြီးနောက် ၃ - ၄ ရက်ခန့်အကြာတွင် အောက်ပါသတင်းတစ်ခုကို ကြားရ၏။

ကျွန်တော်နေသော ကျွန်းကလေး၏အရှေ့ဘက် ၁၀ မိုင်ခန့် အကွာ၌ ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းရှိရာ ထိုကျွန်းကလေးနှင့် ကပ်လျက် အနောက်ဘက်၌

www.burmeseclassic.com

ရှိသော ကျောက်တန်းတစ်ခုအနီးတွင် လွန်ခဲ့သော ၃ ရက်ခန့်က ကတ္တူ
တစ်စင်းပျက်သွားကြောင်း၊ ထိုနေ့ကညဉ့်ခနာရီတွင် မြိတ်ကျွန်းရုအနောက်
ဖျားရှိ ကျွန်းများတစ်ဝိုက်၌ လေရောမီးပါ ပြင်းထန်စွာကျရောက်ရာ
ထိုကတ္တူမှာ မုန်တိုင်းပြင်းထန်ချိန်တွင် ကျွန်းကို ဝိုင်းနေသော ကျောက်တန်း
နှင့် တိုက်မိသဖြင့် ပျက်စီးသွားသည်ဟု ယူဆရ၍ ကတ္တူပိုင်ရှင်နှင့် လေသမား
အားလုံးကိုပါ ယနေ့တိုင်ရှာဖွေမတွေ့ရသေးကြောင်း ကတ္တူမှာ ဦးဘိုးဆောင်း
ဆိုသူပိုင် ကတ္တူကြီးဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ကြားသိရ၏။

ပထမ၌ ထိုသတင်းမှာ ကောလာဟလသတင်းတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သော်
လည်း နောက်နစ်ရက်ခန့် ကြာသောအခါ ဦးဘိုးဆောင်း၏ ကတ္တူအမှန်
ဖြစ်ကြောင်း ဦးဘိုးဆောင်း၏အလောင်းကို မတွေ့ရသော်လည်း ကတ္တူ
ပျက်အနီးမှ ၎င်း၏အဝတ်အစားအချို့ကို တွေ့ရကြောင်းဖြင့် ရွာပြန်ရွာသား
များထံမှ အခိုင်အမာကြားသိရပြန်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးကြီး၏ငွေငါးသောင်းကို ရရှိပြီးနောက် ရွာသို့ပြန်ခဲ့ပြီး
လျှင် မွေးသမီးကျေးဇူးရှင်၏လက်သို့ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အား
ဦးဘိုးဆောင်းသည် ပုစွန်လုံးစာကျွေး၍ သတ်ခဲ့သော်လည်း ကံကောင်း
ထောက်မသဖြင့် ကျွန်တော်မသေဘဲ သူသာလျှင် နက်ရှိုင်းသော ပင်လယ်
အောက်တွင် ငါး လိပ်မကန်းတို့၏အစာဖြစ်ရလေသည်။

⇒ ဇွန်ဇွနား

မဟိုစော

ကိလေသာနှိုးစက်

အာရုံကြောများ
ထိခိုက်ဆုံးရှုံးခဲ့သော
မိန်းမသားတစ်ယောက်သည်
အချစ်ဆုံးယောက်ျားနှင့်
ပတ်သက်လာသောအခါ...

“ဒီမယ်ရှင်...အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့
...ဒီမှာ...”

အိမ်ရှေ့ ခြံတံခါးဆီမှ ခပ်သဲ့သဲ့ ခေါ်
နေသံကြားသဖြင့် ကိုကျော်ထင် တည်
လက်စ ထမင်းအိုးကို ထင်းမီးဖိုပေါ်အ
သာတင်ထားခဲ့ကာ ပျဉ်ထောင်အိမ်
လေးထဲမှ လှမ်းထွက်လာမိသည်။

ခြံဝတွင် ပါတိတ်နီညိုရောင် ဝမ်း
ဆက်ဝတ်ထားသော အရပ် မနိမ့်မမြင့်၊
အသား မဖြူမညို အသက် ၃၀ အရွယ်
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ရပ်လျက်
တွေ့ရ၏။ ကိုကျော်ထင်က အမျိုးသမီး
အား အကဲခတ်ရင်း ခြံတံခါးသို့ လျှောက်
သွားစဉ် ညနေခင်းနေရောင်အောက်
ဝယ်ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသော
အမျိုးသမီးမျက်နှာပေါ်မှ ပါဝါမျက်မှန်ကို
သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ဘာကိုစွန့်လွှဲပါလဲခင်ဗျာ”

ကိုကျော်ထင်က ခြံတံခါးနောက်တွင် ရပ်လျက်မေးလိုက်သည်။ အမျိုး
သမီးက ဖြူစွေးသော သွားတန်းများပေါ်လာသည်အထိ နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးပြ
ကာ...

“မိက ခရီးသွားတစ်ယောက်ပါ အစ်ကို၊ အဲဒါလေ... ဒီနားရောက်ခါမှ
ကားက ရုတ်တရက်အစိုးအငွေတွေထွက်ပြီးထိုးရပ်သွားတယ်ရှင်... မိ
လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတာနဲ့ အကူအညီရလိုငြားလမ်းမကြီးဘေးက
တောလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်ဝင်လာရင်းက ဟောဒီက အစ်ကိုအိမ်ကို
သွားခနဲ တွေ့လိုက်ရတာနဲ့ လှမ်းခေါ်မိတာပါ အစ်ကို”

အမျိုးသမီးအသံက သူမအရွယ်နှင့်စာလျှင်အနည်းငယ် ကလက်
တက်တက်နိုင်သည်ဟု ကိုကျော်ထင် ခံစားမိသည်။ ထိုမျှမက ဆန့်ကျင်
ဘက်လိုင်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းပါသော ညှတတုခရာတာတာအသံမျိုးဟု
လည်းထင်မိသေးသည်။

“ဒါနဲ့ ကားက ဘယ်နားပျက်နေတာလဲဗျ”

ကိုကျော်ထင်က လေအေးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မိကားက ဒီနားမှာ...ဟိုလေ...ဘယ်လိုခေါ်မလဲ၊ အဲ...လမ်းမကြီး
ဘေးက ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိတယ်လေရှင်...”

ကိုကျော်ထင် ခေါင်းညှိတုံ့လိုက်သည်။ သူနားလည် လိုက်မိသည်။
လမ်း မကြီးဘေးက ညောင်ပင်ကြီးနားဆိုတော့သူမ လျှောက်လာသည်က
မနည်းလှ။ လမ်းမကြီးမှ တောလမ်းလေးအတိုင်း သူ့ ခြံထိရောက်အောင်
သုံးဖာလုံသာသာခန့်ရှိသည်မဟုတ်လား။

“ဒါနဲ့ ဒီကမိက...”

“မိနာမည်အပြည့်အစုံက မိမိမော်ပါအစ်ကို”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့...အဲ...မမိမိမော်မှာ အဖော်တော့ပါလာမှာပေါ့...”

“ဟင့်အင်း...မိတစ်ယောက်ထဲ ထွက်လာတာပါ အစ်ကို”

“ဟုတ်လား”

ကိုကျော်ထင် အံ့သြစိတ်ကိုမရိပ်မိစေရန် တစ်ချက်ပြီးပြလိုက်ပြီးမှ...

“ခဏလေးနော်”

ပြောပြောဆိုဆိုနောက်လှည့်၍ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ကာ ထမင်းအိုးမထူးစေရန် ထင်းချောင်းကြီးများ ဆွဲထုတ်ကာ မီးငြိမ်းထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိပ်ခန်းဆီသို့လှမ်းအကဲခတ်လိုက်ကာ ခြံထဲပြန်ဆင်းလာကာ ခြံထောင့်ရှိ ဂိုဒေါင်တံခါးကိုဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ဝင်သွားသည်။

ခဏအကြာတွင် ဝီလီဂျစ်ကား အစိမ်းရောင်တစ်စီးကို စက်မနီးဘဲ အသာတွန်းထုတ်လာသည်။ ခြံဝရောက်မှ ခြံတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကာ ဂျစ်ကားကို ခြံပြင်ရောက်အောင် ဆက်တွန်းလိုက်သည်။

“ကဲ-တက်ပါမမိမိမော်”

ကိုကျော်ထင်၏ အပြုအမူကိုခပ်ကြောင်ကြောင်ငေးမောကြည့်နေမိသော မိမိမော်ဖေဝေဝေဖြစ်သွားကာ...

“ဒါ...ဒါကဘယ်ကို...”

“မမိမော်ရဲ့ကား ဆီသွားကြမယ်လေဗျာ”

ထိုအခါမှ မိမိမော်ကယောင်ကတမ်းဖြင့်...

“ဪ...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...”

ပြောရင်းက သူမ၏ဆလင်းဘက်အဖြူကို ကိုကျော်ထင်ဘေးရှေ့ထိုင် ခုံပေါ်အရင်တင်ပြီးမှ သူမကိုယ်လုံးကို လေထဲသို့ စွေခနဲမြှောက်ကာထိုင်ခုံပေါ်တင်လိုက်သည်။ ကိုကျော်ထင်မှာ မိမိမော်၏သွက်လက်သော လှုပ်ရှားမှုအပေါ်မှတ်တက်မိသလို ဖြစ်နေပြီးမှ သတိရသွားကာ ကားစက်ကို ဝှူးခနဲနှိုးလိုက်မိပြီး မောင်းထွက်လာမိသည်။

ကားအရှိန်ကြောင့် မိမိမော်ထံမှလွင့်ပျံ့လာသော သင်းမြေရေမွှေးနံ့က ကိုကျော်ထင်၏နှာဝတွင် ကလူကနီစယ်နေသလိုလို။ တောလမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း ဖြတ်မောင်းလာသော ဂျစ်ကားလေး၏နောက်ဘက်တွင် တရွေ့ရွေ့

လိုက်ပါလာသည့် သူရိန်နေမင်းသည် အနောက်တောင်စွယ်မှာမေးတင်နေလေပြီ။

အတန်ငယ်အကြာတွင် ကားလမ်းမကြီးနံဘေး၌ ရပ်ထားသော အဖြူရောင်ကိုရိုနာကားလေးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ကိုကျော်ထင်က လမ်းတစ်ဖက်တွင် ဂျစ်ကားကို အသာစက်သတ်ရပ်လိုက်ကာ ကိုရိုနာကားဆီ လျှောက်သွားသည်။ ကားရှေ့တံခါးနား အရောက်တွင်နောက်မှ ကပ်ပါလာသော မိမိမော်က ဆလင်းဘတ်ထဲမှ ကားသေဘုထုတ်ပေးသည်။

ကိုကျော်ထင် ကားစက်နှိုးကြည့်ရာ စက်သံ ဆူညံနေသဖြင့် ချက်ချင်း ရပ်လိုက်ရသည်။ ကားထဲမှ ထွက်ကာ ရှေ့စက်ဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သော အခါမီးခိုးငွေ့များ တထောင်းထောင်းထွက်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

“မမိမိမော်ဘယ်ကနေစမောင်းလာတာလဲဗျ”

ကိုကျော်ထင်က အမျိုးသမီးကိုလှည့်မေးသည်။

“ဒီမနက်၆နာရီတိတိလောက်က ရန်ကုန်ကထွက်လာပြီး ပဲခူးမှာ ခဏနားပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်တယ်။ အဲဒီကဆက်မောင်းလာပြီး ဖြူးရောက်မှ ကားဆီထပ်ဖြည့်ပြီး ထမင်းစားတယ်။ ဖြူးကနေ တောင်ငူဘက်ဆက်မောင်းအလာမှာ ကားက မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် အနီးအငွေ့တွေ ထွက်ပြီး ပုချစ်လာတာပါပဲ အစ်ကိုရယ်”

ကိုကျော်ထင်က ပွက်ပွက်ဆူနေသောရေတိုင်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ...

“နေကပြင်းရတဲ့အထိ မိုင်တစ်ရာကျော်အောင် မရပ်မနားမောင်းလာတော့ချေပြီဗျေဗျာ”

ကိုကျော်ထင်ကပြောရင်း သူ့ဂျစ်ကားနောက်ခန်းမှ သုံးဂါလံဝင် သလတ်စတင်ပုံးကို သွားယူကာ ပုံးထဲမှ ရေများကို အငွေ့တထောင်းထောင်း ဆွတ်နေသော ရေတိုင်ကိုထဲ ဖြည်းဖြည်းချင်းလောင်းထည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ အနောက်ဘက်တောင်စွယ်နောက်သို့ ငုံ့လျှိုးနေပြီဖြစ်သော နေ
ဝန်းကို လှမ်းကြည့်ကာ...

"ကားကိုလည်း စက်အေးအောင် အနားပေးမှ ဖြစ်မယ်ဗျာ။ နေကလည်း
ဝင်တော့မှာဆိုတော့"

မိမိမော်မျက်လုံးကြီးများ ဝိုင်းသွားလျက်...

"ဟင်-ဒါ-ဒါ-ဆို-မိ-မိဘယ်-ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ အစ်ကို"

ကိုကျော်ထင်ကာ အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို အောက်သွားများဖြင့် အသာမိ
ကိုက်ထားရင်းက-

"ဟိုလေ...ဒီတစ်ညတော့ ကျွန်တော့်အိမ်မှ အိမ်လိုက်ပါလား"

"အို-ရှင်-ဒါက..."

မိမိမော်ပါးစပ် ဟောင်းလောင်းပွင့်ထွက်သွားကာ ဘေးဘီသို့အသာ
အယာလှည့်ကြည့်မိသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် မှောင်ရိပ်သန်းစပြုနေ
ပြီးကားလမ်းဘေးဝဲယာတွင် ရှိပြတ်ကွင်းများမှအပ လူနေအိမ်ခြေဟူ၍
အလျဉ်းမတွေ့ရ။

မိမိမော်က အသံမတုန်စေဘဲ...

"ဒါနဲ့...အဲ...ဟို...အိမ်မှာ...အစ်ကို...တစ်ယောက်ထဲနေတာများလား
ဟင်"

"ဟာ-မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ နောက်တစ်ယောက်ရှိပါသေးတယ်"

"ဟုတ်လား-ဘယ်...အယ်သူလဲဟင်"

"ကျွန်တော့်ဇနီးပါ"

"ရှင်-ဒါဆို စောစောကမတွေ့ပါလားဟင်"

ကိုကျော်ထင်ကာ မချီတင်ပြုံးလိုက်ကာ...

"အိမ်ရောက်ရင်တွေ့ပါလိမ့်မယ်ဗျာ။ ကဲ-မိုးချုပ်တော့မယ်။ မမိမိ
မော်ရဲကား ကိုမောင်ပြီး ကျွန်တော့်နောက်ကလိုက်ခဲ့ပါ"

ကိုကျော်ထင်ကာပြောရင်းသူ့ရှုပ်ကားပေါ်တက်ကာမောင်းထွက်လိုက်
သည်။ မိမိမော်မှာ တအင်တွေဝေနေပြီးမှ ကိုရိုနာကားပေါ်တက်ကာ ရှေ့ကား
ကိုမိအောင် ကမန်းကတန်းမောင်းလိုက်သွားရပါတော့၏။

မြဲဝင်းထဲရောက်သည်နှင့် ကိုကျော်ထင်က မီးဖိုထဲတန်းဝင်သွားကာ
တည်လက်စ ထမင်းအိုးကိုဆက်တည်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အိမ်ထောင့်ရှိ မီး
ထက်ကို နှိုးလိုက်ရာ မှောင်ရိပ်သန်းစပြုနေသာ တစ်အိမ်လုံး လင်းထိန်သွား
လေသည်။

"လာပါမိမိမော်"

ထို့နောက်မှ မိမိမော်အား အိပ်ခန်းတစ်ခန်းဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွား
သည်။ အိပ်ခန်းထောင့်တွင် ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးများတွင် အသုံးပြုလေ့ရှိ
သောသံကုတင်တစ်လုံးကိုတွေ့ရသည်။ သံကုတင်ပေါ်တွင် အသက်သုံး
ဆယ်ဝန်းကျင်ဖြူဖြူသွယ်သွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး မလှုပ်မယှက်လဲ
လျောင်းနေသည်။

လူမမာရှုပ်ပေါက်နေသည့်တိုင် မိမိအားစူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်နေသော
အမျိုးသမီး၏ စူးရှတောက်ပြောင်သည့် မျက်လုံးအကြည့်က မိမိမော်၏ ခြေ
ကွင်းများကို တုန်ခနဲရပ်တန့်သွားစေလေသည်။

"ဒါ-ကျွန်တော်ဇနီးပါ မမိမိမော်...နာမည်က စိန်မမတဲ့"

"ဪ...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့"

မိမိမော်က ပြန်ဖြေရင်း မှုံ့မရဲခြေလှမ်းလိုက်သည်။ သို့တစေ၊ ခြောက်
ဆယ်ဝပ်မီးရောင်အောက်ဝယ်မိမိအား ကြုံဆိုဟန်မပြသော အမျိုးသမီး၏
အတော့သော မျက်လုံးများက မိမိမော်၏ ရင်ခန့်သံကို စည်းချက်ပျက်လေ
သည်။

“ဒီမှာ ထိုင်လေ... မမိမိမော်”

ကိုကျော်ထင်က ကုတင်နံဘေးရှိ ကုလားထိုင်ဆီညွှန်ပြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

မိမိမော်က အသာဝင်ထိုင်သည်။ ကိုကျော်ထင်က အမျိုးသမီးအား...

“စိန်... ဒါက မမိမိမော်တဲ့”

အမျိုးသမီးက မတုန်မလှုပ်။

“အဲဒါ... ကိုယ်တို့အိမ်နားရောက်မှာကား ပျက်သွားတာနဲ့ ဒီမှာ တစ်ည လောက်တည်း ခွင့်ပြုမလို့လေ - စိန်”

“ဟုတ်ပါတယ် မမိမိ”

မိမိမော်က အလွန်ရှိကျိုးလေးစားစွာ အသံနိမ့်၍ပြောသည်။ ထိုအခါ မှာတော့ စိန်မမ၏ ပျက်လုံးသုဇာတ်အိမ်လုပ်ခန့်ဖြစ်သွားကာ မိမိမော်အား ပျက်တောင်မခတ်စူးစိုက်ကြည့်သည်။

ထိုအကြည့်က မိမိမော်၏ရင်ကို တဒိန်းဒိန်းရန်စေပါလေတော့၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် စိန်မမ၏ ပျက်လုံးထဲဝယ် မိမိအား မလိုလားသော မုန်းတီးရွံရှာမှုအရိပ်လက္ခဏာများကို အနီးကပ်မြင်လိုက်၍ပါပင်။

“ဪ... စိန်လည်း ဆာရောပေါ့... ထမင်းအိုးလည်း ဆူလောက်ပါပြီ”

ကိုကျော်ထင်က ပြောရင်း လှည့်ထွက်မည်လုပ်မည် မိမိမော်က ရုတ်တရက်ထကာ...

“နေ... နေပါစေအစ်ကို... မိလုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

ပြောရင်း မီးဖိုဘက်ဆီ ကမန်းကတန်းဖြေးထွက်လာမိသည်။ တကယ်တော့ မိမိမော်မှာ စိန်မမ၏ရင်တုန်ဖွယ်မျက်လုံးအက်မှုအခွင့်သာတုန်းတဖန် ရှောင်တိမ်းလိုက်ခြင်းပါပေ။

သူမထမင်းပွဲပြင်၍ အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်လာသောအခါ စိန်မမမှာ ကုတင်ပေါ်တွင် မဟုတ်တော့။ ကုတင်ခြေရင်းနှင့် ဘီးတပ်ကုလားထိုင် (Wheel

Chair) ပေါ်ရောက်နေကာ မိမိအား စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ပေး - ပေး”

ကိုကျော်ထင်က ထမင်းနှင့် ဟင်းထည့်ထားသော ဝန်းကိုလှမ်းယူကာ စိန်မမအား ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် ထမင်းခွံကျွေးနေသည်။ မိမိမော်က စိန်မမနှင့် ဓားလွယ်စုတ်နေရာခန့်တွင် ခပ်ဖယ်ဖယ်ရပ်နေသည်။ စိန်မမ၏ မြင်ကွင်းမှ လွတ်စေရန်ဖြစ်၏။

ထိုအခါ သူမ၏မျက်လုံးများက ကုတင်ပေါ်ရှိ စိန်မမ၏ခေါင်းအုံးအောက်မှ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ထွက်ပေါ်နေသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်အင်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ နဂိုကမှ စိန်မမ၏မျက်လုံးအကြည့်ကို ကြောက်နေရသည့် ထဲသေနတ်အင်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားသလိုခံစားလိုက်မိ၏။

အင်း... သတိထားမှ၊ ဒီမိန်းမ မိမိအား သေနတ်ဖြင့် မပစ်ဟု မပြောနိုင်။

“လာ - မမိမိမော် - ကျွန်တော်တို့ ထမင်းသွားစားကြစို့”

ကိုကျော်ထင်က စိန်မမအား ထမင်းကျွေးပြီးသည်နှင့် ကုတင်ပေါ် အသာပြန်ပွေ့တင်ထားခဲ့ပြီးမှ မိမိမော်အား လှည့်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ် - ဟုတ်ကဲ့”

မိမိမော်က စိန်မမအား လှည့်မကြည့်ရဲဘဲ ကိုကျော်ထင်နောက်မှ ခပ်တုတ်တုတ်လိုက်ပါသွားလေသည်။ နှစ်ယောက်သား ညစာစားပြီးကြရန်တွင် မိမိမော်က -

“အစ်ကိုကိုတစ်ခုလောက် မေးပါရစေရင့်”

“မေးပါ။ မမိမိမော်”

“ဟိုလေ... ဒီလောက်ခေါင်တဲ့နေရာ ဘာဖြစ်လို့ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက် လာနေတာလဲဟင်”

ကိုကျော်ထင်က သက်ပြင်းမောတစ်လုံးကိုရည်လျားစွာ မှတ်ထုတ် လိုက်ပြီး...

"အင်း...ပြောရရင်တော့ အရှည်ပါ။ လိုရင်းပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု သုံးယောက်က တစ်ချိန်က ခြုံပေါ်မှာ ကိုယ်ပိုင်အိမ်၊ ကိုယ်ပိုင်ကား၊ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းနဲ့နေလာတာပါ"

"ဟို - မိသားစု သုံးယောက်၊ ဟုတ်လားအစ်ကို"

"ဟုတ်တယ်...သမီးလေးကိုးနှစ်အရွယ်မှာ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသွားခဲ့တယ်ဗျ...။ စိန်မမဟာ သမီးစိတ်နဲ့ အိပ်ရာထဲ ဝုန်းဝုန်းလဲ လို့ အထူးကုသမားတော်ကြီးတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ပင့်ပြီး ကုခဲ့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မသက်သာတဲ့အပြင် အချိန်ရှိသရွေ့ သမီးရေ...မေမေသမီး ရဲ့လို့ ကယောင်ကတမ်းနဲ့ အော်ဟစ်နေတာကြောင့် နောက်ဆုံး စိတ်ရောဂါ အထူးကုဆေးရုံကြီးမှာ တင်ထားခဲ့ရတယ်။ နောက်ပိုင်းစိန်မမဟာ တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ အာရုံကြောတွေ ထိခိုက်လာပြီး ဘာမှမပြောမဆိုနိုင်၊ မလှုပ်ရှားနိုင် တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မသိတော့ဘူးဗျ။ ပြီးတော့ ဆူဆူညံညံအသံတွေကိုလည်း မကြားချင်တော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ စိန်မမကို ဆေးကုရတာနဲ့ ကျွန်တော်စီးပွားရေးပါ အတော်ချွတ်မြဲကျနေပြီ လေး။ ဒါကြောင့် ခြုံပေါ်က ပေါင်ထားတဲ့ တိုက်နဲ့ လုပ်ငန်းတွေကိုရတဲ့ ဈေးနဲ့ ရောင်းပြီး စိန်မမရောဂါ သက်သာလို့ သက်သာငြားဒီလို လူသူမနီးတဲ့ ခေါင် တဲ့နေရာမှာလာနေရတာပါ"

မိမိမော်က ဂဏစဉ်းစားဟန်ပြကာ -

"ဒါဆို အစ်ကိုဆိုလိုတာက မမစိန်ဟာ အသိစိတ်တစ်ခုကလွဲပြီး သူ ကိုယ်တိုင်လုံးဝ မလှုပ်နိုင်မရှားနိုင်၊ မပြောနိုင်မဆိုနိုင်ဘူးပေါ့နော်"

"ဒါတော့ မမိမိမော်မြင်တဲ့အတိုင်းပါလေ။ ထမင်းကျွေး၊ ရေတိုက်စတဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေတင်မကဘူး။ အလေးအပေါ့တွေကိုစွဲကြီးငယ်တွေပါ ဆောင်ရွက်ပေးနေတာပါ"

"ဟုတ်လားရှင့်...ဒါဆို အစ်ကိုတစ်ယောက်ထဲအတော်ပင်ပန်းနေမှာ ပဲနော်"

"အင်း...အစကတော့ နည်းနည်းဝင်ပန်းသလိုထင်ရပေမယ့် ခုတော့ လည်း နိစ္စဓူဝအလုပ်တစ်ခုလို နေသားကျနေပါပြီ"

"ဟိုလေ...မမစိန်ပြန်ကောင်းလာနိုင်မယ့်နည်းလမ်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရ မှာပေါ့ရှင်။ ဆရာဝန်ကြီးတွေက ဘာမှမပြောလိုက်ဘူးလားအစ်ကို"

မူ "ဆရာဝန်ကြီးအကြံပြုထားတာကတော့ သမီးစိတ်ကြောင့် ထိခိုက် သွားရတဲ့ စိန်ရဲ့အာရုံကြောတွေ ပြန်နိုးကြားသန့်စွမ်းလာဖို့ဆိုတာ အသံဝလံ လုံးဝမရှိတဲ့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တဲ့ ဆိတ်ငြိမ်အရပ်ဖြစ်လေလေ။ မျှော်လင့် ချက် အားသာလေလေပဲတဲ့။ ကံကောင်းရင် စိန်မှာ အသိစိတ်ကလေးနည်း နည်းရှိနေသေးတာကြောင့် စိန်ရဲ့...ဟို...ဘယ်လိုခေါ်မလဲ"

ကိုကျော်ထင်က မိမိမော်ကို အားနာဟန်အတန်ငယ်ကြာအောင် စကားလုံးရွေးနေပြီးမှ...

"ဟိုဗျာ...အိမ်ထောင်သည် မိန်းမတစ်ယောက်မှာရှိအပ်တဲ့...ဟို... လိင်စိတ်...အဲ...ရာဂစိတ်ဆိုပါတော့...အဲ့...အဲဒီစိတ်ကလေးသာ ကံအား လျော်စွာ ပြန်ပေါ်ထွက်လာမယ်ဆိုရင် ခေသလုံဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တို့ အမြင်၊ အကြား၊ အထိအတွေ့စတဲ့ အာရုံကြောတွေပါ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာပြီး အားလုံးပြန်ကောင်းလာနိုင်တယ်တဲ့...ဒါပေမဲ့..."

ကိုကျော်ဒင် မနားတမ်းပြောနေရာမှ စိတ်ပျက်အားလျော့သံဖြင့် ဒါပေ ခဲ့လိုက်သဖြင့် မိမိမော်က...

"ဒါပေမဲ့...ဘာဖြစ်လဲအစ်ကို"

“ဒါပေမဲ့... အဲဒီရာဂစိတ်ကလေးပြန်ပေါ်လာဖို့ဆိုတာက ရာခိုင်နှုန်း အားဖြင့် အတော်နည်းသတဲ့... ၉၉.၉ ရာခိုင်နှုန်းလောက်အထိ မျှော်လင့်ချက်မရှိနိုင်ဘူးတဲ့ဗျာ”

“အိုး... ဖြစ်ရလေရင်”

မိမိမော် အတော်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကာ စုတ်သပ်လျက် ပြောလိုက်မိသည်။ ထိုခဏထယ်ထယ်မင်းစားခန်းတစ်ခုလုံး လူသူကင်းမဲ့နေသလို ငြိမ်သက်သွားသည်။ အတော်လေးကြာမှမိမိမော်က -

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုနဲ့ မမစိန်တို့ကနှစ်ယောက်သားချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာထင်ပါရဲ့နော်”

“အင်း”

“မမစိန်ခုလိုဖြစ်နေတာရော ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲဟင်း”

“ခုလာမယ့် တန်ဆောင်မုန်းလဆို သုံးနှစ်တင်းတင်းပြည့်တော့ မယ်လေ”

“အိုး... သုံးနှစ်... ဟုတ်လား”

“အင်း... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိမိမော်တအံ့တသြဖြစ်နေဟန်ပေါ်နေ၍ ကိုကျော်ထင်က မေးလိုက်သည်။

“ဟို... မိနဲ့ အရမ်းတူနေလို့ပါရင်”

“ဘယ်လိုတူနေလို့လဲဗျာ”

“မိလည်းအိမ်က အမျိုးသားနဲ့ ကွဲနေတာ သုံးနှစ်ပြည့်တော့မှာ မို့လို့ပါအစ်ကို”

ကိုကျော်ထင်၏မျက်နှာပေါ်တွင်အံ့သြရိပ်တစ်ခုဖြတ်သန်းသွားသည်။ သူက မိမိမော်အား အိမ်ထောင်မရှိသူဟု ထင်ထားခဲ့သည်လေ။

“ဘာဖြစ်လို့ကွဲနေတာလဲဗျ... တခြား မိန်းမနဲ့များ”

မိမိမော်ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း... သူက မိဘပေးစားတဲ့ ယောက်ျားဆိုပေမယ့် အဲလိုကိစ္စမျိုးတော့ကင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့... ခက်တာကသူကကျွန်မထက်လောင်းကစားကိုပိုပြီးခင်တွယ်တယ်။ သူ့လိုဝါသနာတူအပေါင်းအသင်းနဲ့တွေ့ရင်တစ်လကိုးသီတင်း အိမ်ပစ်ပြီး ထွက်သွားတတ်တယ်ရှင်... ခုလည်း အဲလိုမျိုး အိမ်ကထွက်သွားတာ သုံးနှစ်တောင်ပြည့်တော့မယ်အစ်ကို”

“ဒါနဲ့ သူက ဘယ်လို လောင်းကစားမျိုးလုပ်တတ်တာလဲဗျ”

“အာ - အစ်ကို... သူက ဆယ်နှစ်ကြီးသမားရှင်၊ ကြုံရာကျပန်းလောင်းကစားမှန်သမျှအကုန်လုပ်တာ... မြန်မာပြည်မှာ သူမရောက်ဘူးတဲ့ ဘုရားပွဲ မရှိသလောက်ပဲ အစ်ကို ခုဆို မိ သူ့ကိုရှာဖွေနေတာ ဘုရားပွဲတကာနဲ့နေပြီ။ ဒီနေ့လည်း ရွှေမြင်တင်ဘုရားပွဲလာရင်းကားပျက်လို့ အစ်ကိုနဲ့ လာဆုံရတာလေ။

“ဪ”

“ဒါနဲ့ စကားမစပ်... မမစိန်ခေါင်းအုံးအောက်က ခြောက်လုံးပြူးက ဘာအတွက်လဲဟင်”

“ဒါက... ကျွန်တော်တို့နေတာ သိပ်ချောင်ကျတာဆိုတော့၊ လိုအပ်ရင်တာကွယ်ဖို့ပါ။ တကယ်တော့... ဒီသေနတ်က စိန် - သူ့အဖေဆီက အမွေရထားတာလေ။ ဟိုတုန်းကတော့ စိန်က သိပ်လက်ဖြောင့်တာဗျ”

ထမင်းစားခန်းအတွင်းတိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ ဓကနေမှကိုကျော်ထင်ထရပ်လိုက်ကာ...

“မ မိမိမော်အတွက် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ခန်းနဲ့ ကပ်လျက် အခန်းမှာ ပြင်ဆင်ပေးထားတယ်။ ညရေး ညတာ ကိစ္စရှိရင် ထရပ်ကုတ်ခေါ်လိုက်ပါ။ ကဲ - ဓကနေ မီးစက်ပိတ်တော့မှာမို့လို့ပါ”

ကိုကျော်ထင်ပြောပြီးသည်နှင့် အိပ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။ မိမိမော် ခဏ ငှုတူတူထိုင်နေပြီးမှ အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ထလျှောက်လာခဲ့၏။

ကိုကျော်ထင်က ခါတိုင်းညလို့မအိပ်စက်သေးဘဲ မိမိအားမျက်လုံးပြူးကြွေးဖြင့် ဆီးကြိုနေသော စိန်မမကိုမြင်တော့ အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ စိန်မမ၏ အရည်တလက်လက်ထွက်နေသည့် မျက်လုံးအရောင်မှာ ယနေ့ညပို၍ တောက်ပြောင်နေလေပါသလား။

ခဏနေတော့ သူမီးစက်ကိုပိတ်ကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

“ဒေါက်”

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။ သူ့နားထဲတွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသလို အသံကြောင့် နိုးသွားသည်။ သူ အိပ်ရာမှလူးလို့ထကာ အသံကြားရာနေရာသို့ မှန်းဆ၍ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာမိသည်။

“အင့်”

“အို”

သူတစ်စုံတစ်ယောက်နှင့်တိုက်မိသည်။

“ဒါ...ဘယ်သူလဲ”

သူက စမ်းမိသည့် လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားရင်း မေးသည်။

“မိပါ...အစ်ကို...အပြင်ထွက်လာတုန်း...လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလွှတ်ကျသွားတာနဲ့...”

မိမိမော်က ရောတာတာလိုလိုလေးသံတိုးတိုးဖြင့် မူနွဲ့ နွဲ့ဖြေသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်လွတ်ကျသွားသည်ဆိုသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီး

ကို မည်သူမှလိုက်၍မရှာ။ ထို့ထက်ပို၍ ထူးဆန်းသည်မှာ အမှားမရှိထဲတွင် ဖမ်းမိရပ်ကိုင်ထားသော မိမိမော်၏လက်များကို ကိုကျော်ထင်က မလွှတ်ပေး။ မိမိမော်ကလည်း တစ်ချက်ကလေးမှ မရှုန်းကန်။

ထို့ထက်...ထို့ထက်...ပို၍ထူးဆန်းသည်မှာ ကိုင်ထားသောလက်များကို မလွှတ်မရှုန်းဖယ်ကြသည်သာမက ရှေ့သို့သာ နီးသထက်နီးအောင်တိုးကပ်သွားကြကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကြပ်စွာဖက်ထားလိုက်ကြမိခြင်းပင်။

တကယ်တော့ကားမဂုဏ်အာရုံနှင့်သုံးနှစ်ခန့်စီကင်းကွာနေခဲ့ကြသော ယောက်ျားနှင့် မိန်းမတို့ ဆိတ်ကွယ်ရာတွင် ပက်ပင်းတိုးမိရာ လျှပ်စစ်ဓာတ်အစိုနှင့်အမတို့ထိတွေ့၍ ရှောင်ဖြစ်သွားသလိုလျှပ်တစ်ပြက်မီးပွင့်သွားခြင်း ဝါတကား။

မိမိမော်မှာ နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောကားဖြင့် ထွက်သွားပြီး ညနေဦးချုပ်ခါနီးမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြန်ရောက်လာ၏။

“မတွေ့ပါဘူးအစ်ကိုရယ်...မနေ့ညကတော့ ရွာထဲက အသုဘအိမ်ထဲ ဝိုင်းမှာတစ်ညလုံးရှိတယ်တဲ့။ ဘုရားပွဲကိုတော့ တစ်ညမှ မလာသေးဘူးတဲ့ဗွင့်”

“ဟုတ်လား”

ကိုကျော်ထင်၏မသိစိတ်ထဲတွင် မိမိမော်ပြန်လာသည်ကို ကျေနပ်နေလေသည်။ ထိုညကလည်း သန်းခေါင်ကျော်ခန့်တွင် ဒေါက်ခနဲ အသံကြားရပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်မတော်တဆဟုတ်ဟန်မတူ။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတို့ကြမ်းပြင်ပေါ်တမင်လွှတ်ချကာ အချက်ပေးလိုက်သလို ထင်ရသည်။

ကိုကျော်ထင်ကလည်းနားပါး၍လား။ ယင်းအသံကို စောင့်မျှော်နေ၍ထားသေး။ ဒေါက်ခနဲ အသံကြားသည်နှင့် အမှောင်ကြီးထဲမနေ့ညက နေရာတို့ စိတ်မှန်းဖြင့် လျှောက်လှမ်းသွားပြန်သည်။ အသံစောင့်နေသော မိမိမော်ကလည်း တစ်ခဏမျှနီးကပ်လာသော ကိုကျော်ထင်ရင်ခွင်ထဲ အလိုက်

“အေးလေ...ဒါတော့ အစ်ကိုစဉ်းစားပေါ့...အစ်ကိုဘဝရဲ့ နောက်ဆုံး
အချိန်ထိကိုယ့်ကိုဘယ်လိုမှ အကျိုးမပြုနိုင်တော့တဲ့ မမိန်လိုမိန်းမနဲ့အတူ
ကုန်ဆုံးခံသွားမလား။ အစ်ကိုလိုအပ်ချက်ဆန္ဒမှန်သမျှ အပြည့်အဝ ဖြည့်
စွမ်းပေးနိုင်တဲ့ မိန့်လက်တွဲသွားမလားဆိုတာ သေချာဆုံးဖြတ်ပေါ့။ မိတော့
နောက်သုံးရက်လောက်ဆို ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်။ ကဲ - ဂွတ်နီက အစ်ကို”

မိမိမော်က နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ခန်းထဲဦးစွာဝင်သွားသည်။
ကိုကျော်ထင်တစ်ယောက် အတွေးသံသရာလည်ကျန်ခဲ့သည်။
“ဒေါက်”

ထိုညသန်းခေါင်ကျော်သည်နှင့်ထုံးစံအတိုင်းအချက်ပေးသံသဲ့သဲ့ပေါ်
လာပြန်သည်။ ကိုကျော်ထင်ကလည်း သံပတ်ပေးထားသော စက်ရှုပ်တစ်
ရှုပ်ပမာအမှောင်ထဲမှာတစ်လှမ်းချင်းပြီးတော့ ခါတိုင်းညလိုပင်သံသာလေ
ကမ်းတိုင် တူပြိုင်ပြိုင်တူးကြပြန်သည်။

အိမ်သုံးထောင့် မီးခက်အနီးမှ တကျိပ်ပြည့်သံကြားရသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်

ဘီးတစ်ကုလားဆိုင်တစ်လုံး

တရွေရွေပေါ်လာကာ

တံခွန်ပြိတ်အောက်တွင်

တုန့်သန့် ရပ်သွားသည်။

ဘီးတစ်ကုလားဆိုင်ပေါ်တွင်ကား...

ဤသို့ဖြင့် သုံးရက်မြောက် ညတစ်ထမ်းဝိုင်းတွင် ကိုကျော်ထင်၏ ဆုံး
ဖြတ်ချက်ကို ကြေညာလိုက်တော့၏။

“အစ်ကို... မနက်ဖြန် မိန့်လိုက်မယ်”

မိမိမော်မျက်နှာ ဝင်းခနဲ လက်သွားသည်။

“သိုးဆောင်း စကားပုံရှိတယ်လေ... “တစ်ပါးသူကို စွန့်လွှတ်ခြင်း
သည် မိမိကိုယ်ကို လွတ်မြောက်ခြင်းဖြစ်သည်”တဲ့ အစ်ကိုက အရမ်းကို
မှန်ကန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချနိုင်ခဲ့တာပါလားရှင်”

“အစ်ကို တို့မနက် ငါးနာရီတိတိထွက်ကြမယ်”

“ဟုတ် - ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို”

မိမိမော်ဆိုတက်လာသော ဝမ်းသာလုံးကို သတိထားထိန်းချုပ်၍ ဖြေ
လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတစ်ဖက်ကွေးညွတ်ကာ မပွင့်
တပွင့်ပြီးလိုက်သည်။ အောင်နိုင်သူတို့၏အပြုံးဆိုသည်များပေးလား။
ဪ... ဖောဋ္ဌဗွာရုံမည်သော တကယ့်ပေမ၏ဖြစ်ပြန်သည် ယောက်ျားနှင့်
မကြီး တစ်ယောက်၏ အသိဉာဏ်ကိုပင် ပြောင်းလဲပစ်နိုင်စွမ်းရှိလှပါတာ
ကား။

ထူးခြားသည်မှာ ထိုညက ဒေါက်ဆိုသော အချက်ပေးသံပေါ်မလာ
တော့ခြင်းပင်။ မလိုအပ်တော့၍ဖြစ်ပေမည်။ သို့တစေ... ရှည်လျားသော
သက်ပြင်းချသံများကသာ တစ်အိမ်လုံးလွှမ်းမနေသည်။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်
တိုယ်အိပ်မပျော်ကြ၍ပေးလား။

ကိုကျော်ထင် နံနက်လေးနာရီခွဲခန့် အိပ်ရာမှ ထချိန်ဝယ် စိန်မမအိပ်
မောကျနေဆဲ။ သူ စိန်မမကို အတန်ငယ်ကြာအောင် ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ ည
တာတည်းက ပြင်ဆင်ထားသော ခရီးဆောင်အိတ်ကို အသာဆွဲကာ ခြေသံ
မကြားအောင် လျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ အိမ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော မိမိမော်က သူ့ ခရီးဆောင်အိတ်ကို လွယ်လျက်ကားဆီသို့ ချွတ်နင်း၍သွားနေသည်။

အရှေ့ဘက်မှီးကပ်စက်ဝိုင်းတွင် အရက်တက်စပြုလာသည်။ ကို ကျော်ထင်က သုံးနှစ်ကျော် စိန်မမကိုပြုစုရင်း အတူနေခဲ့သော မှန်ဝါးဝါး အိမ်ကြီးကို ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့လှည့်ကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင် မောတစ်လုံးမှတ်ထုတ်ကာ ကားပေါ်တွင်အသင့်စောင့်နေသော မိမိ မော်ထံတစ်လှမ်းချင်းလေးတွဲစွာ လျှောက်လာခဲ့တော့၏။

စိတ်ထဲကတော့ ...

“ဒီဘဝအတွက် ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ စိန်ရယ်” ဟု နာကျင်စွာ မြည် တမ်းနေမိသည်။

အိမ်ထဲမှ ထိုအခိုက် လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော အရာတစ်ခုဖြစ်ပေါ် လာသည်။ ဆူညံသော အင်ဂျင်နီးသံတစ်ခု ရုတ်တရက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

“ဟာ”

“ဒါက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ ကိုကျော်ထင်”

သူ နောက်သို့ ယောင်ယမ်း၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အင်ဂျင်စက်သံ တဒုန်းဒုန်းနှင့်အတူတစ်အိမ်လုံးမီးထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ သူကအသံလာ ရာဆီသို့ မျက်လုံးဝေဝဲ၍ တအံ့တသြရာသည်။

အိမ်ခန်းထောင့် မီးစက်အနီးမှ တကျွတ်မြည်သံကြားရသည်။ တစ် ဆက်တည်းမှာပင် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်တစ်လုံး တရွေ့ရွေ့ပေါ်လာကာ တံ စက်မြိတ်အောက်တွင် တုန်ခန်ရပ်သွားသည်။ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကား...

“ဟင်...စိန်...စိန်...စိန်”

ကိုကျော်ထင် မျက်လုံးကြီးများ ကျွတ်ကျမတတ်ပြူးထွက်လာကာ ထစ်ခေါ်ခွဲအနေသည်။ သူသည် မြင်ကွင်းကို လုံးဝမယုံနိုင်။ အိပ်မက်မတ် နေသည်ပဲထင်နေသည်။

“ဟင်း-ဟင်း-ဟင်း-ဟက်-ဟက်-ဟုတ်တယ်လေ...ရှင့်မိန်းမ... စိန်...စိန်...စိန်မမလေ...ဟား-ဟား-ဟား”

စိန်မမက တဟင်းဟင်းဖြင့်ပြော၍ အသံထွက်၍ တဟားဟားရယ်နေ ပြန်သည်။ ကိုကျော်ထင်လက်ထဲက ခရီးဆောင်အိတ် အောက်သို့ ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျကာစကားတစ်လုံးမျှမတုန်ပြန်နိုင်ဘဲ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းပွင့်နေ သည်။

“ဟင်း-ဟင်း-ဘာတဲ့ရှင့်-တစ်ပါးသူကိုစွန့်လွှတ်ခြင်းသည်မိမိကိုယ် ကိုလွှတ်မြောက်ခြင်းဖြစ်သည်တဲ့လား-ကိုကျော်ထင်-ခစ်-ခစ်-ခစ်”

စိန်မမက အလွန်သဘောကျစွာပြောရင်း တစ်ခစ်ရယ်နေပြန်သည်။ ကိုကျော်ထင်မှာ ငြုန်းခနဲရှောင်ဝင်သွားကာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုရပ် နေ တော့၏။

“ဒါကြောင့်ရှင်ကကျွန်မကိုစွန့်ပစ်ပြီးကာမပိုင်ယောက်ျားရှိတဲ့မိန်းမဆီ မှာ တဏှာကျွန်ဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံးနေတော့မလို့ပေါ့လေ။ ဟုတ်လားရှင့်” ကိုကျော်ထင် မလှုပ်။ ရပ်လျက်သား။

ထိုအခိုက် စိန်မမ၏ ညာလက်လေထဲသို့ မြောက်တက်လာသည်။ မြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ဖြစ်သည်။ သေနတ်ပြောင်းတကို ကိုကျော်ထင်၏ နဖူးတည့်တည့်သို့ ချိန်ထားကာ...

“ရှင်မသွားရဘူးနော်-လုံးဝမသွားရဘူး။ အဲ-ရှင်ရှေ့ကို ခြေလှမ်းတာ နဲ့ ကျွန်မပစ်ချလိုက်မှာနော်၊ အဟဲ-သိတယ်မဟုတ်လား...စိန်မမ ဘယ် လောက်လက်ဖြောင့်တယ်ဆိုတာ...ဟင်း-ဟင်း-ဟင်း”

အင်္ဂလိပ်ဘက်နှင့် ပိတ္တရအရူး ညှိလေမှာ

လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်ခတ်

လိုက်သဖြင့် တရုတ်စကားရွက်တို့ လေ
နှင့်အတူ လွင့်မျောလိုက်ပါသွားပြီး
ချောက်ကမ်းပါးသို့သက်ဆင်းသွားကြ
လေသည်။

တရုတ်စကားပင်အောက်ရှိ ရှိရံ တန်း
ဆစ်ခုတွင်ကိုဘဟိန်းသည်သူ၏လက်
အောက်ရှိသော တစ်စုံတစ်ရာကို အသေ
အရာကြည့်နေ၏။

မြန်မာလွတ်လပ်ရေး

လှုပ်ရှားမှုအတွက်

အညတရရဲဘော်များ၏

သက်စွန့်ကြိုးပမ်း

ကိုယ်ကျိုးစွန့်ခဲ့ကြပုံကို

ရင်နှင့်စွယ်

ဖတ်ရှုရမည်...

ထိုနောက်သူ၏ရှေ့တွင်အသင့်ချထားသော ရေခဲခွေးကြမ်းပန်းကန်လုံး
ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။ ပြီးမှ မည်းမည်းညစ်ညစ် မြေကုန်းအိုးမှ
ရေခဲခွေးကြမ်းကို ပန်းကန်လုံးပြည့်မတတ်ဖြည့်လိုက်လေသည်။

ရေခဲခွေးပန်းကန်အလယ်တွင်အရောင်တဝင်းဝင်းနှင့်ရွေးကြီးခန့်တတ်
လုံးတစ်လုံး၊ မကြာမီအချိန်တွင် ရေခဲခွေးကြမ်းများကို ကွပ်ခနဲ-ကွပ်ခနဲ
သောက်လိုက်လေတော့သည်။

နေရာကား စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးရှိ ရခိုင်ပြန်ချောင်။ ချောင်ဟူသည်မှာ
ဘုန်းတော်ကြီးများ သီတင်းသုံးရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ချောင်ဟုသုံးစွဲခြင်း
ဖြစ်၏။

စစ်ကိုင်းတောင်တွင် ချောင်ပေါင်းများစွာရှိရာ အမည်နာမအမျိုးမျိုး
ရှိလေသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းမှ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် မိမိညို့ ညို့တောင်
တန်းကြီးတွင် ထုံးဖြူဖြူစေတီများဖြင့်ပြည့်နှက်နေလေသည်။ ခပ်ဝေးဝေး
မှကြည့်လိုက်လျှင် ဟိုင်းငှက်တို့နား ခိုနေသယောင်ထင်ရ၏။ ထို့ကြောင့် စာ
ဆိုတို့က "စစ်ကိုင်းတောင်ဟိုင်းတောင်နှင့်တူ" ဟူ၍ စာဖွဲ့လေ့ရှိသည်။

၁၉၄၂ ခု၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး စစ်မီးတောက်လောင်နေချိန်ဖြစ်သဖြင့်
အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်တို့သည်စစ်ကိုင်း တောင်တွင် စု
ဝေးရောက်ရှိနေကြလေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း(ချောင်)အသီးသီးတွင် မိသားစုသုံးလေးစု
ထက်မနည်းဖိုဖိုနေကြလေသည်။ မတူညီသော မိသားစုများတစ်နေရာ
တည်းတွင် စုပေါင်းနေကြရစေကာမူ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကူညီရိုင်းပင်းကြပြီး
ဒုက္ခသည်အချင်းချင်းကိုယ်ချင်းစာနားလည်မှုရှိကြလေသည်။

ကိုဘဟိန်းသည် အလုပ်မည်မည်ရရမလုပ်ချေ။ ဆံပင်ညှပ်သည့်
အလုပ်မှ ရသည့် ငွေစာအနည်းအကျဉ်းနှင့် တင်းတိမ်ရောင်ရဲနေတတ်ပြီး
အမြဲလုပ်ခဲတင်လေ့ရှိသော အရာမှာ ဖိုထိုးခြင်း အလုပ်ဖြစ်သည်။

အာအာအာအာ

အချို့သော ဓာတ်လုံးများမှာ ခြေဆိပ်၊ ကင်းဆိပ်၊ အဆိပ်ဟူသမျှဖြင့်
မကျန် အောင်ကုသနိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ ထိုမျှမက ကျည်
လွဲဓာတ်လုံး၊ မီးမကူးဓာတ်လုံးများလည်းရှိသေး၏။ ကျည်လွဲဆိုသည်မှာ
သေနတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အခြားကျည်ထည့်ပစ်ရသော လက်နက်တို့ဖြင့် ဖြစ်စေ
ပစ်ခတ်ပါက ကျည်ဆန်မှာ လွဲသွားရသည်။ မီးမကူးဓာတ်လုံးမှာ သေနတ်
အမျိုးမျိုးသည် ယမ်းအားကို သုံးရသည်။ ယမ်းအားပေါက်ကွဲနိုင်ရန် မီးကို
ဖြစ်စေရသည်။ မီးမကူးဆိုသည်မှာ ကျည်ဆန်မထွက် ယမ်းမီးမကူးခြင်းဖြစ်
၏။ ကာယသိဒ္ဓိဓာတ်လုံးကား ဓားပြီး၊ တုတ်ပြီးဟုဆိုလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူကိုယ်တိုင်ရေခဲခွေးသောက်တိုင်း ထိုဓာတ်လုံးကို စိမ်၍
သောက်လေသည်။

BURMESE
CLASSIC

"ဒီယံ ကိုဘဟိန်း- တော်ဟကက မလွန်လွန်းဘူးလား
သူများတွေ မီးရောင်တွေ မာစီလို အမှောင်ထဲမှာဒုက္ခရနေတာ။
ရှင်မီးရောင်ကို ကွယ်မှောင်တွေလို့က ရှင်တစ်ယောက်တည်း
သေမှာမဟုတ်ဘူးရှင်၊ ယောဒီ "ရခိုင်ပြန်ချောင်" တစ်ချောင်လုံး
ယောဖြစ်ကုန်မှာ..."

အာအာအာအာ

လူဝံ့ညီစည်နေရာမျိုးတွင် သူ့ဓာတ်လုံးအကြောင်း ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ရသည်မှာ အမေပင်။

ထို့ကြောင့်လူတော်တော်များများက သူ့အား အရှိရတ်အရှုံးဟု ကွယ်ရာတွင် ခေါ်ကြလေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ သိဒ္ဓိပေါက်သည့်အလား ပြောပါများလားသဖြင့်လည်း သူ့ကို "မှော်ရှုံး" ဟု အမည်သမုတ်ကြပြန်သည်။

မည်သူက မည်သို့ခေါ်ခေါ်ကျန်ခေတ်တစ်လျှောက်ခေါင်းညှပ်ရသမျှ မီးသွေးဝယ် ၊ ဇိုထိုး၊ အမျိုးမျိုးသော ခေါက်လုံးတို့သူထဲမှာ ရှိနေသည်။ စစ်အတွင်း ကာလဖြစ်၍ ညအချိန် မီးရောင်မမြင်နိုင်စေရန် အလင်းရောင်ကိုတတ်အားသရွေ့အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်ကြရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖိုးဇိုမှ မီးတစ်ချောင်းဖြင့် တရားရှုံးဇိုထိုးနေသော ကိုဘဟိန်းကို "ချောင်" ရှိကြသည့် မိသားစုတိုင်းက မေတ္တာပို့ကြလေသည်။

"ဒီမယ်ကိုဘဟိန်း - တော်ဟုက မလွန်လွန်းဘူးလား၊ သူများတွေ မီးရောင်တွေမှာစိုးလို့ အမှောင်ထဲမှာ ဒုက္ခခံနေရတာ။ ရှင့်မီးရောင်ကို ကျွညီနောင် တွေလိုက ရှင့်တစ်ယောက်တည်း သေမှာ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ဟောဒီ "ရခိုင်ပြန်ချောင်" တစ်ချောင်လုံး မသားဖြစ်ကုန်မှာ၊ အလိုက်ကန်းဆိုးဘာမှ မသိဘူးဟင် ..."

ခပ်စွာစွာ ဒေါ်စောလှက အော်ပြောလိုက်လေသည်။

"ဟေ့ - မောင်ဘဟိန်း... မင်းရဲ့ဖိုးဇို မီးကိုငြိမ်းလိုက်ပါ။ မင်းရဲ့ခေါက်လုံးက သေနတ်တော့ လွဲချင်လွဲမယ်၊ ကောင်းကင်ကလာတဲ့ဗုံးတော့ လွဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးဗုံးစာမိကုန်မယ် ..."

ဒေါ်စောလှ၏ ယောက်ျား ဦးသိန်းကပါ ထပ်၍ အော်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှ ကိုဘဟိန်းသည် သူ၏ ဖားဖိုကိုရပ်နားပြီး မီးများကို ရေဖြင့်ငြိမ်းသတ်လိုက်၏။

မှတ်ချက်။ ။ 'ကျွညီနောင်' ဆိုသည်မှာ ဗုံပြဲသည့်လေယာဉ်နှစ်စင်းကို ဆိုလိုပါသည်။ မည်းမည်းနက်နက် လေယာဉ်နှစ်စင်းမှာ ကျွတ်ပြီးတုသဖြင့် ထည်သူကစ၍ အမည်ပေးလိုက်သည်မည်။ 'ကျွညီနောင်' ဖြစ်သွားလေသည်။ ကျွညီနောင်ဆိုလျှင် လူကြီးလူငယ်စလုံးကလေးကစသိကြသည်။

အချိန်မတော် ဖိုထိုး၍ ကိုဘဟိန်းကိုဝိုင်း၍ အပြစ်ပြောကြသော်လည်း စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးတွင် "မြေကိုက်" "ကင်းကိုက်" မှန်သမျှ ကိုဘဟိန်းထံ ရောက်စမြဲ။ ကိုဘဟိန်းက သူတတ်စွမ်းသမျှ ဓာတ်လုံးကိုရေစိမ်တိုက်၊ သွေး၍လူး၊ အထူးထူးသော ဝေဒနာတို့ ပျောက်ကင်းချမ်းသာရာ ရသည်။ ဆေးရုံ၊ ဆေးပေးခန်းဆိုသည်မှာ စိတ်ကူးထဲမှာသာ ရှိတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုဘဟိန်းထိုင်နေကျ တရုတ်စကားပင်အောက်သို့ ကိုဘိုနီတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ကိုဘိုနီသည် ကိုဘဟိန်း၏ ခုံတန်းတစ်ဖက်တွင် အသာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး -

"ကိုဘဟိန်း ခင်ဗျားရဲ့လက်စွပ်က ဘာတွေစွမ်းသလဲဗျ၊ ပြောပါဦး"

ကိုဘဟိန်းက သူ၏ညာလက်တွင် ငွေဖြင့်ကွင်းထားသော ဓာတ်လုံးကို ကြည့်လိုက်ပြီး -

"ဪ... ဒါလား... ကာယသိဒ္ဓိပြီးတယ်၊ ကာယသိဒ္ဓိဆိုတာ သိရဲ့လား"

"ရှင်းပြပါဦး၊ ကြားဖူးရုံပဲ ကြားဖူးတာပါ၊ သိပ်မသိပါဘူး"

"ကာယသိဒ္ဓိဆိုတာ၊ တုတ်နဲ့ရိုက်လည်း မသေဘူး၊ ဓားနဲ့ခုတ်လည်း မသေဘူး၊ အိုဗျာ - လွယ်လွယ်နဲ့ သတ်လို့မသေနိုင်ဘူး"

ကိုဘိုနီသည် ကိုဘဟိန်း၏ လက်တွင်ဝတ်ဆင်ထားသော လက်စွပ်
ကိုအလွန်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ “ကာယသိဒ္ဓိ” ဆိုသော စကားကိုလည်း
သူ၏ရင်ထဲတွင်ပဲ့တင်ထပ်နေတော့သည်။

ကိုဘဟိန်းက သူလုပ်နေကျအတိုင်း အကြမ်းပန်းကန်လုံးထဲသို့ ဓာတ်
လုံး တစ်လုံးကို ဒေါက်ခနဲမြည်အောင်ထည့်လိုက်ပြီး၊ ရေခဲခွေးကြမ်းအိုးမှ ရေ
ခဲခွေးကြမ်းကိုဖြည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် -

“ကဲ - ကိုဘိုနီ ဓာတ်လုံးစိမ်ရည်ကို နည်းနည်းသောက်သွားပါလား။”

ကိုဘဟိန်းကမ်းပေးလာသော ရေခဲခွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ကိုဘိုနီက
လှမ်းယူလိုက်ပြီး -

“ဒါက ဘာကောင်းတုံး ခင်ဗျာ”

သူများကို နတ်ဖယ်နေစဉ်
မိမိကျောဘက်မှ
တဝင်းဝင်းတောက်နေသော
အရာနှစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။
စူးရှသောမျက်လုံးများဖြစ်သည်။
ကိုဘိုနီသွားသည်နှင့်
နောက်မှ ပါလာလေသည်။
သူရပ်လျှင် ရပ်၏။

“အဲဒါလားခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှာရှိတဲ့ဓာတ်လေးပါးကိုညှိပေးတဲ့ဓာတ်
လုံး - သွေး၊ သည်းခြေ၊ လေး သလိပ်တို့ကို ညှိပေးတာပေါ့။ ဒါတွေ
ညှိညွတ်မှုတနေရင် လူဟာကျန်းမာနေတာပဲ။ သောက်လိုက်ပါ။”

ကိုဘိုနီသည်လက်ထဲတွင်ရှိသောရေခဲခွေးကြမ်းများကိုမော့၍သောက်
လိုက်ပြီး -

“ကဲ - ဒီခန္ဓာကစပြီးကျုပ်ဘာရောဂါမှ မဖြစ်တော့ဘူးလို့...ဟဲ - ဟဲ -”

ကျေနပ်စွာရယ်မောရင်းသူနေထိုင်ရာ “ဝါဆိုချောင်” ဆီသို့ထွက်သွား
လေသည်။

ကိုဘိုနီသည်ကားမောင်း၍အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေရသူဖြစ်၏။

စစ်အတွင်းကာလဖြစ်သဖြင့် ကားမောင်းသည့်အလုပ်ကို ရပ်နားထား
ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကြုံသလိုစား၊ ကြုံသလိုနေနေရသောဘဝ။ ဇနီး
သည် မအေးကြည်က စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ ခိုအောင်းရာ “ချောင်” အသီး
သီးသို့သွားရောက်လှည့်လည်ကာ အဝတ်လျှော်ဖွယ်၊ မီးကြွေတိုက် (မီးပု
တိုက်) အလုပ်ဖြင့် ဝင်ငွေရှာရသည်။ သားတစ်ယောက်မျှ မထွန်းကား။
မပွေး၊ မငွေ့၊ မအေး ဆိုသော သမီးသုံးယောက် နှင့် ဘဝကို ရုန်းကန်ရလေ
သည်။

ထိုခန္ဓာကိုဘိုနီသည် ကိုဘဟိန်းနေထိုင်ရာ ဇရပ်သို့ရောက်လာ၏။

ကိုဘဟိန်းထံ ဆံပင်ညှပ်ရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဆံပင်
ညှပ်နေစဉ် ကိုဘိုနီက စကားစလိုက်လေသည် -

“ကိုဘဟိန်း - ခင်ဗျားရဲ့ကာယသိဒ္ဓိလက်စွပ် ဧတ္တငှားဗျာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ၊ ကျုပ်ကအဲဒီလက်စွပ်ကို အမြဲဝတ်ထားတာ၊ သူများ
တို့မငှားပါဘူး”

ကိုဘဟိန်းက စက်ကတ်ကြေးကို ညှပ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“သိပါတယ်ဗျာ၊ တစ်နေ့တည်းပါ။ ကျွန်တော်အလုပ်တစ်ခုလုပ်စရာရှိ
တဲ့”

“ဘာအလုပ်မို့လို့လဲဗျာ။ ကျုပ်ရဲ့လက်စွပ်နဲ့ ခင်ဗျားရဲ့အလုပ်က ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ပတ်သက်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒါပေမယ့် အလုပ်မရှိတော့ ဝင်ငွေမရှိဘူး။ လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကလည်း ခြုံငုံသွားပြီး လုပ်ရမှာ။ ဟိုမှာ ဂျပန်ငပုတွေက ခြေချင်းလိမ်နေတာ။ မတော်လို့ သူတို့က ကျုပ်ကိုမျက်စေ့ နောက်ပြီး ဖမ်းလား၊ ဆီးလားလုပ်မယ်။ ရိုက်နက်မယ်ဆိုရင်၊ အန္တရာယ်ကင်းအောင် ခေတ္တဝတ်ထားချင်လို့ပါ”

ကိုဘဟိန်းက စက်ကတ်ကြေးကို အနီးရှိခုံပေါ်တင်လိုက်ပြီး၊ ကိုဘိုနီကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ -

“အေးဗျာ...ခင်ဗျားကလည်း ကားပဲမောင်းတတ်တာ။ တခြားဘာအလုပ်မှ မလုပ်တတ်တော့လည်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ကျုပ်လက်စွပ်ငှားလိုက်မယ်။ လက်စွပ်အားကိုးနဲ့တော့ ထင်ရာစွပ်မလုပ်ပါနဲ့။ ခင်ဗျား အတွက် ပြောတာပါကဲ - ရှေး-”

စစ်ဘေးဒုက္ခသည်ချင်းမို့ ကိုဘဟိန်းက သနားသွားသည်။ သူ၏လက်တွင် အမြဲဝတ်ဆင်ထားသော မာတ်လုံး လက်စွပ်ကိုချုတ်၍ ကိုဘိုနီ၏လက်ထဲသို့ပေးလိုက်လေသည်။

ကိုဘိုနီကား ထိုအချိန်မှစ၍ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ သူနေထိုင်ရာ “ဘုံပျံချောင်” သို့ ကိုဘဟိန်း သွားရောက်စုံစမ်းသည်။ သူ့ဇနီး မအေးကြည်ကိုယ်တိုင် ဂယနကာ မသိ။ အလုပ်အကိုင်မရှိ၍ ဘယ်ကိုထွက်သွားကြောင်း မပြောနိုင်အောင် ရှိနေသည်။

ပထမပိုင်းတွင် ကိုဘဟိန်းသည် အလွန်ဒေါသထွက်သည်။ သူ၏လက်စွပ်ကို အလွဲသုံးစားရောင်းချစားသောက်ခြင်းကို၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ရှိသည်။ ဒီအတွက် မအေးကြည်တို့မိသားစုကို နစ်နစ်နာနာ ပြောဆိုလိုက်မည်ဟု ရည်ရွယ်လျက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် မအေးကြည် နှင့် လူမမည်သမီးသုံးယောက်ကို မျှော်စွာ တွေ့ရသဖြင့် မူလကကြံစည်ခဲ့သော အကြံနှင့် ဒေါသစိတ်တို့မှာ နှင်းမြူငွေ့များသဖွယ်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ကိုဘဟိန်းက မအေးကြည်ကို ကြင်နာစွာကြည့်လျက် -

“သူ ...တခြားဘယ်ကို သွားတတ်သလဲ၊ အရင်ကရော ဒီလိုထွက်သွားဖူးသလား”

“ကျွန်မနဲ့ ပေါင်းသင်းလာတာကြာပါပြီရှင်၊ သူကား မောင်းတဲ့အလုပ်နဲ့ ကျွန်မတို့မိသားစုကို ရှာကျွေးခဲ့တာ ဟောဒီကလေး သုံးယောက်ရတဲ့အထိပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ သောက်တတ်စားတတ်ပေမယ့် အမြဲတမ်းမူးရူးနေတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ အခုဆို ငွေပိုငွေလျှံလည်း မရှိ၊ စားဖို့တောင် အနိုင်နိုင်မို့ အသောက်အစား မလုပ်တာကြာပါပြီရှင်”

“ဒါဆို တစ်မြို့တစ်ရွာသွားပြီး၊ အလုပ်အကိုင်သွားရှာတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ကျွန်မကတော့ အဲဒီလိုပဲတွေ့ပြီး စိတ်ကို ဖြေရတာပါပဲ။ နို့မဟုတ်ရင်.....”

မအေးကြည်သည် စကားကို ဆက်မပြောနိုင်တော့ပဲ၊ ပါးပြင်ပေါ်တွင် ဇီးကျလာသော မျက်ရည်တို့ကို ညစ်ထေးနေသော လက်ချောင်းများဖြင့် သုတ်လိုက်၏။

မှန်၏။ ဤအချိန်သည် ဂျပန်တို့အုပ်စိုးသော ခေတ်ဆိုးကြီး မဟုတ်ပါလား။ အသက်တစ်ချောင်း လွယ်လွယ်နှင့် ပျောက်သွားနိုင်၏။ လေယာဉ်မှ စက်သေနတ်တို့ကလည်း ငိုးစက်ငိုးပေါက်များလို ကျလာတတ်၏။ ငုံးမိုးများတာလည်း အခါမဲ့ ရွာသွန်းနိုင်သေး၏။

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးမှတစ်ပါး လုံခြုံသော နေရာ မရှိ။ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် သွားလာရင်း လေယာဉ်ပျံမှ ပစ်လိုက်သော စက်သေနတ်ကြောင့် သေပွဲဝင်ကြ

ရန်

အနီးအနားဝန်းကျင်ဖြင့် ဝန်းရံ၍ သေဆုံးသူ၊ ဂျပန်စစ်သားများ၏ မသင်္ကာမှုဖြင့် စစ်ဆေးသတ်ဖြတ်ခံရသူများ ရှိလေသည်။ ဧရာဝတီမြစ် ကမ်းနံဘေးအသက်ဘေးကို အမှုမထားနိုင်ပဲ အညစ်အကြေးလျှော်ခွပ်ကြ သူတွေအသက်ဆုံးကြရသည်မှာ မနည်းပေ။

ဤသို့သောအကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကိုဘိုနီဗျော့ပြန်မရောက်လာ သလော။ ခွေးတပ်သားအဖြစ် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ခံရသလော စသည်စသည်တို့သည် စိတ်မအေးဖွယ်၊ ရင်လေးဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။ ခွေးတပ်သားအဖြစ်ခေါ်ဆောင်သွားခံရပါက ပြန်လွတ်လာလျှင်တော်သေး ၏။ ငှက်ဈေးရောက်၊ ဝမ်းရောက်ကြောင့် သေဆုံးသွားကြသူများမှာ ပြန်လာ ကြသူများထက် ဝိုများနေသည်။

ယင်းအကြောင်းများကြောင့် မအေးကြည်သည် သူမ၏လင်တော် မောင်အတွက် သောကမီးတောက်လောင်နေရှာသည်။

“ကဲပါချာ - သူ့အတွက်စိုးရိမ်တာလည်း၊ စိုးရိမ်တာပေါ့။ ဘုရားဂုဏ်၊ တရားဂုဏ်ကြောင့် သူ့အတွက်မရောက်အောင် ဆုတောင်းပေးကြရုံပေါ့။ ကျွန် တော်လည်း သူ့အတွက် အန္တရာယ်ကင်းအောင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ဓါတ်လုံးလက် စွပ်ငှားလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီဓါတ်လုံးလက်စွပ်က အလွန်အစွမ်းထက်တယ်။ ကာယသိမ့်ပြီး ပါတယ်။ သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် မအေးကြည်မျက်နှာမှာ အလွန်အံ့သြသည့် အမူအ ယာဖြင့် ကိုဘဟိန်းအား မျက်လုံးအပြုံးသားဖြင့် ကြည့်နေပြီးနောက်...

“ဟို...ငွေလက်စွပ်၊ ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငွေနဲ့ ထွင်းထားတဲ့ဓါတ်လုံးလက်စွပ်ပါ။ တွေ့ဖူးလို့ လား”

မအေးကြည်သည်ပြောပြောဆိုဆိုအခန်းတွင်းသို့ပြေးဝင်သွားပြီးပြန် ထွက်လာကာ -

“ဒါလား”

“ဟုတ်တာပေါ့ သူ့ဝတ်မသွားဘူးလား”

မအေးကြည်က လက်စွပ်ကို ကိုဘဟိန်းအား လှမ်းပေးလိုက်ပြီး ...

“သူ့ဝတ်မလို့ ထင်ပါရဲ့ရှင်၊ ရေချိုးပြီး အပြင်ထွက်သွားတော့၊ ဒီလက် စွပ်ကို မေ့သွားတယ်၊ ရေချိုးတဲ့နေရာမှာ ကျန်ခဲ့တယ်ရှင်”

ကိုဘဟိန်းသည် လက်စွပ်ကို သူ၏လက်ယာလက်ခလယ်တွင် ဝတ် ဆင်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုမသိမသာ မှုတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။ ကိုဘိုနီအတွက်များစွာစိတ်ပူသွား၏။ အကယ်၍သာ ထိုလက်စွပ်ပါရှိသွားပါ တကဲ့သို့နီ အတွက်လုံခြုံမှုအတော်အတန်ရှိနေမည်မှာ သေချာ၏။

ကိုဘိုနီအား ကြာမြူပြီးလျှင်ဆိုး ဝင်လိုတိုးလေပြီလော။ ထိုသို့တွေးတော ခင်းမိမိနေထိုင်ရာ “ရခိုင်ပြန်ချောင်” သို့ပြန်လာခဲ့လေသည်။

အချိန်ကား စစ်ဘေး စစ်ဒဏ်ခါးသီးစွာ ခံနေရချိန်၊ “တောမီးလောင် တောကြောင်လက်ပမ်းပေါက်ခတ်” ဆိုသကဲ့သို့တောကြောင်များ၏ရန်က ချည်း မအေး။ ဥဩဆွဲသံကြားက ဘေးလွတ်ရာဝန်းဝန်းသို့ပြေးကြရ သည်ဒုတိယဩဩသံ ပေါ်ထွက်လာမှ မိမိတို့ ပုန်းအောင်ရာနေရာများမှ ထွက်ခဲ့ကြရတော့သည်။

ကိုဘိုနီတစ်ယောက် ဘယ်ရပ်ဌာနေစံလေသည်မှန်းမသိ။ ကိုဘိုနီအ တွက် ဓါတ်လုံးလက်စွပ်ပါမသွားသည့်အတွက် ရတက်မအေးရသူက ကို ဘဟိန်း။

ကိုဘဟိန်းသည် အကြောင်းစုံတွေးရင်း သူ၏ မိတ်ဆွေ ကိုတင်ဦးရှိရာ အသိဝက်ချောင်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့လေသည်။

ကိုတင်ဦး၏ဇနီးမခန့်ကားလင်ဆိုးမယားတဖန်တည်း။ကိုတင်ဦးသည် ခုံစီနပ်လုပ်ခြင်းဖြင့် ဝမ်းစာရှာသည်။ ခုံစီနပ်တစ်ချိန်တိုင်း ငါးဖူးရသည်။ တစ်နေ့ ဝင်ငွေအနည်းဆုံး သုံးကျပ်ရ၏။ သို့သော် ငွေရသည့်အလုပ်ကိုသူ စိတ်မဝင်စား။ ငွေအသပြာမရချင်နေ။ သူ့စိတ်ပါဝင်စားလျှင် တစ်နေ့ ကုန်တစ်နေ့ခန်း ခွဲနဘဲကြီးစွာ လုပ်သည်။ ယခုလည်း အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာလှန်အိတ်ခွံများကို ဖျက်၍အမျှင်များ ထုတ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဇနီးသည် မခန့်က မကြည်မသာဖြစ်နေသည်။

“ရှိပါတော် - ရှင်သူငယ်ချင်း၊ ဟောဟိုက ခရေပင်အောက်မှာ အလုပ် မရှိချစ်တီး ခေါင်းသန်းရှာနေလေရဲ့”

ကိုဘဟိန်း ရောက်သွားစဉ် ဇနီးသည်မခန့်က မဲ့ကာရွံ့ကာဖြင့် မေး ခေါ်ပြောလိုက်လေသည်။

ကိုတင်ဦးကား သူ့အလုပ်သူ စိတ်ဝင်စားနေဟန်တူ၏။ အနားသို့ ကိုဘဟိန်း ရောက်သွားမှ -

“လာ - ထိုင်လေဗျာ၊ ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ”

“ဘုံပျံချောင် ဘက်ကပါ”

“ကိုဘိုနီရဲ့သတင်းဘာကြားသေးလဲ၊ ကိုယ့်လူကြီး အသက်ရှင်လျက် ရှိမှ ရှိပါမလား၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

ကိုတင်ဦးသည်ဟိုစပ်စပ်စပ်စပ်နှင့် စပ်သူဟုဆိုနိုင်၏။ လူအတော်များများကတော့ ယောင်ခြောက်ဆယ်၊ စိတ်မမှန်သူ၊ ခပ်ကြောင်ကြောင် ခပ်ပေါပေါကျပ်မပြည့်သူဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုတင်ဦးသည် ထိုသူများကို အရောတဝင်ဆက်ဆံခြင်းမပြု၊ သူထင်ရာ သူစိုင်းနေ တတ်သည်။

သူက ပန်းချီပညာ မတောက်တစ်ခေါက် တတ်သည်။ ပန်းပုအတတ်လည်း ခေသူမဟုတ်။ သူတတ်သည့် ပညာဖြင့် လိုအပ်ပါက မေတ္တာဖြင့်ကူညီတတ်သည်။ သူ့အပေါင်းသင်းသူဆိုလို့ ကိုဘဟိန်း တစ်ယောက်သာရှိ

သည်။ လူအများက ကွယ်ရာတွင် ပြောကြသည်။ အစိုးရဝန်း နဲ့ စိတ္တဝအရူးတို့တွဲမိနေပြီဟု ပြောတတ်ကြသည်။

စိတ္တဝအရူးဟု ဆိုအပ်သော ကိုတင်ဦး ကား နိုင်ငံရေးသတင်းကို အမြဲနားစွင့်နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုဘဟိန်းက နိုင်ငံရေး အခြေအနေကို မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ကျုပ်ကြားမိတာကတော့ မြန်မာပြည်မှာ ဂျပန်တပ်က - လေးရရှိတယ်။ တစ်ခုက မြန်မာပြည် အရှေ့မြောက်ဘက်ဈားမှာ တပ်စွဲထားတယ်။ ယူနန်ကတရုတ်တပ်တွေ ဆင်းမလာနိုင်အောင်ပေါ့ဗျာ။ အဲ - တပ်မနှစ်ခုက အာသံစစ်မျက်နှာနဲ့ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းမှာ တာဝန်ယူထားတယ်။ အမှတ်(၅၅)တပ်မကတော့ ကျုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်းကိုကာကွယ်ဖို့ တပ်စွဲထားတယ်လို့ သိရတယ်ဗျ”

ကိုတင်ဦးသည် အပြောမဟုတ် အလုပ်နှင့်လက်တွေ့ ပြုလုပ်သူ ဖြစ်လေသည်။ သူ့နေထိုင်ရာ ဇရပ်တွင် မြန်မာပြည်မြေပုံကို လှပစွာရေးဆွဲထားပြီး အမှတ်သင်္ကေတများဖြင့် ဖော်ပြထားလေသည်။ သွပ်ပြားတွင်ရေးဆွဲပြီး အခိုင်အမာ ချိတ်ထား၏။

သူ၏ဇနီးမခန့်သည်သူ့ခင်ပွန်းလုပ်သမျှ ဘာမျှပြောဆိုခြင်း မရှိ။ တင်ကား ပုံများ၊ လေယာဉ်ပျံများ စသည်တို့ကိုလည်း သူ့စိတ်ကြိုက်သင်္ကေတများဖြင့် ရေးဆွဲထားလေသည်။ ဂျပန်အလိုတော်ရိများကမူ ထိုပုံများကို မျက်စောင်းတစ်ခဲနှင့် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ရေးထားသည်၊ မည်သည့်အတွက် ရေးထားသည်ကို မသိကြသည့်အပြင် ဦးနှောက်မမှန်သူဟုအများကပြောဆိုနေကြသဖြင့် ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရသည်။

“အေးဗျာ ... ကျုပ်တို့ရဲ့ တော်လှန်ရေးရဲဘော်တွေလည်း တော်တော်ကြိုးစားကြတယ်လို့ကြားရတယ်။ အချို့ရွာတွေဆိုရင် ဘာလက်နက်မှမရှိတော့ ဝါးရွှန်စပ်ဆိုပြီး ဝါးတွေကို အဖျားရွှန်၊ မီးနဲ့ တော်ရုံကင်၊ ရန်သူကို ဝါးရွှန်နဲ့တိုက်ခိုက်ကြတယ်ဆိုပဲ”

“လုပ်ရမယ်လေ၊ အစတုန်းကတော့ ဒီနီပွန်တွေက ကျုပ်တို့ကို အင်္ဂလိပ် အောက်က ကယ်တင်ပြီး လွတ်လပ်ရေးပေးမယ်လေ။ ဘာလေးနဲ့ အသံ ကောင်းဟပ်ပြီး၊ နောက်ဆုံး ကျုပ်တို့ကို ကောင်းကောင်း ဒုက္ခပေးတော့တာ ပဲ မဟုတ်လား။ မြန်မာမိန်းကလေးတွေဆိုရင် မတရားအပြစ်ရတာနဲ့ မသကာတဲ့လူဆိုရင် လက်သည်းစွဲစွာလို့စွာ၊ ကမ်းကုန်အောင်မိုက်ရိုင်းလာ တော့ ဘယ်သူမှ မခံနိုင်ဘူးလေ”

“ထားပါတော့ ကျုပ်မှာထားတာ ခပ်မြန်မြန်လေး လုပ်ထားဦးနော်”
“စိတ်ချ - စိတ်ချ၊ လူတွေက ကျုပ်ကို အရှုံးလို့ပြောတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ အရှုံးတွေရဲ့ ဦးနှောက်ကို လူကောင်းတွေ လိုက်မခံနိုင်ဘူးဗျနော် - ဟဲ့ - ဟဲ့ -”

ကိုတင်ဦးသည် သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်သည့်ဟန်ဖြင့် တဟဲ့ဟဲ့ နှင့် ရယ် လိုက်လေသည်။

တစ်ခုသောနံနက်ခင်းတွင် ဂျပန်စစ်သားငါးဦး၊ လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ရခိုင်ပြန်ချောင်သို့ ရောက်လာလေသည်။ စကားပြန်တစ်ဦးလည်း ပါလာ ၏။ စကားပြန်သည် အလွန်ချိုသာသော မျက်နှာဖြင့် -

“ကိုဘိုနီ ဆိုတဲ့သူ ဒီချောင်မှာ ရှိသလား ခင်ဗျာ၊ ရှိရင်ခေါ်ပေးပါ”
ကိုဘိုနီဆိုသော အသံကြားလိုက်ရုံနှင့် ရခိုင်ပြန်တစ်ချောင်လုံး မျက် လုံးမျက်ဆံပြူးကုန်ကြသည်။ ကိုဘိုနီနေထိုင်သော “ဘုံပျံချောင်” မှာ ရခိုင် ပြန်ချောင်အဆင်း အောက်ဘက်တွင် ရှိသည်။ အကင်းပါးသောလူကြီးများ က အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် မောင်သန်းစိန်သည် အရှေ့ဘက်ချောက် ကိုဖြတ်၍ ဘုံပျံချောင်သို့ အမြန်ဆုံးသွားလေ၏။

မအေးကြည်အား “မရှိ”၊ “မသိ” ဟုပြောရန်ကြိုတင်မှာကြားထားလေ သည်။ ကိုဘိုနီနေထိုင်ရာ ဘုံပျံချောင်သို့သွား ရောက်မမေးဘဲ ဘာကြောင့် ရခိုင်ပြန်ချောင်အား လာရောက်စုံစမ်းသည်မှာ အကြောင်းရှိသည်။

“ကိုဘိုနီကို မသိဘူးခင်ဗျာ၊ ဒီမှာလည်း မနေပါဘူး”
သွက်သွက်လက်လက်ရှိသော ကိုအေးဖေက ဖြေလိုက်သဖြင့် စကား ပြန်က ထပ်၍မမေးတော့ပဲ၊ ဂျပန်စစ်သားများအား ဂျပန်လိုပြောကြားလိုက် ပြီး ဘုံပျံချောင် အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားကြလေသည်။

အခြားသော ချောင်များသို့ ဝင်ရောက် စုံစမ်းခြင်း မရှိကြောင်း နောင်အ ခါသိရလေသည်။

စကားပြန်ကလည်း စိတ်ကောင်းရှိပုံရသည်။ ချောင်နေမိသားစုများ ကလည်း ညီညွတ်ကြသဖြင့် ပါးနား ရိုက်ခြင်းဘေးမှ ဝေးကြရလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုဘိုနီအကြောင်း ရခိုင်ပြန်တစ်ချောင်လုံး တိုးတိုးတစ် ဖုံ၊ သွဲသွဲတစ်ဖိုး ပြောဆိုဝေဖန်ကြသည်။ ဂျပန်စစ်သားများ လာရောက်စုံ စမ်းခြင်းကိုထောက်သော်၊ ကိုဘိုနီတစ်ယောက်မသေမပျောက်အသက်ရှင် လျက်ရှိနေနိုင်သည်။ ဘာလို့လို့နှင့် ကိုဘိုနီပျောက်သွားသည်မှာ လေးငါး ခြောက်လခန့်ရှိပြီး သူမသေခဲ့လျှင် ဇနီးသည်ထံ နည်းနည်းပါးပါး အသိပေး ဖို့ကောင်းသည်။ အခုတော့ မအေးကြည်ခမျာ အေးလည်း မအေးနိုင်၊ ကြည် လည်း မကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရာသည်။

သူ့အကြောင်း ပြောတိုင်း မအေးကြည်တိုရှာသည်။ ကိုဘိုနီဘာများ လုပ်မိလို့ ဂျပန်စစ်သားတွေက သဲသဲမဲမဲ လိုက်နေရသနည်း။ ခွေးတစ်ဆွဲ ထားရာက ထွက်ပြေးခဲ့လို့များလား ။ အားလုံးက အဖြေရှာမရ ဖြစ်နေကြ သည်။

ထိုသို့ပြောဆိုနေကြသော်လည်း ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောကြသည်။ အကြောင်းမှာ နေရာတိုင်းတွင် အသားထိက လောက်ထွက်တတ်သည်။ မ ဟုတ်ပါလော။

တစ်ခုသောညနေခင်းတွင် ကိုဘဟိန်းသည် သူထိုင်နေကျစုံတန်းတွင် ထိုင်လျက်ရှိနေသည်။ ထိုအချိန် ခပ်စုတ်စုတ်ကလေးတစ်ယောက်သည် ကို ဘဟိန်း၏လက်ထဲသို့ စာရွက်ပိုင်းကလေးတစ်ခုလာရောက်ပေးလေ သည်။

www.burmeseclassic.com

“လေးလေး - ရှေ့”

ကိုဘဟိန်းကစာကိုယူလိုက်ပြီးနောက်ကလေးငယ်ကိုကြည့်လိုက်၊ ဝဲယာသို့ကြည့်လိုက်လုပ်နေပြီးမှ -

“မင်းကိုဘယ်သူကပေးခိုင်းတာလဲ”

“ဟို...ဟို...ခေါင်းတုံးပြောင်ကြီးခင်ဗျ”

“မင်းသူ့ကိုသိလို့လား”

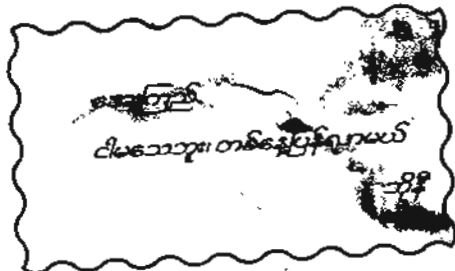
“မသိပါဘူး၊ မုန့်ဖိုတစ်ပဲပေးပြီးလေးလေးကိုလက်ညှိုးထိုးပြပြီးအပေးခိုင်းလိုက်တာ”

“အေး... ဒါဆိုသူရဘယ်မှာလဲ၊ ငါတွေ့ချင်တယ်၊ ငါ့ကိုလိုက်ပို့စမ်း”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော်လည်းမသိဘူးခင်ဗျာ၊ ဟိုချောက်နားအောက်မှာတွေ့တာ”

ကိုဘဟိန်းသည်စာကိုမဖတ်သေးပဲကလေးငယ်ညွှန်ပြရာချောက်အစပ်နားသို့ခပ်သွက်သွက်လှမ်းခဲ့ပြီး၊ စာပေးသူကိုလိုက်ရှာကြည့်လေသည်။ သို့သော်မည်သည့်အရိပ်အယောင်ကိုမျှမတွေ့ရချေ။

ထို့ကြောင့်ထိုချောက်အနီးရှိကုဋီပျက်တစ်ခုအတွင်းသို့အသာဝင်သွားပြီးကလေးငယ်ပေးသောစာကိုကြည့်လိုက်လေသည်။ စာရွက်မှာဂျပန်သတင်းစာအနားသားကိုဆုတ်၍ရေးထားသည်။ စာသည်သူ့ကိုရည်ညွှန်းခြင်းမဟုတ်။

ဟူ၍ဖြစ်လေသည်။ ကိုဘဟိန်းသည်ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားသည်။ ဘုံဖျံချောင်သို့သုတ်ခြေတင်တော့သည်။ မအေးကြည်အားအဆင်သင့်တွေ့ရသည်။ ကလေးများမရှိကြ။

“မအေးကြည် - ဟောဒီမှာစာ၊ ဖတ်ပြီးတာနဲ့မီးရှို့ပစ်လိုက်”

မအေးကြည်ကစာရွက်ပိုင်းကိုကျပျာကယာလှမ်းယူလိုက်ပြီးဖတ်သည်။ သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံတို့မှငွေရည်ပုလဲဥတို့စီးဆင်းလာလေသည်။ သို့သော်ဝမ်းနည်း၍ကျသောပုလဲဥများလော၊ ဝမ်းသာ၍ပေါ်ထွက်လာသောငွေပုလဲဥများလောမအေးကြည်ကိုယ်တိုင်သာသိနိုင်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုဘဟိန်းရယ်၊ ရှင်သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရသေးလားဟင်”

“တိုးတိုး... မအေးကြည်၊ ခင်ဗျားယောက်ျားမသေဘူးဆိုတာသိရင်တော်တော့ကျပ်လည်းမတွေ့လိုက်ရဘူး။ ကလေးတစ်ယောက်လာပေးတာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ခိုင်းတာဆိုတာကျပ်လုံးဝယုံတယ်။ ကံ - ကျွပ်သွားမယ်၊ အဲ...မီးရှို့ပစ်နော်”

မဟာမိတ်တပ်များကြောင့်ဂျပန်တပ်တို့အပြင်းအထန်ခံနေရသည်။

တိုက်ခိုက်လာသောမဟာမိတ်များအားစစ်ကိုင်းတောင်ရိုးနှင့်ရောဝတိမြစ်အနောက်ဘက်မှဂျပန်တို့ကခုခံလျက်ရှိသည်။ အချို့သောတပ်များကမူမှုံရွာနှင့်ဂန့်ဂေါမြစ်ဝှမ်းကိုခြေကုပ်ယူထားကြသည်။

မြန်မာလူငယ်တော်တော်များများမှာလည်းမြန်မာတော်လှန်ရေးတပ်မတော်သို့ပါဝင်လာကြသည်။ အထူးသဖြင့်ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကိုသတင်းရယူ၍၊ တော်လှန်ရေးတပ်ဖွဲ့များသို့ပေးပို့ကြသည်။ ဤနည်းဖြင့်မိမိတို့တတ်နိုင်သလောက်ကူညီထောက်ပံ့ကြရသည်။

စစ်ဖြစ်နေချိန်တွင်စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များမှာရောဂါထူပြောလှသည်။ ဆေးဝါးပြတ်လပ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းမှုမရှိသဖြင့်လူအတော်များများဝဲခြောက်၊ ဝဲစိုအရေပြားရောဂါများခံစားနေကြရသည်။

မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဆရာဦးလှကျော်၏ ကုသပေးမှုကြောင့် အတော်
အတန်သက်သာမှုရသည်။ ဆရာဦးကျော်လှသည် စေတနာပြုညီဝသူ ဖြစ်
သဖြင့် ချောင်အားလုံးသို့ လှည့်လည်ကုသပေး နေရလေသည်။ နားချိန်မရှိ
သလောက်ဖြစ်နေ၏။

တစ်နေ့တွင် ဦးလှကျော်သည် ကိုဘဟိန်းအား လူလွှတ်၍ အခေါ်ခိုင်း
လိုက်သည်။

“ဆရာ - ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့”

“ဟုတ်တယ် ကိုဘဟိန်း၊ ခင်ဗျားရဲ့အကူအညီလိုနေတယ်”

“ပြောပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“နှုတ်နဲ့ ပြောလို့မရဘူး၊ ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ”

ဆရာဦးလှကျော်သည် စကားကို အခုကဲ့သို့ ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း
ပြောလေ့မရှိ။ ယခုမူ အတော်အရေးကြီးနေကြောင်း ကောင်းစွာသဘော
ပေါက်လိုက်၏။

ဆရာဦးလှကျော်လက်တို့ ခေါ်ရာသို့ လိုက်ခဲ့လေသည်။ သိပ်ဝေးဝေး
လံလံ မသွားရချေ။ သူနေထိုင်ရာ အဆောက်အအုံ၏ အရှေ့ဘက်၊ ရခိုင်ပြန်
ချောင်၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း၊ စောင်းတန်းပျက်တစ်ခုရှိ၏။ အသုံးမပြုသဖြင့်
ဆူးပင်၊ နွယ်ပင်တို့ဖြင့် ရှုပ်နေ၏။

ထိုစောင်းတန်းအတိုင်း တက်ခဲ့ရာ အပေါ်တွင်ရှေးဟောင်းစေတီတစ်
ဆူ။ ထိုစေတီရှိ မုန့်ပင် မသိကြ။ ပြုပြင်မှု မရှိသော ဘုရားအုံကြီး၊ ထိုစေတီ
၏ ပရဂိုဏ်အတိုင်း အရှေ့သို့သွားသော တောင်နံရံ။

ဦးလှကျော်သည် ထိုတောင်နံရံရှိ ရှုနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကိုတိုးဝှေ့၍
ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ကိုဘဟိန်းသည် အလွန်အံ့သြသွားသည်။ လူငယ်တစ်ယောက်အ
လား ဦးလှကျော်၏ လှုပ်ရှားပုံမှာ မြန်ဆန်လွန်းသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုဘဟိန်းသည် ဦးလှကျော်ပျောက်သွားသော နေရာ
သို့ သွားရောက်ပြီး ရှာဖွေသော်လည်း မည်သည့်အရာမျှ မတွေ့ရချေ။ ဆူး
ရံနှင့် ကပ်စေးနဲ့ပင်တို့သာ တွေ့ရလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မနေသာ
တော့ပဲ ခြံအတွင်းသို့ အတင်းတိုးဝင်လိုက်သောအခါ အလွယ်တကူတောင်
နံရံရှိ ဂူပေါက်တစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ဂူအဝကြီးကြီးမားမား မဟုတ်၊ လေး
ဖက်ထောက်ဝင်မှသာ ရနိုင်သော အနေအထားဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကိုဘ
ဟိန်းသည် စဉ်းစား မနေတော့ပဲ လေးဖက်ထောက်၍ ဝင်လိုက်ရာ ခြောက်
ပေခန့်အမြင့်ရှိ ဂူအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

အုတ်များဖြင့် စံနစ်တကျပြုလုပ်ထားသည့်ရှေးဟောင်းဂူတစ်ခုဖြစ်
လေသည်။ ရှေးအခါက မင်းညီမင်းသားများ ပုန်းအောင်းရာဂူများ ဖြစ်လေမ
လား ဟုကိုဘဟိန်းတွေးမိလေသည်။ အတွင်းပိုင်းကား အနည်းငယ်မှောင်
နေသည်။ မျက်စေ့ အကျင့်ရလာသောအခါအနည်းငယ် သဲသဲကွဲကွဲ
မြင်ရလေသည်။ ဂူ၏ထောင်တစ်နေရာတွင်၊ ဝါးကွပ်ပျစ်တစ်ခု၊ ထိုကွပ်ပျစ်
အပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် လှဲလျောင်းနေသည်။ ဦးလှကျော်သည် ထိုသူ
နှင့်စကားပြောနေ၏။ ထို့နောက် ဦးလှကျော်က -

“ဒါဘယ်သူလဲ ကြည့်ပါဦး... ကိုဘဟိန်း”

“ဖယောင်းတိုင်မီးအရောင်ဖြင့် ကိုဘဟိန်းက ကြည့်လိုက်ရာ -”

“ကိုဘိုနီ... ဟုတ်ပါတယ်... ကိုဘိုနီ၊ သူဒီမှာ ရှိနေတာကိုး”

ကိုဘဟိန်းက နှုတ်မှတိုးတိုး ညင်ညင်သာသာ ရွတ်ဆိုလိုက်၏။

ကိုဘိုနီ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့် ဤနေရာသို့ ရောက်လာသနည်း။ ဘာကြောင့် ပန်းအောင်းနေရသနည်း။ ဂျပန်စစ်သားများ လာရှာကြသည်ကို သတိရလိုက်၏။ သေချာပေါက် သတင်းရရှိသော ဤချောင်ကိုလာရှာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤမျှလုံခြုံသော နေရာကို ဂျပန်ဗိုလ်တို့ မသိနိုင်။

“ ကျွန်တော် ပေးလိုက်တဲ့စာ ရတယ်နော် ”

ကိုဘိုနီက လဲ့နေရာမှ ထထိုက်လိုက်ပြီး မေးလိုက်လေသည်။

“ ရတယ် - ကိုဘိုနီ မအေးကြည်ကို ပေးလိုက်တယ်။ ခင်ဗျား ကို ဂျပန်တွေလာပြီး ရှာသေးတယ် ”

ထိုသို့ ပြောလိုက်ရာ ကိုဘိုနီ မှုံ့ပြီးလိုက်ပြီး -

“ ဒီကောင်တွေ ကျုပ်ကိုအသေသတ်တာ။ ကျုပ်က မသေဘူး။ ခင်ဗျား ရဲ့ဓာတ်လုံး လက်စွပ်သာ ပါခဲ့ရင် ဒီလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ ကဲ - အခု ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ”

ထိုအခါ ဆရာဦးလှကျော်က ကိုဘိုနီ၏ ဗိုက်မှကြီးမားလှသော အနာကြီးကို ပြပြီး -

“ မောင်ဘဟိန်းက ကျုပ်ကိုယ်စား တစ်နေ့တစ်ခါ ဒီကိုလာပြီး၊ ဟောဒီနားမှာဒီဆေးကို သုတ်လိမ်းပေးပါ။ ကျုပ်မှာတခြားလူနာတွေက ရှိနေတော့ ကြာရင်ရိပ်မိကုန်မှာစိုးရတယ်။ အနာက ကျက်သလောက်ရှိနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့... မန်းဝန်းဝန်းမှာစိုးလို့ပါ။ လုပ်ပေးနိုင်မယ် မဟုတ်လား ”

“ လုပ်ပေးမှာ ပေါ့ဆရာ ”

“ အေး... ကိုဘဟိန်းကို ယုံတယ်။ နှုတ်လုပ်မယ်ဆိုတာလည်း ယုံပြီးသားပါ။ အရေးကြီးဆုံးက ဘုရားစောင်းတန်းတက်တဲ့အခါ တစ်ခုခုရှာဖွေတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ တက်ခဲ့ပါ။ ကိုယ်က မမြင်ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ ထောင်ပုံမြင် တွေ့တတ်တဲ့အခါမျိုး ရှိတတ်တယ် ”

ဦးလှကျော်သည် အလွန် အကင်းပေးကြောင်း အခုမှ သိရသည်။ အရင်က ဘာသာရေး အလွန်လေးစားကြောင်းကိုသာ သိရသည်။ ကိုဘဟိန်းကိုလည်း လူကဲခတ်ပြီးမှ အကူအညီတောင်းသည်မှာ လျော်ကန်လှပေသည်။

သိပ်မကြာလှချေ။ ဦးလှကျော်သည် ဂူအပြင်သို့လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထိုနောက် ကိုဘဟိန်းက -

“ ကဲ - ကိုဘိုနီ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြပါဦး ” ဟု စကားစလိုက်သဖြင့် ကိုဘိုနီသည် အောက်ပါအတိုင်း သူ၏ ဖတ်လမ်းကို ပြောပြလေသည်။

“ အဲဒီနေ့က... အလုပ်ရှာရင်း အသိတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။ သူက အလုပ်ရှိတယ် ပစ္စည်းပို့ပေးရုံပဲ ” လို့ ပြောတယ်။

“ ခင်ဗျားပို့ပေးရမှာက ဝေးဝေးလံလံ မဟုတ်ဘူး။ မိုးကစေ့ကနေ ဆင်းများရှင် ဘုရားအထိပဲ ”

ကိုဘိုနီက အတော်သဘောကျသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းအမျိုးအစားကို မေးရာ -

“ ပန်းဆိုင်၊ မိုးကစေ့ရဲ့ မြောက်ဘက်မှာ ပန်းဆိုင်ရှိတယ်။ အထမ်းနဲ့ ရောင်းတဲ့သူတွေက အဲဒီဆိုင်ကနေပြီး ဝယ်ရတယ်။ ဒိုင်ဆိုပါတော့။ ခင်ဗျား အတွက်တော့ ပန်းဆိုင်အသင့်လုပ်ပြီးသား။ အသင့်ပို့ရုံပါပဲ။ ဆင်များရှင် ဘုရားရောက်တော့ ငွေလက်ငင်းရှင်းပေးလိမ့်မယ်။ ပန်းဆိုင်ကို အဲဒီမှာထားခဲ့။ ဒါဆိုပြီးပြီ။ ခင်ဗျားတောင်းသလောက်ပေးလိမ့်မယ်။ အင်္ဂလိပ်ငွေလိုသလား။ ဂျပန်ငွေလိုသလား ကြိုက်တာယူနိုင်တယ် ”

“ အင်္ဂလိပ်ငွေပဲယူမယ်။ ဒါထက်မေးချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဒီပန်းဆိုင်ကို ပို့ပေးရုံနဲ့ ဒါလောက်ငွေများများပေးတာ ရှိရဲ့လားဗျာ ”

“ဒီမှာ... ကိုဘိုနီခင်ဗျားအလုပ်လိုချင်တယ်ဆိုလို့ရှာပေးတာ။ ကိုယ့်အချင်းချင်းမို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောပြမယ်။ ပန်းဆိုင်တွေ အလယ်မှာ ဓာတ်ဆီပုံးတစ်ပုံးစီပါတယ်”

“ဟာ - ဓါတ်ဆီဆိုရင်တော့ ကျုပ်မလုပ်ရဲပါဘူး။ ဓာတ်ဆီတစ်စက်၊ သွေးတစ်စက်လို့ ဂျပန်တပ်က အမိန့်ထုတ်ထားတယ်လေ။ ကျုပ်မပို့တော့ဘူး”

ထိုသို့ ပြောလိုက်ရာ ထိုမိတ်ဆွေမှာ မျက်နှာပျက်သွားပြီး သိသိသာသာ တင်းမာသွားလေသည်။

“ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားသိသွားပြီး မပို့လို့ မရတော့ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ လုံခြုံရေးကို ကျုပ်အာမခံနိုင်ဘူး။ ဒါစီးပွားရေး လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ ဇာတ်ဆစ်တော်လှန်ရေးမှာ သုံးစွဲ။ ကျုပ်တို့တော်လှန်ရေးမှာ လောင်စာဆီ အရေးတကြီးလိုနေတယ်။ စဉ်းစားပါ”

စဉ်းစားပါဆိုသောစကားသည် အကြောင်းရှိသည်။ ကိုဘိုနီအားခြိမ်းခြောက်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးအတွက် အရေးအကြီးဆုံးအချိန်၊ အလိုအပ်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း မြန်မာတစ်ယောက်အနေဖြင့် စဉ်းစားရမည်ဟု သဘောပေါက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် မဆိုင်းမတွပင် -

“ကဲ - ဒါဆိုသွားမယ် ဟိုမှာ အဆင်သင့်ပဲ မဟုတ်လား”

“အဆင်သင့်ပါပဲ။ ခင်ဗျားပန်းဆိုင်းကို ဆင်များရှင်ဘုရားရဲ့ မြောက်ဘက်ပန်းအိုး၊ စဉ့်အိုးရောင်းတဲဆိုင်မှာ ထားခဲ့။ ရှေး - ရှေး - ကျုပ်ပဲရှင်းပေးလိုက်မယ်။ ရှေး - ဒီမှာ ရှမ်းငါးဆယ်။ သွားတော့”

အချိန်နှင့် အမျှ အရေးကြီးကြောင်း ကိုဘိုနီနားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မိုးဖျားဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခဲ့သည်။

မိုးဖျားမှ ပန်းဆိုင်သည် ထိုနေ့တွင် လူအဝတ်ရှင်းနေသည်။ ပန်းလှာဝယ်သူများလည်း မတွေ့ရချေ။ စိတ်တွင် ခပ်ထင်ထင်ဖြစ်သွားသည်။ ကိုဘိုနီသည် ဝဲ - ယာကို အကဲခတ်လိုက်၏။ အားလုံး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် သူပန်းဆိုင်သို့ရောက်သွားသည် နှင့် ပန်းသည်မိန်းမကြီးထွက်လာပြီး -

“ဪ... ပန်းဆိုင်းပိုပေးမယ့်သူထင်ပါရဲ့။ ဆင်များရှင်ဘုရားကိုပို့ရမှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုဘိုနီသည် ပန်းသည်ကြီးပေးသော ပန်းဆိုင်းကို အသာထမ်းလျက်၊ မိုးဖျားမှ ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း ဆင်များရှင်ဘုရားဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခဲ့လေသည်။ လမ်းလှမ်းလည်း မသိမသာ ဟတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လျက် ရှိနေသည်။ ထိုအချိန်ထိ အားလုံးအဆင်ပြေနေသည်။

ဆင်များရှင်ဘုရားကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဖူးတွေ့ရပြီး ထူးထူးခြားခြား လူသူကင်းရှင်းနေသည်က ကိုဘိုနီအား တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်တော့မည်ဟု သတိပေးနေသယောင်။

သို့သော် ဤလိုအချိန်မျိုးတွင် လူရှင်းလေကောင်းလေဟု စိတ်ကိုဖြေ၍ တွေးလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် စေတီကြီး၏ မြောက်ဘက်သို့ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။ ထိုဆိုင်ကား ပန်းအိုးများ၊ ပန်းများရောင်းချသော ဆိုင်ဖြစ်၍ ပေ(၂၀) ပတ်လည်အကျယ်ရှိ ဆိုင်ခန်း ဖြစ်လေသည်။ ဆိုင်ရှေ့တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့သဖြင့် ကိုဘိုနီသည် ပန်းဆိုင်းကို အပြင်တွင် ချထားလိုက်ပြီး၊ ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လေသည်။

“ဒုတ် - ခွပ် - အား -”

ကိုဘိုနီ ဟတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆတ်ပြတ်သွားလေသည်။ အားလုံးမှောင်
အတိ ဖြစ်သွားသည်။ သတိရလိုက်သောအခါ ဂျပန်စစ်သားသည် ကိုဘိုနီ
၏ ရင်ဘတ်ကို ခြေဖြင့် နင်းထားပြီး သေနတ်ဖြင့်ချိန်ထား၏။

ဆိုင်ခန်းအတွင်းတွင် ကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ထားသော လူလေး
ယောက်ကိုဘိုနီကဲ့သို့ မတ်ဆီပုံးများကို သယ်ဆောင်ပေးသူများ ဖြစ်နိုင်
သည်။

အသက်ငယ်ငယ်ကုလား ကပြားကလေး၏ နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်မှ သွေး
များက ယိုစီးကျနေသည်။ အခြေအနေမကောင်းကြောင်း သိလိုက်ရပြီ။ သို့
သော် အချိန်နှောင်းသွားလေပြီ။ တစ်ဦးတစ်ယောက် သစ္စာဖောက်လေပြီ။

ကံကောင်းသည်မှာ ဓာတ်ဆီရောင်းဝယ်မှုဖြင့် အဖမ်းခံရခြင်းဖြစ်၏။
တော်လှန်ရေးအတွက် အသုံးပြုရန်ဆိုသည်ကိုမူ ဂျပန်များ သိဟန်မတူ။ ခြေ
သာသည်ဟု ဆိုရမည်။ မဟုတ်ပါက မီးခိုးကြွက်လျှောက် လိုက်လာနိုင်လေ
သည်။

မည်သို့ပင် ဖြေသာသော်လည်း အပြစ်က အပြစ်သာ ဖြစ်လေသည်။
နောက်ဆုံး အပြစ်ဒဏ်ကား သေဒဏ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဓာတ်ဆီတစ်စက်၊ သွေးတစ်စက်” မှ “ဓာတ်ဆီတစ်ပုံး အသက်ဆုံး”
ကြရပေတော့မည်။

တရားခံ ငါးဦးကို ကြိုးများဖြင့် တုတ်နှောင်ထားပြီး ဆင်များရှင်ဘုရား
၏ အရှေ့ဘက် မရှိခဏ သချိုင်းကုန်း” သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ကုလားကပြားကလေးမှာ သတိလစ်မတတ်ဖြစ်နေသည်။ သူ့အ
ကြောက်ကြီးသဖြင့် အမှုအရာ ပျက်နေပုံရသည်။ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူ၍
ဂျပန်စစ်သားများက စစ်မေးရာမှ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်နိုင်လေ
သည်။

“ကြောက်တတ်နေကင်း” ဆိုသော စကား ဤနေရာတွင် လွဲမှားသည်
ဟု ဆိုရပေမည်။

မရှိခဏ သချိုင်း မြေလွတ်တစ်နေရာတွင် မည်သည့်အချိန်က စိုက်ထူ
ထားသည်မသိ မျှောတိုင် ငါးလုံး စိုက်ထူထားလေသည်။

ကိုဘိုနီ အပါအဝင် တရားခံငါးဦးအား မျှောတိုင်တစ်ခုစီတွင် ကြိုးများ
ဖြင့် တုတ်နှောင်လိုက်လေသည်။ အားလုံး၏ မျက်နှာများတွင် သွေးမရှိ
တော့။ သတ္တဝါတိုင်း သေရမှာကြောက်ကြသည် ချည်းပင်။ အဆိုးဆုံးမှာ
ကုလားကပြားကလေးဖြစ်သည်။ ကြောက်အားကြီးသဖြင့် သတိလစ်နေ
လေသည်။ တစ်နည်းဆိုသော သူ့အတွက်ကောင်းသည် ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဂျပန်စစ်သားငါးယောက် နေရာယူလိုက်သည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ အ
မိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ဂျပန်ဘာသာဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ လုံစွပ်များကို
သေနတ်တွင် တပ်ဆင်လိုက်ကြသည်။ ဒုတိယ အမိန့်သံ ပေါ်ထွက်လာပြီး -

“ယား” ဆိုသော အသံများနှင့်အတူ ...
စွပ် - စွပ် - အီး - ဟူသော အသံ၊ ညည်းတွားသံတို့ ပေါ်ထွက်လာလေ
သည်။

ခေတ္တမျှ အသံများ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ အမိန့်ပေးသံ
နှင့်အတူ ဂျပန်စစ်သားများ၏ အသံတို့ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ကိုဘိုနီ၏ နားထဲတွင် အားလုံးကြားနေရသည်။ ဂျပန်များ ထွက်ခွာ
သွားသည်ကိုလည်း သူသိနေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကားသံကိုလည်း ကြား
နေရသည်။ ဒါဆိုရင် ကိုဘိုနီ မသေသေး။

အချိန်တော်တော်ကြာမှ သူ၏ မျက်စိများကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ဖွင့်သည်။
စစ်သားများ မရှိကြတော့။ နံဘေး ဝဲယာသို့ အကဲခတ်လိုက်ပြန်သည်။ အား
လုံး မြင်မကောင်းအောင် ရှိနေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ကြည့်လိုက်သည်။ အူ
အချို့ စိုက်အပြင်သို့ ထွက်နေသည်။ သို့သော် သူမသေသေး။ ခြေလက်များ
ကို လှုပ်ကြည့်ပြန်သည်။ အားလုံး အကောင်းပကတိ။ သွေးများက ယိုစီးနေ
သည်။

ဂျပန်စစ်သားများ၏ အစိုဉ်အယောင်ကား မတွေ့ရချေ။ ထို့ကြောင့်သူ
အား တုတ်နှောင်ထားသော ကြိုးများကို လူးလွန်ကြည့်လိုက်သည်။ လုံစွပ်
ထိသွားသဖြင့်ကြိုးသည် ပြတ်လုပြတ်စင် ဖြစ်နေသည်။

ကိုဘိနီသည် ရှိသမျှ အင်အားဖြင့် ရုန်းကန်လိုက်ရာ တိုင်မှ လွတ်မြောက်သွား၏။ သူမသေသေးသည်မှာလုံးဝသေချာသွားပြီး သူ၏ထွက်နေသောအူများကို အသာထိုးသွင်းလိုက်ပြီး ကိုယ်မှ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်ကာဖိုက်ကို ပတ်ချည်လိုက်လေသည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး သင်္ချိုင်းကုန်းကို ဖြတ်လျက် စစ်ကိုင်းတောင်ရှိရာအရှေ့မြောက်အရပ်သို့ဦးတည်၍ ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။

အချိန်ကား နွားရိုင်းသွင်းချိန်။ နေဝင်ရီတရော ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အနောက်ဘက်မှဝင်လုလုနေမင်းသည် ကိုဘိုနီ၏ကျောပြင်ကိုမီးထိုးပြနေ သကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် နဘူးချုံတွင်းသို့ ခေတ္တမျှဝင်ပုန်းနေလိုက် လေသည်။

နေမင်း၏ အလင်းသည် တဖြည်းဖြည်းလျော့ကျလာလေသည်။ ညအမှောင်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ အမှောင်ထုကို အားပြု၍ ကိုဘိုနီသည် စစ်ကိုင်းတောင်သို့ ပြန်ရမည်။ ဂျပန်စစ်သားများသည် တရားခံ၏ အလောင်းများကို ဒီအတိုင်း ၂ ရက် ၃ ရက်ထားဦးမည်။ သို့အတွက် သူပျောက်ဆုံးနေသည်ကို ရုတ်တရက် သိနိုင်မည်မဟုတ်။

နဘူးရုံအတွင်းမှ လေးဇက်ထောက်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့တွင် ရှိနေသမျှ အင်အားကို အသုံးပြုလျက် စစ်ကိုင်းတောင်ရှိရာ အရှေ့မြောက် ဆီသို့မှန်း၍ပြေးခဲ့လေသည်။ ထိုအခါဒဏ်ရာမှသွေးများပို၍ထွက်လာလေ သည်။ ဘယ်လက်ဖြင့် ဒဏ်ရာကို ဖိ၍ ဆပ်သုတ်သုတ်ပြေးခဲ့ရာ မြေတွင်း ဟောင်းတစ်ခုထဲသို့ ထိုးကျသွားလေသည်။ ကံကောင်းသဖြင့် ဒဏ်ရာကို မထိခိုက်ချေ။

လူသေမြှန်ထားသည်မှာ မကြာသေးချေ။ အခါတိုင်း အချိန်မျိုးတွင်
အလွန်ကြောက်ရွံ့မိမည် ခြင်သော်လည်း ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် လူမဆိုက်
အားချေ။ တွင်းထဲမှ ကုတ်တက်ခဲ့ပြီး ပြေးခဲ့ပြန်၏။

ထိုအချိန်စစ်ကားတစ်စီးအသံကိုကြားလိုက်သဖြင့်နီးဝပ်ရာမိုးနဲရွာထဲ
သို့ လှံဝင်လိုက်ရလေသည်။ ကားသည် အနီးမှ ဖြတ်သွားပြီး ရှင်မနန်းဦး
ဘုရားဘက်သို့ မောင်းနှင်သွား၏။

ကားသံအတော်ဝေးသွားမှ မိုးနံ့မျှထဲမှ ရုန်းထွက်ခဲ့ရလေသည်။ တစ်
ကိုယ်လုံး မိုးနံ့ဆူးများက စိုက်ဝင်လျက်ရှိလေသည်။ ဆူးများကို နတ်ဇယ်
နေစဉ်မိမိကျောဘက်မှ တဝင်းဝင်းတောက်နေသော အရာနှစ်ခုကို တွေ့
လိုက်ရသည်။ စူးရှသောမျက်လုံးများဖြင့်မည်သို့ကိုးကွယ်သွားသည်နှင့်နောက်
မှပါလာလေသည်။ သူ့ရပ်လျင် ရပ်၏။

ကိုဘို့နို့ ကြက်သီးများပင် ထလာတော့သည်။ မတတ်သာတော့။ ကာ
ကွယ်စရာ တစ်ခုခုကို အမှောင်ထဲတွင် လိုက်စမ်းရသည်။ ကံအားလျော်စွာ
တုတ်ချောင်း တစ်ခုကို စမ်းမိသည်။ ထိုတုတ်ချောင်းဖြင့် ပေါက်လိုက်ရာမှ
ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

(အမှန်မှာ သွေးညှိနံ့ရသဖြင့် ညအခါ အစာရှာထွက်သော ခွေးအ
ဟု နောင်အခါမှ သိရလေသည်။)

ကိုဘိုနီသည်အလွန်မောဟိုက်လာသည်။ သို့သော်နားနေ၍မဖြစ်ချေ။ တတ်နိုင်သရွေ့သွားနေရသည်။ ဗိုးမလင်းမီ စစ်ကိုင်းတောင်ပေါ်သို့ အရောက်တက်ရမည်။ ဗိုးလင်းသည်နှင့် ဂျပန်စစ်သားများ ခြေရှုပ်ကြတော့မည်။

သရိုင်းကုန်းအလွန်တွင် လယ်ကွင်းများ ရှိနေကြသဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံးလယ်ကွင်းများကိုရှောင်၍သွားရလေသည်။လယ်ကွင်းများတစ်စတစ်စနည်းပါးလာပြီး ဆွေးချိုတို့ကိုကျော်ဖြတ်ရလေသည်။

ထိုမှလွန်သော် နာနတ်တောသို့ ရောက်တော့မည်။ နာနတ်တောကား နာနတ်အရိုင်းများ ဖြစ်၍ အမြင့်မှာ လူတစ်ရပ်ကျော်သည်။ ထိုတောသို့ ရောက်လျှင် ကိုဘိုနီအတွက် အန္တရာယ်ကင်းပြီဟု ဆိုနိုင်၏။ နာနတ်တောမှာ အလေ့ကျပေါက်သော နာနတ်ရိုင်းများ ဖြစ်သည်။ ဧကတော်တော်များများတွင် တောကြီးဖြစ်နေသဖြင့် ဂျပန်ခေတ်တစ်လျှောက်လုံး စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တို့၏ သရိုင်းအဖြစ် အသုံးပြုကြသည်။

(စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးနှင့် မင်းဝံတောင်ရိုး အကြားတွင် ရှိခဲ့သော နာနတ်တောကြီးမှာ ယခုအခါ မရှိတော့ပါ။)

ဒဏ်ရာမှ သွေးများ ပို၍ထွက်လာသည်။ စွပ်ကျယ်တစ်ခုလုံး ရွှဲရွှဲစိုနေသည်။ ဒဏ်ရာကို အလေးထားနိုင်၊ ပြေးလိုက်၊ လမ်းလျှောက်လိုက်နှင့် နာနတ်တောသို့ ရောက်လာတော့သည်။ အသက်ရှူပင် မမှန်တော့ချေ။ “ရခိုင်ပြန်ရောင်” ရှိနိုင်မည် အရပ်ဆီသို့ မှန်း၍ တောင်ကမ်းပါးယံကို သစ်ပင်များအား ဆွဲ၍ တက်ရလေသည်။

လူသံလိုလို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်သည်။ ချောက်ကမ်းပါး အလွန်တွင် ဇရပ်တစ်ခု၏ လှေခါးကို ကိုင်မိလိုက်သည်။ သည့်နောက်အားလုံး မှောင်အတိ ကျသွားတော့သည်။

ကိုဘိုနီ ကံကောင်းသည်။ ဆရာဦးလှကျော် အပြင်သို့ထွက်ချိန်နှင့် ဆုံလိုက်ရာ ပထမတွင် မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိ။ နောက်မှ ကိုဘိုနီမှန်း သိလိုက်ကာ ဒဏ်ရာမှာလည်း လှစွပ်နှင့် အထိုးခံရမှန်း သိလိုက်ပြီး အကင်းပါးလှသော ဦးလှကျော်သည် ကိုဘိုနီအား ထမ်းလျက် လူသိနည်းသော ဂူတစ်ခုအတွင်း သို့ သွင်းပြီး ဆေးကုပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ကိုဘိုနီသည် သူ၏ဇာတ်လမ်းကိုပြောဆိုပြီး မောသွားဟန်တူ၏။ ဆွေမျှနားလိုက်ပြီးနောက် -

“ကိုဘဟိန်း ရက်ဆက်လာဖို့ မလိုပါဘူး။ အနာကျက်သလောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဆရာဦးလှကျော်က ပုတီးစိပ်မယ်ဆိုပြီး အကြောင်းပြတယ်။ ပြီးသူကညတိုင်းလိုလို စားစရာယူလာပေးပါတယ်။ သူက ပုတီးစိပ်ဖို့ ဒီဘုရားပြီးနားလာနေကျဖို့ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ သံသယ မရှိကြဘူး။”

ထိုနေ့မှစ၍ ကိုဘဟိန်းသည် နှစ်ရက်ခြား တစ်ခါလောက် ကိုဘိုနီထံ ရောက်လေသည်။ စားစရာများလည်း ယူလာပေးတတ်လေသည်။

အခုတစ်လော နာနတ်တော၏သတင်းက ထူးနေပြန်သည်။ မင်းဝံတောင်ရိုးမှ ထင်းခွေအပြန် ဂျပန်စစ်သားများက စစ်လားမေးလား လုပ်နေကြသည်။ ထိုအပြင် ညနေစောင်း နေဝင်ချိန်တွင် နာနတ်တောထဲတွင် လူဝံနှင့်တူသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို တွေ့သူများက တစ်ဆင့်ပြန်ပြောပြကြသည်။

အချိန်မတော် အပြင်မထွက်ဖို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သတိပေးနေကြရသည်။ မကြာခဏ တွေ့ကြရသည်ဟု ပြောကြရာတွင် အမွှေးအမှင်များထူသော သတ္တဝါကြီးဟု ပြောကြ၏။ အချို့နာနာဘာဝဟု ဆိုပြန်သည်။

တစ်နေ့ ဆည်းဆာအချိန်ဖြစ်၏။ ဂျပန်စစ်သားလေးငါးယောက် သေနတ်ဖြင့် ထိုမည်းမည်း သတ္တဝါကြီးအား လိုက်လံပစ်ခတ်နေသည်ကို အရပ်သား အရို့တွေ့ကြရသည်။

ခရီးသွားတစ်ဦးက သူ၏မျက်မြင်ကို ပြောပြသည်။

“မျောက်ဝံထက်ကြီးတယ်၊ မဲမဲအကောင်ကြီးပျံ။ အမွှေးကတော်တော် ထူတယ်။ မင်းဝံတောင်ဘက်ကအလာ ဂျပန်စစ်သားတွေ တွေ့တော့ သေနတ်နဲ့ ပိုင်းပစ်တယ်။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဗျာ။ ကျုပ်အသေအချာမြင်တာ။ ဂျပန်တွေလည်း နည်းနည်းလန့်သွားပုံရတယ်။”

လက်သမားဆရာဦးတင်ကတော့ -

“ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဒီလောက်ကြီးတာ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးတယ်။ ကျုပ်
ဖြင့် သတိလစ်မတတ်ပါ။ နာနာဘာဝဖြစ်မှာပါ”

တစ်နေ့တွင် “ခေမာသီဝံချောင်” သို့ ဂျပန်စစ်သားများ ရောက်လာ
သည်။ ဂျပန်အလိုတော်ရှိနှင့် ဂျပန်စကားပြန်တစ်ဦးပါလာသည်။ မူလကပင်
ကိုတင်ဦးအား သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေသော ဂျပန်အလိုတော်ရှိက ဂျပန်ကင်
ပေတိုင်ရုံးကို သတင်းပို့ လိုက်လေသည်။

ကိုတင်ဦးသည် သူ့အမြဲလွယ်ထားသော သားရေအိတ်ထဲတွင် မြန်မာ
တော်လှန်ရေး ရဲဘော်များ အတွက် “သတင်း နှင့် မြေပုံများ” ထည့်ထား
သည်ဟု၍ ဖြစ်လေသည်။

ကိုတင်ဦးသည် ထိုသားရေအိတ်ကို အမြဲကိုယ်နှင့် မကွာထားသည်။
အိပ်လျှင် ခေါင်းအုံးအောက်တွင်ထားသည်။ ရေချိုးလျှင် သူ နှင့် လက်လှမ်း
တမီနေရာတွင်သာ ထား၏။ ထိုအိတ်ကို မည်သူမျှ မထိမကိုင်ရ။ သူ၏ ဇနီး
မနော် ပင်လျှင် မကိုင်ရချေ။

“ကိုတင်ဦးရယ်... ရှင့်အိတ်က ဘာအဖိုးတန်တွေ ထည့်ထားလို့...
ဒါလောက်တောင်အဖြစ်သည်းနေတာလဲရှင်”

ဇနီးသည်က မကျေမနပ်ပြောလိုက်လေသည်။

ဘယ်လိုပင် ပြောစေကာမူ သူ့အိတ်ကိုဖြင့် ဘယ်သူမှ မကိုင်ရချေ။
အိတ်ကို သော့ခတ်ထားရုံမက သွပ်နန်းကြိုးဖြင့် ရစ်ပတ်ပြီး ပလိုင်ယာဖြင့်
လိမ်ထားလိုက်သေး၏။

သူ့ကို စိတ်မနှံ့သူ၊ ဦးနှောက်ကျပ်မပြည့်သူဟု ယူဆထားကြသဖြင့်
သူ၏လုပ်ရပ်အားလုံးကို လျစ်လျူရှုထားတတ်ကြသည်။ သူသည် တစ်ခါ
တစ်ရံ ပန်းချီရေးဆွဲ၏။ လေယာဉ်ပျံများ၊ တင့်ကားများ စသည်ဖြင့် သူ
ထင်ရာ သူရေး၍ အိမ်တွင်ကပ်ထားလေသည်။

ကိုတင်ဦးအား ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ရုံးသို့ ခေါ်သွားသည့် သတင်းကား
တောင်တစ်တောင်လုံး ပျံ့နှံ့သွား၏။ သနားသူများ ရှိကြသကဲ့သို့ သူ့အမြဲ
လွယ်ထားသော သားရေအိတ်ထဲတွင် ဘာတွေရှိသည်ကို စိတ်ဝင်စားကြ
သည်။

တက်မတတ် ချက်မတတ် ငိုသူကား မနော် ဖြစ်၏။ မနော်သည် လင်
တော်မောင်ကို အလွန်ချစ်ရှာသည်။ အပြစ်ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ အပြစ်မရှိသည်
ဖြစ်စေ ကင်ပေတိုင်ရုံးရောက်လျှင် အကောင်းအတိုင်း ပြန်လာရမို့ မလွယ်
ချေ။

ယခုတော့ “ယောင်ကိုးဆယ် ဆရာကိုတင်ဦး” ဒုက္ခတွေ့လေပြီ။ သူ၏
အိတ်အတွင်း ဘာရှိသည်ကို သူမှတစ်ပါး မည်သူမျှ မသိနိုင်ချေ။

နံနက်ပိုင်းက ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ တစ်နေ့လုံး မပေါ်လာ။

ဂျပန်စကားပြန်မှတစ်ဆင့် ကိုတင်ဦး၏ သားရေအိတ်ကို ဖွင့်ပြရန်၊
ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရှေ့သို့ရောက်နေ
သော ကိုတင်ဦးကား အမူအရာ မပျက်ချေ။ ဦးနှောက်ကျပ်မပြည့်သူမို့
ဖြစ်လာမည့် အန္တရာယ်ကို သိရှိဟန်မတူ။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က အသံပြင်းပြင်းနှင့် အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။ စကား
ပြန်က -

“ကိုတင်ဦး အိတ်ကို ပြန်ပြန်ဖွင့်လိုက်ပါ။ မဟုတ်ရင် အသတ်ခံရလိမ့်
ဗယ်”

မဖွင့်ချင်ဖွင့်ချင်ဖြင့် ကိုတင်ဦးက ပလိုင်ယာတစ်ချောင်း တောင်း၍
သွပ်နန်းကြိုးကို စ၍ ဖြေလိုက်သည်။ နောက်သော့ကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။
ပြီးမှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အား သားရေအိတ်ကို ထိုးပေးလိုက်လေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ဆက်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီ။ အတွင်းမှ စာရွက်ခေါက်
များကို ထုတ်လိုက်သည်။ အားလုံး ဝိုင်းကြည့်နေစဉ်မှာပင် စာရွက်များကို
တစ်ခုချင်း ဖြန့်လိုက်သည်။

“ဟင်” ဟူသော အာမေဍိတ် အသံများထွက်လာလေသည်။ ထို့အတူ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် နှင့် စစ်သားများမှာ တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်ကာ ရယ်ရမလို၊ ဒေါသထွက်ရမလို မျက်နှာကိုယ်စီဖြင့် ဖြစ်နေကြသည်။

ကိုတင်ဦး၏ အိတ်ထဲမှ ထွက်လာသော စာရွက်များမှာ သူတို့ မျှော်မှန်းထားသလို တော်လှန်ရေးတပ်သားများအတွက် လျှို့ဝှက်သတင်းများ၊ မြေပုံများမဟုတ်ဘဲ ဟောလီးဝုဒ်မှ ကမ္ဘာကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများ၏ မပျော်တပေါ်ပုံများသာ ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ပြုံးနေရာမှ တည်လိုက်ပြီး သတင်းပေးသူအလို တော်ရိအား ဂျပန်လို ဆုဆဲနေတော့သည်။ ကိုတင်ဦးကိုလည်း ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုတင်ဦးတစ်ယောက် ထူးထူးခြားခြား ဘေးမသီရန်မခဲ မနော်ဆီ ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။

ဂျပန်စစ်တပ်များ အရေးမလှသဖြင့် တစ်စတစ်စ ဆုတ်ခွာနေသည့် သတင်းများ ထွက်ပေါ်လာ၏။ သို့ရာတွင် စစ်ကိုင်းတောင် နှင့် စစ်ကိုင်းမြို့အတွင်းမှ ဂျပန်စစ်တပ်များမှာ ရှိနေဆဲ၊ ရမ်းကားဆဲပင် ဖြစ်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးများ ဆွမ်းခံပြန်ချိန် တောင်ခြေရှိ “ကနီချောင်” မှ ဦးဝိန်ဆိုသူသည် ရခိုင်ပြန်ချောင်သို့ အမောတကော ပြေးတက်လာလေသည်။ သူနှင့်အတူ သတင်းဆိုးတစ်ခုပါလာလေသည်။

“ကိုဘဟိန်းကို-ဂျပန်စစ်သားတွေ- ဖမ်းသွားကြတယ်။ ကြားပြီးပြီလား”

“မကြားမိသေးဘူး ခင်ဗျ၊ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“အခုမနက်ကပဲ”

ဦးဝိန်နှင့် တစ်ချောင်းတည်းနေမိတ်ဆွေတို့စကား ပြောသံကြားသဖြင့် ဒေါ်စောလှ ရောက်လာသည်။

“ကိုဘဟိန်းက အဂ္ဂိရတ်ရှူးပဲ၊ ဘာလုပ်မိလို့ ဖမ်းတာပါလိမ့်တော်”

ဦးဝိန်က ဒေါ်စောလှဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“သူ့အိတ်ထဲမှာ ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆန်တစ်တောင့် တွေ့လို့တဲ့ဗျ။ ဒီလူကလည်း ဘာပြုလို့ ကျည်ဆန်ကို အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားမှန်းမသိပါဘူးဗျာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့...ဒီမှောင်ရူးကလည်း ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ကျည်ဆန်ကိုများ ထည့်ထားရတယ်လို့”

ဒေါ်စောလှ၏ ခင်ပွန်းဦးသိန်းက ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

ဦးဝိန်က -

“မဟုတ်မှလွဲရော၊ သူကောက်ရတဲ့ ကျည်ဆန်ကို အဂ္ဂိရတ်ထိုးဖို့သိမ်းထားတာပဲ ဖြစ်မယ်။ ကျည်ဆန်မှာက ကြေးနီ၊ ကြေးဝါ နှစ်မျိုး စလုံးပါတယ်လေ”

ထိုသို့ ပြောနေစဉ်မှာပင် ကိုလှဖေဆိုသူသည် အပြေးတက်လာပြန်သည်။ အားသွန်ခွန်စိုက်ပြေးလာခဲ့ရသဖြင့် ရုတ်တရက်စကားမပြောနိုင်သေးပဲ ခွေခွေးနားနေလိုက်သည်။ ပြီးမှ -

“ကျုပ်...ကျုပ်... ကိုဘဟိန်းကို တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ။ ဟိုသရက်ပင်ဆိပ်မှာ၊ ဖုန်ငပုတွေ ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး အမဲဖျက်သလို ဝိုင်းရိုက်နေကြတာ။ ကျုပ်ကြည့်ရလို့ တောင်ပေါ်ကို ပြေးတက်ခဲ့တာ”

“မင်းကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့ရတာလား”

ဒေါ်စောလှက သေချာအောင် မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်မြင်ရတာ။ သွေးတော့ မထွက်ဘူးဗျ။ ဒီလူအကယ်စွမ်းပုံရတယ်”

ဦးသိန်းက ကိုလှဖေ၏ ပြောကြားချက်ကို ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူ့မှာ ကာယသိဒ္ဓိပြီးတဲ့ ဓါတ်လုံး ရှိတယ်။ ဓားပြီး တုတ်ပြီး၊ သေနတ်တောင်ပြီးတယ်လို့ ပြောတယ် ”

ထိုသတင်းကား စစ်ကိုင်းတောင် တစ်ခုလုံး တောမီး ပမာပျံ့နှံ့သွား၏။ ထိုသတင်းနှင့်အတူ ကိုဘဟိန်းအား သေနတ်ဒင်နှင့် ဆောင့်သော်လည်း မည်သို့မျှ မဖြစ်။ လုံစွပ်ဖြင့် ထိုးသော်လည်း လုံစွပ်မတိုးဟု ပြောကြလေသည်။ နောက်ဆုံး ဂျပန်စစ်သားများက ကိုဘဟိန်းအား ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ကြိုးဖြင့်ချည်လိုက်ကာ နောက် မြစ်လယ်သို့ ငှက်(သမ္ဗန်) ဖြင့်ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ရေချအဆုံးစီရင်လိုက်ကြောင်း သတင်းရလေသည်။

ကိုဘဟိန်းအကြောင်း စစ်ကိုင်းတောင်တစ်ခုလုံး ပြောဆိုနေကြလေသည်။ သူ၏ သနားစရာဘဝ၊ သူတတ်နိုင်သည့် ဓာတ်လုံးဖြင့် မြွေဆိပ်၊ ကင်းဆိပ် တို့ကို ကုသပေးခဲ့ပုံ၊ သူ့အား အစွဲရတ်ရှူး၊ မှော်ရှူးဟု မည်သူက ခေါ်ခေါ်အပြစ်မယူတတ်သူ၊ တစ်ကိုယ်ရေသမား၊ တစ်ကောင်ကြွက်၊ ဘဝကို ခေါင်းညှပ်အသက်မွေးသူ၊ သူ့အတွက် ရခိုင်ပြန်ချောင်တွင် ဆွမ်းကပ်အမျှဖူးဝေကြသည်။

ရာသီစက်ဝန်းတို့ လည်ပတ်ကြသည်။ ဂျပန်တို့ အပြီးတိုင် ဆုတ်ခွာသွားကြလေပြီ။ မြန်မာနိုင်ငံအား နောက်ဆုံးတွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရတို့က လွတ်လပ်ရေး ပေးကြရသည်။ စစ်ပြီးဒုက္ခသည်တို့ ကိုယ်အရပ်ကိုယ့်ဌာနေသို့ပြန်ကြရသည်။ ရွှေဘို၊ မန္တလေး စသည် နယ်စပ်မှ လာရောက်ခိုလှုံကြသည့် ဒုက္ခသည်များ ကိုယ့်နေရင်းသို့ပြန်လာကြသည်။

ရခိုင်ပြန်ချောင် အတူနေ မိသားစုများ၊ ထိုချောင်အနီးရှိ မိသားစုများ၊ ရေမာသီပေါချောင်နေ မိသားစုများ၊ အများဆုံးရှိရာ နေရာသည်ကား

ကိုင်းမြို့မြောက်ဘက် လေးကျွန်းမြေရပ်ပင်ဖြစ်သည်။ စိတ္တဇရောဂါသည် ကိုတင်ဦးသည် သူ့နေရာ ဘုရားခြောက်ဆူ ရေပ်အနီးဖြစ်ရာ မကြာခဏ ထိုရေပ်သို့ ရောက်လာတတ်သည်။

ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်များကို ပြောပြလေ့ရှိသဖြင့် သူ့ရှိရာရေပ်တွင် လူကြီးလူငယ်အရွယ်စုံစုဝေးရောက်ရှိနေတတ်သည်။

ကိုတင်ဦးသည် ဆေးပေါလိပ်ကို လက်တွင် ညှပ်ထားပြီး အစွဲရတ်ကို ဘဟိန်းအကြောင်း အခုလို ပြောပြလေသည်။

“ ကိုဘဟိန်းက ကျုပ်ရဲ့အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း၊ ရဲဘော်ရဲဘက်၊ ဂျပန်ခေတ်တုန်းက သူက ဂျပန်ငပုတွေ ဖွက်ထားတဲ့ လက်နက်တိုက်ကို သိထားတယ်။ အဲဒီလက်နက်တိုက်ဆိုတာကလည်း လူတိုင်းသိတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းဝံတောင်ရိုးအတွင်းမှာ ဥမင်လိုက်ခေါင်း တူးပြီး ဖွက်ထားတာ။ ဖွက်ထားတာဆိုပေမယ့် တစ်ခုနှစ်ခု မဟုတ်ဘူး။ သေတ္တာတွေ အထပ်လိုက် စီးပြီးထားတာလေ ”

ကိုတင်ဦးကို စိတ္တဇအရူးဟု ထင်ကြသူများက ဟုတ်နီးနီးဖြင့် နားထောင်ကြသည်။

ကိုတင်ဦးက ဆက်ပြောသည်။

“ အဲဒီ ဥမင်လိုက်ခေါင်းအဝင်ဝကို သူတစ်နေ့သွားတွေ့တယ်။ ဒါကလည်း အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ပါ။ သူက သူ့အတွက် အစွဲရတ်ထိုးဖို့ “ ခြသ ” တိုမင်းဝံတောင်ရိုးတစ်ပိုက်မှာ သွားရှာတယ်။

အဲဒီနားမှာ ဂျပန်စစ်သားတွေ ခြေရှုပ်နေတာနဲ့ သူက အသာချောင်းပြီး ကြည့်နေတယ်။ ဒီကောင်တွေက လူပုသလောက် ဉာဏ်အတော်များတဲ့ အကောင်တွေ။ ဘယ်အချိန်ကတူးထားမှန်း မသိရတဲ့ ဥမင်လိုက်ခေါင်းထဲက လက်နက်တွေကို ထုတ်ယူနေကြတာကိုး။

ကိုဘဟိန်းက အသာငြိမ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေတယ်။ နောက် အဲဒီအကောင်တွေထွက်သွားမှ၊ သူတို့ဝင်သွားတဲ့နေရာကို သွားကြည့်တယ်။

ပထမတော့ ဘာမှ မတွေ့ရဘူးတဲ့။ ဘယ်တွေ့မလဲလေ၊ ဂူပေါက်ကို ဘုရား
ဝေတီးလေးတစ်ခုဖန်တီးပြီး အပေါက်ဝကို ကာထားတာတဲ့။ နောက်
အပေါက်ဝကိုတော့ ဇီး(ဆီး)ခက်နဲ့ ပိတ်ထားတယ်။

ကိုဘဟိန်းကလည်း ဒီလိုစွန့်စားတဲ့ အလုပ်ကို သိပ်လုပ်ချင်တာက
လား။ သတ္တိလည်းကောင်းတယ်။ သူ့ရဲ့ ကာယသိဒ္ဓိဓာတ်လုံးကိုလည်း ယုံ
တယ်။

အဝင်မှာက ဝပ်ကျဉ်းကျဉ်းပဲ။ အထဲမှာ လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော် မြင့်
တယ်ဆိုပဲ။ အကျယ်ကလည်း ပေ ၂၀ လောက်ရှိမယ်တဲ့။ အရှည်ကတော့
မခန့်မှန်းနိုင်ဘူးတဲ့။ ဒီလူပို့ ဝင်ရဲတာ၊ ကျုပ်ဆိုဘယ်ဝင်ရဲပါ့မလဲ။ သူလည်း
ခပ်မြန်မြန်ထွက်ခဲ့တော့တယ်။

အဲ - နောက်နေ့တွေမှာတော့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်နဲ့ ကျည်ဆန်တွေကို
ရသမျှသယ်တော့တာပဲ။ ပြီးမှ တောင်မြေနားက နာနတ်တောထဲမှာမြှုပ်
ထားတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ သိလား။ မြန်မာဇက်ဆစ် တော်
လှန်ရေး သမားများအတွက်တဲ့”

ထိုအခါမှ ကိုဘဟိန်းအား ပို၍ကရုဏာသက်ကြတော့သည်။ နား
ထောင်နေကြသူ အချို့က စုတ်တသပ်သပ်ဖြစ်ကြသည်။

ကိုတင်ဦးက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ ကျုပ်သူငယ်ချင်းက သူ့မြှုပ်ထားတဲ့ လက်နက်တွေကို မြေပုံဆွဲပြီး
ကျုပ်ကိုအပ်ထားတာ။ သေနတ်အရေအတွက်ရောပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမြေပုံနဲ့ စာ
ရွက်တွေကို ကျုပ်က သွားလေရာရာ သားရေအိတ်နဲ့ထည့်ပြီး သိမ်းထားရ
တယ်။ ကျုပ်သားရေအိတ်ကို ဘယ်သူမှမထိရဘူး။ ကျုပ်မိန်းမတောင်
မထိရဘူးဗျ”

ထိုစဉ် နားထောင်နေကြသူများထဲမှ တစ်ယောက်က ကြားဖြတ်၍ -

“ ကိုတင်ဦး ခင်ဗျားကို ဂျပန်စစ်သားတွေ ဖမ်းသွားပြီး ရှာတော့မြေပုံနဲ့
စာရွက်တွေ မတွေ့ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ ကျုပ်ကလူပါပဲ။ အရှုံးဦးနှောက် လူကောင်းလိုက်
မသိနိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်ကို သူတို့မသက်ဘူးဆိုတာ သိတာနဲ့ ဟောလီးဝုတ်
ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပုံတွေနဲ့ လဲထားလိုက်တယ်။ ရွေးမသားတွေ အရှုံးလို့တာ
ခံလိုက်ရတယ်”

“ ဒါထက် နေပါဦးဗျ - ကိုဘဟိန်းက မင်းဝံတောင်နဲ့ နာနတ်တောကူး
ချည်သန်းချည်လုပ်နေတာ တစ်နေ့မဟုတ်၊ တစ်နေ့ တစ်ယောက်ယောက်
တွေ့မသွားဘူးလား”

ကိုသန်းအောင် ဆိုသူက စောဒကတက်လိုက်လေသည်။

“ မသိနိုင်ဘူးလေ၊ သူက ဒီအတိုင်းသွားတာမှမဟုတ်တာ။ နေဝင်ချိုးဗျ
အချိန်လောက်မှာ ကျုပ်လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ မျောက်ဝံဝတ်စုံနဲ့ မျောက်ဝံဟန်
ဆောင်သွားတာ။ အကယ်လို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်မြင်တယ်ထားဦး။ သူမန်း
မသိနိုင်ဘူး”

ဘုံပျံချောင်တွင် ကိုဘိုနီနှင့်အတူ နေခဲ့ဖူးသော ဘိုးအောင်အင်က -

“ လက်စသတ်တော့ ဒီအရှုံးနှစ်ကောင်လုပ်တာကိုး။ ငါ့ဖြင့် ပရိတ်တွေ
ရွတ်ရလို့ ဖတ်ဖတ်ကို မောနေတာပဲ”

လူငယ်တစ်စုက ဝါးခနဲရယ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုသို့ပြောဆိုနေကြစဉ် ကိုဘိုနီရောက်လာလေသည်။ ကိုဘိုနီက
ကိုတင်ဦး၏ အနားသို့ ရပ်လိုက်စဉ်တွင် ရုတ်တရက် ကိုတင်ဦးက ကိုဘိုနီ
၏စွပ်ကျယ်အင်္ကျီကို ဆွဲလှန်လိုက်၏။ အားလုံးက အံ့အားသင့်နေစဉ်မှာပင်
ကိုတင်ဦးက -

“ ဟောဒီမှာကြည့် - ဘာလဲ”

အားလုံးက ကိုဘိုနီ၏ ဝမ်းဗိုက်မှ အမာရွတ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေကြ
လေသည်။

ကိုတင်ဦးက အမာရွတ်ကြီးကို လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးလိုက်ပြီး -

“ဒါကြီးရလာတာ ကိုဘိုနီဥစ္စာမက်လို့၊ ငွေမက်လို့ရတယ် မထင်ကြနဲ့၊
တော်လှန်ရေးအတွက်လိုအပ်နေတဲ့ ဓါတ်ဆီကို အသက်နဲ့ရင်းပြီး ပို့ပေးခဲ့လို့
ရခဲ့တဲ့ သမိုင်းအမွေ။

အများထင်သလို မဟုတ်ဘူး။ လူတိုင်းက ကိုယ်နိုင်ရာတာဝန်ကို ထမ်း
ဆောင်ခဲ့ကြလို့ ဒီကနေ့ဟောဒီမှာ အခုလို အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ကြ
တာ မှတ်ထားကြ”

ကျုပ်လုပ်စရာ တစ်ခုကျန်သေးတယ်။ ကျုပ်ဆီမှာ သိမ်းထားတဲ့ လက်
နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်တို့ မြှုပ်ထားတဲ့ မြေပုံကို မြို့ပိုင်ဝန်ထောက်၊ နယ်ပိုင်
ဝန်ထောက်တံ ပို့ပေးရဦးမယ်”

“ကောင်းတယ်ဗျို့- ကောင်းတယ်” ဟုသော သြဘာသံ မဆုံးခင်
ကိုတင်ဦးသည် ဇရပ်မှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သူထွက်ခွာသွားရင်း နောက်ဆုံး စကားတစ်ခွန်း ကြားလိုက်ရသည်။

“အရူးတွေရဲ့ ဦးနှောက်ကို လူကောင်းတွေလိုက်မသိပါဘူး” ဟု၍ ဖြစ်ပါ
သတည်း။

မှတ်ချက်။ ။ ဖက်ဆစ်ဟော်လန်ဒရပ်မှ အညတရရဲဘော်များသို့၊ ဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်
သူအားလုံးသို့ ကြတော်သဖြင့် အမည်မှန်များကို သုံးစွဲထားပါသည်။

⇒ ဣန္ဒဝေကျာ

ကျန်ခဲ့သော
သတ်သားအုပ်စု

“ လပိုက်ညတွင်
မုဆိုးတစ်သိုက်
ဆတ်လိုက်ပစ်ရာမှ
ကျည်ဆန်အချို့က
ဒန်အိုးတိုသွားမုန်ရာ...”

ဆည်မြောင်းဦးစီးဌာန သုံးဆယ်၊ ဆည်ပိုင် ပဲ့ထောင်မော်တော်ဘုတ်ကလေး၏အသံက သစ်တောထူထပ်ရာ တောင်နံရံများကို ရိုက်ခတ်ခါ အသံပြန်လာသဖြင့်သာမန်ထက်ပို၍ကျယ်လောင်လျက်ရှိ၏။ ထိုအသံက စက်မရပ်မချင်းသောတအာရုံကို နှောင့်ယှက်နေပေဦးတော့မည်။ သို့သော် သွားလိုသည့်ခရီးကိုရောက်ရန်အတွက်မူ ထိုအသံ၏နှောင့်ယှက်မှုကို အလေးမထားအား။ မော်တော်ဘုတ်နှင့် မနီးမဝေးကမ်းစပ်တောတွင် သားကောင်တစ်ကောင်တလေတွေ့ရန်ဖြင့် မျက်စေ့ကို ဝဲ၊ ယာနေရာမလပ်အောင် ကြည့်ကာနေရ၏။ လက်တွင်ကိုင်ထားသော ဘာနီပွိုင့်တူးတူးရိုင်ဇယ်(BRNO 22 RIFLE)ကလေးကိုလည်း သားကောင်တွေ့လျှင်ပစ်ရန်အသင့်ကိုင်ထားရလေသည်။ မော်တော်ဘုတ်ကလေး၏စက်ရုံနီ

ကြောင့် လှေဦးမှာရေကိုခွဲကာ ရှေ့သို့ သွားနေသည့် အရှိန်တကောင်းလှလေရာ ရေယက်ဇွေးဖူးထသည်သာမက ရေဖွားကလေးများတပါခန္ဓာကိုယ်၏နေရာအနံ့သို့လာ၍ထိလေ၏။ ထိလိုက်တိုင်းရေအအေးဓာတ်ကစိမ့်၍စိမ့်၍သွားစေလေသည်။

ဘုတ်တွင်တပ်ထားသည့် တရုတ်အင်ဂျင်မြင်းကောင်ရေ ၂၂ ကောင်ကပဲ့ထောင်စက်လှေကလေးကို အရှိန်ကောင်းစေလျက်ရှိ၏။

မကြာမီကျောက်လုံးကြီးမြောင် သို့ဝင်ရောက်ပေတော့မည်။ ကျောက်လုံးကြီး မြောင်မှာ အကျယ်ပေ ၃၀ ခန့်ရှိပြီး အရှေ့အနောက်တန်းနေသည်မှာ ၁ မိုင်ခွဲမျှရှိပေမည်။ မြောက်ဘက်ကမ်းတွင် (၆)ထပ်တိုက်မှု ကြီးမားသော လုံးချောကျောက်တုံးကြီးကို အစွဲပြု၍ ကျောက်လုံးကြီးမြောင်တုခေါ်တွင်ခြင်းဖြစ်၏။ ယခင်က သုံးဆယ်၊ ဆည်ရေမသွင်းမီ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မြင့်မားသော ကျောက်တောင်များနှင့် သစ်တောရောယှက်နေခဲ့ပြီး ချောင်းမှာ ၁၀ ပေမျှသာကျယ်ကာ ရေတံခွန်တစ်ခုလည်းရှိခဲ့လေသည်။ ဆည်ရေသွင်းသောအခါ ရေမှမြင့်တက်ပြီး တောင်နံရံနှစ်ခုမှာ ပေ ၃၀ မျှရောက်အောင်ကျယ်သွားခဲ့လေပြီ။ ထိုနေရာမှာ အလွန်သာယာပြီး သားကောင်ပေါ၏။ အထူးသဖြင့် ဆတ်၊ ချေ့ တောဆိတ်နှင့် မျောက်များပေါလေသည်။

ကျောက်တုံးပေါ်ရာတောကို နှစ်သက်သော မျောက်နီစပ်ခေါ် မျောက်တံငါ(အလမွှာယံပြသောမျောက်မျိုး)တို့သည်သစ်သီး၊ သစ်ညှစ်၊ ခရု၊ ကာကန်း၊ ငှက်၊ ငါး စသည်တို့ကို စားတတ်သော အစုံစားမျောက်မျိုးဖြစ်လေသည်။^၁ ထိုမျောက်မျိုးမှာ ချေးခါးစား၍မရပေ။ သူ၏ ချေးခါးမှာ လူ၏မဝင်ထက်ပင် ဆိုးပါသည်။ သို့သော် အသားမှာ ချို၍စားကောင်းသဖြင့် အချို့လူများက ကြိုက်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတောမှခွေးမုဆိုးများအလေးဖြင့်လိုက်ကြလေရာတွင် အအုပ်အသင်းဖြင့်ပင် ခွေးများကို ပြန်လည်ရန်မူ ရိုက်နှိပ်၊ ကိုက်ခွဲတတ်၏။ မျောက်ထီးခေါင်း(မျောက်အုပ်ခေါင်းဆောင်)အကောင်ကြီးများမှာ ငါးပိသောခန့်ပင်ရှိတတ်လေသည်။ အစွယ်မှာ ခွေးစွယ်ထက်ပင်ရှည်၍ ထက်ရာခွေး၏လည်မျိုကို ကိုက်မိပါက ခွေးပင်သေလေသည်။

ကျောက်လုံးကြီးအနီးအနားတွင်လည်း အခြားကျောက်လုံးများနှင့် သစ်တောများရှိလေရာ ရေစပ်အထိပင်ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် ထိုတော၌ ဆီးဖြူ၊ ဇန်ခါး၊ သစ်ဆိမ့်၊ တောငွေ့၊ မင်္ဂလာသြဃ၊ ဥနံ၊ စသည့်တောသစ်သီးပင်များ လည်းပေါ်သည့်အပြင် ဝါးတောလည်းရှိသဖြင့် မျှစ်လည်းပေါ်လေ၏။ ထို့ ကြောင့်လည်း မျောက်နီစပ်များမှာ စားစရာပေါ့၊ ရေပေါ်ရာ ထိုအရပ်တွင် ပျော်သဖြင့် အနေများ၊ အတွေ့များလေသည်။ တစ်ခါတရံ အကောင်နှစ် ဆယ်အစပ်မျှရှိသော မျောက်အုပ်ကြီးကိုပင်တွေ့ရတတ်လေသည်။

မော်တော်ဘုတ်မှအရှိန်ကောင်းပြေးနေလေရာ ကျွန်ုပ်က သာယာ သည့် ထိုနေရာမှ အရှေ့ဘက်ရေပြင်ကျယ်ကို လှမ်းကြည့်ကာ တောင်နှင့် တော၊ ရေပြင်နှင့် ကောင်းကင်၊ သာယာသော နံနက်ခင်း ၉ နာရီခန့်၏ နေ့ဦး အလှကို ငေးမောနေမိလေသည်။

“ဆရာ - ဆရာ - ဟိုမှာ မျောက်အုပ်”
ကျွန်ုပ်အား သတိပေးလိုက်သူမှာ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးမှ ဝန်ထမ်းကို အီစက်ဖြစ်ကာ ကမ်း၏တစ်ဖက်(ကျောက်လုံးကြီးရှိရာ မြောက်ဘက်)သို့ လက်ညှိုးထိုး၍သတိပေးလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ကြည့်မိရာ ရေစပ်ကျောက်တုံးငယ်များပေါ်မှနေ ၍ ဟိုမှ သည်မှ ပြေးလွှားခုန်တက်သွားသော (၇)ကောင်၊ (၈)ကောင်မျှ ရှိ မည့်မျောက်များကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တွေ့သကဲ့သို့ မော်တော်မောင်းသူ နှင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ပါလူအားလုံးတွေ့လေ၏။

“ဆရာ - ဟိုမှာ မျောက်အုပ်လေ - ဆရာ မတွေ့ဘူးလား”
ကိုအီစက်က ကျွန်ုပ်မတွေ့ဘူးထင်၍ ပျာပျာသလဲထင်မပြောလေရာ... ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်က -

“တွေ့ပါတယ် ကိုအီစက် - ကျွန်တော် မပစ်ချင်လို့ပါ”
ကျွန်ုပ်အပြောကြောင့် အဘ(အငြိမ်းစားတပ်မတော်အရာရှိကြီးတစ် ဦး)က ပြုံး၍ သာကြည့်နေ၏။ ကျွန်ုပ် မျောက်မပစ်လိုမှန်းသိနေ၍ ဖြစ်ပေ သည်။

ထိုအခါအီစက်က...

“ဆရာ - ဘာလို့ မပစ်တာလဲ၊ မုဆိုးလုပ်နေပြီး သားကောင်တွေတာ မပစ်ဘူးဆိုတော့”

သူက ကျွန်ုပ်အား အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝေဖန်ရန်ဟန်ပြင်လာသော အခါ...

ကျွန်ုပ်က အရှည်မပြောလို၍ သေနတ်အား ကမ်းပေးရင်းပြောလိုက် ရာ သူက သေနတ်ကိုလှမ်းယူရင်းမှ...

“စက်ဆရာရေ... မော်တော်နောက်ပြန်လှည့်ဗျို့”

သူက မော်တော်ဘုတ်မောင်းသူအား အမိန့်ပေးလိုက်ရာ စက်ဆရာက စက်ရှိန်လျှော့လိုက်ပြီး မော်တော်ကို ပြန်မောင်းလိုက်၏။ မော်တော်မှာ မျောက်အုပ်နှင့် ကိုက် ၁၀၀ မျှလွန်၍သွားသဖြင့် လှည့်ရခြင်းဖြစ်၏။

စက်ရှိန်မှာ ဖြည်းဖြည်းသာသွားနေရာ ကိုအီစက်က မျောက်အုပ်ဘက် သို့သေနတ်ကို ချိန်လိုက်၏။

သူချိန်သည့်နေရာကို ကျွန်ုပ်က ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“ကိုအီစက် - မပစ်နဲ့ - မပစ်နဲ့”

ကျွန်ုပ် အလန့်တကြားလှမ်းအော်လိုက်ခြင်းကြောင့်ကို အီစက်မှာ သေနတ်ခလုတ်ကို မဆွဲမိဘဲရှိလေ၏။

“ကိုအီစက် - ခင်ဗျားချိန်ထားတဲ့ အကောင်က ကလေးအမေမျောက်မ ကြီး - သူ့ရင်ဘတ်မှာ ကလေးလွယ်ထားတယ်။ အဲဒီအကောင်ကို မပစ်နဲ့”

ကျွန်ုပ်က ခပ်မာမာပင်အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ကိုအီစက်မှာ ကျွန်ုပ်အား အထူးအဆန်းသဖွယ်ပြန်ကြည့်နေ၏။ သို့သော် ကလေးအမေမျောက်မ ကြီးကိုဖြင့် မပစ်ဖြစ်တော့။

မျောက်မကြီးမှာ ကလေးကိုရင်ဘတ်တွင်ကပ်ထားသဖြင့် သစ်ပင်များ ပေါ်သို့ ချက်ချင်းအပြေးမတက်ဘဲ ကျောက်တုံးများပေါ်တွင်သာ ဖြည်းဖြည်း သွားနေ၏။

ထိုအခါကျော်ကျော်ကဝင်၍

“ကိုအီစက် - ခင်ဗျားပစ်ချင်ရင် ဟိုး...တောဝွေးပင်ပေါ်က အကောင် ကို ပစ်၊ အဲဒါ - မျောက်ထီးခေါင်းကြီးပဲ၊ တွေ့လား သွားပြီးပြီ၊ ကျွန်တော် ဟိုကို ရန်လုပ်နေတာ”

ကျော်ကျော်အပြောကြောင့် ကိုအိစက်မှာ မျောက်ထီးကြီးအား ပြောင်း၍ ချိန်လိုက်၏။ ထိုမျောက်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ကိုက်(၇၀)ခန့် အကွာ ဝှေးပင်ခွဆုံတွင် ထိုင်ကာ ယာလက်ကအပေါ်မှ ကိုင်းကိုဆွဲထားရင်းမှ...

"ခွီး...ခွီး...ဂီး"

အသံများပါပေး၍ ကျွန်ုပ်တို့ လူတစ်စုအား ရန်လုပ်လျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကိုအိစက်၏ ၂၂ကအသံမြည်သွားလေပြီ။

"ဖောင်း..."

"ဘုတ်..."

"ဇျော...ဝေါ...ဝေါ...ဘုန်း..."

"ကဲ - မှတ်ပြီလားကွ။ ငါတို့ကို ရန်လုပ်ချင်တဲ့အကောင်"

ကိုအိစက်က ပစ်ပြီး မျောက်ကြီးကျသွားသဖြင့် အောင်မြင်သော စစ်သူကြီးကဲ့သို့ အော်လိုက်၏။

"အတော်ပဲ - ဆရာတို့ရေ - ကျွန်တော်က မျောက်သားကြိုက်တယ်ဗျ"

မော်တော်ဘုတ်မောင်းသူက အော်လိုက်ကာ စက်လှေကိုကမ်းသို့ကပ်၍ မျောက်ကို သွားကောက်လေ၏။

မျောက်အုပ်မှ ကျန်မျောက်များမှာ သူတို့ ခေါင်းဆောင်ကျသွားသဖြင့် တောတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ခုန်လွှားဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေပြီ။

မျောက်ကိုကောက်၊ စက်လှေပေါ်တင်ကာ၊ မောင်းခဲ့သောအခါ ကိုအိစက်က ကျွန်ုပ်အား မေးခွန်းထုတ်လေ၏။

"ဆရာ - ဘာဖြစ်လို့ မျောက်မပစ်တာလဲ"

ကျွန်ုပ်က သူကအားပိုက်၍ ကြည့်နေပြီးနောက် ပြန်မေးလိုက်မိ၏။

"ကိုအိစက်...ခင်ဗျားတစ်နေရာတည်းမှာ မျောက်ဘယ်လောက် များများပစ်ဖူးသလဲ၊ ရဖူးသလဲ"

သူက ကျွန်ုပ်အား အထူးအဆန်းသဖွယ်ပြန်ကြည့်ကာ ဖြေ၏။

"မျောက်တော့ အများကြီးပစ်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...တစ်နေရာတည်းမှာတော့ ငှက်ကောင် ၅ ကောင်ထက်ပိုမရပါဘူး"

"ဟုတ်လား - တော်သားပဲဗျ"

ကျွန်ုပ်က ထိုသို့သာမှတ်ချက်ပေးလိုက်ပြီး ဆက်မပြောတော့ပါ။ ကိုအိစက်မှာ အတူတူဖြစ်သွားသောအခါ ကျော်ကျော်ကဝင်၍...

"ကိုအိစက် - ကိုစိုးကိုသွားမမေးနဲ့။ သူပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့...ခင်ဗျားသိထားဖို့က သူတစ်နေရာတည်းမှာ အများကြီး ပစ်ဖူးတယ်။ အများကြီးလည်းရဖူးတယ်။ အဲဒီနောက် သူမျောက်မပစ်တော့ဘူး"

ကျော်ကျော်အပြောကြောင့် ကိုအိစက်မှာ ကျွန်ုပ်အား ဘာမျှပြန်မမေးတော့။ သို့သော် သူစိတ်တွင်မတော့။ ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာကို စဉ်းစား၍ နေပေတော့မည်။

ဤခရီးကို ကျွန်ုပ်က ဦးဆောင်စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က သာယာဝတီသစ်ထုတ်နယ်မှ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဦးဖော်ဝင်း (သစ်ထုတ်လုပ်ရေးတိုင်း မန်နေဂျာ)ထံ အကူအညီတောင်း စီစဉ်ပေးမှုဖြင့် ရန်ကုန်မှ သာယာဝတီသို့ ကားဖြင့် တစ်တန်၊ ထိုမှ သစ်ထုတ်ကားဖြင့် သုံးဆယ်ရှင်းလင်းဆောင် ခန်းမသို့ တစ်ထောင့်၊ ထိုမှ စက်လှေဖြင့် သုံးဆယ်ချောင်းများပိုင်း၊ ကိုလူကွဲချောင်းတည်ရှိခုံရာကမ်းစပ်သို့ ဆည်ရေပြင်၊ အကျဉ်းအကျယ်ကို ဖြတ်ခါ သွားနေကြခြင်းဖြစ်၏။ (ကိုလူကွဲချောင်းမှာ ရေမြှုပ်သွားပေပြီ)

စက်လှေပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်၊ အဘ၊ ကျော်ကျော်၊ ဆန်နီ၊ ကိုအိစက်၊ ကိုအောင်သန်း၊ ဦးကျော်မြိုင်(သစ်ထုတ်အကွက်တာဝန်ခံမန်နေဂျာ)တို့ပါ ငါးဦး ဆတ်နှင့် စိုင်းပေါရာ ကိုလူကွဲသို့ သွားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

နွေဦးရာသီ...၊ နှင်းဖြူမကွဲ၊ ရွက်ဝါပျံချိန်၊ တောကျချိန်ကို မှန်းကာ ဘာပစ်၊ အမဲပစ် ခရီးထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပြီး လမ်းတွင် မျောက်ပစ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

အင်း...ကံဆိုးရှာသည် မျောက်ထီးခေါင်းတစ်ကောင်တော့ မျောက်အုပ်မှ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် တက်မည်မျောက်ထီးခေါင်းက အသင့်ကြိုသည်မှာ သဘာဝ၊ နောက်တက်မည် မျောက်က မျောက်အုပ်ကို အုပ်ချုပ်

ခါ မျိုးဆက်ပွားရန် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်၍ တောတွင် ပျော်ကြပေတော့သည်။ ဘယ်အချိန်ထိလဲ။ တောများမပြန်းသရွေ့ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင် မပျက်စီးသရွေ့ တောတွင်းသို့ လူနေထိုင်ခြေမတိုးချဲ့သရွေ့ ဖြစ်ပေမည်။
ဪ...သဘာဝလေဟာနစ်ကြီး မပျက်စီးပါစေနှင့်ဟု တော၊ တောင်၊ မြစ်၊ ရောင်း ချစ်သူ ကျွန်ုပ်တို့လိုလူများက ဝိုင်းဝန်းစောင့်ထိန်းရမည်လေ။

တောတောင်စိမ်းစို၊ သာယာဝိတံ။ တောတောင်ပျက်သုဉ်းက ရာသီဖောက်ပြန်၊ ပုံမှန်ဘဲ လူနေယဉ်ကျေးမှု၊ သီးနှံမကောင်းဖြစ်ခါ လူသားတို့ ဒုက္ခရောက်ကြပေရောမည်။

ဤသို့ စက်လှေပေါ်တွင် စဉ်းစားရန်ဖြင့် စခန်းချမည့် ငါးရွေးစခန်းသို့ (၁၁)နာရီခန့်တွင် ရောက်ခဲ့လေ၏။

စခန်းချမည့် ကမ်းစပ်တွင် စက်လှေရပ်ပြီး ငါးရွေးစခန်းမှ တံငါတဲက လေးများကို ဝင်ကာ သားကောင်အကြောင်းမေးရ၏။ အထူးသဖြင့် စိုင်းနှင့် ဆတ်ရှိမည့်နေရာကို ဖြစ်၏။ တံငါတဲကလေးများရှိလူများအပြောအရ အရှေ့မြောက်ဘက် ၃ မိုင်ခန့်အကွာ ဖျံရောင်းတွင် စိုင်းအုပ်ကော ဆတ်ပါဆင်းကြောင်းသိရ၏။ ထိုဖျံရောင်းမှာ ပဲခူးရိုးမ တောင်ပိုင်းတွင် အမြင့်ဆုံးတောင် ဖြစ်သော ကန့်ဘလူတောင်၏ တောင်ဘက်တစ်မိုင်ခွဲခန့်တွင်ရှိသဖြင့် ဆတ်နှင့် စိုင်းက ထိုတောင်မကြီးကို အမှီပြုကာ ကျက်စားကြလေသည်။

ထိုကန့်ဘလူတောင်မှာ စိမ့်မင်းနှင့် ကျောက်လိုက်ခေါင်းပေါ်သည် သာမက ဆားတွင်း(ကျစ်တွင်း)၊ လူးအိုင်နှင့် မြက်ခင်းများ၊ ဝါးတောများ ပါရှိလေ၏။ ထိုတောင်တွင် ကျားနှင့် ကျားသစ်ပါရှိလေသည်။(၂၀၀၂ ခုနှစ်က ကျွန်ုပ်တို့ကတိုင် ကျားကြီးဖိုမစုံတွဲ ခြေရာလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်များကို တွေ့ရသကဲ့သို့ ကျားသစ် (၂)ကောင်ကိုလည်း ညမီးထိုးရင်း တွေ့ခဲ့ရဖူး၏။ ထိုတောင်မှာ သာယာဝတီသစ်ထုတ်နယ်(ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး)နှင့် ဥက္ကံသစ်ထုတ်နယ်(ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးတို့၏ အစပ်တွင်ရှိပြီး၊ သာယာဝတီသစ်ထုတ်နယ်ဘက်သို့ ပါလေသည်။)

ဆတ်နှင့် စိုင်းအဖို့ တစ်ညလျှင် ၄ မိုင်၊ ၅ မိုင်၊ ၁၀ မိုင်မျှအထိ လှည့်လည် ကျက်စားတတ်လေရာ ဖျံရောင်းလို တစ်မိုင်ခွဲသာဝေးသောနေရာသို့ အဘယ်မှာလျှင် မရောက်ဘဲရှိပါမည်နည်း။ ထို့ကြောင့် ထိုဖျံရောင်းကို ဖ်

အခြေအနေအထား

မှတ်(TARGET)ထားရန်ဆုံးဖြတ်ခါ တံငါတဲနှင့် တစ်မိုင်မျှ ဝေးရာ ခေ့စပ်သို့ပြောင်းကာ စခန်းချ၊ တံဆောက်(ရွက်ဖျင်တဲ)သူ ဆောက်၊ အချက်အပြုတ်လုပ်သူက လုပ်ခါအချိန်ကို ကုန်လွန်စေလေသည်။

ညဦးချုပ်လူအချိန်တွင် ယခင်ကားလမ်းဟောင်းမှ ထွက်လာသည့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး၊ အမျိုးသား သုံးဦးတို့ စခန်းသို့ရောက်လာသဖြင့် ဓနုဓိရာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူပါလာသော ကိုအောင်သန်း၏ အသိ ဖားရွှေကျော်ရွာသူ ရွာသားများဖြစ်၍ နေလေ၏။ ၎င်းတို့မှာ ဖျံရောင်းတွင် စခန်းချကာ ငါးလည်း ရှာ၊ တံမြက်စည်းလည်းခုတ်၊ သစ်ခွလည်း ရွာသည့်အုပ်ရုဖြစ်နေ၏။ ထိုအခါ ကိုအောင်သန်းက -

“ကိုဘဌေးတို့ အုပ်စုဘယ်မှာ စခန်းချပြီး အလုပ်လုပ်နေကြတာလဲ၊ ထမင်းစကားစားခဲ့ပြီးပြီလား”

အသားညိုညိုအရပ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ကိုဘဌေးဆိုသူက -

“ကျွန်တော်တို့ ဖျံရောင်းမှာ စခန်းချနေတာ ကိုအောင်သန်းရေ...၊ ဆတ်တွေတော့ ဖျံရောင်း၊ ရောင်းရိုးမှာ ညတိုင်းလျှောက်နေတာပဲဗျို့...၊ အဲဒီမှာ သွားရှာရင်တွေ့လိမ့်မယ်”

ကိုအောင်သန်းမှာ လမ်းပြမှဆိုခြင်းကြောင့် သိနေ၍ ဦးအောင်ပြောလာ၏။

“ဟုတ်လား - ငါရွေးစခန်းက လူတွေလည်း အဲလိုပဲပြောလို့ ဒီမှာလာ စခန်းချပြီး သွားလည်မလို့၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်မှာစခန်းချခဲ့တာလဲ။ ဒီ ကားလမ်းဟောင်းအဆုံးရောင်းစပ်မှာပဲဗျို့၊ ဆတ်ကစခန်းနားမှာညတိုင်းလာပြီး တစ်တယ်”

“ကဲ - ကဲ - ထမင်းစားသွားကြ”

တောတွင်းဘယ်စခန်းရောက်ရောက်ထမင်းစားခေါ်ကြသည်မှာတော့ သူ တောင်သားများ၏သဘာဝဖြစ်ပြီး ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ်ရာစရိုက်ပါပေ။

“မစားတော့ပါဘူး ကိုအောင်သန်းရယ်။ ငါရွေးစခန်းကို ဒီညအရောက် သွားပြီး မနက်ရွာအရောက်ပြန်ကြမှာ။ အဲဒီကျမှ ထမင်းစားမယ်။ အခုတော့ ကွင်းလေးပါရင် တစ်ယာ၊ နှစ်ယာကျွေးပါဦးဗျာ”

“ပါတယ် - ပါတယ် - ရော့”

ကိုအောင်သန်းက ပလပ်စတစ် ကွမ်းထုပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ရာ ကွမ်း
တစ်ယာစီယာ၍ စားကြလေ၏။

စားရင်းမှ...
“ဒီအဘတို့လည်း တောလည်ကြမှာလား။ လက်နက်တွေက ကောင်း
တော့ စိုင့်ပါတက်ပစ်ပါလား။ ကန့်သလူတောင်ဘက်မှာ စိုင့်အုပ်ခြေရာတွေ
တွေ့တွေ့နေတယ်”

“ဟုတ်လား - လည်ကြမယ်ဗျို့”
အဘက ဝင်၍ပြောလေ၏။ ထို့နောက် စကားအနည်းငယ်ပြောကြရာ
ကိုအောင်သန်းက -

“ခင်ဗျားတို့က ငါးရွေးကိုဘာနဲ့ ပြန်မှာလဲ”
“လှေနဲ့ ပြန်မှာပါ”
“ဒီအချိန် ဘယ်က လှေကြုံလာပါတော့မလဲဗျာ”
“လှေကြုံနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော်တို့ လှေရှိပါတယ်”
ပြောရင်း ကျန် နှစ်ယောက်မှာ တစ်နေရာသို့ ထွက်သွား၏။

သူတို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းချရာရေစပ်မှ ကိုက်အစိတ်လောက်သာသာ
ရေစပ်ချုံ့အောက်သို့ သွားကာ အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

အသေအချာကြည့်သောအခါ ရေအောက်ကမ်းစပ်တွင် မြှုပ်ထား
သော သငှ တောင်၊ ခင် တောင်မျှရှိမည့်လှေကို ဖော်၍နေလေ၏။

မကြာမီလှေမှာပေါ်သွားပြီး မနီးမဝေးချုံ့အတွင်းဝက်ထားသော ကပ်
များကို ယူကာ လှေဝမ်းတွင်ခင်းလေ၏။ လှော်တက် နှစ်ချောင်းပါ ပါလေ
သည်။

လှေဖော်ပြီးသောအခါ သူတို့အားလုံး ကျွန်ုပ်တို့အား နှုတ်ဆက်ကာ
လှေဖြင့် ထွက်သွားကြလေ၏။ သူတို့ဝက်ထားခဲ့သော လှေကို ကျွန်ုပ်တို့
သူတို့မလာမီက လုံးဝမတွေ့ခဲ့ကြပေ။ ဒါလည်း တောစရိုက်လေ့တစ်ခု
ပေပဲလေ။

ကိုအောင်သန်း၏ ဓာတ်ခဲ လေးလုံးထိုး ဓာတ်မီးက ကားလမ်းဟောင်း
ဝဲယာကို ဟိုမှသည်မှ ကျရောက်လျက်ရှိ၏။ သူ၏နောက်မှ ကျော်ကျော်တ
နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကိုထမ်း၍လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်က .၃၀ - ဝင်ရိုင်းဖယ်ကို
လွယ်ကြိုးမှ လွယ်လျက်လည်းကောင်း၊ ရှေ့နောက်တန်းကာ သွားနေ၏။
ချေနှင့် ဆတ်ဆိုလျှင် ကျော်ကျော်က ပစ်ရန် စိုင့်တွေပါက ကျွန်ုပ်ကပစ်ရန်
သတ်မှတ်ထားလေသည်။

ကျွန်းနှင့် အခြားတန်ဖိုးရှိ သစ်မာများပေါက်ရာတောက အောက်ခြေ
ရှင်းသည့် နေရာတွင် ရှင်းသကဲ့သို့ လမ်းနံဘေးတွင် တောချုံ့ရှုပ်လေသည်။
ပြန်မာလဆန်း လေးရက်၏ လမ်းက ညဉ့် ကိုး နာရီ ခွဲခန့်တွင် ဝင်ခဲ့လေပြီ။
မီးထိုးရသည်မှာ မဆိုးအကြိုက်လခိုက်ညီဖြစ်၍နေလေပြီ။

လမ်းတွင် ချေတစ်ကောင်၏ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းကို ချုံ့ရှုပ်ရာတွင် ဖာ့ဖာ့
ရသော်လည်း မပစ်ခဲ့ရပေ။

“ပူစီ...ဒီး...ဒုတ်...”
“ပူစီ...ဒီး...ဒုတ်...”

ဒီးဒုတ်တစ်ကောင်၏ ညဉ့်အမှောင်မှ အသံက လူကလေးငယ်အော်
နေသကဲ့သို့ ကြားခဲ့ရပြီးနောက် နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ကားလမ်း
ဟောင်းဆုံးရာ ဖျံ့ချောင်းသို့ရောက်ခဲ့လေပြီ။

ကိုအောင်သန်း၏ဓာတ်မီးကလည်း ချောင်းအတွင်းဆင်းသွားပြီး
နောက် ပေနစ်ဆယ် မျှဝေးရာချောင်းတစ်ဖက်သို့ ကျရောက်ခဲ့၏။

“ကစ် - ကစ်”

ကိုအောင်သန်းက မီးတိုင်အောက်သို့ စိုက်လိုက်ပြီး အသံဖြင့် တိုးတိုး
အချက်ပေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကျော်ကျော်မှာ အထာပေါက်မဆိုးများမို့ သေနတ်များကို
ပစ်ခတ်ရန် အသင့်တန်းထားလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အဆင်သင့်ဖြစ်မှန်းသိသောအခါ ကိုအောင်သန်းက တစ်
ဘက်ကမ်းသို့ မီးကိုတိုးပြလိုက်လေသည်။

စိမ်းစိမ်းကြီး...မီးကိုကြည့်နေသော လေးလက်မခန့်တစ်လုံးနှင့်
တစ်လုံးအကွာအဝေးရှိ ဆတ်တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးက ကျွန်ုပ်တို့အား

ခပ်စောင်းစောင်းအနေအထားဖြင့် ကြည့်နေ၏။ တောင်ဆုပ်မျှရှိသည့် တစ်ပင်တိုင် ဦးချိုတစ်စုံနှင့် ညမီးတွင် အမွှေးမည်းမည်း၊ လည်ဆံမွှေးများရှိ ဆတ်တစ်ကောင်၏ကောက်ကြောင်းကိုမြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကသေနတ် ဆိုက်ကြည့် မီးကလေးကိုဖွင့်ကာ ဆတ်၏လက်နောက်ကု ချိန်ထားလိုက် ၏။

“ဒိုင်း...”

“ဂလုံ...”

သေနတ်သံက ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

သို့သော်ကျွန်ုပ်၏သေနတ်သံမဟုတ်။ ကျော်ကျော်၏နှလုံးပြူးသေနတ်သံဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်က အထူးသေနတ်(SECOND GUN)အနေဖြင့် ရံထားခြင်းဖြစ်သဖြင့် စည်းကမ်းအတိုင်း ကျော်ကျော်အား ပစ်ရန်အခွင့်အရေးပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သေနတ်သံအသံထွင်
ဆတ်မှာ မီးရောင်အောက်၌
ယိဉ်ကျသွားကာ
ကိုသန့် တစ်ချက်သပ်
ဒေါက်ဒိုင်းပြီး
ယက်ကန် ယက်ကန်
ဖြစ်နေလေ၏။

သေနတ်သံအသံထွင် ဆတ်မှာ မီးရောင်အောက်၌ ယိဉ်ကျသွားကာ ကိုခနဲ တစ်ချက်သာအော်နိုင်ပြီး ယက်ကန် ယက်ကန်ဖြစ်နေလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကိုအောင်သန်းက ခြေသလုံးလောက်သာနက်သော ချောင်းကို ဖြတ်ကူးသွားကာ ဆတ်၏ ဒူးခေါက်ကြောကို တောလိုက် ဘေးထုတ်၍ ဖြတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် သူ့ထံရောက်သွားသောအခါ ဆတ်မှ ငြိမ်သက်လျက်ရှိလေပြီ။ အချိန်(အသားချိန်) ၅၀ ပိဿာမျှထွက်မည့် ဆတ်ဖြစ်ပါ တော့သည်။

ဆတ်မှာလည်တိုင်နှင့် လက်ပုံကို မှန်ထားသဖြင့် တစ်ချက်တည်းနှင့် ကိစ္စပြီးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ နှစ်လုံးပြူးယမ်းတောင့်(SG) ကိုးလုံးခဲက ဤမျှ လောက်အကွာအဝေးတွင် ထိရောက်လှပေသည်။

ကျွန်ုပ်က ဆတ်ကိုကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိကာ ပြောမိ၏။

“ကျော်ကျော်ရေ - နင်ပစ်လိုက်တာ ယမ်းတောင့်လည်းထွက်သွားရော ဂလုံးဆိုတဲ့ အသံကြားလိုက်လား။”

“ကြားလိုက်တယ်”

ကိုအောင်သန်းက ဖြေ၏။

ထို့နောက် ဆတ်မှ ဒဏ်ရာများကို ရေတွက်ကြည့်ရာ လည်တိုင်တွင် ကိုးလုံးခဲမှ ခဲ နှစ် လုံးမှန်ထား၏။ လက်ပုံတွင် လေး လုံးမှန်ထား၏။ သို့ဆိုလျှင် သုံးလုံးမှာဘာကိုမှန်သနည်း။ ဘုရား... ဘုရား... ဆတ်နဲ့တည့်တည့်မှာ စခန်းများရှိနေသလား...။

ရင်မှထိတ်လျက်ရှိရာ ခြေတံရှည်လှသော ကိုအောင်သန်းက ဆတ်ခနဲ ရပ်နေခဲ့၏။ အနောက်ဘက်သို့ မီးတဝင်းဝင်းနှင့်သွားရာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လှမ်းမြင်နေရသည်က သူ့မီးရှာနေသည်မှာ တင်းဝါးရုံတစ်ရုံဖြစ်၏။ အတန်ကြာသောအခါ...

“ဟား - ဟား - ဟား - ဟား - ဟား”

“ဟား - ဟား - ဟား” ဟု အော်ရယ်သံကြားရပြီ - ဆရာစိုးနဲ့ ကိုကျော်ရေ... ဒီမှာလာကြည့်ပါဦး...”

ကျွန်ုပ်တို့ သူ့ထံရောက်သွား၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ...

“ဟား-ဟား-ဟား-ဟား-ဟား”

မြိုင်တူဝိုင်းရယ်လိုက်ကျပြီးနောက်-

“တော်တော် တော်တော် ငါ့သူငယ်ချင်းလက်ကွား၊ မြန်မာ့လက်ရွေးစင်
သေနတ်ပစ်ချီပီယံဟောင်းလို့မပြောရဘူးဟေ့၊ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ဆတ်ကို
တင်မကဘူး၊ ဟိုလူတွေဖွက်ထားခဲ့တဲ့ ဒန်အိုးကိုပါ မှန်အောင်ပစ်နိုင်တယ်”
ဟု ကျွန်ုပ်ကဆိုလိုက်ကာ...

“CONGRATULATION” ဟု လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း...

“ဟား-ဟား-ဟား-ဟား-ဟား-ဟား”

ကိုဘဝတွေတို့က ရွာခေတ္တပြန်ရန်အတွက် ဝက်ထားခဲ့သော စောင်နှင့်
ခြင်တောင်တစ်ထုပ်၊ ပုဆိုးနှင့်ထုပ်ထားသော ဒန်အိုးကြီးတစ်လုံးအနက်မှ
တစ်လုံးအား ကိုးလုံးခဲသီးမှန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ကိုအောင်သန်းရေ- ဒီဒန်အိုးကို အလျော်ပေးရမှာ အတူတူယူခဲ့တာ။
စခန်းရောက်လို့ ဆတ်ပြန်သယ်ပြီးရင် ဒီဒန်အိုးပေါက်နဲ့ ဆတ်သားချက်စား
ကြမယ်။ ဒါမှ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ကျော်ကျော်အတွက် အမှတ်တရဖြစ်
မယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆတ်သား ဒန်ပေါက်စားရတာပေါ့”

“ဟား-ဟား-ဟား-ဟား-ဟား”

“ဟား-ဟား-ဟား-ဟား”

ဒန်အိုးပေါက်နှင့်ချက်သော ဆတ်သားခဲပေါက်ကိုစားခဲ့ပါသည်။

မှတ်ချက်။ ။ ဖြစ်ရပ်မှန်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဒန်အိုးအားထိသည့်နေရာမှာ အိုးပေါက်အောက်ကွက်အိုးအားဖြတ်၍ အမှန်
ပင် ထိုဒန်အိုးနှင့်ချက်စားဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

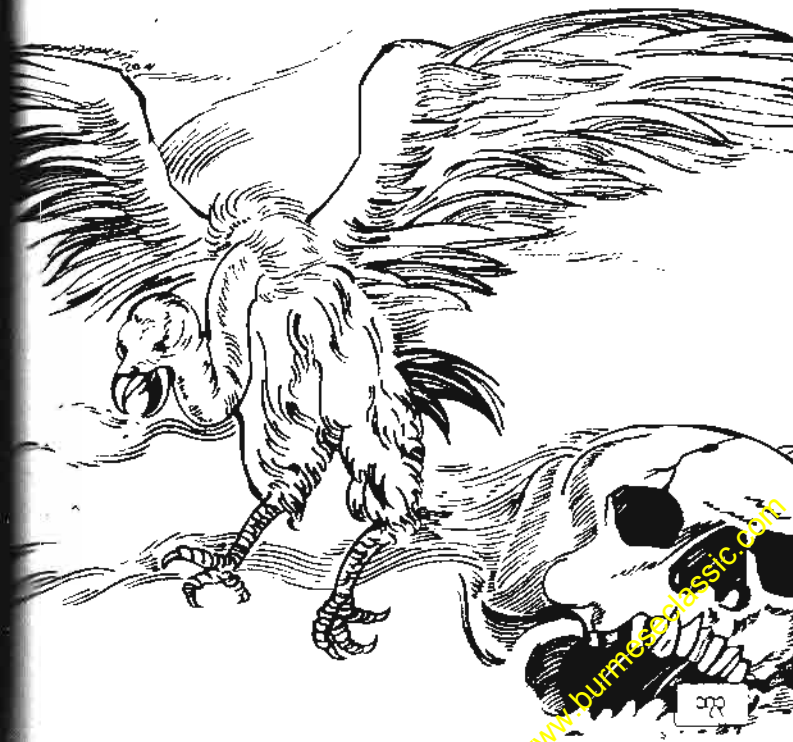
၁၅-၇-၂၀၁၁၊ ပါးမိုလ်မြို့နယ်၊ ကွယ်မြို့နယ်၊ ကျွန်းကြီးကျေးရွာ၊ မြန်မာ့လက်ရွေးစင်
သေနတ်ပစ်ချီပီယံဟောင်း ရေချိုးကျွန်း(ခေါင်မောင်ကျွန်း)ပင်သုဇာယမြို့နယ်၊ ဗွေမာကျွန်းအား
တစ်ခဲတစ်ခဲဟာ သတိရလျက်၊ သူငယ်ချင်းခေါင်းရာသုဇာယမြို့နယ်ခေါ်စေ။

⇒ ထျက်စိုးစိုင်း

အာချာအာချာ

မြေ သုံးတွင်း
လင်းတစ်ခပ်လင်း
/ဒီဒီ/
မကျွန်ုပ်ချင်

စန်းလွင်ဦး
(ခရာဖြိုင်)

“

မျက်လှည့်သူ

တစ်ည၏

အသည်းစာထိတ်ထိတ်

ရင်ခုန်စရာ

ကြောက်ရွံ့စရာကို

ဖတ်ရှုရမည့်...

“လာလေကွာ-သားကြီး၊ မင်း-ဘာ
တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် လုပ်နေတာတုံး”

“ကြောက်...ကြောက်တယ်ဗျ၊ ဦး
ကျော်ရ...အဟီး...”

မျက်လှည့်ရုံကြီးနဲ့ဘေးပတ်ချာ
လည် သစ်သားတိုင်ငုတ်တိုများ စိုက်ထူ
ထားပြီး တိုင်ထိပ်တွင် လင်ပန်း၊ လင်ပန်း
ပေါ်မှာ လူအရိုးခေါင်းကြီးတွေ တင်ထား
သည်ကို ကြည့်ပြီး ကျုပ် ကြောက်ရွံ့နေမိ
သည်။

“လာစမ်းပါ-ငါတစ်ယောက်လုံး ပါ
နေတာ”

ကျုပ်လက်ကိုအတင်းဆွဲပြီးခေါ်နေ
သဖြင့် ကန့်လန့်-ကန့်လန့်နှင့်ပါသွားခဲ့
သည်။

ဒီမျက်လှည့်အဖွဲ့ ကံပေါက်ရွာ
အနီးနားကတောင်ခြေရှိ ဘောလုံး
ကွင်းအစပ်တွင် ဝဲထရံချပ်ကြီးများ
ကာရံလျက် ဇာတ်ရုံကြီးကိုသို့တည်

ဆောက်နေသည်။ ဘောလုံးကွင်း တစ်နံတစ်လျား သုံးပုံနှစ်ပုံခန့် ကျယ်
ဝန်းသည်။

ကျုပ်လက်ကို အတင်းဆွဲကိုင်ခေါ်ခဲ့သူ ဦးကျော်ကား-ဒီမျက်လှည့်
အဖွဲ့မှ အဖွဲ့ဝင်လုပ်သားတစ်ဦးအဖြစ်သိထားသည်။ ကျုပ်-ကျုပ်တို့သူ
ငယ်ချင်းအဖွဲ့နှင့်ဘောလုံးလာကန်ရင်းက ကျုပ်နှင့် စတင်ရင်းနှီးပြီး ကျုပ်
မိဘတွေနှင့်ပါရင်းနှီးသည်။ အိမ်ကိုအဝင်အထွက်ရှိသည်။ မယ်အလင်အတီး
ကောင်းသည်။ အဆိုကောင်းသည်။ ကျုပ်အဖေကလည်း မယ်အလင်သမား
မို့ ဝါသနာတူအနုပညာသည်ချင်းရင်းနှီးမှုက အမြန်သား။

မျက်လှည့်အဖွဲ့က လွန်ခဲ့သော အပတ်လောက်ကမှ ရောက်ရှိလာပြီး
ရုံဆောက်လို့မပြီးသေး။

ရုံဆောက်လုပ်စဉ် အပြင်လူများကို အဝင်အထွက်မကြိုက်။ အပြင်လူ
ပိမ်း ရုံအနီးကပ်ခွင့်၊ ဝင်ခွင့်မပြု။ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ဆွဲထားပြီး အနားမကပ်ရဲ
အောင် လူအရိုးခေါင်းကြီးတွေနှင့် ချောက်လှန့်ထားပုံရသည်။

တားမြစ်ချက်ကို ကရုမစိုက်ဘဲ ဝင်ရောက်ခဲ့လျှင် ၎င်းတို့အစောင့်ချ
ထားသော နာနာဘာဝများရန်ကို တာဝန်မယူဟု သတိပေးလွှင့်ထားသည်။

တာဝန်ရှိသူများကိုကြိုတင်ချိတ်ဆက်ပြီးမှ ဝင်ရန်အသိပေးထားသည်
ဟု သိရသည်မို့ ကျုပ် ကျောချမ်းကြောက်ရွံ့နေမိသည်။

!

မျက်လှည့်ရုံကြီးဆောက်လုပ်ပြီးစီးရန်လနှင့်ချို့ကြာအချိန်ယူရသည်
ဟုသိရသည်။ ကြာလှချည့်အောက်မေ့မိသည်။ ဦးကျော်နှင့်အတူ မျက် လှ
ည့်ရုံကြီးအတွင်းရောက်မှသာဘောပေါက်သည်။ အဖွဲ့သားတွေ ယောက်ျား
မိန်းမအတော်များများတွေ့သည်။

မျက်လှည့်အဖွဲ့အမည်ကို အတွင်းရောက်မှ သိရသည်။ ကမ္ဘာကျော်
မျက်လှည့်ပညာရှင် ဆရာပဏ္ဏဝဏီတပည့် ယက္ခညီနောင် မျက်လှည့်အဖွဲ့
ဟု ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကိုမြင်သည်။

မျက်လှည့်စင်မြင့်ရှေ့ မြေကွက်လပ်တွင် မြေတွင်းကြီး တစ်တွင်း၊ စင်မြင့်ရှေ့ ဘယ်ဘက်ထောင့်တွင် မြေတွင်းကြီးတစ်တွင်းနှင့် စင်မြင့်နံဘေး အကာအရံများအတွင်း မြေတွင်းတစ်တွင်း ပေါင်းသုံးတွင်းကို လူအစုလိုက် ခွဲတူးနေကြသည်။

စင်ရှေ့ မြေကွက်လပ် အစပ်တစ်နေရာတွင် သစ်သားတိုင်ကြီးနှစ်တိုင် စိုက်ထားပြီး လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော်လောက်မှာ သစ်သားတန်းရိုက်ဆက်ထားသည်။

စင်ရှေ့ ဘယ်ဘက်ကပ်လျက် မြေကွက်မှာ နတ်စင်လို စင်တစ်စင် ဆောက်ပြီး ဝိတ်အနီစာတွေနှင့် ကာရံတန်ဆာဆင်နေကြသည်။

“လာ - သားကြီး၊ ဦးကျော်နေတဲ့အခန်းဆီ သွားစို့”

ဦးကျော်နောက်မှ အသားကပ်လျက်လိုက်ခဲ့သည်။ စင်ပေါ်အတက် မျက်နှာလေးထောင့်စပ်စပ်၊ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်း၊ အကြည့်စိမ်းစိမ်းနှင့် လူကြီးတစ်ယောက်နှင့်တွေ့သည်။

ဦးကျော်က ပျာပျာသလဲနှင့် -

“ဆရာ...ဒါ...ဟို...ခုနစ်ဆောင်တန်းအိမ်က မန်နေဂျာကြီးရဲ့သားလေးပါ။ အဟံ...ကျွန်တော့် စားအိမ်သောက်အိမ်ဆိုလည်း မမှားဘူး - ဟိုလေး၊ ရောက်ဖူးတယ်ရှိအောင် ခေါ်လာတာ”

အကြည့်စိမ်းနှင့် လူကြီးကို သတိထားကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ လူစိမ်းအဝင်ခံချင်ပုံမရ။

“အေး...အမှန်တော့ ခုနေခါအပြင်လူဘယ်သူမှ အဝင်မခံချင်တာ မင်းလည်းအသိ...သူက...ကလေးဆိုတော့...ထားပါတော့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့...ရျာတိတ်...မင်း...ဒီကိုလာရင်းမြင်တာ၊ တွေ့တာတွေကို မင်းဝမ်းထဲမှာပဲထား... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ကျပ်အလိုက်သင့်သာဖြေလိုက်မိသည်။ အဲဒီလူကြီးပြောပုံဆိုပုံသိပ်မကြိုက်။ ပြောပြီးထွက်သွားသော ထိုလူကြီး၏ ကျောပြင်ကို ဇင်းကြည့်နေခိုက်...

“ကဲ - လာ... သားကြီး၊ သူက ငါတို့အလုပ်ရှင်ကွ၊ ယကွ ညီနောင်ဆိုတဲ့ အထဲ သူက အငယ်၊ အကြီးက သဘောကောင်းတယ်၊ သူလည်း သဘောကောင်းပါတယ်၊ ခပ်ပြတ်ပြတ် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောတတ်တာကလွဲလို့မရှိကွာ၊ လာကွာ”

ဦးကျော်ခေါ်ရာလိုက်မည်အလုပ်ရုန်းကန်သံ၊ အတောင်ပံစိုက်စက်သံ ကြားလို့ စင်ရှေ့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ...လ...လင်းတင်ကြီးနော် - ဦးကျော်၊ အကောင်ကြီးကြီးပဲ”

“အေး - ဟုတ်တယ်၊ လဒ်(လင်းတင်)ငှက်၊ သူလည်းပဲ ငါတို့လို ဒီက အဖွဲ့ဝင် လုပ်သားတစ်ယောက်၊ အဲ - တစ်ကောင်ကွ”

“ဈာ...သူက...ဘာလုပ်”

“နောက်တော့ သိမှာပေါ့ကွာ၊ မျက်လှည့်ပွဲကြီးစတဲ့အခါ သူ့ရဲ့ အလုပ်တာဝန်ပိုင်းကိုမင်းသိရ၊ တွေ့ရမှာပေါ့၊ ခြေ...အစ်မကြီးမိတ်ဆက်ပေးချဦးမယ်၊ ဒါက ဟိုဘက်နား ခုနစ်ဆောင်တန်းအိမ်က မန်နေဂျာကြီးရဲ့သားဟေ့ကောင် - သားကြီး၊ ဒါက...အစ်မစောနန်းတွေ၊ အဲ - ဟိုမှာ ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်စွာနေသူက အစ်မလေးစောနန်းနီ သူတို့က ဒီအဖွဲ့ရဲ့အဓိကဇာတ်ဆောင် ပညာရှင်တွေ ညီအစ်မတွေကွ”

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးရွှင်ဖော်ရွေသူတွေဟု မှတ်ချက်ပြုမိသည်။ အသက်တွေက ကျပ်အမေထက် ငယ်လှ နည်းနည်း။

သူတို့ကို ပြုံးပြလိုက်ရင်းက ဦးကျော်အိပ်ခန်းကို ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ဟိုဘက် ဒီဘက် အိပ်ရာခင်း နှစ်ခု ဒါဆို နှစ်ယောက်ခန်း၊

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက် အခန်းတွင်း ဝင်လာသည်။

“ဟာ - ကျော်လွင်၊ ခုနလေးတင် ဇာတ်ဆရာကမေးနေသေးတယ်၊ မင်း ထမင်းသွားစားတယ်လို့ ပြောထားတယ်၊ အဲ - ဧည့်သည်ပါလာသကိုးကွ”

“ဟို...ခုနစ်ဆောင်တန်းအိမ်က မန်နေဂျာကြီးရဲ့ သားဗျ၊ ကိုကြီးထိန်ရ သူ့အဖေ မန်နေဂျာကြီးက ဟိုးမှာ မြင်နေရတဲ့ သတ္တုမိုင်းမှာ လုပ်တယ်၊ သူတို့ အိမ်က ကျွန်တော့်စားအိမ်ဖြစ်နေပြီး သားကြီး - ဒါက ဦးကျော်နဲ့ တွဲဖက်၊ ဦးကျော်က ဂျီကာ၊ ဒီကိုကြီးထိန်က ဝိုကာ၊ သားကြီးနားလည်အောင် ပြော

ရရင် ဒီမျက်လှည့်ပွဲမှာ ကျီကာနဲ့ ပိုကာဆိုတာက ပရိသတ်ကို ဟာသလေးနဲ့ သရုပ်ဆောင်ရင်းက ကျရာနေရာလုပ်ရသူတွေ ဒီလိုပဲ မှတ်ထား။ နောက်ပွဲ ကြည့်တော့ သိမယ်ကွာ”

“အေး-ဒီက သားကြီး၊ မင်း-ဇာတ်ပွဲတွေကြည့်ဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း-ကြည့်ဖူးတယ်”

“အဲ-ဒီဇာတ်ထဲက လူရွှင်တော်၊ လူပြက်တွေလိုပဲ ဟာသလည်း လုပ်ပြ တတ်တဲ့ မျက်လှည့်၊ လက်လှည့် ပညာလေးစွက်ပြီး ပရိသတ်ကို ဆွဲ ဆောင် ဖျော်ဖြေရတာ၊ ဟို-မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြရတာကွာ၊ အဟားဟား-ကဲ-ကဲ-ဝိုးကျော်လွင်-အလုပ်ကရှိသေးတယ်”

“ဪ-ဟုတ်ကဲ့၊ ကဲ-သားကြီး-မင်း-ဒီကိုရောက်ဖူးပြီ၊ လာ-ဦး ကျော်၊ ပြန်လိုက်ပို့မယ်၊ ကွင်းစပ်အထိပေါ့နော်၊ မင်း-အဲဒီကနေ အိမ်ပြန် တော့၊ ဒီမှာဦးကျော်အလုပ်ရှိသေးတယ်နော်”

ပြောနေစဉ်မှာပင် ဦးထိန်က ပေါက်တူးတွေ၊ ဂေါ်ပြားတွေနှင့် ရောက် လာသည်။

ဦးကျော်က ဂေါ်ပြားကြီးကိုငြိပြီး ကွင်းစပ်လိုက်ပို့သည်။ မြေတွင်းကြီး တွေတူးရာက ထွက်လာသည့်မြေစာတွေ ကျုံးရဦးမည်ဟုဆိုသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့... မြင်ခဲ့သမျှ ညီမလေးကို ပြောချင်နေမိသည်။ သို့သော်-

“ချာတိတ်-မင်းဒီလိုလာရင်း မြင်တာ၊ တွေ့တာတွေကို မင်းဝမ်းထဲမှာ ပဲထား၊ ဟုတ်လား” ဆိုသည့် မျက်လုံးစိမ်းအကြည့်စိမ်းနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ စကားကို ပြန်ကြားယောင်နေမိသည်မို့ ခပ်မဆိတ်နှင့် မရောက်သလို မသိ သလို လုပ်နေလိုက်သည်။ ညီမလေးကလည်း ဘာမျှမမေး။

“ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့...မြေတွင်းကြီးကသုံးတွင်း၊ ပြီးတော့... လဒ (လင်းဒ) ငှက်ကြီးက တစ်ကောင်၊ ဘာတွေလဲ မသိဘူး”

သက်ပြင်းချကာ အတွေးကြောရှည်နေမိသေးသည်။

ဒီကနေ့ စနေနေ့ နောက်တစ်ပတ် တနင်္ဂနွေမှ စ၍ မျက်လှည့်ပွဲကြီး ကြည့်ရတော့မည်။ စိတ်ဝင်စားကာ ပျော်နေမိသည်။

တစ်ပတ်အလိုမှ စတင်ကာ ကံပေါက်တစ်ရွာလုံးသို့ မျက်လှည့်ကြော် ငြာကားကြီးဖြင့် မျက်လှည့်အဖွဲ့ပို့စတာကြီးတွေချိတ်ဆွဲကာ တစ်ရွာပြီးတစ် ရွာလှည့် ကြော်ငြာသည်။

ကားကြီးအပေါ်ရေနေောက် လော်စပိကာကြီးနှစ်လုံးတစ်ဆင့်ထားပြီး ကြော်ငြာသူက ဦးကျော်ကိုယ်တိုင်၊ ပြီးတော့ ကြော်ငြာကားနှင့်အတူ အ ဆိုတော် တွဲတေးသိန်းတန်၏ကဲ-မယ့်ချင်နေသီချင်း၊ ပုဂံရာဇဝင် သီချင်း စာတ်ပြားကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ ဇွင့်သည်မို့ သီချင်းစာသားအချို့ကို ယနေ့ တိုင် အမှတ်ရနေမိသည်။

နတ်ဘီလူးနဲ့ နဂါးနဲ့ ညားကြတာတွေ ချိပါသေးတဲ့လေ

မင်းနန္ဒာ မြစ်ကြီးစီးလို့ မိကျောင်းကျားခဲ့ပေ

ခင်ဗျာ မင်းနန္ဒာ မိကျောင်းစီးလို့ မြစ်ကြီးကျားခဲ့ပေ

ကဲ မယ့်ချင်နေ

အဲ-မှားသွားပါတယ်

အဲဒါကုန်နိုင်ပေ

တဲ့။ ဟာသဂုဏ်မြောက်သည့် သီချင်းမို့ပါ။
နံနက်စာစားပြီးကတည်းက စထွက်ခဲ့သည်။ ည-မိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန် ရောက်တော့သည်။

မျက်လှည့်ပွဲကြီးစမည့် တနင်္ဂနွေနေ့ရောက်ပြီ။
ဦးကျော်ပေးထားသော ရုံဝင်မေတ္တာလက်မှတ်များနှင့်အတူ ပိသားစ ချီတက်ခဲ့ကြသည်။

ယကွညီနောင်ဆိုင်းဘုတ်ကြီးက မီးရောင်၊ မီးလုံး၊ မီးရောင်စုံအကြား လှပခန့်ညားနေသည်။

ကွင်းကြီးပတ်လည်မှာလည်း စားသောက်ဆိုင်နှင့်ပစ္စည်းစုံဆိုင်တွေ က နေရာယူထားသည်။

မရိတ်သတ်တွေကလည်း ကွင်းလုံးပြည့်နီးပါးနှင့် စည်ကားနေသည်။ အမေပြောသည့်ကြက်ဖျံမကျဆိုတာ ဒီလိုပွဲမျိုးကိုပြောတာ ဖြစ်မည်။

“ကိုကို”

“ဟင်-ဘာလဲ-ညီမလေး”

“အရိုးခေါင်းတိုင်ကြီးတွေဘယ်မှာလဲ - ညီမလေးတို့အတန်းက အောင်ပိုင်ပြောတော့မျက်လှည့်ပြည့်ကြီးပတ်လည်မှာအရိုးခေါင်းကြီးတွေ တင်ထားတဲ့ တိုင်တွေရှိသတဲ့၊ ဟွန်း - ညီမလေးတွေလည်းမတွေ့ဘူး”

“အဲ-မရှိတော့ပါကလား၊ အရင်ကရှိတယ်ညီမလေးချဲ့ရုံထဲကို လူစိမ်းတွေ အဝင်အထွက်လုပ်မှာစိုးလို့ ဆိုလားပဲ။ ခုတော့ မလိုတော့ဘူးဖြစ်မယ် ပွဲကစပြီးလေ”

ညီမလေးအမေကိုပြန်ဖြေရင်းကရုံထဲဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အလယ် လျှောက်လမ်းမှ ရိုးရိုးတန်း ဖျာခင်းထားတာတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး အထူးတန်း ထိုင်ခုံများခင်းထားရာ နေရာရောက်သည်။

အထူးတန်းက ရှေ့ဆုံးညာဘက်မှာ ရှိနေသည့် ဘယ်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်ရင်းက မြင်ကွင်းကို အံ့သြသွားသည်။ ကျုပ်ရောက်ခဲ့စဉ်က မြေတွင်းကြီးနေရာ ခုတော့ ကောက်ရိုးပုံကြီးတစ်ပုံကို တွေ့ရသည်။

ကျုပ်တို့ ထိုင်နေရာဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမြေတွင်းကြီးကို သစ်သားချပ်များဖြင့် လေးထောင့်ပုံရိုက်ပြီး ကာရံထားသည်။

သစ်သားတိုင်နှစ်တိုင်နှင့် တန်းတစ်တန်းက ရှိနေပြီ။ ညာဘက်အစွန် နတ်စင်ကြီးပေါ်တွင် ငှက်ပျောပွဲ၊ အုန်းပွဲများတင်ထားသည်။ စင်ရှေ့နံရံတွင် ငှက်ကြီးတောင် ဓားရှည်နှစ်လက်ကို ဓားအိမ်နှင့်အတူ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဓားအိမ်တွေမှာ ကျောက်စိထားသလို ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် ရွှေချထားသည်။ နတ်စင်နံဘေး ဘယ်ညာနှစ်ဖက်တွင် ငှက်ပျောပင်ကြီး(၄)ပင် စိုက်ထားသည်။ ယခင်ရောက်တုန်းကမရှိသေး။

စင်ရှေ့တွင် တည်ခင်းထားသော ဆိုင်းပိုင်းကြီးက ဧည့်ခေါ်တီးလုံးတွေ တီးပေးနေသည်။

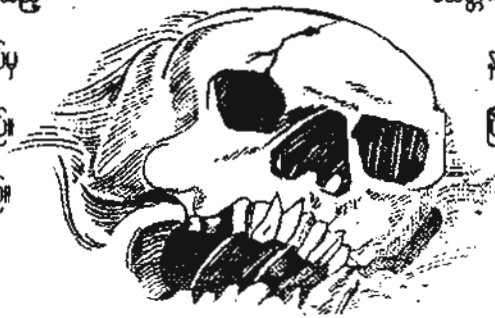
ပွဲစတော့ နတ်သံပစ် နတ်ခိုးတွေတီးပြီး နတ်ပင့်သည်။ ပသသည်။ ကန်တော့နေကြသည်။

နတ်ကိစ္စပြီးသွားတော့ မီးလုံးများလင်းလာပြီး ဂျီကာနှင့် ဝိုကာ လူရွှင်တော် နှစ်ဦးထွက်လာသည်။

ပန်းပွားလေးတွေ ချိတ်ဆွဲထားသော ဦးထုပ်အရွှန်ဆောင်းထားကြသည်။ နှာခေါင်းမှာက အနီရောင်ပင်ပေါင်အလုံးလိုမျိုး တပ်ဆင်ထားသည်။ ပေါင်ဒါဒိတ်ကပ်အဖွေးသားနှင့်ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းနှင့် နှုတ်ခမ်းတစ်ဝိုက်နှုတ်ခမ်းနီတွေက ရဲရဲနီနေသည်မို့ ဦးကျော်နှင့် ဦးထိန်၊ ဂျီကာနှင့်ဝိုကာကို မနည်းကြည့်ယူရသည်။ ငြိမ်းခနဲ မမှတ်မိ။ ခြေစီးလက်စီး ဘောင်းဘီ အင်္ကျီ ဖွဖွကြီးတွေ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

* သူတို့နှစ်ဦးက အချိတ်အဆက်မိမိနှင့် ဟာသနောတင်ဆက်သလို တတ်ထားသည့် မျက်လှည့်လက်လှည့်ပညာရပ်များကို ပြသသဖြင့် ကြည့်ကောင်းသည်။ ရယ်ရသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ဆရာ ယကွငယ်နှင့် စောနန်းထွေး၊ စောနန်းရီ၊ ယောသူညီအစ်မပါဝင်လာသည်။

ငါးယန်းစွယ် လွှဲကို ဟိုဘက်တစ်ဖက်၊	ဒီဘက်ကပို ကာတို၊	နှစ်ဦးက ကိုင်လိုက်၊	လူဝင်
အိပ်နေသည့်		သေတ္တာရည်ကြီးကို	
ခါးပယ်မှ		နှစ်ထပ်ပြတ်	
ကြသည်။		ပြီးပြီသက်	
ပြသည်။			

ပြကွက်တွေက စုန်းကဝေအတတ်ဆန်ဆန်၊ မှော်အတတ်ဆန်ဆန် ပြောင်းလဲလာသည်။

ရှုံ့အပြင်ဘက်မှ ခေါက်ဆွဲသုပ်၊ ပေါက်စီ စသည့်အစားအစာများကို ဝယ်ပြီး ဂျိုကာနှင့် ဝိုကာကို စားခိုင်းသည်။ အပင်းသွင်းပညာရပ်ဆိုကာ၊ မီးစပ်မှ တွယ်အပ်တွေ၊ သံချောင်းတွေ၊ ဆံချည်တွေတွေ အန်ထုတ်ခိုင်း သည်။ ဖင်ပိုင်းမှ ဝါယာကြိုးလို့ ကြိုးစေတော့ကို ဆွဲထုတ်ယူပြသည်။

နောက်ပြကွက်တစ်ခုက မှော်သေတ္တာကြီးထဲ စောနန်းထွေးကဝင်ကာ ရပ်သည်။ သူ့လည်ပင်းမှာ ကြိုးကွင်းစွပ်ထားပြီး ကြိုးစကို ဂျိုကာနှင့် ဝိုကာကို ကိုင်ဆွဲခိုင်းထားသည်။ ပြီးတော့ ဆရာယကွေငယ်က ထိုမြင်ကွင်းကို မီး မောင်းထိုးပြခိုင်းရင်းက -

“ပရိသတ်များခင်ဗျား - ရှေးအစဉ်အဆက်ကတည်းက ရှိနေခဲ့တဲ့ စုန်းကဝေ မှော်အတတ် ပညာရပ်တစ်ခုကို တင်ဆက်ပြသပါမယ်။ အခုမြင် တွေနေရသူက ယောသုဝညာရှင်မလေး တစ်ဦးပါ။ စောနန်းထွေးလို့ ခေါ်ပါ တယ်။ သူ့ပြမယ့် ပြကွက်က ထမီခြုံလို့ လင်းတဖြစ်သွားတဲ့ ပြကွက်ပါ အင် မတန် ကြည့်ရခဲပြီး ဆန်းပြားတဲ့ပညာရပ်တစ်ခုပါ မျက်တောင် မခတ်ကြည့် နေပါ။ ပဟာ - သူ ထမီကိုခြုံပြီး...ခြုံလိုက်ပါပြီ...ခြုံပြီးသွားပါပြီ...ကဲ... တပည့်တို့...ဆွဲ...ကြိုးကိုဆွဲလို့...အပြင်ကိုထုတ်လိုက်”

ယကွေငယ်ခိုင်းသလို ဂျိုကာနှင့် ဝိုကာက သူတို့ကိုင်ထားသည့် ကြိုးကို ဆွဲသည်။ အပြင်ကို အားစိုက်ဆွဲအထုတ်...

“ဟာ...ဘာကြီးပါလိမ့်...ငှက်...ငှက်ကြီး...လင်းတငှက်ကြီး”

ကျွပ်နံဘေးမှ အမေ့ထံမှ အသံထွက်လာသည်။

လင်းတငှက်ကြီးက သူ့လည်ပင်းကြိုးတန်းလန်းနှင့် ရှုံ့နေသော်လည်း ကြိုးမားသည့် သူ့အတောင်ပံနှစ်ခုကို အားပြကာ စင်ပေါ်၊ ပြီးတော့ စင်ပေါ်မှ တစ်ဆင့် စင်အောက်၊ မြေကွက်လပ်ရှိရာအထိ ထိုးဆင်းပျံသန်းသည်။

သူ့လည်ပင်း ကြိုးကွင်း ကြိုးစကို ကိုင်သူနောက်မှ လိုက်ပါနေရသည့် ဂျိုကာနှင့် ဝိုကာ နှစ်ဦးမှာလည်း ဝရန်းသုန်းကားနှင့် လိုက်ပါနေရသဖြင့် ရယ်စရာပင်ကောင်းနေတော့သည်။

အဖေအမေနင့်ညီမလေးတို့ကတော့ တအံ့တကြည်ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွပ်ဦးနောက်ထဲစဉ်းစားဖွယ်ရာ အပြည့်၊ မအံ့သြနိုင်ပဲဖြစ်နေသည်။ လင်း တငှက်ကြီးမှ စောနန်းထွေး လူ့ဘဝပြန်ပြောင်းသည့်အထိ ပြကွက်က ဆက် လက်ပြသွားသည်။ ကျွပ်မှာဖြင့် စဉ်းစားတွေးဆကြည့်ဆဲ၊ အခြေကမရ။

ပြကွက်တွေ ဆက်လက်တင်ပြသည်။ လူတစ်ယောက်ကို သေတ္တာ ရှည်ကြီးထဲဝင်အိပ်ခိုင်းသည်။ ငါးမန်းစွယ် လွှကို ဟိုဘက်ကဂျိုကာ၊ ဒီဘက် က ဝို ကာတို့ နှစ်ဦးက ကိုင်လိုက်၊ လူဝင်အိပ်နေသည့် သေတ္တာရှည်ကြီးကို ခါးလယ်မှ နှစ်ပိုင်း ဖြတ်ကြသည်။ ပြီးပြန်ဆက်ပြသည်။

ပြကွက်တစ်ခုက ၅ နှစ်သမီးလေးကို လေပေါ်မှာ အိပ်ပြခိုင်းသည်။ ခေါင်းမှ ခြေ၊ ခြေမှခေါင်း ကြိမ်ကွင်းကြီးတွေနှင့် ဆွဲပြသည်။ လေထဲတွင် မည်သည့်ကြားခံကြီးမျှ မရှိကြောင်းပြခြင်းဖြစ်သည်။

ည ၁၂ နာရီထိုးတော့ ခေတ္တအားလပ်ချိန်ပေးသည်။

အိပ်ချင်လျှင် အိမ်ပြန်မည်ဟု အမေကပြောတော့ ကျွပ်တို့ မောင်နှမ နှစ်ဦးလုံး ပျာပျာသလဲနှင့် လက်ကာပြရင်း...

“ဟာ - မအိပ်ချင်သေးပါဘူး။ မကြာခင်ပြမယ့် ပြကွက်တွေက သည်း ထိတ်ရင်ဖိုပြကွက်တွေဆိုပြီး မကြည့်ရဲတဲ့သူများ ရုံးအပြင်ခေတ္တရှောင် ပေးပါလို့ ပြောနေတော့ ဘာတွေပြမလဲမသိဘူး အမေရဲ့၊ သားတော့ဆက် ကြည့်ချင်သေးတယ်”

“သမီးလည်းကြည့်မယ်”

ဒီလိုနှင့် မျက်လှည့်ပွဲကို ဆက်ကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒုတိယပိုင်း ပွဲစဉ်စပြီး ရုံအပြင်မှ ပရိသတ်တွေထပ်တိုးလာပုံရ သည်။ လူပိုများသည်ဟု ထင်မိသည်။ ယကွေငယ် ဦးစွာထွက်လာသည်။

“ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်များခင်ဗျား - ယခု မကြာမီ အချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကျွန်တော်များရဲ့ သမီးပျိုလေး ယောသု စောနန်းရီလေးကို ပရိသတ်ရဲ့ ရေမှောက်ကောက်ရိုးပုံထဲ အဝင်ခိုင်းပြီး မီးရှို့ပါမယ်။ မီးလောင်ကျွမ်းသွားပြီး တဲ့နောက် သူ့အရိုးတွေ ကောက်လို့ အရိုးအိုးငယ်အတွင်းထည့်ပြီး စင်ပေါ် မှာရှိနေတဲ့ မှော်သေတ္တာနီထဲထည့်လို့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာမလဲ ဆိုတာ

သည်းထိတ်ရင်ဖို ခံစားကြည့်ရှုရတော့မှာမို့ ကဲ...သမီး...စောနန်းရီ စင်ရှေ့
ကို ထွက်ခဲ့ပါ။ ပရိသတ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါဦး။

ပြကွက်ကို ဦးဆောင်တင်ဆက်လာသူက ယကွယ်။
ခဲရောင် ပိုးထည်အင်္ကျီနှင့် ခဲရောင်ပိုးထည် ဘောင်းဘီကို တတ်ဆင်
ထားပြီး အနီရောင် ပိုးဒဲမြဲထည်ကြီးက ကျောပေါ်မှာ။

“သမီး စောနန်းရီပါ။ ပရိသတ်ကြီး ဂရုပြုပါတယ်ရှင်”
• ကျွန်ုပ်အရင်တစ်ခါရိုးထဲရောက်မိုက်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ စောနန်းရီနှင့် မတူ
တော့။ လိမ်းခြယ်ထားသည့် ပေါင်ဒါ၊ မိတ်ကပ်တွေနှင့် တတ်ဆင်ထားသည့်
အဝတ်တွေက သူ့ကို များစွာလှပနေစေပြီး။

“ကဲ - သမီး - အလုပ်လေး စလိုက်ကြစို့ရဲ့”
ယကွယ်နှင့် အတူ စောနန်းရီတို့နှစ်ဦးသား စင်အောက်ဆင်းလာပြီး
ကောက်ရိုးပုံအနီးရပ်သည်။ ယကွယ်လက်မှာ မိုက်ကရိုဖုန်းကို ကိုင်ထား
သည်။

“ကဲ - သမီး - ဝင်တော့ - ဟုတ်ပြီ - ပရိသတ်ကြီးရှေ့မှောက်မှာပဲ သူ
ကောက်ရိုးပုံထဲဝင်လို့ သွားပါပြီ။ ကဲ - သမီး ကောက်ရိုးပုံထဲရောက်ကြောင်း
ကို လွှပ်ပြပါ”

ကောက်ရိုးပုံကြီးကို လွှပ်ခါပြန်နေစဉ်မှာ -

“ကဲ - သမီး၊ သမီးရဲ့ အသံလေးကို ပရိသတ်ကြီးအောင် ပြောပေးပါ
ဦး”

ဆရာယကွယ်က ပြောရင်းက သူ့လက်မှာ ကိုင်ထားသည့်မိုက်ကရို
ဖုန်းကို ကောက်ရိုးပုံအတွင်းထိုးထည့်ပေးသည်။

“သမီး - အထဲမှာ ရှိနေပါတယ်ရှင်”

ကောက်ရိုးပုံအထဲမှာ စောနန်းရီ၏အသံကြားနေရသလို ယကွယ်က
လည်း သူ့ညာဘက်လက်တွင်းရှိ မီးခြစ်နှင့် မီးတောင်ရှိနေလေပြီ။

ခြောက်သွေ့နေသော ကောက်ရိုးပုံကြီးမှာ မီးခိုးတထောင်းထောင်း
ကြားကာ မီးတောက်ကြီး ဝုန်းခနဲ ထတောက်လောင်ကျွမ်းသွားတော့သည်။
မီးလောင်နေစဉ် -

“ဟာ” - “ဟယ်” - “အို” အာမေဩတ်အသံတွေနှင့်အတူ နောက်ဘတ်
ပရိသတ်အတော်များများ ထကြည့်ကြသဖြင့် ပွဲက ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်လို့
သွားသည်။

မီးခြမ်းသွားပြီး အရိုးကောက်သည်။ အရိုးအိုးထဲထည့်သည်ကိုလည်း
ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။

အရိုးအိုးကို စင်ပေါ်ယူသွားသည်။ မှော်သေတ္တာကြီးထဲ ထည့်သည်။
မှော်သေတ္တာကြီးအပေါ်မှ အနီရောင်ပိုးဒဲကြီးနှင့် ဇံအုပ်သည်။

ဘာတွေ ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်မလဲ။ ပရိသတ်တွေက ကြည့်ရှုနေကြ
သည်။ ကျွန်တို့ မိသားစုလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။

ယကွယ် စင်အောက်ဘက်ဝင်သွားမိုက် ဂျီကာနှင့် ပိုကာက ၎င်းတို့
အဖွဲ့နှင့်ပါလာသည့် ဇံမသိန်ဆီနှင့်လက်ဖွဲ့ကို ပရိသတ်များအားရှင်းပြပြီး
ရောင်းသည်။

ရှမ်းပြည်ဘက်ရောက်မိုက် ရှမ်းဆရာကြီးတစ်ဦးထံမှ ဆေးနည်းဆရာ
ကြောင်း၊ အရိုး၊ အကြော နာကျင်ခြင်း၊ ထုံခြင်း၊ လေဖြတ်ခြင်း၊ ဝေဒနာရှင်များ
အံ့တွက်အထူးကောင်းမွန်ကြောင်း၊ အစွမ်းထက်သည့် လက်ဖွဲ့လေးများကို
ကိုယ်နှင့်မကွာဆောင်ထားခြင်းအားဖြင့် စုန်းကဝေ၊ နာနာဘာဝနှင့် မိမိအား
မုန်းတီးသူများအန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ပေးကြောင်း လက်ဖွဲ့မှာ ထုံပေးထား
သည့် အင်းကွက်ပါသည့် ကြေးပြားငယ်လေးကို စင်အောက်ခြေကြမ်းခင်း
မှာချလျက် ခြေဖောက်နှင့် ပေါက်နှင်းပြသည့်အခါ မီးတောက် မီးလျှံများ
ထွက်ကာ လောင်ကျွမ်းသွားပုံကို လက်တွေ့ ပြသည်။ ရောင်းသည်။ ပရိ
သတ်အတွင်းထိ စင်ပေါ်မှ ဆင်းကာရောင်းသည်။

ပြီးတော့ ဂျီကာနှင့် ပိုကာနှစ်ဦးက သူတို့တတ်ထားသည့် မျက်လှည့်
လက်လှည့် ပညာရပ်များကိုပြကာ အချိန်ဆွဲထားသလိုဖြစ်နေသည်။ ပရိ
သတ်ကလွှပ်လှုပ်ရှုမြင်လာသည်ကို သတိထားမိသည်။

ထိုအခါယကွယ်စင်ရှေ့ထွက်လာသည်။ သူ့လက်မှာမှော်ဝင်ကြိမ်ကို
ကိုင်ဆွဲလာသည်။

အဝတ်နီပတ်ထားသော ကြိမ်တုတ်၊ အရှည်အားဖြင့် နှစ်ပေခွဲ ခန့်ရှိ
မည်။

မှောင်ဝသေတ္တာအနီး လှည့်ပတ်သည်။ ချဉ်းကပ်သည်။ သူ့ နှုတ်မှ လည်း ဂါထာလိုလို၊ မန္တန်လိုလို တစ်ချက်တစ်ချက် စုန်း၊ ကဝေ၊ ဖော်ဂနီ၊ ဖော်ဂနက် ဆိုလား တောင်းပန်သလိုလို ခြိမ်းခြောက်သလိုလိုကြားရသည်။ ထိုအခိုက်မှာ မီးများ၏ အလင်းရောင်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။

ယက္ခငယ်အားမှောင်ဝကြိမ်တုတ်ကိုကိုင်မြှောက်ပြီးမှောင်သေတ္တာကြီးကို ရိုက်သည်။ တစ်ချက်ရိုက်လျှင် မီးလုံးမီးတောက်ကြီးက ဝုန်းခနဲ ထတောက်သည်။ သုံးချက်ရိုက်သည်။ သုံးခါ မီးလုံးကြီးတွေ ဝုန်းခနဲ၊ ဝုန်းခနဲ ထတောက်သည်။

ရိုက်လို့ပြီးတော့ ဂျီကာနှင့် ပိုကာကို မှောင်သေတ္တာကြီးပေါ်က အဝတ်စနီကြီးကို အသာဖယ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ထိုအခိုက် မီးတွေ အစုံပြန်လင်းလာသည်။ သေတ္တာကြီးအတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ယောက် ဆံပင်စားလျှားကြီးနှင့် ထလာသည်။ သေတ္တာအပြင်ဘက် လှမ်းထွက်လာသည်။

ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်းပသိကြည့်နေရာမှ မီးအလင်းရောင်များအကြား "ဟာ-အို-ဟင်" အာမေဒိုတ်အသံတွေ ပွက်လောရိုက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

စောနန်းရီ။ သူ...ဟုတ်ပါသည်။ ပရိသတ်ရှေ့မှောက် ကောက်ရိုးပုံထဲ ထည့်၊ မီးရှို့အသတ်ခံရသူ၊ ပြာများ၊ မီးခိုးများကြောင့် မဲညစ်နေသည့် အဝတ်အစားနှင့်...

ယက္ခငယ်နှင့်အတူ စောနန်းရီ၊ ဂျီကာ၊ ပိုကာတို့တစ်တွေ ပရိသတ်ကို ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်တော့ လက်မှတ်သံတွေ သြဘာပေးသံတွေ ဆူညံသွားသည်။

ယက္ခငယ်နှင့်အဖွဲ့ဝင်နောက်ဘက် ဝင်သွားပြီးနောက် ယက္ခကြီးက စောနန်းတွေနှင့်အတူ စင်ရှေ့ထွက်လာသည်။ စင်အပေါ်ဘက်လော်စပီကာမှ အစီအစဉ်ကြေညာသူ အသံထွက်လာသည်။

"ရွှေပွဲလာပရိသတ်များ ခင်ဗျား... ယခု တစ်ဖန် တင်ဆက်မည့် ပြကွက်ကလည်းပဲ သည်းထိတ်ရင်ဖိုရုံမကအတော်လေးကြောက်စရာ

ကောင်းတဲ့ ပြကွက်ပါ။ ဒီပြကွက်ကို အဓိက ဦးဆောင်တင်ဆက်ပြသမှာတော့ ကျွန်တော်များအဖွဲ့ရဲ့ ဆရာကြီးယက္ခနှင့်ယောသုအစ်မကြီး စောနန်းတွေပဲ။

ဒီပြကွက်ကို ပြသနိုင်ဖို့ သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူတွေထဲ တစ်ဦးဖြစ်ခွင့်တောင်းရပါတယ်။ တာဝန်လည်း ခံရပါတယ်။ ဆေးပညာရှင် ဆရာဝန်တွေကိုလည်း အသင့်ရှိနေပေးဖို့ ပင့်ဖိတ်ထားရပါတယ်။

မလိုလားအံတဲ့ ပြင်ပ ပယောကအနောင်အယုက်၊ အဖျက်အဆီးရန်ကလည်း ကြောက်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် စင်တော်ကြီးရှေ့မှာ မြင်တဲ့အတိုင်း ငှက်ပျော့ပွဲ၊ အုန်းပွဲများနဲ့အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက်ကို တောင်းခံအကူအညီယူရပါတယ်"

အစီအစဉ်ကြေညာနေခိုက်မှာ...ယက္ခငယ်နှင့် ဂျီကာ၊ ပိုကာတို့ပါ ထွက်လာသည်။

ယက္ခကြီး၊ ယက္ခငယ် ညီနောင်နှင့် နှစ်ဦးစလုံး ခဲရောင်ပိုးမည်းအင်္ကျီလက်ရှည်၊ ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့နေရသည်။

စင်ပေါ်ရှိ အုန်းငှက်ပျော့ပွဲ၊ စင်အောက်နတ်စင်ရှိ အုန်းငှက်ပျော့ပွဲများတွင် ဖယောင်းတိုင် အမွှေးတိုင်များကို ညီနောင်နှစ်ဦးကိုယ်တိုင် လိုက်လံ ထွန်းညှိနေသည်။ ပူဇော်သည်။ ခွင့်ပန်သည်။

အစီအစဉ်ကြေညာသူက သူ့အစီအစဉ်ကို ဆက်လက်ကြေညာပေးနေသည်။

"ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျာ... ဒီပြကွက်ကို နယ်တစ်နယ်မှာ ပြတော့ အနောက်အယုက်၊ အတားအဆီးတွေ အတော်ကြုံခဲ့ရပါတယ်။ နယ်တိုင်းမြို့တိုင်း၊ ရွာတိုင်းမှာ နယ်ခံစုန်း၊ ကဝေ၊ ဖော်ဂနီ၊ ဖော်ဂနက်စတဲ့ ပညာသည် ပညာရှင်တွေ ရှိတတ်ကြပါတယ်။ ယခု - ရုံတော်အတွင်းမှာလည်းပဲ ရောက်ရှိနေနိုင်ပါတယ်။ ပညာသည်၊ ပညာရှင်များအားလုံးကို အဖွဲ့ခွဲကိုယ်စား ဒီနေရာမှနေ၍ လေးစားစွာတောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့တာပညာလာပြိုင်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ မိမိတို့တတ်ထားတဲ့ပညာနဲ့ ပရိသတ်ကြီးကို လာရောက် ဖျော်ဖြေတာပါ။ အမှားအယွင်း တစ်စုံတစ်ရာများရှိခဲ့ရင် ခွင့်

လွှတ်ပေးပါ။ မကျေနပ်တာများရှိခဲ့ရင်လည်း ကျွန်တော့်ဆရာများနဲ့ လာ
ရောက်တွေ့ဆုံပြီး ညှိနှိုင်းပါ။ တောင်းဆိုပါ။

ဘယ်သူ့ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်နစ်နာစေလိုတဲ့ ဆန္ဒလုံးဝမရှိပါကြောင်း ပြောကြားရင်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အစီအစဉ်လေးကို ဆက်လက် ရှုစားပါခင် ဗျား အားလုံးကို ကောင်းတင်ပါတယ်”

ကျုပ်က အစီအစဉ်ကြည့်သူကို ဦးကျော်ဟု ထင်နေသေးသည်။ ဦး
ကျော်ထွက်လာမှာ မဟုတ်မှန်းသိသည်။

ယက္ခကြီးလက်ထဲ မိုက်ကရိုဝှမ်းကိုင်ထားသည်။ အနီးမှာရပ်နေသည်။
ယက္ခငယ်ကိုကြည့်ပြီး...

“ကဲ-ညီလေး...ပရိသတ်ကြီးကို ငါတို့တတ်ထားတဲ့ ပညာရပ်လေး နဲ့ ဖျော်ဖြေကျေးဇူးဆပ်လိုက်ကြမိရဲ့ ညီမလေး စောနန်းထွေးက နေရာယူ တော့။ ကဲ-ဟိုက ဂျီကာနဲ့ ပိုကာ မင်းတို့ လုပ်ရမှာ အသင့်စီစဉ်ပေတော့။ ညီမလေး ယကူငယ်က ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်သိ ဟုတ်လား”

ယက္ခကြီးက သူ့အဖွဲ့သားတစ်ဦးချင်းကိုပြောသည်။ ယက္ခငယ်၊
စော နန်းထွေး၊ ဂျီကာ၊ ပန်ကာတို့က စင်အောင်ဆင်းလာကြသည်။ သူတို့
လက်ထဲတွင် နိုင်လွန်ကြီး ခွေကြီးတစ်ခွေပါလာသည်။ ကျုပ်တို့ ကြည့်
နေသည့် အထူးတန်းရှေ့တွင် တိုင်နှစ်တိုင်နှင့် တစ်စာနီးကရှိနေသည်။
နိုင်လွန်ကြီးခွေကို တန်းပေါ်ပစ်တင်ပြီး ရှည်နှောင်းသည်။ ကြီးအဖျားမှာ
လျှော့ကွင်းတစ်ကွင်းရှိနေသည်။ ကြီးလျှော့ကွင်းအနေအထားကို ယက္ခ
ကြီးက စစ်ဆေးနေသည်။ ဆွဲကြည့် သည်။

သစ်သားတန်းကလှတစ်ရပ်ကျော်မှာရှိနေသည်။ နိုင်လွန်ကြီးလုံးက
ငါးလုံးခန့်ရှိပုံသင်ပါသည်။ ထိုစဉ် ယက္ခသေက မိုက်ကရိုလန်းကို သူ
အစ်ကိုယက္ခကြီးထံမှတောင်းယူပြီး ပရိသတ်ကိုပြောသည်။

“ကဲ-ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြကွက်စပါတွေမည်။ ဒီမှာ-ပရိသတ်မြင်
တွေ့ရတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အခု မြင်ဆင်နေတာက ကြီးဆိုင်ခဲ့ကြီးပါ။ ပရိ
သတ်ကြီးရှေ့မှောက်မှာ ဒီက ညီမလေး စောနန်းတွေ့ကို ကြီးပေးမှာဖြစ်ပါ
တယ်။ ကြီးပေးတဲ့ အခိုက်မှာ ကြီးအက်ကြောင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ရာ
အဖြစ် အပျက်တွေမြင်တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကြောက်ရွံ့တတ်သူများ

ဒီအစီအစဉ်ကို မကြည့်ဖို့နဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် အသည်းငယ်သူများ နဲ့အပြင် ဓမ္မ
လေးထွက်ပေးကြဖို့ တောင်းပန် ပန်ကြားလိုက်ပါလား။”

အဲဒီစကားကြားရတော့ အဖေနှင့် ညီမလေးတို့နှစ်ဦးသား အပြင်ထွက်
ဖို့လုပ်သည်။ မကြာညှိရဲဘူးဟု ဆိုသည်။

ଆବେଦନ -

“ဟာ-အမြင့်ရယ်...ဒါ -မျက်လှည့်ပွဲလေကွာ။ တူးထူးဆန်းဆန်း၊ ပြကွက်လေးတွေ မင်းကြည့်ရှင်တယ်ဆို”

ဒီတော့ နံဘေးမှ ကျပ်လည်း မနေနိုင်တော့...

“ဟုတ်သားပဲ မေကြီးရ။ ဘာတွေ ဘယ်လိုပြမလဲ။ မသိရသေးစေ
မယုံကြောက်စရာကောင်းတာတွေအဖြစ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့... မျက်လှည့်ပွဲလေး၊
ဒီလောက်တွေရှိမှာပေါ့။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ဟိုမှာ သူများတကာတွေထောင်
ကြည့်နေကြ၊ ကြည့်ရဲနေကြတာ။ ဘယ်သူမှ ရံအပြင်ထွက်တာ မတွေ့
ဘူး။”

“ဟဲ့-လူတစ်ယောက်လုံးကို ကြီးဆွဲချသတ်ပြမတဲ့၊ ဒါကတော့ လွန်တာပေါ့ဟယ်။ ပြစ်ရာရားလို့”

“ဟား-ဟား-အမြင့်ရယ်...သူကိုပြကွက်၊ သူတို့နိုင်လို့ ပိုင်လို့ပြတာ
ပေါ့-ဟော-ဟိုမှာ စတော့မယ်၊ မင်း ကြည့်ရဲတဲ့အခိုက် ဒီကသမီးလေး
ရော မကြည့်ရဲတဲ့အခိုက်၊ မျက်လုံးမှိတ်ထားနော် -စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ အ
ကောင်းသားကွ၊ ဖိုးကျော်ကိုပါ တစ်ခါ သူတို့ ပြကွက်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့
မေးဖူးတယ်၊ ပိုင်ပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူးတဲ့ဟေ့ - အစီအစဉ်စနေပြီ”

ယကွေ့ယံကနတ်စင်လိုနံဘေးငှက်ပျောပင်လေးပင်အနီးမှာနေရာယူထားသည်။ သူးလက်မှာ ငှက်ကြီးတောင်စား၊ စားရှည်ကို ကိုင်ထားသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း အဲဒီတုန်းက မသိရဲ့ (နောက်မှ သိရတာက ရွာခံသူစုန်း၊ ကဝေ၊ ဇော်ကနီ၊ ဇော်ကနက်၏အသက်သည် ယင်းငှက်ပျောပင်ကြီးတွေဟု ဆိုသည်။ တောင်းပန်တိုးလျှိုးလုပ်ထားပါလျက် အနောက်အယုတ်စေးမည်၊ ပွဲပျက်အောင်လုပ်မည်ဆိုပါက ငှက်ပျောပင်ကြီးတွေကို ရတ်ပိုင်းလိုက်သည်နှင့် ပွဲအနောက်အယုတ်ပြုသည့် ရွာသား စုန်း၊ ကဝေ၊ ဇော်ကနီ

ဖက်ကကနက်တွေအရှုံးနှင့်ရင်ဆိုင်ရပြီးပြင်းထန်လွန်းသည့်ခံစားမှုနှင့်တွေ့ကြုံခံစားသောပွဲဝင်ရမည်ဟုဆိုသည်။)

ပြကွက်စပြီး စောနန်းထွေးအား တိုင်နှစ်တိုင်အကြား တန်းအောက်ရှိ ခွေးခြေပုံကလေးပေါ်တက်ရပ်သည်။ ကြိုးကွင်းကို သူ့လည်ပင်းဆီ နေသားတကျဖြစ်အောင် ဂျီကာနှင့် ပိုကာက ဝိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင်ပေးနေသည်။

“ဧကလေး”

ယက္ခကြီးကတားသည်။ နောက်ပြီး ပရိသတ်ကြီးဘက်လှည့်ကာ -

“ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျား - ဒီကညီမလေးအနေနဲ့ ဒီပြကွက်မှာ တစ်စုံတစ်ခုသော အနှောင့်အယှက် အတားအဆီးကြောင့် မပြန်လမ်းကိုရောက်သွားနိုင်ပါတယ်။ ညီမလေး အတွက် အစ်ကိုဆရာတို့အပိုင်းက အတတ်နိုင်ဆုံး အစွမ်းကုန်ပြင်ဆင်ပေးထားပါတယ်။ အနောက်အယုတ်ဇာင်းအောင်၊ အမှားအယွင်းမရှိအောင် ပြင်ဆင်ပေးထားတယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်တဲ့အခါ မပြီးဆုံးခင်မှာ အရာရာကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အကယ်၍များ မပြောကောင်းမဆိုကောင်းမထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်သွားခဲ့သည်ရှိသော် ညီမလေးအနေနဲ့ မှာသင့်မှာထိုက်တာတွေကို ခုတ်တည်းက မှာပါ။ ပြောပါလို့ ဆိုချင်ပါတယ်။ ညီမလေး...အစ်ကိုဆရာတို့ကိုဘာများမှာထားချင်သလဲ။ ပရိသတ်ကြီးကိုကော ဘာမှာချင်သလဲ။ ပြောချင်သလဲ - လုပ်ပါ”

ယက္ခမကြီးကပြောရင်းကသူ့လက်ထဲမှပိုက်ကရီဖုန်းကိုစောနန်းထွေးလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ချစ်ပရိသတ်ကြီးကို သမီးလေးစားပါတယ်။ ချစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ချစ်ပရိသတ်ကြီးတွေအတွက်ကျေးဇူးတုန့်ပြန်တဲ့အနေနဲ့ ဒီသက်စွန့်ဆံဖျားပြကွက်ကို ရွေးချယ် တင်ဆက်မိပါတယ်။ အန္တရာယ်အလွန်ကြီးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - အလွန်ကြည့်ရခဲပြီး အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ပြကွက်မို့ပါ။

ဒီပြကွက်အဆင်ပြေချောမွေ့အောင်ဆုတောင်းပေးကြပါ။ အကယ်၍ တစ်ခုခုများဖြစ်သွားခဲ့သည်ရှိသော် သမီးအတွက် သွားလမ်း လာလမ်းသာအောင် သမီးအတွက်ရည်စူးပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်လေးတွေ ပြုလုပ်လို့

ဆုတောင်း ပေးကြလိမ့်မယ်လို့လည်း ယုံကြည်ပါတယ်။ အား လည်းတိုးပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကဲ - စလိုရပါပြီ - အစ်ကိုဆရာ”

စောနန်းထွေးက သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို အနောက်ဘက်ချပေးလိုက်တော့ ဂျီကာနှင့်ပိုကာက သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို အနောက်မှာ ကြိုးတုပ် ချည်နှောင်ထားလိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက် တီးဝိုင်းမှ တီးလုံးတွေက သံစဉ်တွေပြောင်းပြီး ချောက်ချားစရာအခြေအနေရောက်အောင် တွန်းပို့ တီးပေးနေသယောင်ခံစားရသည်။ စောနန်းထွေးက ခွေးခြေပုံလေးပေါ်ရပ်လျက် မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ဘာကို အာရုံပြု ဆုတောင်းနေသည်မသိ၊ ငြိမ်သက်လို့နေသည်။ ယက္ခကြီးကအနီး ချဉ်းကပ်သွားပြီး ခွေးခြေပုံလေးကို ဆတ်ခနဲသူ့ ညာခြေနှင့် ကန်လိုက်သည့်အခိုက် စောနန်းထွေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီး ခုံပေါ်မှ ပြတ်ကျသွားပြီး လေထဲမှာ။ သူ့လည်ပင်းကကြိုးကွင်းကသူ့လည်ပင်းကိုချည်တုပ်ဆွဲထားလျက် နှင့် လှုပ်ယမ်းလျက် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“အမယ်လေးတော်”

“အမလေး”

အမေနှင့်ညီမလေးတို့ထံမှထိတ်လန့်ရွှေ့တံသံနှင့်အတူအနီးရှိအရာကို သိုင်းဖက်ကာ မကြည့်ရဲသဖြင့် သူတို့မျက်နှာများကို အစေ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝှေ့ ဖွက်ထားနေလိုက်တာ အလှအယက်နှင့်။

ကျွပ်လည်း ဖြုန်းခနဲမို့ ကြောင်ကြည့်နေရာမှ မျက်လုံးစုံမှိတ် လိုက်မိသည်။ ခဏပါ။ ကြည့်ချင်စိတ်ကိုတားဆီးမရ။ စောနန်းထွေး၏မျက်နှာအနေအထားကို လှမ်းအကြည့်မှာ ဂျီကာနှင့် ပိုကာက ရှုံ့မဲ့ ရှုံ့ ရှပ်မျက်ဆင်းမျက် ဖြစ်နေသည့် စောနန်းထွေး၏ မျက်နှာကို ပရိသတ်ကို မမြင်စေလို၍ အိတ်အနီကြီးကို ဦးခေါင်းမှာ ဖွပ်ပေးနေသည်။ ခဏကြာတော့ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော စောနန်းထွေးခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကြိုးငြိမ်သက်လို့သွားသည်။

ယက္ခဝယ်က အပြေးကလေးရောက်ရှိလာပြီး သူ့လက်ထဲမှာ တစ်ခုနှင့် စောနန်းထွေး ဦးခေါင်းအထက်ဆီမှ ကြိုးကို ခုတ်ပိုင်းဖြတ်ချသည်။ ဂျီကာနှင့် ပိုကာက စောနန်းထွေးကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်ကို ပင့်မ ထိန်းဖွဲ့ယူသည်။ ပြီးတော့ စင်မြင့်ပေါ်ယူဆောင်သွားကြသည်။

စင်ပေါ်မှာ သစ်သားအခေါင်းတစ်လုံးအသင့်ရှိနေသည်။ စောနန်းထွေး
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အခေါင်းဘေး သစ်သားခုံပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်ကြ
သည်။ ယကူညီနောင်တို့ စင်ပေါ်တက်လိုက်သွားပြီး -

“လေးစားချစ်ခင်ရသော ချစ်ပရိသတ်ကြီးကို အခုလို သည်းထိတ်ရင်ဖို
စရာကောင်းတဲ့ ပြကွက်ကို တင်ဆက်ပြသမိတာကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေး
ကြပါလို့ တောင်းပန်စကားဆိုပါရစေ။ ဒီပညာရပ်တွေဟာ ကမ္ဘာမှာ မြန်မာ
ဟေ့လို ဟစ်ကြွေးနိုင်လောက်တဲ့ ဆရာ ဆရာကြီးများရဲ့ ပညာအမွေထဲက
တစ်ခုပါ။ ဒီပညာရပ်ကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ဆက်လက်ပြသသွားပါမယ်”

“အခု - သမီးလေး - အဲ - ညီမလေး စောနန်းထွေးတစ်ယောက်ကို စိတ်
မကောင်းကြီးစွာနဲ့ တာဝန်အရ ကြီးပေးလို့ သတ်ခံမိပါပြီ။ ကြီးဒဏ်ကြောင့်
သေသွားလောက်ပါပြီ။ အသက် ပိညာဉ်မဲ့သွားလောက်ပါပြီ။ ဟုတ်မဟုတ်
သေချာဖို့ မသေချာဖို့ ဆိုတာ သိဖို့အတွက် ပရိသတ်ထဲမှာ ဆရာဝန်တွေ
ရောက်ရှိလို့နေမှာပါ။ ပင့်လည်းပင့်ဖိတ်ထားပြီးသားပါ။ ဒီဗြို့နယ်အဆင့်က
ဆရာဝန်ကြီးတွေပို့ ပရိသတ်ကြီးအလည်းပဲ ကောင်းကောင်း သိကြမှာပါ”

“ဆရာဝန်ကြီးများစင်စရာ၊ အခု စင်ပေါ်ရောက်ရှိနေပြီးဖြစ်တဲ့ ညီမလေး
ရဲ့အသက်ပိညာဉ်မရှိဖို့ကို ပရိသတ်ကြီးရှေ့မှောက်မှာ စမ်းသပ် စစ်ဆေး
ပေးစေချင်ပါတယ်။ စင်ပေါ်တက်ရောက်ပြီး စစ်ဆေးပေးပါရန် လေးစား
စွာ ပန်ကြားအကူအညီတောင်းခံအပ်ပါတယ်”

ဆရာဝန်ဆိုသူတွေ သုံးလေးယောက်စင်ပေါ်တက်သွားသည်။ အမေ
နှင့် ညီမလေးတို့ နှစ်ဦးသားလည်း တအံ့တဩနှင့် စိတ်မကောင်းကြီးစွာ
ဖြင့် ပြကွက်ကို ဆက်လက်ကြည့်နေရသည်။ သူတို့မျက်နှာအမူအရာက
စောနန်းထွေးအပေါ်စိုးရိမ်စိတ်နှင့်စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြစ်နေပုံမှာအထိတ်
သားပေါ်လွင်နေသည်။

ဆရာဝန်ကြီးများ စစ်ဆေးချက်အရ အသက်ပိညာဉ်မရှိတော့၊ သေပြီ
ဆိုတော့ အမေနှင့် ညီမလေးမှာ မျက်ရည်များပင်ပဲလျက်...

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ဟယ်”
အမေအသံက ဝိုသ် စွက်နေသည်။ ညီမလေးက ဝိုတောင်နေပြီ။

“အိုး... ဒီသားအဓိကတော့ စံပါပဲ။ မျက်လှည့်ပါဆိုမှ”
အမေအသံက နှစ်သိမ့်ပေးသံ၊ သို့သော် အသံက အားမပြောနေသည်တို့
သတိထားမိသည်။ အမေကိုယ်တိုင်ပင် ဝိုရိပ်စိတ်တွေ၊ သနားစိတ်တွေ ဝင်
နေမှာ သေချာသည်။

ဆရာဝန်ကြီးများ စစ်ဆေးပြီး စင်ပေါ်မှ ဆင်းလာတော့ ပရိသတ်များ
ထဲမှ သတ္တိကောင်းသူ(၆)ယောက်ကို ခေါ်သည်။ စင်ပေါ်တက်ခိုင်းသည်။
သေသူကို အခေါင်းထဲမထည့်သွင်းခိုင်းပြီး အစိုးရုံးက သံနှင့်ပတ်လည်ရိုက်
ခိုင်းသည်။ အားမရသေးဟုဆိုကာ သွပ်နန်းကြီးတွေနှင့် အခေါင်းကို ရစ်ပတ်
ချည်တုပ်ခိုင်းသည်။

ပြီးလျှင် စင်အောက် မချလာပြီး မြေတွင်းကြီးပေါ်က ဇံလေးထောင့်
သေတ္တာပုံကြီးကို ဖယ်သည်။ အခေါင်းကို မြေတွင်းကြီးထဲသို့ ကြိုးချည်များ
ဖြင့်သိုင်းကာ ချသည်။

အားမရသေးဟုဆိုကာ ရေနံဆီပုံးကြီးများပင်မလာခါ မြေတွင်းထဲ
မလာင်းထည့်သည်။ ပြီးတော့ မီးရှို့တော့ အမေမှာ မနေနိုင်တော့။

“ဟဲ့ - ရက်စက်လှချည်လားကွယ်။ ကြည့်စမ်း - ကြီးဆွဲချသတ်လို့
အားမရသေးဘူး၊ မြေတွင်းထဲထည့် မီးရှို့နေပြန်ပြီ။ တာဝန်ရှိသူတွေ - ဘာ
လုပ်နေကြတာတုံး၊ တားမလှသူမရှိဘာမရှိ...”

“ဟာ - အမြင့်ရယ် - ဘယ်နှယ်မင်း - သတိလေးများထားပါဦး - ဒါ
မျက်လှည့်ပွဲပြနေတာလေ - လူပုံအလယ်မှာ ပြနေတဲ့ပွဲလေး၊ သူတို့ပညာ
သူတို့ မပိုင်ရင် ဘယ် - ဒီလိုတစ်ဗြို့ပြီး တစ်ဗြို့လိုက်လံပြပါမလဲကွယ်”

“အိုး... ဒါက”
“ဒါကမလုပ်နဲ့ ဗြို့တွေ ဗြို့တွေလိုက်ပြခိုပြီးမှ ဒီရောက်လာတာ ဘာမျှ
မဖြစ်ဘူး၊ မင်းအသာဆက်ကြည့်၊ သား - မင်းအမေကြည့်ပြောပါဦး၊ ဟား -
ဟား - ဟား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အမေရဲ့... မျက်လှည့်ပွဲဆိုတာ သည်းထိတ်ရင်ဖိုစိတ်
ဖြေဖျော်မှုတစ်ခုပဲ၊ ပညာရပ်တစ်ခုပဲ၊ လူတွေကို သူတို့သင်ထား၊ တတ်ထား
တဲ့ပညာနဲ့ လိမ်ပြ တာ၊ ညာပြတာ၊ ဒါကို ပရိသတ်က လိမ်မှန်းညာမှန်း
မသိရအောင်စွမ်းတာ အမေရဲ့ အဲဒါ သူတို့ရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
ပညာတဲ့”

“အဲဒါ...လူက လက်တောက်လောက်ရှိသေး နင့်-အဲဒီစကားတွေ ဘယ်သူ သင်ပေးတာလဲ-ဟင်”

“ဦးကျော်”

“ဘာ-ဦးကျော်-အဲဒါ...”

အမေက ဒါပဲပြောရင်း နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ မြေတွင်းကြီးထဲ မြေဖိုနေပြီး၊ ဖုတ်သိမ်းပြကွက်က ကြီးပေးသတ်၊ အလောင်းကိုအခေါင်းသွင်း။ မီးမြှိုက်ခံရသည့် စောနန်းတွေတစ်ယောက် ဆံပင်ဖားလျားနှင့် မြေတွင်းကြီးထဲမှ ထွက်လာကာ အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။

ပွဲပြီးလို့အိမ်အပြန် တစ်လမ်းလုံး နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် အမေဘာတွေ စဉ်းစားတွေးတော့လာသည်မသိ။

ကျုပ်စိတ်ထဲမှာလည်း မြေတွင်း သုံးတွင်း၊ လင်းတစ်ကောင်နှင့် ယက္ခညီနောင်၊ သူတို့ပုံရိပ်တွေနှင့်ပြကွက်တွေကို စဉ်းစားတွေးတော့ကြည့်ရင်း အိမ်သို့သာပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ အတွေးပုံရိပ်တွေထဲအချိတ်အဆက်က မသိ။ မျက်လှည့်ပညာကို ကျုပ်ဉာဏ်မမီသေး။ စိတ်အဟာရချော်ဖြေမှုပညာရပ်၏ နက်နဲဆန်းပြားမှုကို...။

⇒ ခန်းတွင်းဦး(ခရုမြိုင်)

စာမူများပေးပို့လိုပါက

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်း

အမှတ် (၅၀၈/၅၁၂)၊ (၂/၈)၊ ပထမထပ်

ကျန်သည်လမ်းနှင့် ထိပ်တမ်းသာလမ်းထောင့်

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဝမ်းနည်းမှတ်တမ်း

ကဗျာဆရာ/ စာရေးဆရာ

အောင်သာဦး

အသက် (၆၈) နှစ်

ဆရာအောင်သာဦး(မင်းရဲမင်းထင်)သည် အခန်းအမှတ်(၄၀၂)၊ တိုက်(၂၆)၊ ၇လမ်း(B) ယုဇနဥယျာဉ်ရှိ ဦးတော်၊ အင်္ဂလိပ်ကမ်းညီနယ်နေအိမ်တွင် ၂၀-၁၂-၂၀၁၁(အင်္ဂါနေ့)ညနေ ၆ နာရီ၌ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားပါ၍ မိသားစုနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းနည်းရပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

သတ်မှတ်

စာတည်းရုံးချုပ်

မင်းသူရိန်

ထောင်ဘုတ်ရိုး

အပြင်ဘက်တွင်ရှိသောနေထိုင်မှု
မိုးသက်လေနှင့်အတူ မိုးခွံ

ကလေးများသည်
ကျွန်တော်ရဲ့ခန်း
အတွင်းသို့
တူးဖွားဖွားဝင်ရောက်
ပတ်ဖြစ်နေကြသည်။

မိုးသက်လေအားနှင့် မိုးခွံကလေးများ
ရောထွေးပတ်ဖြစ်ခြင်းခံနေရသဖြင့် ကျွန်တော်
ကိုယ်မှာလည်းအေးမြ၍ လန်းဆန်း နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကြိုးတိုက်ကိုတာဝန်ခံရသော တောင်မှူ
တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ကြိုးတိုက်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသော
သေဇက်အမိန့်ကျသုကြီးသမားတို့၏ စားစရာ၊ ဝတ်စရာ၊ ကျန်းမာစရာ၊
ဓာပမ္မာယူ၊ အချိန်မှန်စေရန်၊ လမ်းလျှောက်ပေးခြင်းမှအစ အယူဝါဒ
သည် အထိ ကျွန်တော်တာဝန်များဖြစ်ကြပါသည်။

ကြိုးတိုက်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသူများသည် အပြင်လောက
တွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့်... လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်လာခဲ့ကြသူများ
သာ ဖြစ်ကြသည်။

ကြိုးတိုက်အခန်း နံပါတ်(၉)

ပြန်လည်သွားရန်အတွက်
သွားရန်အတွက်ပြန်လည်သွားရန်
သွားရန်အတွက်ပြန်လည်သွားရန်

လူအမျိုးမျိုး၊ စိတ်အထွေထွေဖြစ်၍... ကျွန်းလွန်ခဲ့ကြသော ပြစ်မှုအကြောင်းအရာခြင်းကလည်း မတူညီကြပေ။ ကြီးစင်ပေါ်ရောက်သည့်အချိန်ထိ မာကြာခက်ထန်နေသူများရှိသကဲ့သို့ ကြီးတိုက်ထဲရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ စိတ်လျော့နည်းခွေသွားသူများလည်းရှိ၏။

ကြီးတိုက်အတွင်းရှိ ကြီးသမားများနှင့် နိစ္စဓူဝ တွေ့ဆုံဆက်ဆံနေရသော ကျွန်တော်အဖို့... ရံဖန်ရံခါ စိတ်နှလုံးကြည်လင်ခဲ့ရသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ စိတ်မချမ်းသာရသောအဖြစ်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရတတ်ပါသည်။

သို့သော်ကျွန်တော်၏တာဝန်မှာသူတို့စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက်အမြဲပင်လိုက်လျောကူညီဆောင်ရွက်စောင့်ရှောက်နေရန်ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သည် သေရမည့်ရက်ကို လက်ချိုး၍ ရေတွက်စောင့်စားနေသူများ ဖြစ်သောကြောင့်ပါတည်း။

ကြီးတိုက်အတွင်း ရောက်နေသူများအတွက် အဓိက မျှော်လင့်ချက်မှာ အယူခံပင်ဖြစ်ပါသည်။ အယူခံသည် ကြီးသမားများအတွက် ခံသရောရင်ရေးဖြစ်၏။

အယူခံနိုင်လျှင်ကွင်းလုံးကျွတ်လည်းလွတ်နိုင်၏။ သေဒဏ်မှလွတ်ပြီး ထောင်ဒဏ်တစ်သက်လည်းကျနိုင်၏။ ထောင်ဒဏ်ကို လျော့လာ၍လည်း ကျနိုင်ပေသည်။

ကြီးမိန့်ကျသူများအတွက် အယူခံသည် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ကြီးသမားအယူခံသည် ထောင်သို့ရောက်သည့်နေ့မှ (-)ရက်အတွင်း တရားလွှတ်တော်သို့တင်ရသည်။

အကယ်၍ တရားလွှတ်တော်(ဟိုက်ကုတ်)မှ အယူခံပယ်လိုက်လျှင် တရားလွှတ်တော်ချုပ်(ဆူပရင်းကတ်)သို့ ထပ်မံတင်ရသည်။ တရားလွှတ်တော်ချုပ်မှ ပယ်ပြန်လျှင် သူတို့ဘဝအတွက် ရင်ခွန်ရသောအချိန်သို့ ရောက်ချေ၏။

နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်အနေဖြင့် အသနားခံစာအဆင့်သာရှိတော့သည်။ နောက်ဆုံး အသနားခံစာအဖြစ် နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးထံတင်သွင်းရသည်။

အသနားခံစာပါ အပယ်ခံရပြီဆိုလျှင် ...ကြီးသမားများအတွက် မျှော်လင့်ချက်ကျန်သည့်နည်းတူ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း စိတ်မချမ်းမသာဖြင့် ကြီးစင်ကိုပြင်ရပါတော့သည်။

ကာယကံရှင် ကြီးသမားသည် အယူခံကို ရင်တဖိုမိဖြင့် စောင့်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့က ရင်ထိတ်ထိတ်ဖြင့်မျှော်ရသည်။ အထူးသဖြင့် အယူခံရေးရသူအဖို့...ပို၍ရင်ခွန်နေရပါသည်။

ကြီးသမားတစ်ဦးအတွက် ရေးသားတင်သွင်းလိုက်သောအယူခံနိုင်၍ သေဒဏ်မှ လွတ်ကင်းသွားသောအခါတွင် အယူခံရေးသူအဖို့မှာလည်း ကာယကံရှင် ကြီးသမားနည်းတူဝမ်းသာရ၏။

အကယ်၍ အယူခံပယ်ခြင်း ခံရပြန်လျှင် ကာယကံရှင်ကဲ့သို့ပင် တွန့်တော့မှာလည်း စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ပို၍ဆိုးသည်မှာ အယူခံတင်ထားဆဲကာလ လပေါင်းများစွာ လက်ပွန်းတတီးရင်းရင်းနှီးနှီးပေါင်းသင်းခင်တွယ်နေမိသော ကြီးသမားများအတွက် မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင်အောင်ပင် စိတ်ဆင်းရဲကြေကွဲဝမ်းနည်းရပေသည်။

အယူခံရေးရသည်မှာ မလွယ်လှပါ။ အပြင်လောကမှ စာရေးဆရာများ လူကြိုက်များအောင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ခွဲ နှိမ့်စီကုံးရေးသကဲ့သို့ဖြစ်ပါသည်။

သေဒဏ်ပေးခံနေရသူ...ကြီးသမားသည် အဘယ်ကြောင့်မျှမှတ်ထားသောအပြစ်ဒဏ်မှာ ကင်းလွတ်ခွင့်ပြုသင့်ပါသည်ဆိုသောအချက်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မိမိရသနားစွာစိကာပတ်ကုံးရေးသားတင်ပြရပါသည်။

အယူခံ မရေးသားမီ သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းခံရသူ ကြီးသမားအား စီရင်ချက်ချခဲ့သောသက်ဆိုင်ရာစက်ရှင်တရားသူကြီးရုံးတော်မှစီရင်ချက်မိတ္တူ (Judgement)ကိုတောင်းခံရပါသည်။

အဆိုပါ စီရင်ချက်ကိုဖတ်၍ သေဒဏ်အမိန့်ချမှတ်ခြင်းခံရသူတွင် အပြစ်မရှိကြောင်းအချက်အလက်များကိုဖော်ပြ၍ရေးသားရပါသည်။

အချို့မိဘဆွေမျိုးအင်အားရှိ၍ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများကအပြစ်တွင် ရှေ့နေမှား၍အယူခံကြသည်။ ငွေကြေးမတတ်နိုင်သူ မိဘဆွေမျိုးအင်အားမရှိသူများအတွက်မှာမူ...ထောင်မှအယူခံပေးရပေသည်။

မိုးခွဲနည်းပါသော မိုးသက်လေပက်ဖြန်းသဖြင့် ကျွန်တော့်စိတ်မှာ လန်းဆန်းနေပါသည်။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ ဆေးပြင်းလိပ်မီးမိုးများသည် မိုးခွဲနည်းနှင့်လုံးဝထွေး၍ပြတင်းပေါက်မှထွက်ပြေးသွားကြသည်။

မိုးအေးအေးတွင် အယူခံရေးရန်အတွက် ကြီးသမားမောင်းမိုးမြစ်၊ စီရင်ချက်ကိုစိတ်ပါဝင်စားစွာဖတ်နေမိသည်။

“ဆရာ...ကြီးသမားအသစ်တစ်ယောက်ရောက်လာတယ်။ အခန်းစီစဉ်ပြီးလက်ခံဖို့...ထောင်မှူးကြီးကမှာလိုက်တယ်”

ဒုန်းခနဲ အလေးပြုသံနှင့်အတူ ထောင်ကြပ်မောင်ဘသန်းသည် ကျွန်တော့်စားပွဲရှေ့တွင် ခြေစုံရပ်၍သတင်းပို့လိုက်ပါသည်။

“ဟေ-အေး-အေး-ငါအခုကြီးတိုက်ထဲလိုက်ခဲ့မယ်။ မင်းသွားနှင့်”

ကျွန်တော်သည် ဖတ်လက်စစီရင်ချက်ကိုချ၍ ဦးထုပ်ကို ကောက်ဆောင်းကာ မိုးခွဲတွင် ကြီးတိုက်သို့ လိုက်သွားရပါသည်။

ကြီးသမားအသစ်သည်လိုက်ဖို့သူထောင်မှူးနှင့်ထောင်ကြပ်အုပ်များအလယ်တွင် ခပ်ကုပ်ကုပ်ပါလာ၏။

သူ့မျက်နှာမှာဖြူယောင်ဖြူသော ခြေစုံညှိုးနွမ်းနေပုံရသော်လည်းမျက်လုံးအုံ့မှာ စူးရှတောက်ပြောင်နေ၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းယောက်ျားပီသဟန်ရှိသော်လည်းအနည်းငယ်ပိန်သည်။

သေဒဏ်ပေးခံရခြင်းကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ပုံမရှိ။ လုပ်ရဲလျှင် ခံရသည်ဆိုသော ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာသို့မဟုတ် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်နှင့်တူ၏။

ကြီးတိုက်ရှေ့သို့ရောက်သည့်အချိန်ထိ မည်သူ့ကိုမျှမကြည့်။ မျက်နှာတိုခပ်စိုက်စိုက်ငုံကာ...ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာကြည့်နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကြီးသမားအသစ်ကို စေတနာအတိုင်းလိုက်ပြီး လွတ်နေသော အခန်းတစ်ခုကို သော့ဖွင့်၍ အထဲမှာ ရှာဖွေရှင်းလင်းစေလိုက်ပါသည်။

ဆက်လက်ထောင်ကြပ်တစ်ဦးအား ကြီးသမား၏ကိုယ်ကို ရှာဖွေခိုင်းရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထောင်အလုပ်တွင် ရှာဖွေခြင်းသည် လုံခြုံရေးအတွက်အရေးကြီးဆုံးတာဝန်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် ကြိုးသမားများနေသောအခန်းနှင့် သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်
တွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သေကြောင်းကြံနိုင်သော လက်နက်ပစ္စည်း၊ ဆေးဝါး၊
အဆိပ်စသည့်ပစ္စည်းများထောင်ဖောက်ထွက်ပြေးနိုင်သည့်လွှဲအစရှိသော
ကိရိယာများ ပါ-မပါကိုသေချာစေ့စပ်စွာရှာဖွေရသည်။

ထောင်ကြပ် လေး၊ ငါးယောက်သည် အခန်းတွင်းနှင့် ကြိုးသမားတစ်
ကိုယ်လုံး အနံ့ရှာဖွေပြီး၍ ဘာမျှမရှိကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထပ်မံ၍ သေချာအောင် ကြိုးသမား၏ကိုယ်ခန္ဓာ
နှင့် အခန်းတွင်းကိုပါ ရှာဖွေစစ်ဆေးပြီး ကျေနပ်မှ အခန်းထဲသို့ သွင်းလိုက်ပါ
သည်။

ကြိုးသမားအသစ်အတွက် ယူလာသော ဖျာ၊ အိပ်ရာခင်း၊ စောင်၊
ခေါင်းအုံး၊ ပန်းကန်ပြား၊ ရေခွက်၊ သောက်ရေအိုး၊ ဂန်ဖလား စသည်များကို
လည်း စစ်ဆေးပြီးမှ အခန်းထဲသို့ သွင်း၍...သော့ခတ်လိုက်ပါသည်။

ကြိုးသမားအသစ်အတွက် ဆောင်ရွက်ဖွယ်ရာများကို ပြုလုပ်ဆောင်
ရွက်ပြီး၍ ကြိုးတိုက်လူစာရင်း မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးရန်
လှန်လိုက်သည်။

ကြိုးသမားအမည်မောင်ထွန်းစိန်၊ တိုက်ခန်းနံပါတ်(၉)ဟူသောစာလုံး
များကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်ရင်မှာထိတ်ခနဲခုန်သွား၏။ ကျွန်
တော့် ပါးစပ်မှလည်း ဟာခနဲ အသံထွက်သွားမိသည်။

စောစောက မိုးသက်လေအေးနှင့်အတူ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေသော
ကျွန်တော့်စိတ်မှာလည်း လေးလံထိုင်းမှိုင်းသွားချေ၏။

ကျွန်တော်၏ပါးစပ်မှ လွတ်ခနဲထွက်သွားသော အာမေဍိတ်ကြောင့်
သံတံခါးကို သော့ခတ်နေသော ထောင်ကြပ်ကလေးသည် ရုတ်တရက်
လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ-ဆရာ” ဟုလှမ်း၍ မေးလိုက်ပါသည်။
ကျွန်တော်သည် ကြိုးသမားအသစ် မောင်ထွန်းစိန်ရိပ်မိသွားမည်ရှိ၍
စကားကို လှီးလွဲ၍ ပြောလိုက်ရသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ...ဒီအခန်းက မိုးမှ လုံရဲလားလို့ပါ”
“မိုးလုံပါတယ်ဆရာ-တခြားအခန်းတွေလည်း လူတွေပြည့်နေပြီ၊ ဒီ
အခန်းပဲ အားတော့တယ်”

“အေး-အေး-ဒါဖြင့်လည်း နေပါစေကွာ”
ကျွန်တော်သည် ကြိုးသမားအသစ်မောင်ထွန်းစိန် မရိပ်မိစေရန်
ကုန်ကြွေးမပျက် အခန်းကိုမော့၍ ကြည့်ရင်း ထောင်ကြပ်ကလေးအား ပြန်ပြော
လိုက်ရသည်။

ကြိုးသမားအသစ်အား လိုအပ်သောကိစ္စရှိလျှင် ကြိုးတိုက်တာဝန်ကျ
တောင်ကြပ်များအား ပြောပြနိုင်ကြောင်း၊ ညနေ ထောင်ပိတ်ခါနီးတွင်...
ကျွန်တော်လာခဲ့ဦးမည်အကြောင်း၊ စိတ်ကောင်းကောင်းထား၍ ရတနာ
သုံးပါးကိုမမေ့ဖို့အကြောင်း အာလာပသလ္လာပစကားများပြော၍ ကျွန်တော့်
ရုံးခန်းရှိရာသို့ပြန်လာခဲ့ရသည်။

ကြိုးတိုက်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာမှ မရှင်
မပျနှင့် ဘဝင်မကျန်နိုင်သေးချေ။ မိုးခွဲခွဲတွင် ကျွန်တော့်စိတ်အလျှင်သည်
မိုးသက်လေနှင့်အတူ လွင့်ပျော့နေမိသည်။

“အခန်းနံပါတ်(၉)...အခန်းနံပါတ်(၉)...”

ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုလာခဲ့မိသည်။ ကျွန်တော့်
စိတ်က စွဲလန်းနေ၍ပဲလား။ တိုက်ဆိုင်သည်ဟုပဲ ပြောရမလားမသိပါ။ ကျွန်
တော်မှတ်မိသရွေ့ ကြိုးတိုက်အခန်း နံပါတ်(၉)သို့ ရောက်လာကြသော
ကြိုးသမားများသည် ကြိုးစင်ပေါ်သို့ တက်ကြရသည်သာများပါ၏။

ယနေ့ ရောက်လာခဲ့သောကြီးသမားအသစ် မောင်ထွန်းစိန်၏ ကံ ကြမ္မာကို ကျွန်တော် ကြိုတင်မပြောဘဲ သေးသော်လည်း ကျွန်တော်ရင်မှာ တော့ ခုန်နေမိပါ၏။

ကြီးသမားအသစ် မောင်ထွန်းစိန်အတွက် အယူခံရေးရန် တာဝန်တစ် ခု ကျွန်တော်မှာတိုးလာပြန်၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မောင်ထွန်း စိန်အတွက် အယူခံရေးရန် ပို၍ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။

အခန်းနံပါတ်(၉)နှင့် ဆုံနေသော မောင်ထွန်းစိန်၏ အယူခံကို နိုင်စေ လိုသောဆန္ဒ ကျွန်တော်မှာ အတော်ပြင်းပြနေ၏။ အကယ်၍ မောင်ထွန်း စိန်အတွက် ကျွန်တော်ရေးလိုက်သောအယူခံမှာ အနိုင်ရ၍ မောင်ထွန်းစိန် သာသေဒဏ်မှ လွတ်ကင်းခွင့်ရပါမူ တကယ်သေရမည့် မောင်ထွန်းစိန် ထက်များ ကျွန်တော်က ပို၍ ဝမ်းသာမိလေမည်လားမသိပါ။

ကျွန်တော်ရင်မှာ လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်နေမိသော အခန်းနံပါတ် (၉) အတွက် အစွဲအလန်းတစ်ခုမှာလည်း ရှင်းလင်းပျောက်ကွယ်သွားပေလိမ့် မည်။

ကြီးသမားများအတွက် အယူခံရေးရသည့် ထုံးစံအတိုင်း သက်ဆိုင်ရာ ခရိုင်စက်ရှင်တရားသူကြီး ရုံးတော်သို့ မောင်ထွန်းစိန်၏ အမှု စီရင်ချက်ကို အမြန်ဆုံးလွှဲပေးတောင်းလိုက်ပါသည်။

ဟံသာဝတီခရိုင် စက်ရှင်တရားသူကြီး ရုံးတော်မှ မောင်ထွန်းစိန်၏ အမှုစီရင်ချက်(Judgement)ကိုရက်ပိုင်းအတွင်း ဂရုတစိုက်ပြန်လည်ဖော် ပို့လိုက်ပါသည်။

“ဒီနှစ်... ခြံထွက်အသီးအနှံတွေ
ထူးပြီးရှိတော့...
အထက်ကိုပြောပြီး
မင်္ဂလာဆောင်စာပေါ့...။
စိတ်အေးအေးသေးသေးပါ။
ကဲ-ကျွမ်းပြီလား”

ကျွန်တော်သည် မောင်ထွန်းစိန်၏ အမှုအတွက် ခရိုင်စက်ရှင် တရားသူ ကြီး ရုံးတော်မှ ဖောက်ဖျက်သော အမှုစီရင်ချက်ကို စာမပွဲပေါ်တွင် ရ၍ စိတ်ပျံ ဝင်စားစွာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန်ဖတ်နေမိသည်။

ဝတ္ထုဆန်ဆန် စိတ်ဝင်စားစွာ၊ ရင်နှင့်စွယ်ကောင်းသည့် အမှုစီရင် ချက်ထဲမှ အယူခံရေးရာတွင် အရေးကြီးသော အချက်များကို လိုင်းထား၍ မှတ်ရသည်။

အကောင်းဆုံး အယူခံတစ်စောင်ဖြစ်ရန်လည်း အတော်တော်မှ အကွက် ဓနအောင် လေ့လာရသည်။ ဖတ်နေရင်းကပင် အယူခံရေးမည့် အစီအစဉ် ကိုလည်း စိတ်ကူးရသေးသည်။

မောင်ထွန်းစိန်၏ အမှုစီရင်ချက်ကို ဖတ်နေရင်း၊ ဖတ်နေရင်းပင် ကျွန် တော်မျက်စိရှေ့တွင် မောင်ထွန်းစိန်၏ အမှုအကြောင်း အဖြစ်အပျက်အတိ ယင်းကလေးမှာ ရှိရှိပြသကဲ့သို့ အသက်ဝင်ကာ မြင်ယောင်လာမိပေတော့ သည်။

ဟံသာဝတီခရိုင်၊ ခရမ်းမြို့၏ မြောက်ဌားဌားသို့ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လိုက်လျှင် စိမ်းညို ညို ဖြင့် အုပ်ဆိုင်းနေသော ဖလေးတောတန်းကိုမြင်တွေ့နိုင်၏။

ဖလေးတောတန်းသည် မိုးကနိမ်း၊ ပေါက်ကုန်း၊ ဖလေးရွာတို့မှ ပဲခူးတောတန်းအထိ ဆက်စပ်ပေါင်းယှက်သွားလေသည်။

ပေါက်ကုန်းရွာကလေးသည် ဖလေးတောတန်းကိုမီ၍ စိမ်းလန်းစိုပြေကာ မြေဩဇာကောင်းလှ၏။ ပိန်းနီပင်၊ သရက်ပင်၊ မရန်းပင်၊ တညင်းပင်၊ ကနစိုးပင်တို့များစွာဖြစ်ထွန်းသော ဒေသဖြစ်၏။

ယင်း ရွာသူ၊ ရွာသားတို့သည် ရာသီအလိုက် ခြံလုပ်ငန်းကိုလုပ်ကြသည့်အပြင် တစ်ဖက်မှ လယ်လုပ်ငန်းကိုလည်း မလစ်ဟင်းကြချေ။ ပေါက်ကုန်း ရွာသူရွာသားများအဖို့ ဝင်ငွေကောင်းမွန်၍ တစ်ရွာလုံးအေးချမ်းသာယာရှိကြပေသည်။

မောင်ထွန်းစိန်တို့ မိသားစုပိုင်သော ခြံမှာ ပေါက်ကုန်းရွာ၏ မြောက်ဘက်စွန်းတွင်ရှိ၏။ မောင်ထွန်းစိန်၏ မိဘများသည် ငယ်စဉ်ကပင် ခြံလုပ်ငန်းဖြင့် စိုက်ပျိုးအသက်မွေးလာကြသူများဖြစ်ကြ၏။

သားကြီး မောင်ထွန်းစိန်နှင့် သမီးငယ် စောခင်တို့မှာလည်း မိဘလက်ငုတ်ဖြစ်သော ခြံအလုပ်ကိုပင် မိခင်အိုနှင့်အတူ လက်ရေတစ်ပြင်တည်း လုပ်ကိုင်နေကြသည်။

မောင်ထွန်းစိန်နှင့် နမကလေးစောခင် အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ အရိပ် တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ...စောင့်ရှောက်နေ၏။ နမကလေးအား ချစ်သော်လည်း အရွယ်ရောက်လာသည့် အချိန်မှစ၍ မျက်နှာသာမပေးခဲ့ချေ။

စောခင်ကလည်း အစ်ကိုမောင်ထွန်းစိန်အား ချစ်သည်နှင့် အမှုကြောက်ရ၏။ အစ်ကိုမျက်ကွယ်တွင်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား မဟုတ်သည့် ကိစ္စကို မလုပ်ရဲပေ။

မောင်ထွန်းစိန်သည် ခြံထဲမှာ ပလောစီနီပင်များကို မြေတောင်မြှောက်၍ ပေါင်းသင်နေစဉ် ခြံဝမှ လူသံကြား၍ ခေါင်းမောကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ - စောခင်နဲ့ မြီတို့ပါလား။ နေတောင် အတော်စောင်းနေပြီ၊ နင်တို့ ဘယ်ကလာကြတာလဲ”

နမဖြစ်သူနှင့်အတူ သူချစ်သူမြီကိုပါ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မောင်ထွန်းစိန်သည် လက်ထဲမှပေါက်တူးကိုချ၍ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ တညင်းသီးနည်းနည်းခူးမလို့လာတာပါအစ်ကို၊ မြီက သူလည်းလိုက်မယ်ဆိုလို့ ခေါ်လာတာ။ ကဲ - မြီရေ - ညည်းအစ်ကိုနဲ့ စကားပြောနေကြဦး၊ ငါတညင်းသီးခူးလိုက်ဦးမယ်”

စောခင်သည် အလိုက်သိစွာဖြင့် မြီအား ထားခဲ့ပြီး တညင်းသီးခူးရန် ခြံထဲသို့ ဝင်သွား၏။

“ကဲ - ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာများအကြောင်းထူးလို့လဲ မြီရယ်”

မောင်ထွန်းစိန်သည် မျက်နှာခပ်ညှိုးညှိုးဖြစ်နေသော ချစ်သူအား အကဲခတ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုထွန်းကို ပြောစရာရှိလို့၊ ကျွန်မ မနက်ကလယ်ထဲကပြန်လာတော့ ရွာထိပ်နားမှာ ကိုကျော်နဲ့တွေ့တယ်။ ကျွန်မလာနေတာမြင်လို့ စောင့်နေတာနဲ့ တူတယ်”

“အောင်မာ - ဒီကောင် နင့်ကိုဘာပြောသေးလဲ၊ ဟင် - ဒီကောင်တော်တော်လူပဲ၊ ဝကဲ့ကောင်”

မောင်ထွန်းစိန်သည် မောင်ကျော်ဆိုသောအသံကိုကြားလိုက်သည်
နှင့် ဒေါလ္လာကာမြရီအားမေးလိုက်သည်။

“ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ...သူ့ယူဖို့ပြောတယ်။ ကျွန်မလည်း အစ်ကိုထွန်းနဲ့
ယူတော့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်”

“ဒီကောင်ဟာ... သက်သက်နောက်ယုက်နေတာပဲ။ နင်နဲ့ ငါ့အ
ကြောင်းကိုလည်း သိသားနဲ့ ခဏ-ခဏဝင်ဝင်ရှုပ်တယ်။ ဒီကောင်သတိ
ထားနော်”

“ဟုတ်တယ်-အစ်ကိုထွန်းကျွန်မလည်း သူနဲ့ မတွေ့အောင်ရှောင်တာ
ပဲ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မြန်မြန်လက်ထပ်ကြပါစို့အစ်ကိုထွန်းရယ်။ ခုလို
နေရတာ အန္တရာယ်များလှတယ်။ ကျွန်မလည်း အစ်ကိုထွန်းနဲ့ အတူတူနေ
ချင်လှပါပြီ”

မြရီသည် ထွန်းစိန်၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း တောင်းပန်သံကလေး
ဖြင့်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်မြရီရယ်...ငါလည်း နင်နဲ့အတူတူနေချင်လှပါပြီ။ ဒါပေ-
မဲ့...ငွေကလေး၊ ဘာကလေး စုမိအောင်စောင့်နေတာပါဟာ။ ဒီနှစ်... မြ
ထွက်အသီးအနှံတွေရောင်းပြီးချိန်တော့ အမေတို့ကိုပြောပြီး မင်္ဂလာဆောင်
တာမို့...။ စိတ်အေးအေးသာနေပါ။ ကဲ-ကျေနပ်ပြီလား”

မောင်ထွန်းစိန်သည်မြရီ၏မေးခွေကလေးကိုလက်နှင့် ဆွဲကာမျက်နှာ
ကလေးကို ခပ်မော့မော့ထားပြီး ချော့လိုက်၏။

မြရီသည် ထွန်းစိန်၏မျက်နှာကို ပြုံး၍ကြည့်နေရာမှ ရှက်ကုံးရှက်ကန်း
ဖြစ်ကာ ခေါင်းကို ပြန်ငုံသွား၏။

“ကဲ-မြရီရေ-ပြန်ကြစို့ဟေ့”

စောခင်သည် တည်းခိုင်များကို ကိုင်၍လာရင်း အထောက်အကူ
အသံပြုလိုက်သည်။

“ဟော-စောခင်တောင် ပြန်လာပြီ။ ကျွန်မတို့ပြန်တော့မယ်။ အစ်ကို
ထွန်းကော မပြန်သေးဘူးလား”

မြရီသည် စောခင်၏အသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ထွန်းစိန်၏ အနီးမှ
ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ပြန်နှင့်ကြပါ။ ငါ-ဒီမြောင်းကလေး လက်စသတ်လိုက်ဦးမယ်”

စောခင်သည် အစ်ကိုနှင့် ယောက်မလောင်းမြရီတို့ကို ပြုံးစရာစရာ
မျက်နှာထားဖြင့်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အစ်ကိုကျွန်မတို့ပြန်နှင့်မယ်ဟုပြော၍
မြရီနှင့်အတူ ထွက်သွားကြလေသည်။

မောင်ထွန်းစိန်သည် နှစ်ယောက်တွဲ၍ ထွက်သွားကြသော ချစ်သူမြရီ
နှင့် နမစောခင်တို့အား နောက်မှ မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မြရီသည် ပေါက်ကုန်းရွာကလေးတွင် ကွမ်းတောင်ကိုင်ဖြစ်၏။ ထွန်း
စိန်နှင့် မောင်ကျော်တို့သည်မြရီအား အပြိုင်ပိုးဖက်များ ဖြစ်ကြသည်။

မောင်ကျော်၏ မိဘများသည် မြပိုင်ရှင်များဖြစ်သည့်အပြင် တစ်ဖက်မှ
လယ်လုပ်ငန်းကလည်း ကောင်းမွန်သဖြင့် စီးပွားရေးအခြေအနေမှာ ထွန်း
စိန်ထက်သာ၏။

မောင်ကျော်၏ မိဘများသည် မြပိုင်ရှင်များဖြစ်သည့်အပြင် တစ်ဖက်မှ
လယ်လုပ်ငန်းလည်းကောင်းမွန်သဖြင့် စီးပွားရေးအခြေအနေမှာ ထွန်းစိန်
ထက်သာ၏။

မောင်ကျော်နှင့် ထွန်းစိန်တို့မှာ သက်တူရွယ်တူများဖြစ်ကြ၏။ ရုပ်ရည်ချင်းကလည်း မကွာခြားလှချေ။ ထွန်းစိန်အဖို့ မြီ မောင်ကျော်ဘက်သို့ စိတ်ယိုင်သွားမည်ကို တွေးမိလျှင် အိပ်၍မပျော်ခဲ့ရပေ။

မောင်ကျော်နှင့် ထွန်းစိန်တို့မှာ မတူသောအချက်တစ်ခုသာရှိ၏။ မောင်ကျော်သည် ဂိုက်ဆံရှိသားပီပီ သောက်စားပျော်ပါး၍သာ အချိန်ကုန်ပြီး အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရမလုပ်ခဲ့ချေ။

ထွန်းစိန်မှာမူ မိဘလက်ငုတ်ဖြစ်သော မြို့လုပ်ငန်းကို နေထွက်မှနေဝင်ကြီးကြီးစားစားလုပ်ကိုင်၏။ အသောက်အစားကင်း၍ ရိုးရိုးသားသားနေတတ်သူလည်းဖြစ်ပေသည်။

မောင်ကျော်သည် အပေါင်းအသင်းများနှင့် စုဝေးကာ သောက်စားကာ အမူးလွန်သောအခါတွင် ရမ်းတတ်သော ညာဉ်ကလေးရှိ၏။ ထွန်းစိန်သည် မောင်ကျော်အား မကြောက်သော်လည်း ဖက်ပြိုင်၍ ရန်မဖြစ်လိုသဖြင့် မောင်ကျော်မှူးသောအခါများတွင် ခပ်ရှောင်ရှောင်နေလေ့ရှိ၏။

မြီကို အကြောင်းပြု၍ မောင်ကျော်နှင့် မောင်ကျော်နှင့် ထွန်းစိန်တို့ သူငယ်ချင်းဘဝမှ ရည်းစားလုဖက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မောင်ကျော်နှင့် ထွန်းစိန်တို့၏မေတ္တာလွန်ပွဲတွင် ထွန်းစိန်မှာ မြီ၏အချစ်သရဖူကို ဆောင်းရသူဖြစ်၏။ မောင်ကျော်အဖို့ မကျေနပ်ဖြင့် အချစ်လွန်ပွဲတွင် ရှုံးခဲ့ရသူဖြစ်၍ အခွင့်သာတိုင်း မြီအား နောက်ယှက်ခဲ့ပေသည်။

မွန်းတည့်ချိန်ဖြစ်၍ နေပူရှိန်မှာ အမြင့်ဆုံးသို့ တက်နေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် တောတန်းကိုဖြတ်၍ တိုက်လာသော လေအေးကလေးမှာ အပူရှိန်ကို တအင်သက်သာစေ၏။

စောခင်သည် အစ်ကိုထွန်းစိန်၏အလစ်ကိုချောင်း၍ အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့၏။ ရွာထိပ်သို့အရောက်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မလုံမလဲဖြစ်ကာ တစ်ချက်လှည့်၍ အကဲခတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှတောတန်းဘက်သို့ ခပ်သွတ်သွက်လျှောက်သွားလေ၏။

အစ်ကိုဖြစ်သူက မျက်စိအောက်မှအပျောက်မခံဘဲ စောင့်ရှောက်ထားသော်လည်း အရွယ်ရောက်လာသောစောခင်သည် တစ်ရွာတည်းနေ မောင်တင်နှင့် လူငယ်သဘာဝတိတ်တခိုးချိန်း၍ တွေ့ကြသည်။

တောစပ်အနီး သင်္ကန်းပင်ကြီးအောက်တွင် မောင်တင်တစ်ယောက် စောခင်အလာကို လည်တမော့မော့ဖြင့် မျှော်နေရှာ၏။

“ဟော - စောခင် - အတော်မောလာပြီလား - ဟင်”

သင်္ကန်းပင်ကြီးအောက်မှ မောင်တင်သည် စောခင်အား မြင်လိုက်သည်နှင့် အားရဝမ်းသာ ဆီးကြိုလိုက်သည်။

မောင်တင်သည် စောခင်၏လက်ကလေးကို တယုတယဆွဲကာ သင်္ကန်းပင်ရိပ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ကိုတင်...ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

စောခင်သည် ခေါင်းမှတဘက်ကိုဖြုတ်၍ ချွေးသုတ်ရင်း မောင်တင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“အတော်ကြာနေပြီ စောခင်...ကိုတင်ဖြင့် စောခင်လာမှလာပါလား လို့ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ မျှော်လိုက်တာ”

“စောခင်လည်းစောစောကထဲကလာဖို့ပဲ။ အစ်ကိုထွန်းစိန်မလစ်သေးတာနဲ့ စောင့်နေရတာ။ အစ်ကိုသိသွားယင် စောခင်ကိုသတ်မှာ”

“အိုကွယ်...စောခင်ကလည်း ဒါလောက်ပူမနေပါနဲ့။ အခုလောက်ဆို ကိုထွန်းစိန် ခြံထဲရောက်နေပါပြီ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဘဝရှေ့ရေးကို တိုင်ပင်ရအောင် ခေါ်တာပါ”

“ဘာလဲ - မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ကိစ္စပဲ ပြောမလို့ မဟုတ်လား”

စောခင်က မောင်တင်အား မျက်စောင်းကလေးတစ်ချက် ထိုးပြီးမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် - စောခင် - ဒါကိစ္စပြောရမှာပဲ။ ကိုတင်တော့ မြန်မြန် မင်္ဂလာဆောင်ပြီး စောခင်နဲ့ အတူနေချင်လှပြီ”

မောင်တင်သည် စကားပြောရင်းပင် စောခင်၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို ရင်ခွင်ထဲသို့ တယုတယဆွဲယူပွေ့လိုက်လိုက်သည်။

“စောခင်ကလည်း အတူနေချင်တာပေါ့ ကိုတင်ရယ်။ ဒါပေမဲ့... အခုအချိန်မှာ အမေတို့ကိုလည်း ဖွင့်မပြောရဲသေးဘူး။ အစ်ကိုနဲ့မြရီတို့ ယူသွားကြပြီးယင် စောခင်တို့ကိစ္စကိုစဉ်တာပေါ့။ နည်းနည်းတော့ စောင့်ဦးပေါ့ ကိုတင်ရယ်”

“စောခင်က စောင့်ဆိုရင် စောင့်ပါ့မယ်ဗျာ။ ဟောဒီ - သင်္ကန်းပင်ကြီး ပွင့်သည်အထိ စောင့်ဆိုရင်လည်း စောင့်မှာပဲ”

“တော်ပါ - သူကတော့ကိုလွန်းတယ်”

စောခင်သည် မောင်တင်၏ ရင်အုံကို လက်သီးဆုပ်ကလေးဖြင့် ခပ်စွ ဖွတ်လိုက်သည်။

မောင်တင်နှင့် စောခင်တို့ ချစ်သူနှစ်ဦးသည် သင်္ကန်းပင်ရိပ်တွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ကြည်နူးရွှင်မြူးနေကြသည်။

ထိုအခိုက် မောင်ကျော်သည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ နောက်တွယ်ထား တန်းထဲမှ ရုတ်တရက်ဘွားခနဲထွက်လာ၏။

“အမယ်လေး - လန့်လိုက်တာတော် - ကိုကျော်ကြီး”

စောခင်သည် မောင်တင် ရင်ခွင်ထဲမှ လူးလဲထကာ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် အော်လိုက်သည်။

“ဪ...ငါ့ ဘယ်သူတွေ့များလဲလို့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုးကွ...သိပ် ဟန်ကျနေကြတယ်ထင်တယ်...ဟဲ့...ဟဲ့...”

မောင်ကျော်သည် စောခင်နှင့် မော်တင်တို့နှစ်ယောက်အား ကြည့်၍ ခနဲတုံ့တွဲလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နဲ့တွေ့တဲ့အကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့ ကိုကျော်ရော။ ကိုထွန်းစိန်သိသွားရင် ကျွန်တော်တို့တော့အကွ”

မောင်တင်သည် မောင်ကျော်အား မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် ခေယသတောင်းပန်စကားပြောလိုက်သည်။ စောခင်ကမူ ဘာမျှမပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့၍ နေသည်။

မောင်ကျော်သည် ရုတ်တရက်ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ အတော်ကြာရပ်၍စဉ်းစားနေသည်။ နောက်မှအကြံရလာဟန်ဖြင့်...မျက်နှာကိုချက်ချင်းပြင်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ အကြောင်းကို...ပြန်မပြောစေချင်ရင်...မင်းတို့ကလည်း ငါ့ကို ကူညီရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်တာဆိုရင် ကူညီပါမယ်ဗျာ။ ဘာလုပ်စေရမလဲသာ ပြောပါ”

“တခြား မဟုတ်ပါဘူးကွာ လွယ်ပါတယ်။ မနက်ဖြန် ဒီလို အချိန်မှာ မြရီကို ဒီသင်္ကန်းပင်ကြီးအောက်ခေါ်လာခဲ့ဖူး ငါကောင်းနည်းနည်းပြောစရာ ရှိလို့”

“ဗျာ”

မောင်တင်သည် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် စောခင်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အို - ဟင့်အင်း - မဖြစ်ဘူး - မဖြစ်ဘူး”

စောခင်သည် မောင်ကျော်အား မော့၍ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“မဖြစ်ရင်လည်း မင်းတို့သဘောပေါ့လေ။ ငါ့ကို မကူညီဘူးဆိုရင် ငါကလည်း မင်းတို့အကြောင်း ထွန်းစိန်ကိုသွားပြီး ပြောလိုက်ရုံပေါ့”

“ဟာ - ကိုကျော်ရာ - အဲဒီလိုတော့ မပြောလိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ တခြားဟာ တစ်ခုခုခိုင်းပါ။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပေးပါမယ်”

မောင်တင်သည် မောင်ကျော်အား ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်လိုက်ရှာသည်။ စောခင်ကမူ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့၍ တရံရှုံ့ငိုနေလေသည်။

“လွယ်လွယ်ကလေးပါကွာ။ စောခင်ခေါ်ရင်...၊ မြရီက လိုက်ပါတယ်။ ငါသူနဲ့အရေးကြီးတဲ့စကားကလေးပြောပြီး ချက်ချင်းပြန်လွှတ်မှာပါ။ မင်းတို့လည်း ငါနဲ့အတူရှိနေမှာပဲ။ ဘယ်နယ်လဲဟေ့ - စောခင်ခေါ် ခဲ့မယ် မဟုတ်လား”

မောင်တင်နှင့် စောခင်တို့သည် မောင်ကျော်၏ အကြပ်ကိုင်မှုကြောင့် အတန်ကြာ ငြိမ်သွားကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မတတ်သာတော့သဖြင့်...စောခင်က မောင်ကျော်အား ခေါင်းညိတ်၍ပြလိုက်သည်။

“အေး - ဒါမှပေါ့ကွာ...၊ တစ်ယောက်တစ်လှည့် အပေးအယူဆိုတာ ရှိမှာပေါ့။ ကဲ - မနက်ဖြန်သာ မင်းတို့ကတိအတိုင်း တည်ပါစေ။ မင်းတို့တို့လည်း ဘယ်သူမှ မသိစေရဘူး”

စောခင်သည် ပရုံးပေါ်မှတစ်ဘက်ကလေးကို ခေါင်းပေါ်တင်လိုက်ပြီး တဘက်ခြေင့်မျက်ရည်ကိုသုတ်ရင်း ရွာဘက်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

မောင်တင်လည်း စောခင်နောက် မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်၍ သွားရလေတော့သည်။

မောင်ကျော်ကမူစောခင်နှင့်မောင်တင်တို့အား နောက်မှလိုက်ကြည့်ပြီး သူ့အတွေးနှင့်သူပြုံး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ဝိုးလင်းချိန်မှစ၍ စောခင်သည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေ၏။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ အစ်ကိုဖြစ်သူ ထွန်းစိန်၏မျက်နှာကိုလည်း ရဲရဲမကြည့်ဝံ့ချေ။

နေ့လယ်ပိုင်း ထွန်းစိန်ထမင်းစားပြီး၍ ခြံထဲသို့ပြန်သွားမှ စောခင်အဖို့ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ စောခင်သည် ထွန်းစိန်ခြံထဲသို့ ပြန်ထွက်သွားသည်နှင့် မြရီတို့အိမ်ဘက်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

“မြရီရေ...ငါနဲ့တောတန်းဘက် ခဏလိုက်ခဲ့စမ်းပါအေ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲအေ - စောခင်ရဲ့ - နေကမူနဲ့...”

“အို...အေ...လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

မြရီသည် စောခင်အား ညီမအရင်းကဲ့သို့ ချစ်သည့်အပြင် မကြာခင်ယောက်မဖော်ရမည့်သူဖြစ်၍ ဘာမျှထပ်မမေးတော့ဘဲ လိုက်လာခဲ့သည်။

ရွာမှထွက်၍ တောစပ်မှ သက်န်းပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်သည်နှင့်
မောင်တင်နှင့်အတူ ထိုင်နေကြသော မောင်ကျော်အား တွေ့လိုက်ရသည်။

မြရီသည်...မောင်ကျော်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ဟင်ခနဲအော်လိုက်ကာ
ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။

“စောခင် - ညည်း - ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

မြရီသည် စိတ်ဆိုးလွန်း၍ အသံများတုန်ကာ စောခင်အား လှည့်၍မေး
လိုက်သည်။ စောခင်သည် မြရီအား ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ မောင်တင်
ထံသို့ ပြေးသွားကာ - မောင်တင်ကိုဖက်၍ ငိုချလိုက်၏။

“မြရီ - နင့်ကိုငါစကားနည်းနည်းပြောချင်လို့ပါ။ မကြာပါဘူး။ ဓနာလေး
ငါ”

မောင်ကျော်သည် မြရီအနားသို့ကပ်လာပြီး မျက်နှာချိုသွေး၍ပြော
လိုက်သည်။

“အို - ပြောစရာမလိုဘူး။ တော်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘာစကားမှပြောစရာမရှိဘူး။
စောခင် - လာ - ပြန်မယ်”

မြရီသည် မျက်နှာများနီလာကာ ဒေါသဖြင့် စောခင်အားလှမ်းခေါ်လိုက်
သည်။

“ကဲ - မောင်တင်နဲ့ စောခင် မင်းတို့နှစ်ယောက် ဟိုဘက်ကို ဓနာသွား
နေကြ။ ငါ - မြရီနဲ့ စကားနည်းနည်းပြောပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်”

မောင်တင်နှင့် စောခင်သည် မောင်ကျော်၏အမိန့်ကို မလွန်ဆန်မှီဘဲ
တောစပ်ဘက်သို့ ထွက်သွားကြသည်။

မြရီသည် စောခင်အား စိတ်ဆိုး၍တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေ
၏။

“ကဲ - စောခင် - ညည်းမလိုက်ချင်နဲ့ - ငါပြန်မယ်”

မြရီသည် ပြောပြောဆိုဆိုရွာဘက်သို့ပြန်ရန် လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ - မြရီ...ဒါလောက်လည်း စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဟာ။ နင်ပြန်သွားရင်
ထွန်းစိန်ကိုခေါ်ပြီး စောခင်တို့ကိုပြလိုက်ရုံပေါ့”

မြရီသည် ပြန်ရန်လှည့်ထွက်ပြီးမှ မောင်ကျော်၏ပိုင်ကွက်ကို သဘော
ပေါက်ပြီး စောခင်အတွက် စိတ်ပူသွား၏။ မြရီ၏ခြေလှမ်းမှာလည်း ခပ်ဆိုင်း
ဆိုင်းဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ - လာပါ မြရီရယ်...၊ ဟောဟိုနားမှာ...အေးအေးဆေးဆေးစကား
ပြောရအောင်ပါ”

မောင်ကျော်သည် သောက်လာခဲ့သော အရက်ရှိန်ဖြင့် မြရီ၏လက်ကို
လှမ်း၍ ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

“ဖယ်ပါ - တော် - ကျုပ်လက်ကိုမကိုင်ပါနဲ့။ ပြောစရာရှိရင် မြန်မြန်
ပြော”

မောင်ကျော်သည် လက်ကိုမလွှတ်ရုံသာမက မြရီ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို
ဇွတ်အတင်းပွေ့၍ ချုံပုတ်ထဲသို့ခေါ်သွားလေ၏။

“ကိုကျော် - လွှတ်နော် - တော် - ဒီလို - အကြံမပက်စက်နဲ့ - ကျုပ် -
အော်လိုက်မယ်”

မြရီသည် ပါးစပ်မှပြောရင်း အင်အားရှိသမျှကုတ်ဖဲ့ရုန်းကန်ရှာသေး၏။
နောက်ဆုံးတွင် အင်အားချင်းမမျှ၍ မောင်ကျော်ပွေ့ချီခေါ်ဆောင်ရာသို့
ပါသွားရလေ၏။

မြရီ၏ ဘဝသည် မောင်ကျော်၏ လူမဆန်သော အနိုင်ကျင့်မှုကြောင့်
မိုးဦးပန်းလို လန်းဆန်းနေရာမှ မိနပ်ပိုင်းအတွင်း နေထိပန်းလို ညှိုးနွမ်းသွား
ရှာလေတော့သည်။

ထွန်းစိန်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ
 ပိုးကြီးပစ်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့
 မျက်စိများပြာ၍
 ထူပူတုန်လှုပ်သွားလေသည်။
 အိမ်ရှေ့တွင် ပြင်ထားသော
 မြရီ၏အလောင်းသည်
 ထွန်းစိန်အလှကို
 စောင့်မျှော်ငြိမ်သက်နေ၏။

မြရီသည် မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့် အုပ်ကာ သင်္ကန်းပင် ရိပ်တွင် ရှိက်၍
 ရှိက်၍ ငိုနေရှာ၏။

“မငိုပါနဲ့တော့ - မြရီရယ် - ငါနှင့်ကို ချစ်လွန်းလို့ သူများလက်အပါမခံ
 နိုင်တာကြောင့် ဒီလို ကြံမိတာပါ။ နင့်ကို ငါချက်ချင်းမကံလာဆောင်ပြီး ယူပါ
 မယ်”

မောင်ကျော်သည် မြရီအား ချော့မော့ပြောပြနေ၏။

“မယူဘူး - မယူဘူး - နင့်လို လူယုတ်မား ခွေးလိုကောင်ကို တစ်သက်
 လုံးမယူဘူး။ ငါ့အရှက်ကို အသက်နဲ့ပဲ ပစ်မယ်”

မြရီဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ငိုယိုနေစဉ် မောင်တင်နှင့် စောစင်တို့အနီး
 သို့ရောက်ကြ၏။ စောစင်သည် မြရီ၏ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော အဝတ်အစားများ
 ကိုကြည့်ကာ ပြေးဖက်၍ ချလိုက်သည်။

“ကိုကျော် - ခင်ဗျားလုပ်ပုံက လူမဆန်ဘူးဗျား။ အဝက ခင်ဗျားစကား
 ပြောရုံတင်ဆိုလို ယုံကြည်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ခေါ်ပေးမိတာ။ အခုတော့
 ကောင်းသေးရဲ့လား”

မောင်တင်သည် ဒေါသစိတ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်
 ကာ အံကိုကြိတ်၍ မောင်ကျော်အား ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟေ့ - မောင်တင် - ဒီကိစ္စမှာ မင်းဝင်ပြောဖို့မလိုဘူး။ ဒီအကြောင်း
 ထွန်းစိန်သိသွားယင် မင်းတို့ပါတရားခံဖြစ်သွားမယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်
 အသက် ငါ့လက်ထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

မောင်ကျော်က နိုင်ကွက်ကို နင်းထားသဖြင့် မောင်တင်မှာ ဘာမှထပ်
 မပြောဝံ့တော့ဘဲ အံကိုသာကြိတ်၍ နေလိုက်ရသည်။

မြရီသည် သူ့အဖြစ်အပျက်ကို ထွန်းစိန်အား ဖွင့်ပြောရန် စဉ်းစားလိုက်
 တိုင်း စောစင်၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာကာ သက်ပြင်းချလိုက်ရသည်။

အကယ်၍ ထွန်းစိန် သိသွားပါက ထွန်းစိန်၏ ဒေါသကြောင့် ဖြစ်ပေါ်
 လာမည့် အန္တရာယ်များကိုလည်း တွေးမိ၏။ ချစ်သူအား ဖွင့်မပြောဘဲနှင့်
 လည်း မိမိ၏ မသန်ရှင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကို မပေးအပ်ရက်ချေ။

မြရီအဖို့ ဆုတ်စူးစားရှားဆိုသည့် ဘဝဆိုးကြီးကို ကြိတ်မှိတ်၍ စားနေရ
 သည်မှာ တစ်နေ့မှာ စိတ်မချမ်းသာပေ။

စောစင်မှာလည်း ထိုနေ့မှစ၍ သူ့အမှားကိုသူတောင်းခံပြီး နေ့စဉ်စိတ်
 ဆင်းရဲနေရှာ၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူ သိသွားမှာကိုလည်း ရင်ထိတ်ထိတ်နှင့် စိတ်
 ပူနေရသေး၏။

မြရီသည် ထိုနေ့မှစ၍ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေငြိမ်ကာ မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင်၊ အိမ်ထဲတွင် ကပ်၍ရင်ထဲမှ ဝေဒနာကို ကျိတ်၍ခံနေရ၏။

နေ့တို့သည် တစ်ရွှေ့ရွှေ့ကူးပြောင်းလာခဲ့သည်။ မရန်းတို့ လှိုင်လှိုင်မှည့်၍ တည်းတည်းဖြိုင်ဖြိုင်သီးသည့် ရာသီသို့ပင်ရောက်ခဲ့ချေပြီ။

ထွန်းစိန်သည် ခြံထွက်သီးနှံများကို မြို့ဈေးသို့ ပို့ရန်အတွက် နေမအား ညမအား အလုပ်များလျက်ရှိ၏။ အလုပ်မအားသည့်ကြားမှပင် သီချင်းလေး တအေးအေးဖြင့် ချစ်သူနှင့် နီးရတော့မည်အရေးကို စေ့ကော ပျော်ရွှင်နေ ရှာသည်။

ခြံထွက်သီးနှံများ ထွက်ပေါ်ရောင်းချပြီးလျှင် မြရီနှင့်လက်ထပ်ရန် စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်ပေသည်။

“ကိုယ်...မနက်ဖြန် မြို့ကိုသွားပြီး သစ်သီးတွေပို့မလို့...၊ မြရီကိုလာ နှုတ်ဆက်တာ။ မြရီဘာမှာဦးမလဲ။ အပြန်ကျရင် မြရီအတွက် အဝတ်အစား တွေလည်း ဝယ်ခဲ့မယ်။ စိတ်စာရိုက်ဖို့လည်း စုံစမ်းခဲ့မယ်။ ကိုယ်ပြန်လာမှာ ပဲ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် အသေးစိတ်တိုင်ပင်ကြတာပေါ့...။ မကြာခင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အတူတူနေကြရတော့မှာပါ။ မြရီရယ်...။ နင် ဝမ်းမသာ ဘူးလားဟင်...ကျန်းမာအောင်လည်း ဂရုစိုက်ပါ။ မြရီရယ်”

ထွန်းစိန်သည် ဝိုင်တိုင်တိုင်ဖြစ်နေသော ချစ်သူ၏အမှုအရာကို အားမ လိုအားမရဖြစ်နေမိသည်။

“ဝမ်း...သာ...ပါ...တယ်”

မြရီသည် ပိုချင်လာသော စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်း၍ ထွန်းစိန် စိတ်ချင်း သာအောင် ဟန်ဆောင်၍ပြောလိုက်ရသည်။

ထွန်းစိန်သည်ပါသွားသော သစ်သီးကုန်များကို မြို့ဥရံတွင် ရောင်းချ ပြီး ငွေများကိုပိုက်ကာ ဈေးထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ မြရီအတွက် စိတ်ကြိုက် အဝတ်အစားများကို ဈေးချယ်ဝယ်ယူလိုက်သည်။ စောစင်အတွက်လည်း မြရီနှင့်ဆင်တူထမီနှင့် အင်္ကျီများဝယ်ရသေးသည်။

အမေ့အတွက်နှင့် မြရီအတွက် မြို့ဈေးထဲမှာ ထူးဆန်းသည့် မုန့်များကို ပါဝယ်ခဲ့သေးသည်။ ထွန်းစိန်၏ အပြန်လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် လှည်း မောင်းရင်း စိတ်ကူးယဉ်၍ ရွှင်မြူးလာခဲ့သည်။

နေ့မွန်းတည့်သာသာတွင် ထွန်းစိန်၏ လှည်းသည် ရွာပေါက်သို့ ဝင်ခဲ့ သည်။ ထွန်းစိန်သည်ရွာအပေါက်ရောက်သည်နှင့်လှည်းကိုခပ်သွက်သွက် မောင်းလိုက်ကာ...အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

လှည်းပေါ်မှ ဖြုတ်ခနဲ ခုန်ချပြီး ခရီးပန်းလာသော နွားနှစ်ကောင်ကို လှည်းမှဖြုတ်၍ နွားတင်းကပ်တွင် ချည်လိုက်သည်။ လှည်းဘေးမှ ဝယ်ခြမ်း လာသော ပစ္စည်းများကို သယ်ယူ၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွား၏။

အိမ်ထဲတွင် စောစင်လည်းမရှိ၊ အမေလည်းမရှိ၊ တစ်အိမ်လုံးမှာတိတ်ဆိတ်နေ၏။ အခါတိုင်းဆိုလျှင် အစ်ကိုမြို့မှ ပြန်လာချိန်တွင် အိမ်ရှေ့မှ စောစင် ဆီးကြိုလေ့ရှိသည်။ ဧကန်မြရီအိမ်မှ သွား၍ စောင့်နေပြီဟု တွေးလိုက်မိသည်။ အမေကတော့ ဟိုနားသည်နားသွားနေတာဖြစ်ပေမည်။

ထွန်းစိန်သည် အမေ့အတွက်စားစရာများကို အိမ်တွင်ထားခဲ့ပြီး မြီရီ အတွက် ဝယ်လာသော ပစ္စည်းကလေးများကို ပိုက်၍ မြီရီတို့အိမ်ဘက်သို့ အပြေးအလွှားထွက်လာခဲ့သည်။

မြီရီတို့အိမ်ထဲတွင် ရွာသူရွာသားများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဝင်နေကြသဖြင့် ထွန်းစိန်ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ခြေလှမ်းမှာလည်း ပို၍သွိုက်လာကာ နှလုံးခုန်သံမှာလည်း ပို၍မြန်လာ၏။

မြီရီ၏ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် စောခင်လည်း အိမ်မှပြေးထွက်လာကာ...

“အမယ်လေး...အစ်ကိုရဲ့...မြီရီအဖြစ်ကိုကြည့်ပါဦး” ဟုအော်ဟစ်ငိုယိုရင်း ထွန်းစိန်၏ခြေရင်းတွင်ပုံ၍ ကျသွားလေ၏။

ထွန်းစိန်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မိုးကြိုးပစ်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ မျက်စိများပြာ၍ ထူပူတုန်လှုပ်သွားလေသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ပြင်ထားသော မြီရီ၏ အလောင်းသည် ထွန်းစိန်အလာကို စောင့်မျှော်ငြိမ်သက်နေ၏။

ထွန်းစိန်သည် လက်ထဲမှ အထုပ်ကလေးများကို ပစ်ချကာ အလောင်းနံဘေးတွင် ခူးထောက်လျက်ကျသွားလေတော့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဗျာ”

မျက်ရည်ပိုင်းနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ထွန်းစိန်သည် သမီးအလောင်းနားတွင် တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေသော မြီရီအမေအား မေးလိုက်သည်။

“သည်နေမနက်အစောကြီးက...တောစပ်က သင်္ကန်းပင်ကြီးမှာ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ သေနေတာကို တွေ့ရတာပါပဲ။ ဘာကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ဒီလိုလုပ်သွားရတယ်ဆိုတာတို့လည်း မတွေးတတ်တော့ပါဘူးကွယ်”

မြီရီ အမေ၏ ကတုန်ကယင်ဖြေကြားလိုက်သော စကားဆုံးသည်နှင့် ထွန်းစိန်သည် တောက်တစ်ချက်ခေါက်၍ မတ်တတ်ရပ်ကာ မြီရီ၏အလောင်းကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

မြီရီအလောင်းကို သင်္ကြံဟုပြီးစီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ပေါက်ကုန်းတစ်ရွာလုံး မြီရီသေခြင်းအကြောင်းကို အမျိုးမျိုးထင်ကြေးပေးလျက်ရှိကြသည်။

ထွန်းစိန်အဖို့မူ မြီရီသေခြင်းကို စိတ်ထဲတွင် နည်းနည်းမှမကျေနပ်ချေ...။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ...မြီရီသေခြင်းအကြောင်းကို မကျေနပ်၊ မချမ်းနိုင် စုံစမ်းနေခဲ့သည်။

မြီရီအတွက် ထွန်းစိန် အကြိုက်ရှိရင်းနှာပူဆွေးခဲ့ရသည်မှာ တစ်လခန့်ရှိချေပြီး တစ်လမက တစ်သက်ပင်ကြာပါစေ...ထွန်းစိန်၏ ရင်ထဲမှ မြီရီအတွက် လောင်ကျွမ်းနေသည့် သောကမီးမှာ ငြိမ်းနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

အချိန်မှာ ညဉ့် ၁၂ နာရီ၊ သန်းခေါင်ကြက်ပင် တွန်ခဲပေပြီ။ ထွန်းစိန်၏ အမေနှင့် စောခင်တို့မှာ အိပ်မောကျ၍နေကြ၏။ ထွန်းစိန်တစ်ယောက်သာ လျှင် ရွာအပြင်တောတန်းမှ သင်္ကန်းပင်ကြီးအောက်တွင် ထိုင်လျက်ရှိသေး၏။

မောင်ကျော်တို့ အရက်ပိုင်းပင် ယနေ့ည အပျော်ကြူကြရာမှ လူစွဲ၍ ပြန်ကြလေပြီ။ မောင်ကျော်သည် မြီရီကွဲပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် မောင်တင်အား အရက်တိုက်ကျွေးမွေး၍ သူ့အနားမှ မခွာနိုင်အောင်ပေါင်သား၏။

မောင်ကျော်တို့ အရက်ပိုင်းသိမ်းချိန်တွင် အူရိုင်းဖြစ်သော မောင်တင်သည် ခေါင်းမထူနိုင်တော့ချေ။ မောင်ကျော်သည် မောင်တင်အားတွဲ၍ သူ့အိမ်သို့ခေါ်သွား၏။ သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင်တင်၍သိပ်ထား၏။ သူ့ခြံသောစောင်ကိုပါခြံပေးထားလိုက်သည်။

မောင်တင်ကဲ့သို့ အူရိုင်းတစ်ယောက်အဖို့ ခေါင်းပိုက်၍ကျခဲ့သော်လည်း မောင်ကျော်အဖို့ ရေချိန်ပင် ကောင်းကောင်းမကိုက်သေးချေ။ မောင်ကျော်သည် အိပ်ရန်ဟန်ပြင်ပြီးမှ အိပ်မပျော်နိုင်သဖြင့် အိပ်ရာမှထကာ ရွာအနောက်ပိုင်းမှ လှမောင်တို့အိမ်သို့ ထွက်သွားသည်။ လှမောင်၏အိမ်တွင် လက်ကျန် အခြေရှိတတ်ကြောင်း မောင်ကျော်သိထား၏။

ရွာအပြင် သင်္ကန်းပင်ကြီးအောက်မှ ခေါင်းပိုက်စိုက်ချကာပြန်လာခဲ့သော ထွန်းစိန်နှင့် မောင်ကျော်တို့ အရက်ပိုင်းမှ ပြန်လာသော ညကြီးတို့လူစုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြသည်။

ထန်းရေမှူး ကွဲခိုးပေါ်ခဲ့သော မောင်ကျော်၏အရက်ပိုင်းတွင် ကြားဝါရင်း သတိလက်လွတ်ပြောခဲ့မိသော စကားများသည် သူ့သောက်ဖော်သောက်ဖက်များထံမှ ထွန်းစိန်တစ်စွန်းတစ်စကြားခဲ့ရသည်။

အိမ်သို့ ဒေါသတကြီးအပြေးအလွှားပြန်လာသော ထွန်းစိန်သည် အိပ်ပျော်နေသော စောခင်အား အတင်းနှိုး၍ မေးမြန်းစစ်ဆေးလေ၏။

အိပ်မုန်တိုက်မှုမှထလာသော စောခင်သည် ထွန်းစိန်၏ဒေါသကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် တုန်၍နေ၏။ သူတို့အကြောင်း၊ မြို့အကြောင်း ထွန်းစိန်သိလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်နှင့် ထွန်းစိန်၏ ခြေထောက်ကို ဖက်၍ ရှုံးပွဲချကာ ငိုနေရှာ၏။

သူပြုဟ်မွေ့၍ပြုရီ၍ကဲ့သို့အဖြစ်ဆိုးနှင့်ကြုံရကြောင်းနှင့် မောင်ကျော်က မတရားသဖြင့် အနိုင်ကျင့်ခဲ့ပုံများကို အစမှအဆုံး ဖွင့်ပြောလိုက်ရလေတော့သည်။

“တောက်-ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်လေ-ငကျော်ရာ-မင်းကိုမှ လက်စားချေရရင် ဒီကမ္ဘာမှာ ငါမကျေဘူးကွ-ဟင်း-သိကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ထွန်းစိန်သည် လက်သီးကို ကျပ်ကျပ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး...မေးကြောကြီးများထောင်လာအောင် အံကြိတ်ထားသည်။ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ ခြေထောက်ကို ဖက်၍ ငိုနေသော နမငယ်စောခင်အား မြန်းခနဲ ကန်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

ဆက်လက်၍ ထင်ကြားတွင် ထိုးထားသော တောခုတ်စားရှည်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဝုန်းခနဲ ခနဲဆင်းထွက်ပြေးသွားသည်။

အိမ်ထဲတွင် အိပ်မောကျနေရှာသော အမေအိုသည် ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် အိပ်ရာမှထလာရှာသည်။

“အစ်ကိုရေ-ကျွန်ကို သတ်ပါ”
စောခင်သည် လဲနေရာမှ ထကာ ထွန်းစိန်နောက်မှ လိုက်၍ခေါ်ရှာ၏။
“ဟဲ့-ဟဲ့-သား-မှားမယ်လေ-ဖြစ်ပြီးသားတွေ ပြီးပါစေတော့၊ သားရယ်... နောက်ထပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခမရှာချင်ပါနဲ့တော့”

ထွန်းစိန်သည် နောက်ပိုင်းမှ အမေအို၏အသံကိုလည်းကောင်း၊ ညီမငယ်၏အသံကိုလည်းကောင်း မကြားနိုင်တော့ပေ။

ဒေါသစိတ်ဖြင့် ဝိုးမမြင်၊ လေမမြင်ဖြစ်နေသော ထွန်းစိန်သည် မောင်ကျော်အိမ်ရှိရာဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်ပြေးသွားလေ၏။

“ဟေ့ကောင်-ငကျော်-ထစမ်းကွာ-မထဘူးလားဟေ့-ကဲ-ဒီဖြင့်တစ်ခါထဲ အိပ်ပေတာကွာ”

ထွန်းစိန်သည် လက်ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသော ခုတ်
ဓားရှည်ကို လေထဲတွင် မြှောက်၍ အားရပါးရ ဆက်ကာဆက်ကာခုတ်ချ
လိုက်လေ၏။

ဓားခုတ်ခံရသူသည် အား...အား...ဝူး...ဝူး...ဆိုသော သွေးရှူးသွေး
တန်းအော်သံနှင့်အတူ တစ်ချက်မျှသာ လွန်နိုင်ပြီး ငြိမ်ကျသွား၏။

“အမယ်လေး...လာကြပါဦး - ဓားပြ - ဓားပြ -”

မောင်ကျော်၏ အိမ်သားများသည် ဘာမှန်းမသိ အိမ်အောက်ထပ်
မောင်ကျော်အိပ်ရာဆီမှ ဝူးဝူးဝါးဝါးအသံများကြောင့် ဓားပြတိုက်သည်
အထင်ဖြင့် ဆူဆူညံညံအော်ကြလေသည်။

“အစ်ကိုရေ - အစ်ကို” ဆိုသော စောခင်အပြေးအလွှား လိုက်ခေါ်သော
အသံ၊ ကင်းတဲမှ သံချောင်းခေါက်၍ ပြေးလွှားလာကြသော အသံများသည်
တစ်ရွာလုံး ဆူညံသွား၏။

ထွန်းစိန်သည် သွေးစက်စက်ကျနေသော ဓားရှည်ကို လက်ထဲတွင်
ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ရင်း ဝိုင်ဝိုင်ကြီးရပ်နေ၏။

တုတ်၊ ဓား၊ လှံ စသော လက်နက်မျိုးစုံနှင့် မီးတုတ်များကိုင်ဆောင်လာ
သော ရွာသားများသည် ချက်ချင်းပင် မောင်ကျော်၏အိမ်ထဲသို့ စုဝေးရောက်
ရှိလာကြသည်။

မီးတုတ်ရောင်များ အောက်တွင် ထွန်းစိန်၏လက်မှ ဓားရှည်ကြီးမှာ အ
ရောင် တလက်လက် ထွက်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် - ဓားချလိုက် - ဓားချလိုက်”

ရွာသားအုပ်ကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို ထွန်းစိန်အား အတင်းဝင်၍ ရိုက်
နှက် ဖမ်းဆီးချုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ထွန်းစိန်လက်မှ ဓားရှည်သည် မြေကြီး
ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွား၏။

“ဟာ - ထွန်းစိန် - ထွန်းစိန်”

ထွန်းစိန်သည် ရွာသားများအလယ်တွင် ဘာစကားမှမပြောနိုင်ဘဲ ဝိုင်
ဝိုင်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ ရွာသားများသည် ထွန်းစိန်မှန်းသိကြသည်နှင့် တအံ့တ
သံ ဖြစ်သွားကြသည်။

စောခင်သည် ထွန်းစိန်၏ခြေရင်းတွင် တရှုပ်ရှုပ်ပိုနေ၏။

ဆူသံ၊ အော်သံများကြား၍ လူမောင်၏ အိမ်မှ ဒယီးဒယိုင် ထ၍လာခဲ့ရ
သော မောင်ကျော်သည် လူအုပ်ကြားထဲမှ တိုး၍ ထွန်းစိန်ရှေ့တည်တည်
တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

မီးတုတ်ရောင်များ အောက်တွင် မောင်ကျော်၏ မျက်နှာကြီးကို ဘွား
ခနဲ မြင်လိုက်ရသော ထွန်းစိန်အဖို့ ဟာခနဲဖြစ်သွားလေ၏။

မောင်ကျော်သည် မမိုးမခန့်မျက်နှာထားဖြင့်... ထွန်းစိန်အားကြည့်
ကာ...

“ဟေ့ကောင်...ထွန်းစိန်...မင်းက...မောင်တင်ကို...ဘာကြောင့်...ဒီ
လောက်မှန်းရတာလဲကွ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထွန်းစိန်သည် မောင်ကျော်၏စကားဆုံးသည်နှင့် အလောင်းရှိရာသို့
လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။ ထွန်းစိန်သည် မျက်စိကိုမှိတ်၍ အံ့ကြိတ်ကာတောက်
တစ်ချက် ခေါက်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေတော့သည်။

သေသူသည် မောင်တင်ဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်သည်နှင့် ခေါင်းငုံ့၍ ပိုနေ
သော စောခင်သည် ပိုနေရာမှ ပက်လက်လန်၍ တက်သွားရှာ၏။

ထွန်းစိန်အား ရမ်းရဲဌာနမှ ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၃၀၂ အရ၊ လူသတ်မှုဖြင့်
စွဲချက်တင်ခဲ့သည်။ တရားရုံးတော်တွင် ထွန်းစိန်က သူသတ်မိသည်မှန်
ကြောင်း၊ သို့သော် သူသတ်လိုသူမှာ မောင်တင်မဟုတ်၊ မောင်ကျော်သာ
ဖြစ်ကြောင်း ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့သည်။

ဟံသာဝတီခရိုင်၊ ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ရုံးတော်မှ အမှုကို ကြားနာ
စစ်ဆေးပြီး ထွန်းစိန်အား သေစားသေစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်ပါတော့
သည်။

ကျွန်တော်သည် မောင်ထွန်းစိန်၏ အမှုစီရင်ချက်ကို ဖတ်ရင်း-ဖတ်
ရင်း ရင်ထဲမှာ နာနေမိသည်။ သူ့ကို သေဒဏ်မှ လွတ်ရန် သူ့အတွက်
အယူခံကို ကျွန်တော်ရေးပါသည်။

မောင်ထွန်းစိန်၏ အယူခံကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကျွန်တော်
ကြိုးစား၏။ စီရင်ချက်ကိုလည်း အပြန်ပြန် အလှန်လှန်ဖတ်၏။ သူနှင့် တွေ့
ဆုံ၍လည်း ဆွေးနွေးမေးမြန်း၏။ အချက်အလက်များ ပြည့်စုံအောင်လည်း
စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရေးသား၍တင်သွင်းခဲ့ပါသည်။

သို့သော်...ပထမဆင့်တရားလွှတ်တော်မှအယူခံကိုပယ်ချ၍အောက်
ရုံး အမိန့်အတိုင်း တည်စေခဲ့ပါသည်။

ဒုတိယအဆင့်တရားလွှတ်တော်ချုပ်သို့တင်ပြခြင်း၊ ပယ်ချခြင်းခံရပြန်
သည်။ မောင်ထွန်းစိန် အတွက်သမ္မတထံ အသနားခံစာတင်ရန် တစ်ချက်
သာ မျှော်လင့်ချက်ကလေးတစ်ကွက်သာ ကျန်ပါတော့သည်။

အသနားခံစာ တင်သွင်းခြင်းသည် မောင်ထွန်းစိန်အတွက် နောက်ဆုံး
အခွင့်အရေးသာ ဖြစ်ပါ၏။ အကယ်၍ သမ္မတထံမှ အသနားခံစာ ပယ်ချခြင်း
ခံရပါမူ မောင်ထွန်းစိန်ကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်တို့လည်း တောရွှေ့ပြန်ရပေဦး
မည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘုရားတစ်ပါး ဆုတောင်းနေသည့်ကြားမှပင် တံနည်ဆွာ
သော မောင်ထွန်းစိန်၏ အသနားခံစာကို ပယ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

ကြီးတိုက်ထုံးစံအရ ကြီးသမားများကို ၃ ရက်တစ်ကြိမ်၊ ၅ ရက်
တစ်ကြိမ် အခန်းများပြောင်းလဲပေးရပါသည်။

ကျွန်တော်စိတ်ကပဲ စွဲလန်းနေ၍လား။ မောင်ထွန်းစိန်ကပဲ အကြောင်း
တိုက်ဆိုင်လာ၍လားမသိ။ မောင်ထွန်းစိန်...ပထမဆုံးရောက်သည့် အခန်း
မှာ အခန်းနံပါတ်(၉)ဖြစ်၍ အယူခံရှုံးသည့် အချိန်တိုင်းမှာလည်း အခန်း
နံပါတ် (၉)တွင် ကျရောက်နေတတ်၏။

ပို၍ ဆန်းကျယ်နေသည်မှာ အသနားခံစာရှုံးသည့်နေ့ကလည်း မောင်
ထွန်းစိန်အား အခန်းနံပါတ်(၉)မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက်တွေ့ရပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မောင်ထွန်းစိန်သည် အခန်းနံပါတ်(၉)မှပင် ကြီးစင်
ပေါ်သို့ တက်သွားရရှာလေတော့သည်။

မောင်ထွန်းစိန်အား ကြီးစင်တင်ရန် ပြင်ဆင်ဆောင်ရွက်ဖွယ်ရာများ
အတွက် ကျွန်တော်တို့မှာ အလုပ်များနေကြပါသည်။

စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ မအားလပ်သည့် အထဲမှပင် မောင်ထွန်းစိန်ထံ
သွား၍ အားပေးစကားပြောရသည်။ သူ့စိတ်ကိုနှစ်သိမ့်ချမ်းသာစေရသည်။
ရတနာသုံးပါးကို မမေ့ရန်သတိပေးရသည်။

ဟန်လုပ်၍သာ သူ့ကိုအားပေးစကားပြောရသည်။ တကယ်တော့
ကျွန်တော် ရင်မှာလည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ခံစားနေရပါသည်။

ကာယကံရှင် မောင်ထွန်းစိန်၏ ရင်ထဲမှာမူ မည်မျှ တုန်လှုပ်မှုဆွေးနာ ကြည်းခံစားနေရမည်ကို ကျွန်တော်မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။

သို့သော် မောင်ထွန်းစိန်ကမူ ဣန္ဒြေမလျက် အသံမှန်မှန်ဖြင့် ကျွန်တော့်အား စကားပြန်၍ ပြောရှာပါသည်။

“သေရမှာကို ကျွန်တော်မကြောက်ပါဘူးဆရာ၊ လုပ်ရဲရင် ခံရဲတဲ့သတ္တိ ကျွန်တော့်မှာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...သေသွားတဲ့အချိန်အထိ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ မကျေမနပ်ခံစားသွားရတဲ့အချက်ကတော့ မောင်ကျော်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သတ်မသွားရတာပါပဲဆရာ”

မောင်ထွန်းစိန်သည်နှုတ်ခမ်းကိုပြတ်လုမတတ်ကိုက်ရင်းနှလုံးသားမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ကြွေကွဲစရာ နောက်ဆုံးစကားများကို ကျွန်တော့်အား ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြောပြပါသည်။

မောင်ထွန်းစိန်၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော့်ရင်မှာ တဆတ်ဆတ်ခုန်နေမိသည်။

ကျွန်တော်ရင်ခုန်မိသည်မှာ နောက်ထပ်၍အခန်းနံပါတ်(၉)သို့ရောက်လာကြဦးမည့် ကြီးသမားများအတွက်ဆိုလျှင်လည်း မှားမည်မထင်ပါ။

⇒ ခင်းထူရိန်

အိမ်ခြံမြေဝယ်ယူသူ
ဝယ်ယူသူ

ANK
2011...

အနီစွ၊ ဒုက္ခ၊

အနတ္တတည်းဟူသော

လက္ခဏာရေးသုံးပါးကို

အသိဉာဏ်ဖြင့်

မဆင်ခြင်နိုင်သောအခါ...

“ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်
 တွေ့ သေသောသူကြာလျှင်မေ့” ဟု
 သောစကားပုံသည် အမှန်တကယ် လူ
 လောကနယ်ပယ်၌ အပြည့်အဝ မှန်
 ကန်မှုမရှိပေ။ အချို့လူများ ပျောက်
 ဆုံးသွား၍ လိုက်ရှာပါသော်လည်း သေ
 သည့်တိုင် မဆုံတွေ့လိုက်ရသည်များရှိ
 ၏။ ထိုအတူ သေသူကိုလည်း အချိန်
 ကြာသည့်တိုင် မသေသေးသယောင်
 လက်ခံနေကြသော လက်ခံနေကြသော
 စိတ်ဝေဒနာရှင်အစွဲအလမ်းကြီးသူ
 အချို့ကိုလည်း ယနေ့ခေတ်၌ အမှန်
 တကယ်ကြုံတွေ့နေရ၏။ ထိုအကြောင်း
 နှင့် ပတ်သက်၍ လွန်ခဲ့သောခြောက်လ
 ခန့်က အခြစ်အပျက်တစ်ခုကို တင်ပြရ
 သော်...

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂန်တောင်စာတိုက်အနီး
 တွင် ဒေါက်တာဇော်သဲဟုလူသိများပြီး ဇီဝိတဒါနသံဃဆေးရုံ၌လည်း
 ကုသိုလ်ဖြစ်ဆေးကုပေးသည်။ တစ်ခုသော ဇူလိုင်လ၏ ရုံးပိတ်ရက်တစ်
 မနက်တွင် မိုးသည်ကြီးမကြီးရွာနေလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည်
 နံနက်စာစားနေကျဖြစ်သော ပုဂ္ဂန်တောင်စာတိုက်အနီးရှိ လက်ဖက်
 ရည်ဆိုင်တွင်ဝင်၍ အီကြာကွေးနှင့် လက်ဖက်ရည်ပျက်အားရပါးရစား
 သောက်လျက်ရှိသလိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်း၌လည်းခုံလွှတ်မရှိတော့
 သလောက်ပင်လူများပြည့်နေပြီးစားပွဲထိုးလေးများလည်းအလုပ်ရှုပ်လျက်
 ရှိ၏။ ထိုစဉ် ကတ္တရာလမ်းပေါ်၌ အသက်(၂၀)ကျော်လူငယ်တစ်ယောက်
 သည် မိုးရွာထဲ၌ ထီးမဆောင်းဘဲ ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြင့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
 ထဲသို့ပြေးဝင်လာ၏။

သူသည် ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နှင့် အင်္ကျီလက်တိုကို ဝတ်ထားပြီး
 မိုးရေများစိုနေသည့် သူ့ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် သပ်ချလိုက်သည်။ ပြီး
 သော် ဆိုင်ထဲရှိ လူများကို တစ်ယောက်ချင်းလိုက်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ကို
 တွေ့သောအခါ-

“အစ်ကိုက...ဒေါက်တာဇော်သဲလားခင်ဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဒေါက်တာဇော်သဲဆိုတာ အစ်ကိုပါ။ ဘာကိစ္စရှိလို့
 လဲ” ဟူ၍ မေးလိုက်ရာ အနီလူငယ်လည်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင်
 ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် စိုးဝဏ္ဏပါ။ အိမ်မှာ ကျွန်တော့်ဇနီးနေမကောင်းလို့
 ဒေါက်တာကိုလာပင့်တာပါ”

၎င်းကပြောရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဆရာဝန်လာပင့်မှန်းသိလိုက်၏။

“အေးကွ - ညီလေး၊ အရေးသိပ်မကြီးရင် ခဏစောင့်ပါဦး။ အစ်ကိုက
 နံနက်စာစားပြီးမှ အလုပ်လုပ်တတ်လို့ပါ”

“ဟာ-မလုပ်ပါနဲ့ဒေါက်တာရယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးက အချိန်မီမကုနိုင်ရင် စိုးရိမ်ရတယ်ဆရာရဲ့။ အဖျားကြီးနေတာကြာပြီ-ဒေါက်တာ။ အခုပဲ လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်ခြေကြွေများများပေးပါမယ်”

စိုးဝဏ္ဏကပြောရာ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်သွား၏။ ငွေစကားပြောလျှင် ကျွန်ုပ်လိုက်၍ ကုသပေးခြင်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့်...

“ဒီမှာ-ညီလေး...မနက်စောစောစီးစီး အကုသိုလ်မပွားချင်ဘူး။ မင်း ဘက်က အရေးကြီးမှန်း ကိုယ်မသိလို့ အေးဆေးနေတာပါ။ အခု-အရေးကြီးမှန်းသိပြီလို့ လိုက်ခဲ့မယ်။ ငွေစကားမပြောနဲ့။ လူနာတကာယ်အရေးကြီးရင် မင်းဆီက အစ်ကို တစ်ပြားမျှမယူဘူး”

“ကျွန်တော့်ကို ယူပါနဲ့...”

ကျွန်တော့်ပိုင်းပေးသေးပါကု။

ရပ် ကွက်ထဲကလည်း

အိပ်ပျော်ကြတယ်။

ကျွန်တော့်ပိုင်းပေးပြီတဲ့...

ဒီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး...

မသေဘူးဘျ”

ကျွန်ုပ်လည်းစိတ်ရှိလက်ရှိပြောပြီးနောက်အိမ်သို့ပြန်တာမသေမသေ များကိုယူပြီးစိုးဝဏ္ဏနောက်သို့လိုက်ခဲ့သည်။ စိုးဝဏ္ဏကထီးပေါ်သဖြင့် ခိုအရထဲလျှောက်ရာ ကျွန်ုပ်က ထီးလိုက်မိုးပေးရ၏။ သူက ကျွန်ုပ်အား -

“ကျွန်တော့်ဇနီးက မနေ့ကမှ ပူပူနွေးနွေးလက်ထပ်ထားတာထူး ဒီတော့... ကျွန်တော်လည်း ညားခါစလင်မယားပီပီ စိုးရိမ်လွန်ကဲနေရတာပါ။ ကျွန်တော့်ဇနီးဘယ်လောက်ချောသလဲဆိုတာ အိမ်ရောက်ရင် ဆရာ မြင်ရမှာပါ” ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်လည်း ပြုံးရလေသည်။

သို့နှင့်ပင် တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်ဖြင့် တစ်ထပ်တိုက်ပုတလေး တစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်သော် စိုးဝဏ္ဏက ထိုတိုက်ထဲသို့ ဦးဆောင်ဝင်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်သတိထားမိသလိုမှာ ပတ်ဝန်းကျင်မှလူများ ကျွန်ုပ်တို့ကို မသိမသာ အကဲခတ်နေခြင်းပင်တည်း။ ညားခါစလင်မယားအိမ်ဆိုတော့ လည်း အကဲခတ်ကြခြင်းဖြစ်မည်ဟု မှတ်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ထဲသို့ ရောက်သော် စိုးဝဏ္ဏက အိမ်ခန်းတစ်ခန်းအား ညွှန်ပြ၍...

“အထဲမှာ ကျွန်တော့်ဇနီး ဝင်းစန္ဒာရှိပါတယ်။ ဒေါက်တာ...၊ ဒေါက်တာ ရှေ့ကကြပါ။ ကျွန်တော်အပြင်ကကြည့်နေပါမယ်။ လိုအပ်ရင် ရေခဲနွေးကို ပေးပါဦးမယ်” ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်လည်း အိမ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလိုက်၏။ ထိုအခါ ကုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် စောင်ကလေး ဖြဲရင်း ပက်လက်အိပ်နေ၏။ အခန်းပီးမှာအတန်ငယ်ပိန်သဖြင့် မပီပီးတင်း ဖြစ်နေရာ ကျွန်ုပ်လည်း မျက်မှန် ကိုအရင်ထုတ်တစ်လိုက်ရသည်။ ထိုနောက် အိပ်နေသည့် အမျိုးသမီး၏ လက်ကောက်ဝတ်အား ကောက်ကိုင်၍ ဝမ်းလိုက်ရာ...

“ဟင်”

ဝင်းစန္ဒာဆိုသော အမျိုးသမီးသည် အသက်မရှိတော့ပေ။ သေချာစွာ
ခန့်မှန်းကြည့်ရာ ဝင်းစန္ဒာ၏ တစ်ကိုယ်လုံးပြာနှမ်းနေပြီး လွန်ခဲ့သော (၈)
နှာရီခန့်က သေဆုံးခဲ့ပြီဟုသိရသည်။ ထို့ကြောင့် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်၍
စိုးဝဏ္ဏကိုကြည့်လိုက်ရာ...

၎င်းက ကျွန်ုပ်အား မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် သနားစဖွယ်ပြန်ကြည့်နေ
သည်။

“ညီလေး...မင်းမိန်းမ ဆုံးပြီကွဲ့၊ အတော်တောင်ကြာနေပြီ”

“ဘာ...ဆုံးပြီဟုတ်လား၊ မ...မဖြစ်နိုင်ဘူး...ဒေါက်တာလိမ်နေတာ”

စိုးဝဏ္ဏသည် ကျွန်ုပ်၏ရင်ဘတ်အား ဆောင့်တွန်းပြီး ဒေါသများထွက်
နေ၏။ ရုတ်တရက်မို့ သူလက်မခံနိုင်သေးဟု ထင်ရသည်။

“ကျွန်တော့်ကို မညာပါနဲ့...ကျွန်တော့်မိန်းမမသေသေးပါဘူး။ ရပ်
ကွက်ထဲကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောကြတယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမသေပြီတဲ့...အီး...
ဟီး...ဟီး...ဟီး...မသေဘူးဗျ”

စိုးဝဏ္ဏ၏မိုသံပါစကားကြောင့်...ကျွန်ုပ်လည်း...အံ့အားသင့်သွား
သလို...

ရပ်ကွက်ထဲမှလူများလည်း သိသည်ဆိုပါလား။ ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်ထဲ
သို့ မီးသတ်ရဲဘော်လေးယောက်နှင့်ရပ်ကွက်လူကြီးများဝင်လာရာ စိုးဝဏ္ဏ
က အခန်းတံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်လေ၏။ မီးသတ်ရဲဘော်များသည် စိုးဝဏ္ဏ
အား ဝိုင်း၍ ချုပ်ကြသည်။

“ဟေ့-လူတွေ-ကျုပ်ကိုဘာလုပ်တာလဲ။ အခုလွှတ်ပေး... လွှတ်ကြ
ပမ်းဗျာ”

“ဟေ့ကောင်-စကားမများနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ”

စိုးဝဏ္ဏသည် မီးသတ်ရဲဘော်များလက်ထဲတွင် မလှုပ်နိုင်ဘဲ ချုပ်မိထား
လေရာ ကျွန်ုပ်လည်း တအံ့တသြဖြင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများကို ကြည့်လိုက်ရာ
ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးစောဌေကို တွေ့ရသည်။ ဦးစောဌေက ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့
သောအခါ...

“အို...ဒေါက်တာဇော်သဲ ရောက်နေတာကိုး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။
ဒီအိမ်ကို စိုးဝဏ္ဏခေါ်လာတာလား” ဟုမေးရာ ကျွန်တော်လည်း ပြန်၍ခေါင်း
ညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်-ကျွန်တော့်ကို စိုးဝဏ္ဏခေါ်လာတာပဲ။ သူမိန်းမ အပြင်း
ဖျားလို့တဲ့။ ဒီရောက်တော့ သူမိန်းမဆုံးတာ ကြာနေပြီဆိုတာသိရတာ”

“ဟုတ်တယ်-ဒေါက်တာ။ ဝင်းစန္ဒာဆုံးတာ မနေ့ညနေကတည်းက
ပဲ။ စိုးဝဏ္ဏက စိတ်မပိုင်ဘဲ ရူးသလိုလိုဖြစ်သွားတာ။ သူမိန်းမသေတာကို
ရုတ်တရက် မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလို့ ဆိုပါတော့ ဒေါက်တာဇော်။ အဲဒါ
ကို ဒီမနက်မှ ရပ်ကွက်ကသိလို့ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားတာ။ ကျွန်
တော်လည်း လာရော စိုးဝဏ္ဏက သူမိန်းမကို သေပြီလို့ ပြောရမလားဆိုပြီး
ဝါးရင်းတုတ်နဲ့ လိုက်ရိုက်တာနဲ့ ပြန်ဖြေရတာပဲ။ အဲဒါနဲ့ မီးသတ်ရဲဘော်
လူငယ်တွေခေါ်ပြီး အခုတစ်ခေါက်လာတာမှာ ဒေါက်တာကိုတွေ့တာပါ။
တာကယ်တော့ စိုးဝဏ္ဏရှားနေပြီဗျ။ သူမိန်းမကို စွဲလမ်းစိတ်နဲ့ ရူးနေတာ”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးစောဌေ၏ ပြောပြခြင်းကို နားထောင်ပြီးနောက် စိုးဝဏ္ဏ
ကို ကြည့်လိုက်ရာ စိတ်ကနာမငြိမ်ဘဲ ကြိုးတုတ်ခြင်းခံထားရသည်။

“ဟေ့-လူတွေ-ကျုပ်ကိုလွှတ်ပေး-ကျုပ်မရှားဘူးဗျ-ကျုပ်မိန်းမ
မသေသေးဘူး-အိပ်နေတာဗျ”

ပါးစပ်မှ တောင်စဉ်ရေမရေအော်ဟစ်နေသော်လည်း မီးသတ်ရဲဘော်
နှင့် ရပ်ကွက်ထဲမှ သာရေး၊ နာရေး လူငယ်လေးများကတော့ ဝင်းစန္ဒာ၏
အလောင်းကို မ၍ ရေခိုးမျိုးကာ ခြေလက်များကို အပ်ချည်ကြီးချည်ပြီး မိုး
ရာအတိုင်း အိမ်ဦး ကွပ်ဖျစ်၌ တင်ထားလိုက်သလို ဦးစောဌေက အသုဘ
အိမ်ပုံစံဖြစ်အောင် ဖန်တီးပြီး ကျွန်ုပ်ကိုလည်း မပြန်သေးစေဘဲ စိုးဝဏ္ဏ
အကြောင်းဆွေးနွေးမည်ဟုဆိုကာ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းဖြင့် ဧည့်ခံလေ၏။
ကျွန်ုပ်လည်း စိုးဝဏ္ဏဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားသဖြင့် မပြန်သေးဘဲ ထိုင်နေ
လိုက်သည်။

“ကဲ-ဦးစောငွေရေ...စိုးဝဏ္ဏအကြောင်းပြောပြပါဦး။ ဒီကောင်လေး တကယ်မရူးလောက်ပါဘူး။ စိတ်ကစဉ်ကလျားဖြစ်သွားတာပါ”

ကျွန်ုပ်၏တောင်းဆိုချက်ကြောင့် ဦးစောငွေက ရှင်းပြ၏။

“ဒီလို-ဒေါက်တာရဲ့...စိုးဝဏ္ဏနဲ့ ဝင်းစန္ဒာဟာ မနေ့ကမှ တောင်ငူက နေ ခိုးပြေးလာကြတာ။ ဝင်းစန္ဒာရဲ့မိဘတွေက တောင်ငူမှာ ရှည်ထည် လုပ် ဝန်းနှင့် အောင်မြင်နေတဲ့ လူကုထံတွေပဲ ဆိုပါတော့။ စိုးဝဏ္ဏက (၁၀)တန်း အောင်ရုံပဲမို့ ငွေမချမ်းသာတဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ပါ။ ဝင်းစန္ဒာရဲ့မိဘတွေက သဘောမတူလို့ စိုးဝဏ္ဏဟာ မလေးရှားမှာ(၅)နှစ်လောက် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်သွားလုပ်ခဲ့တယ်။ ပြန်လာတာနဲ့ သူ့စုဆောင်းထားတဲ့ငွေနဲ့ ဒီအိမ်ကို ဝယ်ပြီး တောင်ငူမှာရှိတဲ့ ဝင်းစန္ဒာကိုသွားပြီး စိုးပါလေရော။ အဲဒါနဲ့ ဝင်းစန္ဒာ ဟာ စိုးဝဏ္ဏကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ မနေ့က မနက်ပိုင်းမှာ ကျုပ်တို့ ရပ်ကွက်ရုံးမှာ လာပြီး အသိသက်သေတွေနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်။ အင်မတန်ချစ်ကြတဲ့ သူတို့ရဲ့ဘဝလေးဟာပျော်စရာပေါ့ဗျား ဒါပေမဲ့... ကံဆိုးချင်တော့ ခြံထဲမှာ ပေါက်နေတဲ့ မြက်ရိုင်းတွေထဲက မြွေဆိုးတစ်ကောင်ဟာ ရေချိုးဖို့ ခြံထဲ ဆင်းလာတဲ့ ဝင်းစန္ဒာကို ကိုက်လိုက်ပါလေရော။

အဲဒါဟာ မနေ့ကညနေပိုင်းဗျ။ ဒီခြံကလည်း ဝယ်ခါစဆိုတော့ ခုတ် ထွင်မရှင်းလင်းရသေးဘူးလေ။ အဲဒီအချိန်မှာ စိုးဝဏ္ဏက ရန်ကုန်မြို့ထဲက စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သူနှင့်သူမိန်းမ ညစာစားဖို့ ဘဲကင်သွားဝယ် တယ်လေ။ ပြန်လာတော့ ခြံထဲမှာ မြွေကိုက်ခံရလို့လဲကျနေတဲ့ ဝင်းစန္ဒာကို လည်းတွေ့ရော နှလုံးသွေးပျက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အော်ဟစ်အကူ အညီတောင်းတော့တာပဲ။ ရပ်ကွက်ထဲက အိမ်နီးနားချင်းတွေကလည်း သိသိချင်း အလောင်းကိုအိမ်ခန်းထဲ ထည့်ပြီး ရေခဲတိုက်ဖို့ဖိစဉ်ကြတယ် ဗျ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ စိုးဝဏ္ဏဟာ စိတ်စောက်ပြန်ပြီး လာသမျှလူတွေကို ဝါးရင်းတုတ်နဲ့ ရိုက်ထုတ်တယ်လေ။ တစ်ညလုံး သူမိန်းမအလောင်းကို တ ဝိမုစိမ့်ထိုင်ကြည့်လို့ငိုနေရှာတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း တောင်စဉ်ရေမရတွေ ပြောနေတယ်လို့ အိမ်နီးချင်း တချို့ပြောတယ်။ ဒါပါပဲဗျာ”

ဦးစောငွေ၏မျက်နှာအဆုံး၌ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် စိုးဝဏ္ဏအထိသနား ဝိ၏။ ထို့ကြောင့်ဦးစောငွေအား...

“အေးဗျာ...ကျွန်တော်ခန့်မှန်းရသလောက်တော့ စိုးဝဏ္ဏဟာ သွက် သွက်ခါးအောင်မရူးသေးပါဘူး။ သူ့ကို ကျွန်တော်အနည်းနဲ့ထောင်ချ ကြည့်ပါဦးမယ်။ မရတော့လည်း စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံကိုပို့ကြပေါ့ဗျာ” ဟုပြောရာဦးစောငွေကလည်း လက်ခံလေ၏။

ထိုနေ့ည၌ ကျွန်ုပ်သည် စိုးဝဏ္ဏအားကြိုးဖြေပေးကာ ထမင်းကျွေး၏။ စိုးဝဏ္ဏသည် ကျွန်ုပ်အားနားလည်သကဲ့သို့ ရှိပြီး ကျွန်ုပ်ပြောသမျှကိုလည်း နားထောင်သည်။

“အစ်ကိုကို ကျွန်တော်ခင်တယ်။ အစ်ကိုက ဆရာဝန်ပီပီ ကြင်နာ တတ်တဲ့စိတ်ရှိတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်မိန်းမ မသေဘူးဆိုတာ ယုံလား”

“အေးကွာ...ယုံပါတယ်။ မင်းမိန်းမ သတိလစ်နေတာနေမှာပါ။ အစ်ကို ကုပေးပါ့မယ်။ ဒီညတော့ ငါ့ညီအေးအေးဆေးဆေးအိပ်ပေတော့။ မနက်ကျ ရင် ဝင်းစန္ဒာသတိရလာပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် စိုးဝဏ္ဏအားချော့မော့ပြောပြရာ ၎င်းကလည်း ပြောသမျှ လက်ခံပြီး ထိုနေ့ညတွင် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍ အိပ်စက်လေ၏။ ကျွန်ုပ် လည်းစိတ်ချရပြီမို့ဦးစောငွေအား နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။ နံနက် မိုးလင်းလျှင် အလောင်းကို ရေဝေးသို့ ပို့ဆောင်ရဦးမည်ဖြစ်ပြီး ယခုမှ အသု ဘအိမ်၌ ဖဲပိုင်းကလေးတစ်ပိုင်းဖြင့် စည်ကားစွာကျန်ခဲ့လေသည်။

“ဗျို...ကိုဇော်သဲ...မထသေးဘူးလားဗျ။ ဒီမှာ ပြဿနာပေါ်နေလို့ ထပါ ဦး”

နံနက်(၅)နာရီခွဲခန့်ပင်ရှိသေး၏။ အိမ်ရှေ့မှ ဆူညံဆူညံအော်ခေါ်သံများကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်ကမန်းကတန်းထပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်ရာ ဦးစောဌေးနှင့်ရပ်ကွက်ထဲမှလူငယ်လေးများကိုတွေ့ရ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျ...မနက်စောစောစီးစီး”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ...ခင်ဗျားကောင်းမှုကြောင့် စိုးဝဏ္ဏထွက်ပြေးသွားပြီလေ။ သူ့မိန်းမ အလောင်းကြီးကိုလည်း ထမ်းသွားလို့ အခုကျွန်ုပ်တို့လိုက်ရှာနေကြတာပဲ”

“ဗျာ”

ဦးစောဌေးကကားကြောင့် ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးအစုံဖြူးကျယ်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် မျက်နှာသစ်ကာ ၎င်းတို့နှင့်လိုက်ပါရလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဦးစောဌေး...စိုးဝဏ္ဏကိုမနေ့က ကြိုးဖြေပေးပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထမင်းကျွေးခဲ့တာမဟုတ်လား။ ဘယ်အချိန်လောက်ကထပြေးရတာတုန်း”

“ခင်ဗျားလည်းပြန်သွားရော အခုဘာအိမ်မှာ ဖဲဝိုင်းပဲ ကျန်တော့တယ်လေ။ ကျုပ်လည်းအိမ်ပြန်ချင်တာနဲ့ လူငယ်တွေကိုပဲလွှတ်ထားပြီး စိုးဝဏ္ဏကို သတိမထားမိလိုက်ဘူး။ မနက်(၄)နာရီလောက်ရောက်တော့ လူငယ်တွေ အတုံးအရုံးအိပ်ပျော်နေတုန်း စိုးဝဏ္ဏကအလောင်းကို ထမ်းပြီးထွက်ပြေးသွားတယ်တဲ့ဗျ။ ဒီကောင် သွက်သွက်ခါအောင်ရှူးနေပြီဗျ။ ဒီ အနားတစ်ဝိုက်မှာပဲရှိမယ်လို့မှန်းရတာပဲ။ ဒါကြောင့် လိုက်ရှာနေတာ”

ဦးစောဌေးရှင်းပြရာ ကျွန်ုပ်သည် စိုးဝဏ္ဏကို ကြိုးဖြေပေးခဲ့မိသည့် အတွက်နောင်တရမိ၏။ စိုးဝဏ္ဏကား အရှူးရင့်ပေတော့မည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှလူငယ်များသည်စိုးဝဏ္ဏအားတွေ့လျှင် ဖမ်းချုပ်ရန်ကြိုးစေ့များကိုပါယူလာပြီး ပုစွန်တောင်ဈေးဘက်သို့ ရှာကြသည်။ နံနက်(၆)နာရီခန့်တွင် ပုစွန်တောင်ဈေးဝသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် လူတစ်စုသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ဝိုင်း၍အုံကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ခပ်သုတ်သုတ်သွားကြရာ လူအုပ်ကြီး၏အလယ်တွင် စိုးဝဏ္ဏကို တွေ့ရ

တော့၏။ ဝင်းစန္ဒာ၏ အလောင်းကို ပလက်တောင်တွင်ချပြီး ငိုနေသော စိုးဝဏ္ဏကိုတွေ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့မှ လူငယ်များလည်း အချိန်ဆိုင်အနေတော့ဘဲ ဝင်၍ ဖမ်းချုပ်ရတော့၏။

“ဟေ့လူတွေ - ဘာလုပ်ကြတာလဲ - လွတ် - လွတ် - ကျုပ်မိန်းမတို့မထိနဲ့”

စိုးဝဏ္ဏသည် လူငယ်များလက်ထဲတွင်ယက်ကန်ယက်ကန်ပါသွား၏။ ဦးစောဌေးက တတ္တစီတစ်စီးကို ငှားစေ၍ စိုးဝဏ္ဏအား တတ္တစီပေါ်သို့ ထင်သည်။

“ဒီကောင်ကို အရူးထောင်ပို့မှဖြစ်မယ်ဗျ။ ဝင်းစန္ဒာအလောင်းကိုတော့ နာရေးကူညီမှုအသင်းကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီးအပ်ရမှာပဲဗျီ”

ဦးစောဌေးက ပြောရာကျွန်ုပ်လည်း စိုးဝဏ္ဏကို ကြည့်၍ အကြံတစ်ခုခု သွားသည်။

“စိုးဝဏ္ဏကို ချက်ချင်းမဝိနဲ့ဦး - ဦးစောဌေး သူ့မိန်းမသေပြီဆိုတာကို လက်ခံသွားအောင် နိဗ္ဗာန်ယာဉ်လာတဲ့အထိစောင့်လိုက်ပါ။ အလောင်းကို အခေါင်းထဲထည့်တာကို သူ့မြင်ပါစေ။ ဒါမှ သူ့စိတ်တွေပုံမှန်နဲ့နီးစပ်လာမှာဗျ”

ဦးစောဌေးက ကျွန်ုပ်၏ အကြံကိုသဘောတူသဖြင့် စိုးဝဏ္ဏအားအမှူးထောင်မပို့သေးဘဲ နိဗ္ဗာန်ယာဉ်လသည်အထိစောင့်နေလိုက်၏။ အတန်ကြာတော့နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ရောက်လာပြီး တတ္တစီကားနောက်တွင် ဖင်ချင်းဆိုင်၍ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ထိုနောက်ဝင်းစန္ဒာ၏အလောင်းကို အခေါင်းထဲထည့်ပြီးကားပေါ်တင်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စိုးဝဏ္ဏထံသို့သွားပြီး ဝင်းစန္ဒာ၏ အလောင်းကိုလက်ညှိုးထိုးပြကာ -

“ကဲ - ညီလေး...မင်းမိန်းမတကာယ်သေပြီဆိုတာယုံပါကွာ။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထားပါ။ အမှားတွေမလုပ်မိပါစေနဲ့။ တရားနဲ့ဖြေပါ” ဟုပြောရာ စိုးဝဏ္ဏသည် ဝင်းစန္ဒာကိုကြည့်လိုက်၊ ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်လိုက်ဖြင့် မျက်ရည်ပေါက်ခနဲကျလေသည်။

မိုးပန်းမွန်၊ ရာမဃာ အတ္တနုလုံးသား

“အစ်ကို... ကျွန်တော့်မိန်းမ တကယ်သေသွားပြီပေါ့နော်... အီး... ဟီး”

ကျွန်ုပ်သည် ရုံးပွဲချိန်နေသော စိုးဝဏ္ဏကိုကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်
စွာခံစားလိုက်ရသည်။ သို့နှင့်ပင် နိဗ္ဗာန်ယာဉ်သည် ရေဝေးသို့ မောင်း နှင်
သွား၏။ ထိုအခါ ဦးစောငွေလည်း စိုးဝဏ္ဏအားတက္ကစီပေါ်တင်၍ စိတ္တဇ
ဆေးရုံသို့မောင်းရန်ကားသမားကိုအမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည်
အဝေးသို့မောင်းသွားသော နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝိယို၍ပါသွား
သော အချစ်ကြီးချစ်ရလေသူ စိုးဝဏ္ဏကိုလည်းကောင်း ကြည့်၍ စိတ်မ
ကောင်းခြင်းကြီးစွာ သက်ပြင်းချလိုက်လေတော့သည်။

စွဲလမ်းမှုတကုာ လွန်ကဲပါမူ ဒုက္ခကြီးစွာ ရောက်တတ်ပါတကား...။

(မေတ္တာစောင်မြဲလွှင့် လိုပါသည်)

⇒ ဝေထံထိန်း

စာမူများပေးပို့လိုပါက

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

သည့်၊ ထိတ်ရင်နီမဂ္ဂဇင်း

အမှတ် (၅၀၈/၅၁၂)၊ (၂/၈)၊ ပထမထပ်

ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်

ကျောက်တံတားဦးမယ်၊ ရန်ကုန်။

အတ္တနုလုံးသား

“

အသစ်ကြီးတော့
အမျက်ကြီးသည်ဟူသော
မိန်းမတို့၏
သဝန်တို့ပုရေ
နောက်ဆုံးရလဒ်က...

ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်မလုပ်ဘဲ သူများ
အကြောင်း စိတ်ဝင်စားသူများကို စပ်စု
သူများဟု သူမကောက်ချက်ချသည်။
သည်အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာကာ
တည်းက မြသက်ရည် ဘဝင်မကျချင်း
အိမ်ခန်းနီးချင်းများက သူမတို့တစု
တစောင်း အကဲခတ်နေကြသည်။ အိမ်
ကြီးမှာအပေါ်ထပ်လေးခန်း၊ အောက်
ထပ်လေးခန်းဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။
တန်းလျားကြီးနှင့်တူပြီး လူစုံ၊ ဝရိုက်စုံ၊
အရွယ်စုံရှိသည်။

အိမ်ရှေ့တွက်လပ်ကြီးမှာ ကျယ်
ကျယ်ပြန့်ပြန့်ရှိပြီး ခြံတံခါးပေါက်က
တပ်ခေါက်တည်း။ ခြံတော့ပတ်လည်
တွင် အချိန်ရ အပင်ကြီးများဖြင့် အုပ်အုပ်
ဆိုင်းဆိုင်း။ ခရစ်တွက်၏လမ်းဆုံးအစွန်
ကျသော မြေဖြစ်၍ လူသူဆိတ်ငြိမ်ခြင်း
တော့ရှိသည်။

မြသက်ရည် အခန်းက အလယ်ခန်း၊ ခြေရင်း ခေါင်းရင်း ခြံတံခါး
မရှိနိုင်။ အိမ်ရှေ့နှင့် အိမ်နောက်ဖေးတံခါးပေါက်များသာရှိသည်။ ညပ်သည်
ပဲပြောပြော ကျပ်သည်ပဲဆိုဆို မြသက်ရည်ကြိုက်သည်။ လုံခြုံမှုရှိသည်ဟု
ခံစားရသည်။ အိမ်လခနည်း၊ စပေါ်ငွေနှည်းသော ဆင်ခြေခုံးရပ်ကွက်ဖြစ်၍
ခြေရာချောက်နိုင်ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ မထင်မရှားဖြင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း
နေရန် သူမဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။

I

“အဟိ-ရှပ်ဆိုးမျက်နှာနဲ့၊ မာနကလည်းကြီးသေး၊ ဟင်း...ဟင်း...
တော်တော် ကြည့်ကောင်းတဲ့ရှပ်”

“အံ့မယ်...လျှော့မတွက်နဲ့နော်၊ အရပ်ရှည်ရှည် မိန်းမပါးနဲ့ဆိုတော့
မော်ဒယ်ဂဲလ်ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတယ်နော်”

စောင်းပြောင်းပြောသည့်အသံ၊ အခန်းချင်းကပ်မှ မိန်းမပျိုလေးများ၏
မတိုးမကျယ် ရယ်ဟဟ ထေ့ထေ့သံ၊ ဒါမျိုးကို နေ့စဉ်ကြားရတော့ ရိုးတောင်
ရိုးနေပြီ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ...ကြိုက်တဲ့ လူတော့ရှိဦးမှာပဲ”

“ဟဲ့-မရှိလို့ တစ်ကိုယ်တည်းဖြစ်နေတာပေါ့”

ခြံစည်းရိုး တံခါးဝနားတွင် ခုံတန်းရှည်နှစ်ခု မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိသည်။
ထိုနေရာတွင် မိန်းကလေးတစ်စု ထိုင်နေကျ၊ မြသက်ရည် တစ်နေရာရာမှ
ပြန်လာတိုင်း သူတို့က ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချနေကျ၊ ပေါ်တင်ကြီး ပြောသံကြားရတိုင်း
မြသက်ရည်ရင်ထဲ ဆူဝေဝေမြဲ၊ လျှောက်လှမ်းနေဆဲ ခြေလှမ်းပင် ဆောင့်ချ
သလို ဖြစ်ရပြီ။ ခုံတန်းရှည်ကို ကျော်လာပြီး မြကျယ်ကြီးကို ဖြတ်လျှောက်
ဝင်-

“အထီးကျန်တာလည်း မပြောနဲ့လေ။ ပါးမှာ ဓားဒဏ်ရာနဲ့ အကြင်နာ ပေအရာနေရာမရှိဘူး”

“နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတော့ တို့တွေနဲ့ သိပ်မကွာဘူး။ ခုနေ ငါ့ချစ်သူရှိရင် တောင် သူ့ကိုကြိုက်သွားမှာ စိတ်ပူသေးတယ်”

“အေး - နင့်ထက်လှတာတော့အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ဟာ...ဘယ်က မျှာ လာမှန်းမသိဘူး။ အိမ်ပွဲစားပြောတော့ ထောင်ထွက်တဲ့ - ဟိ - ဟိ”

လွင့်လာအော့ မထိတချီရယ်သံများကြောင့် မြသက်ရည် ကိုယ်လေး လှည့်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ မိန်းကလေးအုပ်စုထဲ တင်းတင်းစူးစူးအကြည့် ရောက်ပြီး။

“ဟင်း - တောက်”

တောက်ခေါက်သံကြောင့် ထိုအုပ်စု တွန့်သွားသည်။ ခပ်ရိုရိုပါးစပ်ပိတ် သွားသည်။ တစ်နေ့နေ့တွင် မြသက်ရည်နှင့် ပြဿနာတက်မှာ အသေအ ရာ။ အခန်းတံခါးဝသို့ ရှာခနဲလှည့်ဝင်၍ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။

နေနှင့်ဦး...သင်းတို့နှင့် ရန်ဖြစ်နိုင်အောင် အားမွေးလိုက်ဦးမယ်။

Y

မိုးနောင်းကာလဖြစ်၍ မိုးလက်ကျန်က တဖွဲဖွဲ။

ညောင်ပင်လေးစေ့တွင်ရှိ ပွဲရုံတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်သော မြသက် ရည်လည်း သည်နေ့ အလုပ်မသွားဖြစ်တော့။ စိတ်စိမ့်အေးနေသဖြင့် အနား ယူမည် တွေးသည်။ အိမ်ရှင်းနေစဉ် အိမ်ရှေ့တံခါးဝတွင် ကားတစ်စီး ထိုးရပ်သည်ကို သိလိုက်သည်။

ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးထဲမှနေ၍ ရောင်းကြည့်လိုက်၏။

အငှားကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက ဘောလုံးကန်နေသော ကလေးတစ် ဂုကို မေးနေသည်။ ထိုလူကိုမြင်မှ မြသက်ရည် ဖျက်လုပ်ကြီးသွားလေပြီ။ သူ- ကိုမောင်မောင်။

ကလေးတစ်ယောက်က မြသက်ရည် အခန်းသို့ လက်ညှိုးညွှန်သည်။ ထိုလူလည်း ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် ကွက်လပ်ကိုဖြတ်လျှောက်လာပြီ။ မြသက် ရည်ရှောင်ချိန်မရလိုက်မှ တက်စွာရပ်နေစဉ်သူမအခန်းရှေ့သို့သူ့ရောက် လာသည်။

“မြလေး...မြလေးရေ...မောင်ကို တံခါးဖွင့်ပေးပါဦး”

ဝမ်းသာတုန်ခါသောအသံကိုကြားရသည့်တိုင် သူမမလှုပ်ရှားမိ။

“မြလေး...မောင်လိုက်ရှာနေတာကြာပြီကွာ...စကားပြောခွင့်ပေးပါ ဦး”

လိုက်ရှာနေသတဲ့လား။ ဟင့်အင်း...မတွေ့ရဘူး။ မောင်မိသားစု ကြောင့်...မြလေးထောင်ကျခဲ့ခြင်းကို မောင်မေ့နေပြီလား။ ဒါပေမဲ့...ခြေ ရင်းခန်း၊ ခေါင်းရင်းခန်းမှ အဟွတ်၊ အဟန့်နှင့် ရောင်းဟန့်သံကြောင့် စိတ် လျော့ရပြီ။ သူမထံလာသော ဧည့်သည်ကို အထင်သေးစရာဖြစ်မည်လေ။ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် -

“မိုးရွာနေလို့ ဒီနေ့နားလိုက်တာလေ။ အဟင်း - ဘယ်နေ့က ရန်ကုန် ရောက်တာလဲ၊ အမျိုးတွေ နေကောင်းကြရဲ့လား”

အဆီအဝေမတည့် ခရီးဦးကြီးစကားဖြင့် တံခါးဖွင့်ရပြီ။ ကိုမောင်မောင် ဝင်နိုင်ရုံ တံခါးဟပေးပြီး ပြန်ပိတ်ထားသည်။ သစ်သားနှင့် သံဆန်ခါကွက် တစ်ဝက်စီကာထားသောအခန်းဖြစ်၍ အလင်းရောင်ရသည်။ ကိုမောင် မောင်က ဖျာချောလေးတွင် ထိုင်ရ၍ မြသက်ရည်ကို စေ့စေ့ကြည့်၏။

ဟင်္သာ...မောင်နှင့် စုံတွဲမလိုစရာ၊
 မြသက်ရည် မနှစ်မြို့နိုင်၊
 သူထလောင်မြိုက်သော နှလုံးသွေး၏
 ထွန်းအားကြောင့်
 ကိုမောင်မောင်လက်ကို
 ဆွဲမိပြီ။

BURMESE CLASSIC

“မြလေး...အရမ်းပိန်သွားတာပဲကွာ...။ ပြန်ထွက်ခွင့်ရတာနဲ့ ဖုန်းဆက်ဖို့ မှာထားသားနဲ့၊ ခြေရာဖျောက်သွားတယ်။ ရှာနေတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ မြလေးရယ်”

အပြစ်တင်ခြင်းလား။ ချောပြုံးနှစ်သိမ့်ခြင်းလား။ မကွဲပြားသောစကား ဖြစ်နိုင်တယ်။ မြသက်ရည် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ ခြေရင်းခန်းမှ သင်းသင်းက ခေါင်းရင်းခန်းရှိ ဒေါ်အေးနှင့် သမီးယျို ချောနှယ်ထဲကူးသွားတာမြင်သည်။ ထရိုက် တွန်းသံ၊ တီးတိုးစကားသံများကြောင့် သူမ စိတ်မလုံချင်။

“မြလေး ဘယ်လိုပြေးပြေးမောင်ကတော့တွေ့အောင်ရှာမှာပါ။ မြလေး ပြစ်ဒဏ်ခံရတာဟာ မောင့်ကြောင့်ပါ။ မောင့်အစ်မ ပါးစပ်ဆိုးတာရော၊ မြ

လေးက မောင့်ကိုအချစ်ကြီးတာရော တစ်ရွာလုံးက သိထားပြီးသားပါ။ မောင့်အစ်မကြောင့် မြလေးပါးမှာ ဒဏ်ရာရသလို မြလေးကြောင့် အစ်မ ခေါင်းကွဲတာ၊ လက်ကျိုးတာတွေ အားလုံးမောင့်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ။ မြလေး ထောင်ထဲမှာနေရတဲ့ဒုက္ခကို မောင်သိတယ်။ မြလေးအတွက် မောင်တစ် ခုစုပေးဆပ်ဖို့ မောင်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ”

သွားပြီ...။ ပြောချလိုက်သည်မှာ နောက်ကြောင်းတစ်ခုလုံးဖြစ်နေပြီ။ ဟိုဘက်ခန်းက မစပ်စုများအကုန်ကြားမှာသေချာသည်။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး အတင်းလည်ပြောတော့မည်။ မောင်ကတော့ သူ့ဘာသာအရှိန်ရနေပြီ...။ စကားမရပ်သေး။

“အားလုံးကို ကျောခိုင်းပြီး မြလေးကို လက်ထပ်ဖို့မောင်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

“အဟင်း...ကရုဏာ လျော်ကြေးပေါ့လေ”

ခပ်ထော့ထော့မယုံသလိုပြောတော့ မောင်ခေါင်းခါသည်။

“မလှောင်ပါနဲ့ မြလေးရယ်...မောင့်ကို ယုံပါ။ မြလေးနဲ့ မောင်တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ပြီးမှ ရွာကို ပြန်ကြမယ်နော်၊ မြလေးကို အားလုံးက နားလည်ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ”

မြသက်ရည် ဘာမှ မပြောချင်တော့။ ဝေးဝေးသို့သာ ငေးနေမိသည်။ မြန်မြန်ပြန်ပါတော့ဟု စိတ်ထဲမှ နှင်နေမိပြီ။ မောင်က မြလေး၏ ပခုံးကို ဖျစ်ညှစ်လျက် ကြင်နာစွာပြောသည်။

“မြလေးကို အားပေးထွေးပွေ့ခွင့်ရချင်တယ်။ နောက်တစ်ပတ်မှာ အားဆေးနဲ့ အာဟာရဖြစ်တဲ့ စားစရာတွေ ဝယ်ခဲ့မယ်နော်၊ အိပ်ရေးဝဝအိပ်၊ အားရှိတာစားရင် မြလေးနဲ့အတိုင်း ကျန်းမာလာမှာပါ”

မြလေး ဘာမှမပြောတော့ဘူးရင်ရောဟာသာ အော်လိုက်ချင်သည်။
အိတ်သွန်ဗာမောက် ပြောပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်သွားသော ကိုမောင်မောင်...။
သူကတော့မြသက်ရည်၏ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမသိရှာ။သင်းသင်းနှင့်ချော့နွယ်
တို့က မြသက်ရည်၏ အတိတ်ခါးခါးကို သိကုန်ကြပြီ။ ပါးစပ်ငြိမ်လိမ့်မည် မ
ထင်။ ကိုမောင်မောင်ကိုလည်း အလွတ်ပေးလိမ့်မည်မထင်။

I

မြသက်ရည် အလုပ်မှ ပြန်လာချိန်ဆိုလျှင် သူတို့ကားတင်းဆိုချိန်
ဖြစ်သည်။ သူမကြားစေရန် တမင်ပြောတိုင်း သည်းခံရတာလည်း အကြိမ်
ပေါင်းမနည်းတော့။ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခန့်ချောချောသော ကို
မောင်မောင်နှင့် ဆုံပြီးကတည်းက သူတို့အုပ်စုကနာမပြင်း။

“ရှပ်ဆိုးတဲ့လူမှာလည်း ရည်းစားချောချောရှိတာ အံ့ရောပဲ”

“သူ့ရည်းစားကို ငါတောင် ကြိုက်ချင်ချင်ပဲ”

“ဒီလူ ဒီကို ခဏခဏလာရင် ငါမိတ်ဆက်လိုက်တော့မယ်”

အပေါ်ထပ်မှ ဖြူဖြူသွယ်သွယ် အိဝင်းမွန်၏ ရယ်သံနောသောအပြော၊
အားလုံးတဖေားတဖေား ထောက်ခံရယ်မောသံ၊ မြသက်ရည်၏ ချစ်တည်းနိုင်
စွမ်းကို စမ်းသပ်နေလေသလားမသိ။ တစ်နေ့တစ်မျိုးမရှိနိုင်။ သည်
ကောင်မလေးက ဆပ်စလူး၊ ဟိုတယ်တစ်ခုမှ အဆိုတော်၊ လက်ရဲ၊ ဇက်ရဲ၊
မျက်ဝန်းကလည်း ကြာကြည့်ကြည့်တတ်သူ၊ မောင့်ကိုဆွဲဆောင်မှုဖြင့်...

သည်လိုတွေးမိသည်နှင့် ရင်ထဲသိမ့်ခနဲမွန်ကျပ်သွားသည်။ မောင့်
အစ်မက မတူမတန်ပြောခဲ့ခြင်းကြောင့် မောင့်ကို ရှောင်ခွဲပေမယ့် အိဝင်းမွန်
လက်ထဲ အပါမိမ့်နိုင်။ အသေအချာတွေးတော့ မောင့်ကို သူမ - ချစ်နေသေး
တာအမှန်။

ရုံးပိတ်ရက်တစ်ရက်တွင် ကိုမောင်မောင် ရောက်လာသည်။ အငှား
ကားခံလား ခြံထိုးရပ်သည်နှင့် ဆတ်စလူးအုပ်စု၏ မျက်နှာက တိုတောင်
မောင်ထံပြိုင်တူလှည့်သည်။ သူတို့တစ်ယောက်တစ်စွန်းနှုတ်ဆက်သည်။
ကို မောင်မောင်ကလည်း ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် နှုတ်ဆက်သည်။ မြသက်ရည်
အူနကျွဲစော်ပြီး အံတင်းတင်းကြိတ်လျက် ခါးထောက်ကြည့်မိသည်။

အိမ်ထဲတွင် ကိုမောင်မောင်နှင့် စားသောက်၊ ရယ်မော၊ စကားတွေပြော
လိုက်မှ မွန်းကျပ်မှများ ပြောလျော့သွားသည်။ ကိုမောင်မောင်ပြန်တော့ ခြံဝ
အထိလိုက်မိသည်။ အငှားကားပေါ်တက်သွားသည်အထိ ရင်ကြည့်ပြီးမှ ခြံ
ထဲပြန်ဝင်သည်။ ခြံတွင် မှုံ့ပြီးနှင့် ရင်ကြည့်နေသော အိဝင်းမွန်နှင့် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်ပြီး...

“ဒီမှာ - အိဝင်းမွန်၊ ငါ့အမျိုးသားကို ရောနှောဆက်ဆံတာ ငါမကြိုက်
ဘူး။ သူနဲ့ ရင်းနှီးအောင် မကြိုးစားနဲ့”

“အိုး... ဒီလို မပြောနဲ့လေ၊ ရှင်ကြိုက်ပေမယ့် သူက ကြိုက်ချင်ကြိုက်
နေမှာပါ...။ ကျွန်မက ပိုပြီး ငယ်နုတယ်မဟုတ်လား...။ ကျွန်မနဲ့ ရင်းနှီးချင်
မှာပေါ့။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ရှင့်မှာ သူ့ကိုယ်နီးထားနိုင်တဲ့ အနည်အရင်း
တော့ ရှိဖို့လိုတယ်နော်...ဟင်...ဟင်”

မျက်စုံးပင့်၊ မျက်လုံးဝင့်၍ မထီတရီစိန်ခေါ်နေသော အိဝင်းမွန်ကို သူမ
ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ ယိုင်လဲလှလှဖြစ်သွားသော အိဝင်းမွန်ကို ကျော
ခိုင်းထွက်ခဲ့သည်။ နောက်ကျောမှ အိဝင်းမွန်က လှမ်းအော်သည်။

“ကြည့်နေ... ငါ့တက်ပါလာအောင် လုပ်ပြမယ်၊ ဟွန်း”

ခြိမ်းခြောက်သည့် အိဝင်းမွန်ကြောင့် မြသက်ရည် ရင်ထဲ စိမ့်ခနဲ...။

ဒါ သက်သက်လုပ်ကြတာဟု တွေး၍ ဒေါသဖြင့် သွေးများဆူဝေနေသည်။ ရန်ဖြစ်ချင်သလိုလို...နပ်နီးလုံးချင်သလိုလို...လူသတ်ချင်သလိုလို...ဟုတ်တယ်။ သူမတစ်ယောက်ယောက်ကို သတ်ချင်နေတယ်။

၂

နင်းတို့သိပ်သိပ်သည်းသည်းကျနေသည်။

လွတ်လပ်ရေးပွဲတော်ညဖြစ်၍ ရပ်ကွက်တိုင်း ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကျင်းပနေကြပြီ။ အပျိုမအုပ်စုလည်း ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ခြယ်သပြင်ဆင်ထားကြသည်။ မီးသီးမီးပုံးများ သွယ်တန်းထားသည့် ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် သည်ညမီးပုံပွဲကြွလိမ့်မည်။

ခုတစ်လော မြသက်ရည် အိပ်မက်မကောင်း။ အတိပျို့၏ပွဲတော်ညမှာ အနိဋ္ဌာရုံကို မကြာခဏမြင်မက်နေ၏။ ကိုမောင်မောင်၏ အစ်မ၊ ကြမ်းရှုလှသောစကားသံ၊ ကိတ်မုန့်လှီးစား၊ ရန်လိုသံ၊ အော်ဟစ်လဲပြီသံ၊ ငိုကြွေးသံ၊ အကျဉ်းထောင်ကား...။ အိပ်မက်ပြီးလန့်နိုးတိုင်း ရင်ထဲပူလောင်နေရဆဲ။ ထောင်ထွက်ဆိုသော နာမည်ဆိုးကြောင့် သူမကြမ်းတမ်းလာတာအမှန်။

“ရုပ်ကလည်းဆိုး၊ ဘဝကလည်းဆိုးတဲ့ ထောင်ထွက်မက မာန်တက်နေတာ”

ချောနွယ်၏ နိမ့်နိမ့်ချချကား...။

“ငါ့အရည်အချင်းကိုပြမယ်၊ ဒီမိန်းမရဲ့အရုံးကိုမြင်ချင်တယ်”

အိဝင်းမွန်၏ ပြတ်တောက်တင်းမာသောစကား...။

မြသက်ရည်နားဝသို့ ပူလောင်ပြင်းရှုစွာ စီးဆင်းဖန်များပြီးနောက်...။

မြသက်ရည်မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်၊ စပ်စုမကိုအနိုင်ရရန် တွေးတောကြံဆလျက် ဘယ်မှမထွက်တော့။ အခန်းအောင်း ငြိမ်သက်နေ၏။ တစ်ခါတရံ ဂုတ်တုတ်မိုးအလင်း၊ မွန်းကြပ်လောင်ပိတ်သည့် စိတ်ကစဉ်ကလျားနှင့် မြသက်ရည် မပျော်နိုင်တော့။ တစ်ယောက်တည်းတီးတိုးပြောနေသော စကားလုံးများလည်း ထပ်နေပြီ။

“ဟင်း...ဟင်း...မောင်နဲ့ မီးပုံပွဲ မဆုံအောင်ကြံရမယ်...။ အပျိုမအုပ်စုနဲ့ ရယ်မောပျော်ရွှင်တာ မမြင်ချင်ဘူး၊ မောင်နဲ့ အိဝင်းမွန်ပျော်ရွှင်နေပြီဆိုတာနဲ့ မြသက်ရည်အရုံးပဲ။ ဒီတော့...မီးပုံပွဲမစခင်ပြန်၊ မပြန်ရင် မြသက်ရည် အခန်းမှာ မောင် စောစောအိပ်၊ ဒါ-မြသက်ရည်ရဲ့အမိန့်”

ပြောရင်းမှ တဟင်းဟင်းနှင့် ဖွဖွသင်သာရယ်နေသေးသည်။

မောင် ရောက်လာတော့ အပျိုမအုပ်စုနှင့် မီးလုံးများဝိုင်းသွယ်နေပြန်သည်။ မြသက်ရည် မုဒိတာ မပွားနိုင်။ မုန့်စားပြီးပြီ၊ ပြန်ရန် အချိန်တန်ပြီဟု သူမ တတွတ်တွတ်ပြောသည်။

“မောင် - စောစောပြန်နော်... ညဉ့်နက်မှဆိုရင် မကောင်းဘူး”

“ချာတိတ်မလေးတွေက မီးပုံပွဲနဲ့ ဖိတ်ထားတယ်မြလေးရဲ့”

“တော်စမ်းပါ...ဒီဝရုတ်မတွေနဲ့ အရောမဝင်စမ်းပါနဲ့၊ ပြန်ပါတော့မောင်ရာ”

မြသက်ရည်၏အသံနှင့်ဟန်ကို အံ့သြစူးစမ်းသလိုကြည့်လျက် မောင်က-

“ဘာဖြစ်လို့လဲမြလေးရဲ့...ချာတိတ်မတွေ အားနာစရာကွာ...”

“မလိုဘူး၊ ဘာမှအားမနာနဲ့၊ သူတို့နဲ့ မပတ်သက်ချင်နဲ့ အဲဒါထောင်ချောက်ပဲ”

“လျှောက်မတွေးပါနဲ့၊ မြလေးရယ်...မောင်လည်း ခဏပဲနေမှာပါ။ ညဉ့် နက်အောင် မနေပါဘူး။ သူတို့လေးတွေ ပျော်အောင်ဖြည့်ဆည်းပေးရုံလေး ပါကွာ”

ကိုမောင်မောင် ငြင်းဆိုနေသည်ကို မတုံ့ပြန်တော့ဘဲ သူမတွေဝေနေ ပိပြီး အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်ကြီးတွင် မီးပွဲ ဇန်တီးထား၍ လူများစုရုံး ဆူညံနေ သည်။ ရောင်စုံခြယ်သအလှပြင်ထားသည့် အိဝင်းမွန်က အကဲဆုံး၊ မီးပွဲမှ ဂီတသံ၊ အော်ဂင်သံ၊ မြူးမြူးကြွကြွလွင့်ပျံချိန်၊ အိဝင်းမွန်က ကြွကြွရွရွ ဂီတ ဝတာလွင့်လွင့်နှင့်ကနေပြီး ဝါးခနဲ ရယ်သံ၊ ဝေးခနဲ အော်ဟစ်သံကြောင့် ကို မောင်မောင်တစ်ယောက် မီးပွဲနားရောက်သွားသည်။ ရှိလွင်ကြည်မြ သော အိဝင်းမွန်၏ သီချင်းသံအဆုံး ကိုမောင်မောင်အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူအ ထပ်လိုက် ခုန်ထွက်သွားပြီး ဆုတော်ငွေကလည်း များလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ အနားမှ လက်တို့၍ ခေါ်နေသော မြသက်ရည်ထံ ခေါင်းငုံ့ပြီးပြ၍ လက်ကာမြ သည်။ နေဦးဆိုသည့်သဘော။ အိုး...သူ့မျက်ဝန်းကလည်း ရွှန်းလဲ့လို့ပါ လား။ အိဝင်းမွန်၏ အောင်နိုင်သူ အပြုံးနှင့် လှင်းကြည့်သည်ကိုလည်း မြ သက်ရည် မခံစားနိုင်။

“မောင် - လာတော့၊ ညစာစားကြမယ်၊ မြလေး ဆောလုပြီ”
မြသက်ရည် အသံကိုထိန်း၍ ခေါ်သည်။ ထိုစဉ် ဆုရသူနှင့် စုံတွဲဆိုပါဟု ရောနှယ်တို့ အုပ်စုက တောင်းဆိုသည်။ တမင်ပွဲတောင်းလိုက်သော စပ်စုမ အုပ်စုကြောင့် အိဝင်းမွန်က ကိုမောင်မောင်ထံ လက်ကမ်း၍ မနိတရီကြို သည်။ ဟင့်အင်း...မောင်နှင့် စုံတွဲမဆိုဝေရ။ မြသက်ရည် မနှစ်မြို့နိုင်။ ဆုဝေ လောင်မြိုက်သော နှလုံးသွေး၏တွန်းအားကြောင့် ကိုမောင်မောင်လက်စွဲ ဆွဲခေါ်မိပြီ။

“လာ - အရပြန်မယ်၊ ညစာစားပြီးစောစောအိပ်၊ မြလေးက သူတို့ထက် အရေးထားရမယ့်လူ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကိုမောင်မောင်လက်ကို ဆောင့်ဆွဲခေါ်ထုတ်ခဲ့ တော့သည်။

မြသက်ရည်အခန်းတွင် လူများ စုရုံးနေသည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ မြသက်ရည် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေဆဲ။ လဲ လျောင်းသော အနေအထားဖြင့် ကိုမောင်မောင်ငြိမ်သက်နေသည်ကို ဝိုင် တွေတွေကြည့်သည်။ ဓာတ်ပုံတွေလည်း ရိုက်ကြသည်။ ရဲအရာရှိက မြ သက်ရည်ကို မေးခွန်းမေးပေမယ့် အဖြေမရ။ သူမပြောချင်သည်ကိုသာ တ တွတ်တွတ်ပြောနေသည်။

“သူ - စုံတွဲသီချင်းမဆိုဖြစ်အောင် ကျွန်မအိပ်ခိုင်းထားတာပါ။ ဟို ကောင်မပေါ့၊ မောင့်ကို ဖြားယောင်းနေတာ။ ကျွန်မဆွဲခေါ်တော့ မြလေး သိပ်ခိုင်းတာပဲလို့ မောင်ကမျက်ထောင့်နီနီပြောတာ။ ဟိုကောင်မ စိတ်မွန် နေတာလေ၊ အဲသလိုမျိုး ဟိုကောင်မဘက်ပါနေတာကိုက ကျွန်မအရှုံးဖြစ် တော့မှာပေါ့၊ ဒါ့ကြောင့် မောင့်ကို အိပ်ခိုင်းထားတာဟင်း...ဟင်း”

ပြောရင်းနှင့် မြသက်ရည်ပြုံးနေသည်။ သူမ မရှုံးသေးပါဘူးနော်၊ ကြည့်ပါလား...။ မောင်အိပ်နေလိုက်တာ တောင့်တောင့်ကြီး၊ အကျိုး ပုဆိုး တွေ ဖရိုဖရဲကြွေတွန့်လိပ်လို့၊ ပါးစပ်မှာလည်း အမြှုပ်တွေနှင့် နှစ်နှစ်မြိုက် မြိုက် အိပ်စက်နေပြီပဲ။

သူမ...ဘယ်လိုများ နားချပြီး အိပ်စက်စေခဲ့ပါလိမ့်။ မောင့်ကို...မောင် ကို...

“ကဲ-ကဲ-ဒေါ်မြသက်ရည်၊ အချုပ်ကားပေါ်လိုက်ခဲ့ပါနော်”

ရဲမေနစ်ဦးကမြသက်ရည်ကိုတစ်ဖက်စီတွဲခေါ်သည်။ အပျိုမအုပ်စုက အံ့သြထိတ်လန့်စွာ သူမကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ သူမက စောင်းငဲ့ ကြည့်၍ ခပ်ရွံ့ရွံ့ ပြုံးပြလိုက်သည်။ အားလုံးကို အနိုင်ရသဖြင့် သူမကျေနပ် နေသည့် အပြုံးမျိုး၊ အရှုံးကြီးရှုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူမ မတွေးတတ်တော့။ အချုပ်ကားရှိရာ ခြေလှမ်းတရွေ့ရွေ့လှမ်းစဉ် သူမချစ်သော ကိုမောင်မောင် ကိုတဖွဖွမှာနေသေးသည်။

“မောင့်ကို မြလေးပိုင်တာနော်၊ သူတို့က လုချင်နေတာလေ၊ ဘယ်ရမလဲ မောင်ရဲ့၊ ညစာစားပြီးရင် မောင်မနီးတမ်းအိပ်ပျော်သွားအောင် မြလေး စိစဉ်ထားပြီးသား... ဒါမှမောင့်ကို သူတို့မလုနိုင်မှာလေ”

⇒ ဇိုးဝန်းစွန်(ရာဇည)

BURMESE
CLASSIC

စာမူများပေးပို့လိုပါက

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်း

အမှတ် (၅၀၈/၅၁၂)၊ (၂/၈)၊ ပထမထပ်

ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်